

PHONG THẦN SONG LONG

HỒ LÊ
CÓ
KỶ
TƯỜNG

1

HÀNH ĐIỂM MỚI
của võ hiệp
thế kỷ 21!

PHONG THÂN SONG LONG

MỎ LÈ
CỖ
KỶ
TƯỜNG

1

HÀNH ĐIỂM MỚI
của trí tuệ
thế kỷ 21!

PHONG THẦN SONG LONG - TẬP 1

—★—

Tác giả: Long Nhân

Quét mã QR code để truy cập nhanh nhóm trên Facebook.

Facebook: ebookdep

Mục lục

MỘT SỐ KHÁI NIỆM TRONG TRUYỆN

TÓM TẮT CÁC CHƯƠNG

Chương 1: NÔ LỆ CÓ KỲ TƯỚNG

Chương 2: KIẾP NẠN HỦY DIỆT CẢ LUÂN HỒI

Chương 3: HỌC HUYỀN PHÁP

Chương 4: ÂM MƯU

Chương 5: YÊU HẬU

Chương 6: KIẾP NẠN SINH TỬ

Chương 7: BÍ ẨN CỦA QUY NGUYÊN MA BÍCH

Chương 8: TRẢI NGHIỆM TỬ VONG LẦN THỨ NHẤT

Chương 9: SỰ HUYỀN ẢO CỦA NHỮNG SỨC MẠNH ẨN

TÀNG TRONG TRỜI ĐẤT

Chương 10: CON MỒI

Chương 11: CÔNG CHÚA TRẢI KIẾP NẠN

Chương 12: SỐ PHẬN THỊT NÁT XƯƠNG TÀN

Chương 13: LẦN ĐẦU THẤY HIÊN VIÊN ĐỒ LỤC

Chương 14: KỶ NGỘ SAU KHI CHẾT LẦN NỮA

Chương 15: ĐẤT LẠ TRONG TAM GIỚI

Chương 16: KỶ HỒ HUNG HIỂM

Chương 17: THU HOẠCH BẤT NGỜ

MỘT SỐ KHÁI NIỆM TRONG TRUYỆN

Tông phái: Có bốn tông phái trong thiên hạ: Thần, Huyền thuộc chính đạo và Ma, Yêu thuộc tà đạo.

Bản thể: Có nhục thân*; linh thể*; phách thể*; tàn hồn*.

Tu luyện: Pháp quyết*; pháp bảo*; pháp khí*; phù*.

Kết giới: Có được nhờ tu luyện, hoặc nhờ năng lượng của thần binh pháp bảo, tạo nên một tầng phòng hộ ngăn kẻ địch.

Phong ấn: Dùng phép thần thông hoặc năng lượng mạnh ngưng kết một khoảng không gian thành lồng kín, có thể nhốt người hoặc vật vào trong, khiến người hay vật đó không thể thoát ra.

Tam giới và Lục đạo: Khác với khái niệm Tam giới trong Phật giáo, Tam giới trong truyện này chỉ Tiên giới, Địa giới*, Nhân giới*. Còn Lục đạo trong truyện thì cũng như Lục đạo theo Phật giáo, chỉ Lục đạo Luân hồi gồm Thiên đạo, Tu La đạo, Nhân Gian đạo, Súc Sinh đạo, Ngạ Quỷ đạo, Địa Ngục đạo.

Năng lượng: Gọi chung là Nguyên năng. Nếu nhân vật tu theo tông phái Ma, Huyền... thì gọi là Ma năng, Huyền năng... Dị năng là năng lượng không bình thường. Linh năng là năng lượng của linh thể.

Tâm linh của nhân vật tu luyện: Tùy thuộc vào tông phái Thần, Huyền, Yêu, Ma mà thành làm các loại như Huyền linh Đạo

tâm, Ma linh Dị tâm...

TÓM TẮT CÁC CHƯƠNG

Chương 1

NÔ LỆ CÓ KỶ TƯỚNG

“Bây giờ là hạ nô, chẳng lẽ vĩnh viễn vẫn là hạ nô sao? Lão ăn mày chẳng phải từng nói rồi sao, năm xưa vua Thành Thang bị vua Kiệt hung ác giam ở Hạ Đài làm hạ nô, về sau chẳng phải đã nổi dậy đánh Kiệt, trở thành vua của thiên hạ là gì?! Ta còn nhớ thuở nhỏ từng có ông thầy tướng nói lại chúng ta là trời sinh kỳ tướng, ai biết Hỗn Thế Song Bảo chúng ta sẽ gặp... Ôi chao, bà mẹ nó! Đau quá!”

Chương 2

KIỆP NẠN HỦY DIỆT CẢ LUÂN HỒI

Nhìn bóng dáng bọn họ đờ đẫn rời đi, Khương Tử Nha thương xót nghĩ thầm: “Hôm nay mồng bảy tháng Bảy, chỉ còn cách ngày Cửu Tinh Thực Nguyệt lúc ngày âm tháng âm bảy hôm nữa. Nếu quả thật huynh đệ các ngươi có thể tránh khỏi tai kiếp này thì không chừng sẽ có ngày rồng vọt lên mây, tài năng hiển lộ. Nhưng trong các mệnh của đạo, duy chỉ có ‘Cửu Âm Cửu Dương, Thịnh Cực Tất Phản’ mới có thể nghịch thiên cải mệnh...”

Chương 3

HỌC HUYỀN PHÁP

Diệu Dương lẩm bẩm đọc theo kinh văn cả nửa ngày, rồi quay sang nói với Ý Huyền đang ngồi trầm tư bên cạnh: “Tiểu Ý, cái thứ này ổn không? Hình như phức tạp quá, rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể thi triển Huyền Pháp chứ?” Nghe ý tứ giọng điệu nôn nóng không thể đợi được nữa, dường như y muốn vừa cầm quyển kinh lên tay là có thể tùy ý thi triển pháp thuật giống như Xi Bá vậy.

Chương 4

ÂM MƯU

Diệu Dương và Ý Huyền chỉ cảm thấy trên lưng mình hơi nhói, một luồng sức mạnh cực lớn ào đến, hai người không kịp đề phòng nên lập tức bị đẩy ngã xuống đất. Không đợi bọn họ kịp phản ứng, Xi Bá đã ở đằng sau hét lớn: “Dậy mau, dậy mau, theo bản tôn học thuộc lòng ‘Ẩn Linh Độn Chú quyết’!”

Chương 5

YÊU HẬU

Lại nhìn theo hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy một nữ nhân tuyệt đẹp mặc áo lụa đen đang đứng cách đó chừng ba trượng, mái tóc đen nhánh, mặt trái xoan, mũi tựa dọc dừa, môi đỏ như son, mắt phượng uyển chuyển thu ba, giọng nói hòa nhã tỏa ra làn hương thơm ngát, khóe mắt đầy vẻ lẳng lơ đa tình. Thấp thoáng dưới làn lụa mỏng là một thân hình yếu điệu căng đầy, toàn thân trên dưới như ẩn như hiện, không khỏi khiến người ta suy nghĩ đến tận đầu đầu.

Chương 6

KIỆP NẠN SINH TỬ

Chỉ thấy phạm vi năm trượng trong vòng Mị Tà kết giới, Xi Bá tạo nên Phù Dẫn pháp quyết giữa bàn tay và những ngón tay, điều khiển thân thể Diệu Dương và Ý Huyền đứng hai bên lão, hình thành một trận thế hình chữ phẩm. Sau đó lão nhắm hờ hai mắt, dùng Ma linh Dịch tâm nhạy bén để cảm ứng những biến hóa của Yêu năng bốn phía xung quanh.*

Chương 7

BÍ ẨN CỦA QUY NGUYÊN MA BÍCH

Hai luồng Ma năng như sương như khói biến thành hình hai con cá đầu tròn đuôi nhọn, con màu tím thì hư vô mờ昧, con màu xanh lại tràn ngập vẻ chân thực. Hai con cá mỗi con một hướng, đầu đuôi gắn kết chặt chẽ với nhau. Luồng Ma năng mạnh mẽ hút thân thể hai người Diệu Dương và Ý Huyền lên không trung, phân biệt bao bọc trong hai mắt cá.

Chương 8

TRẢI NGHIỆM TỬ VONG LẦN THỨ NHẤT

Xuyên qua màn sương mù mờ lung nhìn kỹ, nguyên trạng của sông Sinh Tử hiện rõ ràng. Thì ra trên cùng một con sông cũng có thể dung nạp hai luồng nước khác nhau, chỉ thấy hai dòng nước hỗn độn một đỏ một đen hoàn toàn phân tách; tuy nước trôi gấp rút nhưng không hề khuấy động, vẫn lặng lẽ lững lờ chảy về trước.

Chương 9

SỨC MẠNH ẨN TÀNG TRONG TRỜI ĐẤT

Công chúa U Vân múa Phượng Minh kiếm trong tay, đúng lúc hai người đang phân tâm thì đâm tới, hiển nhiên trong lòng tức giận vô cùng, thế kiếm lao nhanh không lấy nửa điểm hoa mỹ. Hai huynh đệ vừa

thấy đại sự không ổn liền vội vã bước bỏ chạy, may mà phản ứng thân thể của bọn họ vẫn còn nhanh nhạy, so với màn luống cuống tay chân vừa rồi đúng là có chút kinh nghiệm hơn.

Chương 10

CON MỒI

Đát Kỷ mang Diệu Dương và Ý Huyền trở về tạp viện trong cung Thọ Tiên, hung dữ trừng mắt nhìn hai người rít lên: “Các người chó quen thân phận của mình, bình thường chỉ quanh quẩn nơi đây, không được chạy lung tung nơi khác, chăm chỉ học thuộc nội dung của ‘Huyền Pháp yếu quyết’ kia đi, chuẩn bị khi bản cung cần đến!”

Chương 11

CÔNG CHÚA TRẢI KIẾP NẠN

Một luồng ánh sáng chói mắt như ẩn như hiện từ trước ngực Công chúa U Vân lóe lên bất định, khả năng hút cực lớn này chính từ cổ tay ngà ngọc của nàng truyền đến, khi nhanh khi chậm. Khi dị cảm xuất hiện, tâm thần của Ý Huyền và Diệu Dương như bất chợt ngưng đọng, nhưng lại phát giác những suy nghĩ trong đầu chẳng khác nào thủy ngân cuộn cuộn chảy ra.

Chương 12

SỐ PHẬN THỊT NÁT XƯƠNG TAN

Trong chốn ảo cảnh hư vô, mịt mờ, phẳng phất sương mỏng, nơi Diệu Dương, Ý Huyền và U Vân lồm xống một cái hố sâu; nhìn kỹ bên dưới, đáng thương cho thân thể ba người giờ chỉ còn lại một đống máu thịt bầy nhầy. Trong vụ nổ Nguyên năng, bọn họ là những kẻ đứng mũi chịu sào, bị tổn hại nhiều nhất, ngay xương thịt cũng không còn. Cách bọn họ

không xa, Tiểu Kiều đang hôn mê cũng bị luồng lực cuồng bạo này ép cho chảy máu thất khiếu mà chết!

Chương 13

LẦN ĐẦU THẤY HIÊN VIÊN ĐỔ LỤC

Ở sâu trong hư vô hỗn độn của đồ hình có lực lượng đang lay động âm ỉ, tựa như thu vào trong, lại giống như phóng ra bên ngoài. Điểm tận cùng hết sức tĩnh lặng nằm ngay ngắn ở chính giữa như trọng tâm toàn đồ hình, song lại khiến người ta nảy sinh cảm giác muốn tĩnh mà chẳng được, như động nhưng không phải động. Dường như toàn bộ khối hư vô hỗn độn trước mắt tĩnh lặng là nhờ nó, lại lay động bởi nó, thật thần kỳ quái lạ, huyền ảo khó hiểu.

Chương 14

KỶ NGỘ SAU KHI CHẾT LẦN THỨ HAI

Nhưng không đợi huynh đệ bọn họ tới gần, một cây cột đá rồng vàng trong số những cây cột kia thành linh phát ra một luồng sức mạnh bão táp dữ dội, khí thế rung động khổng lồ ào ra cuồng bạo. Những cây cột khác giờ cũng tuôn ra trùng trùng Huyền năng theo sau, tựa triều cường ùn ùn không ngừng đổ về hai người.

Chương 15

ĐẤT LẠ TRONG TAM GIỚI

Ngay lúc lão già tiếp tục thi triển Ma năng thì trong thời gian như điện chớp, biến hóa bỗng phát sinh tại nách và khuỷu tay lão, Ma linh Di tâm của lão già bỗng chấn động. Biến hóa kỳ lạ phát sinh đột ngột vốn không kịp để lão có phản ứng gì, một luồng sức mạnh cực lớn từ cơ thể hai huynh đệ ào ào tràn ra. “Bình” một tiếng nổ lớn vang lên, toàn bộ

sức mạnh Nguyên năng của lão già bị bắn ngược trở lại như viên đạn, lực phản chấn mạnh mẽ hất tung lão ra mặt đất.

Chương 16

KỲ HỒ HUNG HIỂM

Hai người kinh hãi thất sắc nhìn quanh bốn phía, cùng lúc nhớ lại cảnh ngộ bi thảm trong Hoàng cung triều Thương, không khỏi nhìn nhau cười nhảu nhó. Chẳng ngờ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà bọn họ liên tiếp bị người ta hãm hại hai lần, hơn nữa lần sau lại nguy hiểm hơn lần trước. Trong lòng hai người không ngừng suy nghĩ nếu như linh thể cũng chết đi thì cuối cùng bọn họ sẽ tới nơi nào?

Chương 17

THU HOẠCH BẤT NGỜ

Biết tu vi pháp đạo của y quá non nớt, căn bản không thể kháng cự tà lực “Ma Tâm kết giới” của mình nên mới lộ đầy vẻ si mê, Phong ma nữ Sước Sước cười thâm. Nhưng không muốn làm khó thêm nữa nên nàng ta liền thu uy lực của kết giới lại, ghé sát môi vào tai Ý Huyền đem pháp chú chân ngôn để chế ngự hai pháp khí bí mật đó truyền cho y.

Chương 1

NÔ LỆ CÓ KỶ TƯỚNG

Bây giờ là hạ nô, chẳng lẽ vĩnh viễn vẫn là hạ nô sao? Lão ăn mày chẳng phải từng nói rồi sao, năm xưa vua Thành Thang bị vua Kiệt hung ác giam ở Hạ Đài làm hạ nô, về sau chẳng phải đã nổi dậy đánh Kiệt, trở thành vua của thiên hạ là gì?! Ta còn nhớ thuở nhỏ từng có ông thầy tướng nói lại chúng ta là trời sinh kỳ tướng, ai biết Hồn Thế Song Bảo chúng ta sẽ gặp... Ôi chao, bà mẹ nó! Đau quá!”

TRIỀU CA, ĐÔ THÀNH NHÀ THƯƠNG.

Giữa Ngọ, mặt trời mùa thu tỏa nắng chói chang. Triều Ca vốn là tòa thành phần vinh phù hoa bậc nhất nhưng lúc này vô cùng hiu quạnh. Ngả đường nào cũng vắng người, các cửa tiệm bên đường muốn tránh cái nóng gay gắt nên đều đóng cửa ngủ trưa, gây cảm giác đìu hiu ảm đạm lạ lùng.

Đột nhiên từ xa truyền tới một tràng roi vun vút. Ở phía đông phố Thanh Long có mấy gã trung niên mặt mũi hung ác đang xua một đám người lê lết về phía tây thành. Cây roi dài trong tay bọn chúng vút tới tấp xuống thân thể đám người đó, tiếng “bách bách” vang lên, kèm theo đó là những tràng thóa mạ không ngừng.

Đám người quần áo tơi tả lộ từng mảng da thịt tím bầm, chân tay đều quấn xích sắt nặng, lê từng bước rất khổ sở. Kẻ nào hụt lại lập tức ăn ngay một roi. Chỉ là nét mặt bọn họ lúc nào cũng thờ ơ,

chẳng buồn né ngọn roi vun vút đó, roi vụt đau đến đâu cũng chỉ rên vài tiếng. Dường như sự giày vò của số mệnh đã khiến bọn họ quên cả đau đớn, bởi còn sống cũng chỉ để bị hủy hoại thôi.

Du khách và tiểu thương buôn bán bên đường nhìn cảnh đó với vẻ thờ ơ, thản nhiên như không. Nguyên nhân là trên mặt đám người kia đều hằn rõ một dấu ấn hết sức khó coi, tổ cáo rõ ràng thân phận của bọn họ: hạ nô.

Thời nhà Thương, hạ nô là tầng lớp thấp hèn hơn cả nô bộc. Phần lớn bọn họ là tù binh các đại tướng thu được trong các cuộc xuất binh đánh chư hầu, chuyên làm những việc nặng nhọc và hạ đẳng nhất, bị chủ nhân coi như chó lợn, mặc sức tùy ý; chém giết thậm chí dân thường nếu muốn cũng có thể bỏ tiền mua họ về.

Những người này bên má đều hằn một chữ “Phí”, là hạ nô của Đại phu Phí Trọng, tên quan đang được Trụ vương sủng ái. Hiện giờ Trụ vương đã lập Đát Kỷ làm Hoàng hậu, suốt ngày đắm trong tửu sắc. Phụng ngự tuyên trung gián Đại phu* Phí Trọng hòa theo Trụ vương và Đát Kỷ, ngang nhiên vợ vét mỹ nữ cùng châu báu trong dân gian để ton hót. Trụ vương cực kỳ cao hứng, cứ ít lâu lại ban cho Phí Trọng một số nô bộc gọi là thưởng công.

Phía cửa Nam thành đang vắng lặng chợt nổi lên tiếng nhạc du dương tựa hồ vẳng xuống từ chín tầng mây, lại như từ cao xanh thăm thẳm. Đàn sáo rộn rã, kèn trống tưng bừng làm cho cả người đi đường lẫn kẻ bán hàng rong ai nấy đều nhao nhao nhìn ngó. Già trẻ gái trai ào ra đường như ong vỡ tổ.

Đám lính Triều Ca ép người dân sát vào hai bên đường nhường chỗ cho xe đi qua. Việc đó ít nhiều làm cho người ta bất mãn la lối

ầm ĩ cả lên, nhưng lại càng gợi sự tò mò. Ai cũng muốn biết rốt cục là thần thánh phương nào đến Triều Ca mà phải kiểu cách như thế.

Mấy gã đại hán hung ác đang lừa đám hạ nô, thấy cảnh này liền vung roi tàn nhẫn vụt xuống, cao giọng quát: “Quy xuống! Quy xuống! Con bà lũ đê tiện các người, mau ép vào tường rồi quy xuống hết cho ta!”

Sắc mặt đám hạ nô lộ vẻ sợ hãi, sau phút hoảng loạn liền ngoan ngoãn tới sát tường quy xuống, dập đầu sát đất không dám động đậy. Với thân phận của bọn họ thì phải quy, ngay cả nhìn một cái như đám dân thường kia cũng không có tư cách. Nhưng giữa đám hạ nô quy mọp ấy vẫn có hai cặp mắt không chịu khuất phục, len lén nhìn trộm ra ngoài.

Chiếc xe phượng* từ ngoài cửa thành thông dong đi vào, kèn trống vây quanh. Đi đầu là gần trăm nữ kiếm thủ trẻ tuổi những con ngựa to lớn. Bọn họ cứ năm người một hàng, tư thế kiêu hùng tiến vào thành, trong vẻ yêu kiều ẩn chứa sự ngạo nghễ, lập tức thu hút ánh mắt tất cả mọi người, ai nấy nhao nhao chen lên nhìn ngắm.

Ngay sau đó, không khí tĩnh lặng trở lại. Chỉ thấy tấm rèm được đám mỹ nữ khẽ vén lên, từ trong lộ ra một khuôn mặt cực kỳ diễm lệ, ngũ quan nhỏ nhắn xinh tươi, mái tóc động lòng người búi kiểu cung đình cùng nụ cười duyên dáng. Đặc biệt là đôi mắt phượng dưới cặp mày lá liễu cong cong nửa nhắm nửa mở vì mệt mỏi, lại thêm làn da trắng muốt từ nửa chiếc cổ lộ ra không khỏi khiến người ta phải nghĩ ngợi vẩn vơ. Tất cả kết hợp lại tạo nên một sức hấp dẫn lạ thường.

Chỉ thoáng chốc, nữ nhân kia đã buông rèm. Đoàn người dần mất hút theo chiếc xe. Dân chúng lại bàn tán ồn ào.

“Nghe đâu nữ nhân này tên Liễu Tỳ Bà, không chỉ dung nhan xinh đẹp mà còn là một tay chơi đàn tỳ bà tuyệt thế...”

“Nghe nói ả ta là chị em với Đát Kỷ nương nương đấy!”

“Ồ! Phải vậy không? Hèn gì làm bộ làm tịch thế, chẳng hay ả ta tiến cung để làm gì?”

“Hừ, còn để làm gì nữa? Nhìn khí phái của ả ta và chiếc xe phượng kia, tám phần là lọt vào mắt xanh đại vương rồi, đảm bảo sẽ được sắc phong làm phi tần gì đó thôi...”

Xe phượng kèn trống khuất xa, đám dân đen tùm năm tùm ba thêm một lúc rồi cũng giải tán. Máy gã đại hán hung ác lại vung roi quát lên đám hạ nô. Hai thiếu niên ban nãy nhìn trộm giờ vừa để ý né tránh những ngọn roi chốc chốc vụt xuống, vừa thì thào...

“Tiểu Y, đại mỹ nhân vừa rồi người thấy không? Ta thấy rồi đấy! Ôi mẹ ơi! Con bà nó! Thật sự còn đẹp hơn cả mỹ nhân mà Vu Bát nói. Ta mới chỉ nhìn thôi cũng đủ ngứa ngáy rồi, nếu có thể lấy nàng thì...”

“Tiểu Dương, đừng có nằm mơ giữa ban ngày, không nghĩ tới phận mình hay sao mà còn mơ lấy được vợ chú.”

“Bây giờ là hạ nô, chẳng lẽ vĩnh viễn vẫn là hạ nô sao? Lão ăn mày chẳng phải đã nói rồi sao, năm xưa vua Thành Thang bị vua Kiệt tàn bạo giam ở Hạ Đài làm hạ nô, về sau chẳng phải đã nổi dậy đánh Kiệt, trở thành vua của thiên hạ là gì?! Ta nhớ ngày trước có

ông thầy tướng đã nói hai chúng ta trời sinh kỳ tướng, biết đâu Hồn Thế Song Bảo này sẽ gặp... Ôi chao, con mẹ nó! Đau quá!”

Bị ngọn roi tàn bạo quất vào lưng nhưng thiếu niên vẫn cố nhịn đau không dám quay đầu, chỉ nghe một giọng nói như hung thần ác sát vang lên: “Lũ các người muốn chết hết sao, mau bước đi! Đứa nào còn rì rầm, coi chừng lão tử quất chết tươi, thật một lũ không bằng heo chó!”

“Tiểu Dương, có sao không?”

“Không sao...”

“Ai bảo người cứ ở đó ba hoa làm gì, roi tới trước mắt còn chẳng biết đường tránh. Ông thầy tướng nói đúng thật đấy: đường đời nhiều trắc trở, phiêu bạt lênh dênh. Kiếp này chắc chắn người xui tận mạng rồi, cho nên vừa mới nghĩ bậy chút đã gặp báo ứng ngay, đáng đời!”

"Ha ha..."

Hai thiếu niên vừa ăn đòn một tên Diệu Dương, một tên Ý Huyền, tuổi chừng mười bảy, mười tám. Cả hai từ bé đã bị cha mẹ vứt bỏ, trước giờ dựa vào nhau mà sống, ăn xin ăn trộm để sinh tồn, ai ngờ trong một lần lưu lạc đến nước Hứa lại vừa vặn gặp lúc nước Hứa đang giao chiến với nước Ly. Nước Hứa đại bại, hai người không may bị bắt về như tù binh, từ đó phải làm hạ nô.

Tiếp đó nước Ly bị nước Chu* thôn tính, hai người lại thành hạ nô nước Chu, mấy lần đào thoát thành công nhưng vì trên mặt có dấu ấn hạ nô nên lần nào cũng bị bắt lại. Cứ trốn trốn bắt bắt như thế, hai người cũng có thể tính đã nếm đủ chua cay của nhân gian

rồi. Có điều tính khí cả hai đều kiên cường mạnh mẽ, chịu nhiều khổ nạn là thế mà vẫn không mất lòng tin, thậm chí còn tự trào xưng là “Hồn Thế Song Bảo”, cũng phần nào được an ủi trong lòng.

Cách đây một tháng, hai bảo bối này đang là hạ nô nước Tiết. Chẳng ngờ nước Tiết không tự lượng sức, cấu kết với mấy chư hầu phản nhà Thương, rốt cuộc bị Trụ vương phái Thái sư Văn Trọng tiêu diệt, Diêu Dương và Ý Huyền lại thành tù binh, bị áp giải về Triều Ca, sau bị Trụ vương ban cho nịnh thần Phí Trọng làm hạ nô.

Bọn họ vừa làm xong mấy việc nặng nhọc của Phí phủ, đang bị mấy gã quản đầu áp giải tới một tòa phủ đệ mới của Phí đại phu để làm tiếp.

Phủ mới của Phí Trọng ở phía tây thành Triều Ca. Đang vào giờ Mùi, trời nóng như đổ lửa khiến đám hạ nô ai nấy mồ hôi nhễ nhại, tức ngực khó thở. Dưới trận mưa roi của mấy gã quản đầu, bọn họ phải liên tục chặt cây khuân đá, làm việc không ngừng. Kẻ nào không chịu nổi mà gục xuống, lập tức bị roi vọt tới tấp. Nếu ngay cả sự đau đớn cũng không thể nào bắt họ đứng dậy thì chỉ có nghĩa là họ sắp chết rồi.

Diêu Dương, Ý Huyền cùng mười hạ nô khác đang lui cui đục mấy tảng đá to sần sùi góc cạnh sao cho vuông vức để làm móng. Thừa lúc gã quản đầu không chú ý, Diêu Dương lén quay sang hỏi một thanh niên hơn y chừng năm, sáu tuổi: “Vương đại ca, hôm qua chẳng phải người ta đã đưa hơn trăm người đến đây rồi sao? Hôm nay còn muốn mình tới làm gì? Lẽ nào còn chưa đủ người ư?”

Vương Dịch nghe vậy thì sắc mặt đại biến, dáo dác nhìn quanh, run giọng đáp: “Tiểu Dương, ta nói cho các người biết thôi, các

người nhất định không được hờ cho ai đấy. Nghe nói... nghe nói nơi này xuất hiện... yêu quái!”

Diệu Dương, Ý Huyền đưa mắt nhìn nhau. Ý Huyền gượng cười: “Yêu quái? Vương đại ca, có phải huynh đang đùa không?”

“Ai lừa các người làm gì?” Sắc mặt Vương Dịch xanh lè, thì thào: “Các người không biết đấy thôi! Con yêu quái này tối nào cũng hiện ra ăn thịt người, đêm qua đám Đại Hắc gác đêm ở đây bị ăn thịt hết, nghe nói mặt đất đầy chân tay người, còn có cả ruột gan... phèo phổi... Ba mươi mấy mạng chẳng còn mạng nào...”

Đám hạ nô bên cạnh nghe vậy tái xanh mặt mũi, mặt trời hừng hực bên trên tựa hồ bỗng lạnh ngắt, ai nấy run cầm cập. Diệu Dương làm ra vẻ cứng cỏi cười nói: “Hô hô, con bà nó, chẳng phải chỉ là yêu quái thôi sao...” Sau lưng thì lại cùng với Ý Huyền vái trời vái đất, chỉ mong đêm nay đừng bị chọn đi gác đêm thì tốt.

Đột nhiên phía trước truyền tới một tràng quát tháo, vài gã hán tử cường tráng khiêng ba chiếc kiệu mềm đi lại, theo sau còn mấy chục người. Ngồi trên chiếc kiệu đi đầu là một người mặc triều phục lấp lánh ánh vàng, tai to mặt lớn, nước da trắng trẻo, cặp mắt bé tí như hạt đậu phát ra những tia âm độc hung ác.

Đám hạ nô đang làm nghe tiếng quát liền quỳ mọp cả xuống, không một ai dám ngước lên. Bởi vì người vừa đến chính là chủ nhân nắm quyền sinh sát của bọn họ trong tay, sủng thần của Trụ vương, Phụng ngự tuyên trung gián Đại phu Phí Trọng.

Hai người Diệu Dương, Ý Huyền tuy cũng quỳ xuống theo người ta nhưng vẫn cố lén nhìn lên. Chỉ thấy trên chiếc kiệu đằng sau kiệu Phí Trọng là một mỹ nhân đầy đặn eo thon khiến Diệu Dương nhìn

mà thềm rỏ dãi. Chiếc kiệu còn lại chở một lão già mặc áo bào đen, mắt xếch mũi khoằm, thân hình cao lớn oai vệ, trong mắt phát ra ánh sáng quỷ mị đầy vẻ độc ác.

Diệu Dương, Ý Huyền có cảm giác trước mắt mình như hoa lên, chưa kịp thấy lão áo đen có động tác gì thì lão ta đã từ trên kiệu mềm lướt xuống đất. Mắt lão ta lấp lánh như sao, quan sát xung quanh một lượt mới chau mày nói: “Quả nhiên yêu khí rất nặng!”

Phí Trọng vội hỏi: “Xi chân nhân, ngài xem tân phủ đệ của ta phải chẳng có thứ gì không sạch sẽ? Ta đã mời liền mấy pháp sư nhưng vẫn không đuổi được yêu khí, mấy ngày nay phải đến gần trăm tên hạ nô bị ăn thịt! Đám hèn hạ ấy chết vài đứa cũng chẳng sao, nhưng bản Đại phu bỏ một đồng tiền mua miếng đất này, chẳng lẽ đã phạm vào điều cấm kỵ gì ư?”

“Đại nhân sai rồi, nơi đây vốn rất tốt lành!” Xi chân nhân mỉm cười nói: “Chính vì nó là chỗ mạch rồng khí phượng nên bọn yêu nghiệt mới lấy làm nơi tu luyện. Lúc khởi công lại kinh động tới chúng, thế nên chúng mới mò đi khắp nơi hại người. Tuy nhiên bọn này bất quá chỉ là một đám tiểu yêu tinh, bản tôn bày pháp đàn ở đây chỉ cần một lần là diệt hết! Rồi sau đại nhân cứ y lời bản tôn, dùng Ngũ hành tương sinh mà bố trí tòa lâu này, lấy Thanh Long, Bạch Hổ đặt vào trên dưới; Chu Tước, Huyền Vũ yểm bên tả hữu, ắt có thể bảo đảm cho đại nhân ở trong triều dưới một người mà trên vạn người, được phong hầu ban đất!”

Phí Trọng nghe vậy thì tâm tình sáng khoái vô cùng, võ mộng mỹ nhân một cái, lớn tiếng cười nói: “Phí mỗ nào có tài đức gì mà dám mong được phong hầu ban đất, chỉ cần trước sau được hầu hạ

đại vương, không để người bị lão tặc Văn Trọng ngon ngọt mê hoặc, cho Phí mỗ có chỗ đất để đứng là tốt rồi.”

Xi chân nhân cung kính đáp: “Xi mỗ nhất định sẽ dốc toàn lực giúp đại nhân đạt được tâm nguyện!” Vừa nói vừa khom mình thi lễ, trong ánh mắt âm u quý dị lại thoáng lộ nét cười kín đáo. “Việc đã định, không nên chậm trễ, xin đại nhân mau phái người chiếu theo lời dặn của bản tôn mà bố trí pháp đàn Ngũ Lô!”

Phí Trọng mừng hóm, giơ chân đạp lên mông một gã đằng sau, miệng quát: “Đồ cơm toi, còn không mau sai người bố trí theo lời dặn của Xi chân nhân, bố trí... cái đàn... cái đàn gì gì đó. Tóm lại tất cả nơi này sẽ do Xi chân nhân sắp đặt, các người cứ thế mà làm cho ta!”

Gã vừa ăn một đạp kia thuận thế lăn trên đất mấy vòng rồi mới đứng dậy đáp: “Dạ, dạ! Tiểu nhân đi làm ngay!”

Diệu Dương và Ý Huyền cực kỳ hỉ hả, thì ra kẻ vừa ăn đạp kia có bộ răng vàng khè, mặt mũi xương xẩu, chính là gã quản đầu của bọn họ: Lục Mao Quy* Quy lão nhị. Ngày thường gã đối với bọn họ rất ngang ngược tàn nhẫn, bỉ ổi vô sỉ, cùng hung cực ác; giờ thấy gã ê mặt cuống cuống, trên cái mông nần nẫn còn hằn một dấu chân thì trong lòng hai huynh đệ sớm đã cười đến nghiêng trời lệch đất.

Phí Trọng nói qua lại với Xi chân nhân mấy câu khách sáo nữa rồi mới dắt mỹ nhân lên kiệu, tiền hô hậu ủng, phô trương hết sức.

Bọn Phí Trọng đi xa rồi, Quy lão nhị mới dám quay người lại. Vừa vận nhìn thấy hai khuôn mặt còn cười cười, tức thì bộ mặt xương xẩu của gã trở nên hung tợn, cây roi dài trong tay chẳng thềm

khách khí quát ngay xuống, mắng lớn: “Hai tên rác rưởi này, còn không mau qua đây!”

Hai huynh đệ thẳm kêu hồng hét, nào dám tránh ngọn roi, đành phải giơ đầu chịu mấy quát, miệng lầm bầm hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà Quy lão nhị hết một lượt, rồi mới chậm rãi bước ra.

Quy lão nhị túm cổ áo hai người lôi tới chỗ chiếc kiệu còn lại, trên kiệu đặt một cái bệ bằng đồng đen trông rất kỳ quái, trên bệ đầy các loại pháp khí đen sì, dưới ánh mặt trời hùng hực mà vẫn làm cho người ta có cảm giác âm u quỷ dị khiến hai thiếu niên không tự chủ được phải rùng mình, thẳm hô ghê gớm quá.

Quy lão nhị lại vung roi hăn học: “Hạ xuống cẩn thận, chớ có làm vỡ pháp đàn của Xi chân nhân, nếu không có lấy cái mạng chó ti tiện của các người ra cũng không đền nổi đâu, biết chưa?”

Hai huynh đệ gật gật đầu với vẻ không chút cam tâm, mỗi người nhắc một đầu pháp đàn lên bước theo Quy lão nhị, một trước một sau nhẹ nhàng cẩn trọng đi tới công trường đằng kia. Cả hai sợ làm đổ pháp khí nên hết sức cẩn thận. Thế nhưng chẳng biết có phải vì ma nhập hay không mà càng cẩn thận càng dễ sinh chuyện. Diệu Dương phía sau đi chưa được mấy bước, do pháp đàn che khuất nên không thấy tảng đá vỡ trên đường, thế là giẫm vào, loạng choạng suýt ngã.

Pháp đàn lập tức chao đảo, suýt thì lật nhào xuống đất. May mà hai huynh đệ trước nay vốn rất ăn ý, Y Huyền thấy tình thế không ổn đã sớm lùi lại hạ thấp pháp đàn, tránh được cái nguy làm đổ pháp khí. Thế nhưng y và Diệu Dương còn chưa kịp thở phào thì tiếng thóa mạ đã quát đến bên tai, ngọn roi chết người quát thẳng

vào mặt, hai người đau đớn quá ôm nhau thành một cục. Vương Dịch cùng đám hạ nô đang quỳ một bên chỉ biết lắc đầu, thầm than Diệu Dương, Ý Huyền quá xui xẻo.

“Dừng tay!” Xi chân nhân bước lại, quát mấy gã quản đầu độc ác: “Cũng may pháp đàn không việc gì, mau chuẩn bị bố trí kéo lờ giờ lành!”

Mấy gã đại hán cẩn thận khiêng pháp đàn đi, Diệu Dương và Ý Huyền đành lê thân thể đầy thương tích hòa vào đám hạ nô, đầy một bụng tức giận song chẳng dám nói gì.

Nhìn Diệu Dương và Ý Huyền, hai mắt Xi chân nhân thoáng lộ vẻ kinh ngạc, bắt đầu chăm chú đánh giá kỹ lưỡng, sau lưng không ngừng bấm đốt ngón tay tính toán. Được một lúc, gương mặt lão ta thoáng lộ vẻ kinh dị khó hiểu, trong lòng thầm nhủ: “Chẳng ngờ lần này tới Triều Ca, không chỉ vô tình có được tung tích của chí bảo ngàn năm mà còn gặp được người trời sinh dị tướng thế này, lẽ nào là do ông Trời thương họ Xi ta nên mới ban cho thời cơ ngàn năm khó gặp!”

Nét mặt Xi chân nhân thoáng hiện vẻ vui mừng hiếm thấy, lão ta gọi Quy lão nhị - lúc này đang đứng bên cung kính, ghé vào tai gã thì thầm mấy câu, gương mặt xu nịnh của Quy lão nhị lập tức gật lia lịa như bả củi.

Từ chân trời đột ngột kéo tới vài đám mây đen, gió thu bắt đầu nổi lên làm cho không khí trở nên âm u lạnh lẽo.

Sắc trời dần tối, chẳng mấy chốc đã đen kịt, nửa vầng trăng cong cong tỏa ánh sáng mờ ảo xuống mặt đất, côn trùng rả rích bốn bề.

Phủ đệ mới của Phí Trọng ở phía tây thành lặng ngắt, Diêu Dương vừa kéo chiếc cùm sắt cứ đi tới đi lui, vừa cười cười đầy xấu xa, hỏi: “Tiểu Ý, người nói xem lát nữa yêu quái xuất hiện trông sẽ thế nào? Thân cao ba trượng, mọc ba cái đầu, hay còn kỳ quái kiểu gì nữa?”

Ý Huyền nhìn quanh vẻ căng thẳng, mắng: “Cút bà tên tiểu tử người đi, nói bừa cái khỉ gì thế! Ta xin người đừng có ở đó mà loạng quạng nữa, mau đi thăm dò cho xong còn về. Nếu yêu quái xuất hiện thật, ở cùng mọi người ít ra cũng tốt hơn chỉ có hai chúng ta, nguy hiểm lắm!”

“Sợ quái gì chứ! Lão Xi chân nhân kia chẳng phải đã bố trí pháp đàn Ngũ Lô gì đó rồi sao?” Diêu Dương đang nói, đột nhiên một trận gió rít lên âm ào, nghe như tiếng quỷ khóc. Diêu Dương cứng miệng thế mà cũng phải rùng mình, vội bước nhanh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chỉ tại thằng cha Lục Mao Quy chết toi, cứ như là oan gia kiếp trước ấy, không ngờ lại bắt chúng ông đi gác đêm. Phì, bọn lão Hoàng cũng chẳng phải thứ tốt lành. Con bà nó! Cho dù có sợ chết cũng đừng có hùa theo hần bắt chúng ta ra ngoài tuần đêm như vậy chứ, bọn hần cứ phải để yêu tinh ăn thịt bằng hết mới đáng đời!”

Lúc này hai người chỉ còn cách một đoạn nữa là tới chỗ những người gác đêm. Dưới ánh trăng, mọi vật xa gần hết thảy đều trở nên mờ lung mờ ảo, chẳng thể nhìn rõ ràng. Ý Huyền bỗng dừng chân, nghi hoặc hỏi: “Tiểu Dương, người có nghe tiếng gì không?”

Diêu Dương sửng sốt vểnh tai nghe ngóng, liền sau đó có làn gió thoảng mùi máu tanh thổi đến, còn cả tiếng thổi phì phì phía trước. Hai huynh đệ chưa kịp phản ứng đã nghe tiếng người la thảm: “Cứu

tôi với! Yêu quái...” Tiếng la được nửa chừng thì đột nhiên im bật, như thể người đó đã bị cắn đứt cổ họng nên thanh âm không phát ra nổi mà chui ngược vào bụng, quỷ dị đáng sợ vô cùng.

Sau tiếng la thảm vang rền là tiếng gân thịt bị xé nát vọng đi. Trong nháy mắt, quỷ khóc sói tru, gió lạnh rít gào.

Diệu Dương với Ý Huyền sợ đến nỗi tóc tai dựng ngược, hai chân bủn rủn, sắp sửa bỏ chạy. Đột nhiên họ nhìn thấy một gã từ trong chỗ trú chạy như điên ra ngoài, người còn chưa tới đã nghe tiếng hét vang lên như bị thần kinh: “Có yêu quái... yêu quái ăn... ăn thịt người!”

Diệu Dương thấy người này máu me đầy mặt, chính là lão Hoàng vừa nãy còn làm bộ hung dữ bắt huynh đệ y ra ngoài tuần đêm. Gương mặt lão lộ vẻ kinh hãi cùng cực, lão đảo chạy một mạch, tới chỗ cách Diệu Dương chừng vài trượng thì bất ngờ phía sau nổi lên một tiếng gầm quái dị.

Một tiếng “bùm” vang lên, cái lán tạm bằng gỗ vỡ tung, một quái vật từ bên trong vọt ra, phi tới phía sau lão Hoàng. Chỉ thấy quái vật này tóc xanh, lông vàng, tai dài một thước, đầu to mắt lớn lấp lánh ánh sáng màu xanh lục. Cái mũi hếch dài phải hai thước, miệng to như chậu máu lộ ra bốn cái răng nanh dài thòng trên dưới đan vào nhau. Hai tay nó to như tấm bình phong, dài tận chân, e rằng cũng phải tới cả trượng chứ chẳng kém.

Hai huynh đệ chưa kịp kêu, yêu quái đã đưa tay nhắc bổng lão Hoàng, há cái miệng như chậu máu nhằm chỗ dưới sườn non của lão mà hút chùn chụt. Đầu tiên nó hút quả tim lão ra nuốt cái “ực”, tiếp đó nghe răng xé tung lồng ngực lão, vừa hút vừa cắn khiến máu tươi

trào ra đầy bụng, ruột gan phèo phổi bị xối sạch. Máu me tung tóe bốn phía, bắn cả vào đầu vào mặt Diệu Dương và Ý Huyền.

Hai người thấy cảnh thảm khốc thế này, lại thêm mùi máu tanh phát ói, tức thì hai chân run bần bật, cả người mềm nhũn. Lúc này mà chạy, cho dù chân không vướng xiềng, chỉ sợ cũng bị quái vật tóm ngay. Còn nếu không chạy thì chỉ có nước trơ ra chờ chết. Nghĩ tới đó hai huynh đệ đều có cảm giác đây là đường cùng, mồ hôi lạnh tủa ra như tắm.

Yêu quái khi đã xối hết lục phủ ngũ tạng của lão Hoàng, liền vút xác lão qua một bên, cái miệng tanh tưởi lộ nụ cười nanh ác, đôi cánh tay to bè chộp về phía hai huynh đệ Dương Huyền. Ý Huyền trong cái khó ló cái khôn, bèn dùng chiêu Lăn lư đả cốn* lăn đi né tránh, Diệu Dương thì nhảy lui về sau mấy bước liền, tránh được cú chụp của yêu quái.

Thế nhưng hai huynh đệ từ nhỏ không được ăn uống đầy đủ nên sức rất yếu, so với yêu quái khổng lồ thì đúng là một trời một vực, chỉ tránh được chốc lát rồi lại sa vào nguy hiểm ngay. Hai người sắp bị yêu quái tóm gọn, bỗng nhiên một tiếng hú dài kỳ dị vang lên, yêu quái nghe âm thanh ấy thì chấn động, lập tức đứng sững lại.

Diệu Dương mở trừng trừng cặp mắt vốn đang nhắm tịt chờ chết, thắc mắc: “Ô, sao nó không bắt chúng ta? Còn đứng một bên gào hú cái gì thế nhỉ?”

Ý Huyền thở hổn hển mắng: “Cút mẹ ngươi đi, giờ là lúc nào mà còn dám lăm mồm như không thế hả, chạy mau!”

Hai huynh đệ chẳng lý gì tới thân thể đang mỗi nhừ, lê người nhấc sợi xích mà chạy, nháy mắt đã không thấy đâu nữa. Trong bãi

hoang chỉ còn con yêu quái vẫn đứng trơ ra đó, hú liên hồi.

Lúc này có hai người từ trong bóng tối âm thầm bước ra, không khí lập tức trở nên nặng nề, tràn đầy một thứ áp lực như có như không. Bọn kiến, chuột trong vòng mười trượng chung quanh có lẽ cũng cảm nhận được điều gì bất thường nên đồng loạt im bật. Trong bóng tối hiện ra vẻ im lặng chết chóc. Quái vật càng có vẻ sợ hãi, toàn thân run cầm cập, đến cả thở mạnh cũng không dám.

Trong ánh trăng mờ ảo, chỉ thấy đằng trước là một lão mũi khoằm mày xếch trông rất hung ác. Lão ta đứng khoanh tay, người như bông bênh trong hư không, không ngờ chính là người ban ngày đã lập pháp đàn trừ yêu - Xi chân nhân. Theo sau là một nam tử trung niên cao gầy, râu dê, mày thưa mắt nhỏ, vẻ mặt rất cung kính.

Xi chân nhân nhìn theo bóng dáng hai thiếu niên càng lúc càng xa, khóe miệng khẽ nở một nụ cười rất khó coi.

Nam tử trung niên cảm thấy khó hiểu, hỏi: “Công Báo không hiểu, đã muốn tạo tình thế khiến Phí đại phu phải coi trọng địa vị của tôn giả, tại sao lại thả hai tiểu tử kia đi chứ?”

Xi chân nhân trầm giọng đáp: “Hai tên đó có thiên phú dị bẩm, kế hoạch lần này nếu được chúng giúp chắc chắn tổn ít lợi nhiều nên bản tôn cố tình thả bọn chúng đi, chuyện này có lẽ là ý Trời!”

Nam tử trung niên khẽ “ồ” một tiếng, gợi ý: “Hay để Công Báo đi theo dõi hai tên đó, rồi tiện tay bắt sống cả hai về luôn.”

“Không cần, bản tôn đã có tính toán.” Xi chân nhân nói tiếp: “Người chỉ cần làm cho quá trình Tụ Linh đỉnh thu hồn hút phách

nhanh hơn là được. Chỉ cần mười bốn tháng Bảy này Phí Trọng mời Đát Kỷ đến Phí phủ xem bảo vật thì kế hoạch như áo trời không vết vá của bản tôn có thể thực hiện rồi.”

Nam tử trung niên cau mày nói: “Mấy ngày này tuy chúng ta đoạt được rất nhiều hồn phách hạ nô, nhưng đối với Tụ Linh đỉnh mà nói, phải có thân thể yêu quái trên trăm năm đã tự luyện thành hình làm vật dẫn mới luyện được Linh Nguyên Huyết Chi mạnh nhất. Mà gần đây Yêu Nguyệt Mộng Trùng đã hơi nghi ngờ, Công Báo khó mà lừa lấy tiểu yêu từ trong đó về để luyện tiếp Linh Nguyên Huyết Chi, e rằng rất khó lòng luyện thành trước ngày mười bốn tháng Bảy!”

Sắc mặt Xi chân nhân bỗng chuyển sang tái xanh, nói: “Bản tôn vẫn luôn tin vào khả năng của Thần Công Báo người, chuyện con này lẽ ra không thể làm khó được người mới đúng chứ!” Nói xong, lão ta phát tay áo, bàn tay phải tạo thành một chỉ quyết kỳ quái, năm ngón bung ra rồi thu lại. Yêu quái đứng cách đó không xa tức thì gào lên thảm thiết bị luồng Ma năng* mạnh mẽ chụp lấy, quăng vào hư không. Hàng loạt tia sáng màu tím sẫm theo năm ngón tay của Xi chân nhân lóe lên rồi vụt tắt, chỉ thấy yêu quái kia chưa kịp nên tiếng nào đã rơi phịch xuống, thân thể bị xẻ làm năm làm bảy, chết tươi.

“Giờ thì không cần bản tôn dạy người nên làm thế nào nữa chứ?” Xi chân nhân hừ lạnh một tiếng, bước vào vùng bóng tối mờ mịt rồi biến mất.

Nam tử trung niên lấy từ trong ngực ra một chiếc bình ngọc, làm phép thu hết thi thể của con yêu trên đất vào, sau đó lại lấy mấy cái

xác hạ nô biến thành bộ dạng yêu quái, xong đâu đấy hẳn dùng phép độn thổ biến mất.

Côn trùng bãi hoang lại bắt đầu kêu rả rích, như đang kể lại bí mật lúc nửa đêm.

Kinh đô Triều Ca của nhà Thương có cả thảy bốn cửa thành, tương ứng với bốn con phố lớn: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ hướng thẳng ra bốn cửa. Nơi đây hàng quán đông đúc, buôn bán tấp nập, càng không cần phải nói tới sự sầm uất ở những ngã ba ngã tư. Tất cả đều cho thấy đô thành này ngăn nắp trật tự, phồn hoa như gấm.

Thiên Mệnh dị quán nằm trên đường Chu Tước hướng về phía bắc thành Triều Ca, trước giờ vẫn là nơi các kỳ nhân dị sĩ danh tiếng khắp nơi về tụ họp. Cho dù đang là giờ Mùi, trời mùa thu nóng như đổ lửa nhưng đám người ồn ào vẫn vây chặt nơi này, đến giọt nước cũng không thể lọt qua.

Nghe nói ở đây có một thầy tướng ở núi Côn Luân họ Khương tên Thượng mới đến, nói đâu trúng đấy, liệu sự như thần. Hơn nữa, giá quẻ tuy rất rẻ nhưng chỉ tặng người hữu duyên, một ngày gieo ba quẻ. Thế nên bao nhiêu vương tôn quý tộc gần xa ào ào kéo đến, thậm chí không tiếc bỏ ra ngàn vàng chỉ để xin một quẻ.

Đám dân chúng rối rời ở mấy con phố gần đó cũng bắt đầu để ý tới Thiên Mệnh dị quán, thường lấy nó làm đề tài ba hoa lúc trà dư tửu hậu. Bây giờ ở trước quán, trên chiếc bàn bói, bên dưới tấm thẻ bằng gỗ đàn đề tên “Khương Thượng” treo ở giữa đã đặt một đôt

mai rùa, ý rằng ba quẻ ngày hôm nay chỉ còn hai quẻ, không khỏi làm cho đám người đang bu quanh cứ xôn xao không ngớt.

“Không biết người được chọn trong quẻ đầu hôm nay của thầy Khương là ai nhỉ?”

“Hình như là công tử của Đại phu Vũ Hồn...”

“Không đâu, gã Vũ Công tử bị thầy Khương đuổi ra rồi, người vào cuối cùng là một thiếu niên có mẹ ốm nặng...”

“Thật sao? Xem ra ông Khương Thượng này quả không sợ quyền thế thật, đúng là dị sĩ!”

Đang lúc mọi người bàn tán xôn xao, đột nhiên từ xa truyền lại tiếng vó ngựa rất gấp, kèm đó là tiếng quát thô bạo: “Mau tránh ra, tránh ra!”

Mọi người đồng loạt ngoái về phía đó, chỉ thấy một chiếc song mã hoa lệ vội vã chạy tới, kẻ quát tháo om sòm là một tên đánh xe mặt mày hung tợn. Chỉ nhìn qua chiếc xe hoa lệ cùng hơn mười tùy tùng chạy theo bên cạnh cũng đủ biết đây hẳn là gia quyến của danh gia vọng tộc ra ngoài dạo chơi.

Đám dân thường tất nhiên không muốn chọc vào bọn họ, thế nên vừa nghe tiếng lập tức lùi sang bên ngay.

“Hí...” Tuấn mã hô vang, chiếc xe tới trước Thiên Mệnh dị quán thì dừng phắt lại, đứng im không nhích thêm chút nào nữa, có thể thấy kỹ thuật của gã đại hán đánh xe chẳng phải tầm thường.

Ánh mắt mọi người tức thì đổ dồn vào xe, rất muốn xem rốt cục là thần thánh phương nào.

Gã đại hán đánh xe nhảy xuống, mở cửa xe, cất giọng cực kỳ cung kính: “Mời tiểu thư xuống xe!”

“Các người lui trước đi!” Giọng thiếu nữ trong xe truyền ra nghe như tiếng châu lăn trên khay ngọc, tựa suối chảy róc rách, êm tai vô cùng, khiến người ta không khỏi nghĩ vu vơ.

“Dạ!” Đại hán đánh xe đáp một tiếng rồi dẫn đám tùy tùng lui ra sau. Từ trong xe, một thiếu nữ trẻ ăn mặc theo lối a hoàn chui ra, sau đó nàng ta đưa tay vào trong, khom người đỡ một thiếu nữ áo trắng bước xuống, tóc búi đơn sơ, che mặt bằng một tấm khăn mỏng.

Sự xuất hiện của thiếu nữ áo trắng khiến cho trong khoảnh khắc đám người tựa như ngừng thở. Thiếu nữ này tuy đã trùm khăn che mặt nhưng vẫn không giấu được đôi mắt trong veo. Chiếc váy áo trắng tinh được may cắt rất khéo léo ôm lấy người cô, làm lộ ra thân hình mỹ miều duyên dáng, lay động lòng người. Chỉ cần cái eo thon mềm mại cùng cặp chân thẳng tắp cũng đủ kích thích cặp mắt người ta biết mấy; lại thêm đứa a hoàn dẫn đường mi thanh mục tú, gương mặt khả ái càng khiến người ta không tìm được trí tưởng tượng tới vị tiểu thư với khuôn mặt không biết mỹ lệ đến nhường nào ẩn đằng sau tấm khăn che mặt.

Lúc này, mấy vị quán chủ đã dắt người ra đón, tất cả xếp thành hai hàng đứng hai bên bậc thềm, cung kính đón thiếu nữ vào trong. Tiếp đó, một thằng bé tay cầm miếng mai rùa hình tròn đặt xuống phía dưới tấm thẻ gỗ “Khương Thượng”. Đám người lại xông xáo, nhưng chưa kịp bàn tán gì thì đại hán đánh xe cùng mấy người phía sau xe đã tới xua họ tản đi.

Nhìn cái vẻ hung thần ác sát ấy, đám dân thường dù tức đến mấy cũng chẳng dám nói gì, đành tiu nghỉu giải tán.

Trong bóng râm của những tòa lầu bên đường lớn, có hai thiếu niên bộ dạng như ăn mày lén lén lút lút, đầu tóc rối bù rủ xuống che quá nửa một bên má, che luôn cả dấu ấn chữ “Phí” trên đó, chính là hai huynh đệ Diệu Dương và Ý Huyền.

Ý Huyền thấy Diệu Dương lộ vẻ si mê, cứ đứng trơ ra nhìn theo hình bóng nữ nhân khuất sau khung cửa, liền tức giận gõ cho Dương một cú, bực bội nói: “Người ta đi rồi còn nhìn cái gì nữa, thật chả ra sao!”

Diệu Dương ôm đầu kêu đau, cuối cùng cũng tỉnh lại, không quên lầm bầm: “Oa... chết thật, chết thật! Đúng là đẹp quá đi!”

“Hả? Lại chết nữa sao?” Ý Huyền lắc đầu cười chế giễu: “Ai, dù sao ta cũng quen rồi! Lần này còn chưa nhìn thấy mặt mà đã chết thế, người quả thực không có tiền đồ rồi!”

Diệu Dương tỏ vẻ nghiêm túc, trịnh trọng nói: “Tiểu Ý, người nói vậy là ý gì? Chưa nói chuyện gì khác, lần này chỉ nhìn cặp mắt đó thôi ta đã... Tuyệt đối là thật đấy! Nếu nàng chịu gả... Không, cho dù bắt ta làm trâu làm ngựa cho nàng, ta cũng chịu ngay!”

Ý Huyền kéo áo Diệu Dương, hần học: “Người đừng có nằm mơ nữa! Bọn ta chạy trốn còn chẳng kịp, người lại muốn này muốn nọ, thật là chưa thoát chết mà máu háo sắc đã nổi lên. Giờ nếu bị người ta bắt về đánh cho một trận là chuyện nhỏ, chỉ sợ lại bị lão Phí đầu lợn kéo đến chỗ ma quỷ ấy làm việc nữa, khi đó ta thấy người đi thân mật với con yêu quái kia cũng chẳng sao!”

Nhớ tới thảm cảnh yêu quái ăn thịt người đêm qua, trong lòng Diêu Dương bỗng ớn lạnh, run lấy bầy, ấn tượng về mỹ nhân lập tức tan ngay không chút dấu vết. Đêm qua hai huynh đệ chạy thực mạng, cuối cùng cũng thoát được yêu quái. Sau đó hai người tháo xiềng dưới chân, dắt nhau trốn chui trốn nhủi tới đường Chu Tước, định nhân lúc hỗn loạn để ra khỏi thành, vừa vặn lại chứng kiến chuyện mới rồi ở Thiên Mệnh dị quán.

Đúng lúc ấy, trên phố đột nhiên có hơn trăm gã cầm giáo dài ào ra, trên người có ký hiệu của binh sĩ Phỉ phủ, chúng tra xét vặn hỏi tất cả người đi đường xung quanh, dần tiến về phía Diêu Dương và Ý Huyền.

Diêu Dương Ý Huyền có tật giật mình, sớm đã thất kinh, còn tâm trí đâu nói chuyện phiếm nữa, chẳng cần biết đám binh sĩ kia có mục đích gì, cả hai liền ba chân bốn cẳng chạy như điên vào một hẻm nhỏ bên cạnh. Ai ngờ nơi này lại là ngõ cụt, hai người sợ hãi nhìn trái nhìn phải, chỉ còn cách trèo bừa qua bức tường đá không cao lắm. Qua khỏi bức tường là cái sân nhỏ phía sau một khu nhà.

Chương 2

KIỆP NẠN HỦY DIỆT CẢ LUÂN HỒI

Nhìn bóng dáng bọn họ đờ đẫn rời đi, Khương Tử Nha thương xót nghĩ thầm: “Hôm nay mồng bảy tháng Bảy, chỉ còn cách ngày Cửu Tinh Thực Nguyệt lúc ngày âm tháng âm bảy hôm nữa. Nếu quả thật huynh đệ các người có thể tránh khỏi tai kiếp này thì không chừng sẽ có ngày rồng vọt lên mây, tài năng hiển lộ. Nhưng trong các mệnh của đạo, duy chỉ có ‘Cửu Âm Cửu Dương, Thịnh Cực Tất Phản’ mới có thể nghịch thiên cải mệnh...”

THIÊN MỆNH DỊ QUÁN.

Diệu Dương, Ý Huyền nhìn thấy bốn chữ lớn kia khắc trên ngọn giả sơn thì đều không khỏi lè lưỡi, giờ mới biết mình đã vô tình bước vào sân sau của Thiên Mệnh dị quán.

Sân sau của quán là một khu vườn nhỏ có những khối đá tinh tế lạ mắt đan xen cùng hoa cỏ rất tề chỉnh. Cạnh đó là hồ nước, mấy hòn non bộ cùng một ngôi thủy tạ, hai bên hồ nối với nhau bằng cây cầu đá chín khúc. Nhìn ra xa, lối dẫn tới tòa nhà chính là một con đường lát đá xanh uốn lượn giúp che đi tất cả hồ nước đình đài với bên ngoài. Khu vườn tuy không rộng lắm, nhưng trông rất thanh u, yên tĩnh và độc đáo.

Ý Huyền từ nhỏ lưu lạc nơi đầu đường xó chợ, nào đã từng thấy qua khu vườn đá thanh nhã thế này. Chẳng trách y lập tức cảm

thấy trước mắt sáng rực, không dần lòng nổi sững lại nhìn ngấm một phen. Diệu Dương liền kéo y ra sau một tảng đá, nhỏ giọng oán trách: “Tiểu Ý, giờ chúng ta đang chạy nạn, đâu phải lúc ngấm cảnh. Nghe nói trong Thiên Mệnh dị quán đầy kỳ nhân dị sĩ, sơ suất bị người ta phát hiện được là hỏng bét đấy...”

Ý Huyền nghiêng đầu nhìn nét mặt căng thẳng của Diệu Dương, cự lại: “Người còn dám mở miệng sao, nếu vừa rồi người đừng có chăm chăm xem náo nhiệt, để lỡ mất thời gian thì bọn ta đâu phải mạo hiểm thế này chứ?”

Diệu Dương giơ ngón tay “suyt” một cái, khẽ cười trừ: “Được rồi, ta sai, được chưa! Thôi thì đằng nào cũng vào rồi, coi như du ngoạn một chuyến ít nhất cũng chớ nên đập bỏ tấm bảng hiệu Hỗn Thế Song Bảo của chúng ta. Đi thôi...”

Hai người một giằng một kéo đi theo con đường lát đá xanh, thận trọng tiến về phía sau tòa lầu Thiên Mệnh dị quán.

Thiên Mệnh dị quán là một tòa lầu gỗ kiến trúc hình tròn, gồm ba tầng. Tầng một là Nghênh Khách thất được bày biện vô cùng tỉ mỉ và tinh tế. Tầng hai và tầng ba chia thành nhiều phòng lớn bé khác nhau, do tâm tính người ở không giống nhau nên cách trang trí cũng khác biệt, hoặc hài hòa sáng sủa, hoặc tăm tối âm u, hoặc lộng lẫy phô trương, hoặc đơn sơ thanh đạm...

May mà kỳ nhân dị sĩ trong quán đều thích yên tĩnh, thường ngày không thích bị quấy rầy, thế nên trừ mấy người canh gác trước cửa ra, bên trong cũng rất ít kẻ bung trà đưa nước. Điều này quả là thuận tiện cho hai huynh đệ; vòng vòng trong quán hai lượt vẫn không bị phát giác. Đột nhiên từ Nghênh Khách thất vang lên

tiếng bước chân, hai người thất kinh, vừa kịp thấy cái cầu thang gỗ bên cạnh bèn liều chạy lên, một mạch thẳng tới tầng ba, trước mặt là Tàng Đạo các.

Nhìn qua khe hở tấm rèm, chỉ thấy một bức bình phong bằng ngọc lưu ly mờ ảo như sương khói đặt ngay trước cửa; trong phòng rộng rãi sáng sủa, sạch sẽ ngăn nắp, đồ đạc cực kỳ đơn giản, bốn phía bày những thếp tre, sách lụa đang xem dở. Mùi đàn hương lớp lớp bay ra lẫn với hương trà thoang thoảng khiến người ta cảm thấy trong lòng thanh thản, thoải mái biết bao.

“Khương Tử Nha ư?” Diêu Dương nhìn chữ ký trên tấm biển “Tàng Đạo” treo trước cửa, do dự một lúc vẫn chưa dám tin, bèn thấp giọng hỏi Ý Huyền: “Đây có phải là cái ông Khương Thượng gì đó không nhỉ?”

Ý Huyền lắc đầu tỏ ý không biết, lại thấy dưới tấm biển hai bên tả hữu có đôi câu đối, bất giác trong lòng chấn động, trầm ngâm suy nghĩ. Mấy năm trước hai huynh đệ có lần chạy nạn đã gặp một lão ăn mày tốt bụng. Họ sống chung với ông lão ít lâu, được ông lão dạy cách nhận mặt chữ nên cũng đọc ra hai câu đối kia.

“Tự cổ bản tiện tương chú định

Tòng lai sinh tử mệnh tương tùy.”*

Từ xưa nghèo hèn trời định sẵn

Trước nay sống chết mệnh an bài.

Đôi câu đối này cùng với tấm hoành phi đề hai chữ “Tàng Đạo” lập tức khiến người ta nảy sinh cảm giác về một kẻ thấu trời hiểu đất, bụng đầy đạo lý, cao thâm khôn lường. Bên trong hai câu này

ẩn chứa vô vàn thâm ý, càng khiến Dương Huyền mãi không hồi phục được tinh thần. Hai người tuy hiểu học nhưng từ khi chia tay với lão ăn mày thì suốt ngày phải lo cái ăn cái mặc, vốn không có thêm cơ hội học chữ nữa, hiếm lúc nhìn thấy loại học thức thâm ảo thế này nên không khỏi có chút mê muội.

Đang lúc hai người lặng im nhìn tầm biển, đột nhiên ở chỗ cầu thang lên lầu rầm rập tiếng bước chân, loáng thoáng tiếng người thưa rất cung kính: “Công chúa, mời đi bên này! Khương Thượng tiên sinh vừa nghỉ trưa xong, phiền Công chúa phải đợi lâu rồi!... Công chúa cứ lên lầu, căn phòng đầu tiên bên trái chính là Tàng Đạo các của tiên sinh!”

“Công chúa ư?” Diệu Dương, Ý Huyền kinh hãi nhìn nhau, Có ba hồn bảy vía thì hai hồn sáu vía đã biến đâu mất, hốt hoảng tìm đường trốn. Lúc này họ mới nhận ra tòa lầu này vốn chỉ có một cầu thang lên xuống, mà hai căn phòng bên cạnh Tàng Đạo các đều khóa chặt, ngoài việc nhảy lầu, bọn họ vốn chẳng còn lối nào thoát thân.

Đứng ở lan can nhìn xuống, hai người kinh hãi tột độ, lấy đâu ra dũng khí mà nhảy chứ. Diệu Dương trong cái khó ló cái khôn, kéo nhẹ Ý Huyền, tay chỉ về phía Tàng Đạo các trước mặt. Hai người đưa mắt nhìn nhau, Ý Huyền lập tức hiểu ngay ý bạn. Đây gọi là cách trong lúc không có cách, dù thế nào cũng chỉ còn cách liều một phen, y bèn gật gật đầu.

Hai huynh đệ nhẹ nhàng vén rèm trúc trước cửa, một trước một sau nhanh nhẹn lách vào phòng.

Nhìn qua tấm bình phong lưu ly, bọn họ thoáng thấy đồ đạc trong phòng quá đơn sơ, chỉ độc một chiếc phản. Dưới phản đặt chiếc bếp nhỏ đang đun trà, trên phản có một bàn cờ vuông cùng những quân cờ tròn tròn, bên cạnh phản là một lò hương hình con hạc đúc bằng đồng đen, mùi đàn hương từ miệng hạc nhả ra thơm ngát. Trong màn sương khói lững lờ, một ông lão râu tóc hoa râm mặc đạo bào đang ngồi xếp bằng trên phản, tựa hồ không hề phát hiện có hai người vào phòng, vẫn an nhiên nhắm mắt dưỡng thần, không chút động đậy.

Diệu Dương, Ý Huyền liếc quanh tìm chỗ nấp rồi mới rón rén bước qua bức bình phong, nấp sau tấm rèm dày ngăn cách hai gian trong ngoài. Hai người nép sát sau tấm rèm, cố nín thở, chẳng dám mảy may động đậy, chỉ sợ nếu đánh thức ông lão đang tu luyện kia, hậu quả thật khó lường.

Đúng lúc này, thử thách nguy hiểm đến...

“Tiểu nữ U Vân bái kiến Khương lão tiên sinh!” Giọng nói êm ái vang bên ngoài rèm cửa, chính là giọng nói mà hai người đã nghe lúc nãy.

Diệu Dương nghe lại giọng nói ấy, thốt nhiên không kiềm chế nổi tim đập thành thịch. Dưới bầu không khí đang căng thẳng, giọng nói kia càng khiến người ta điên đảo hồn phách, quyến rũ vô ngần. Trong lòng Diệu Dương chỉ muốn hô lên chết tôi rồi, hận một nỗi không thể xông ra ngoài nhìn thiếu nữ ngay. Ý Huyền thấy vai Diệu Dương rung bần bật, thậm kê hổng bét. Y vừa bấm vào cánh tay Diệu Dương, vừa ghé mắt qua khe rèm hở nhìn trộm về phía ông lão.

Ông lão mặc đạo bào lúc này mới từ từ mở mắt, lướt một thoáng vào hư không, sau đó đứng dậy bước xuống, cất tiếng vang như chuông: “Mời Công chúa vào!”

Tâm thần Ý Huyền đột nhiên chấn động kinh sợ hết sức. Nguyên nhân là khi ánh mắt ông lão lướt vào hư không, tuy giống như hướng thẳng về trước nhưng thật ra đã quét ngang ánh mắt nhìn trộm của y, lập tức y nghe như có luồng điện chạy qua, bắt gặp thứ ánh sáng quái dị trong mắt ông lão, y sợ toát mồ hôi, trong lòng thấp thỏm không yên, vội vã nhắm mắt chẳng dám nhìn nữa.

Ngoài cửa có tiếng động, rồi tiếng bước chân nhẹ nhàng đi qua bức bình phong, Công chúa U Vân vẫn phủ khăn che mặt, chỉ dật theo con a hoàn lúc này, chậm chậm bước vào phòng.

“Thảo dân Khương Thượng bái kiến Công chúa!” Ông lão khom người hành lễ rất đúng mực, nói tiếp: “Mời Công chúa ngồi!”

Công chúa U Vân duyên dáng đáp lễ rồi nói: “Tử Nha tiên sinh không cần đa lễ, bản cung đến là có việc muốn cầu, tiên sinh nên ngồi trước mới phải!”

“Đã vậy thì lão phu cung kính chẳng bằng tuân mệnh!” Khương Tử Nha không khách khí nữa, ngồi vào ghế chủ nhà, lại đưa tay ra: “Mời Công chúa!”

“Tiên sinh chớ khách sáo, cứ coi ta như người thường thôi!” Công chúa U Vân được a hoàn dìu đỡ, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế dành cho khách.

Lúc này, Diệu Dương đứng sau rèm đang khom khom nhìn qua kẽ hở, vừa vặn có thể thấy hết nhất cử nhất động của cô nàng kia. Hai

con người y mở trùng trùng, kích động đến mức không sao kiềm chế nổi. Ý Huyền bên cạnh nghĩ tới ánh mắt sắc bén vừa rồi, trong lòng chưa hết kinh hãi nên chẳng dám liếc thêm, chỉ sợ sẽ bị lão cao nhân trước mắt nhìn ra bộ dạng.

Khương Tử Nha chân tay bận rộn mà vẻ mặt vẫn ung dung, lật chiếc đĩa, bày bộ chén, nhắc bình trà đang đun trên bếp lên, châm nước sôi vào trà, miệng hỏi: “Chẳng hay Công chúa hạ cố tới đây rốt cuộc là có việc gì?”

Công chúa U Vân nâng chén trà, gạt đầu tỏ ý cảm ơn rồi nhẹ nhàng đáp: “Ta nghe nói tiên sinh tới Triều Ca tuy mới vài tháng nhưng gieo quẻ lần nào cũng chuẩn xác, liệu sự như thần, người người khen ngợi! U Vân ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay tới đây là muốn nhờ tiên sinh bói cho phụ vương của tiểu nữ và thiên hạ đại Thương một quẻ!”

Khương Tử Nha đang nâng chén trà bỗng khựng lại, hai mắt sáng quắc, trầm ngâm giây lát rồi khẽ thở dài: “Công chúa quả thực hiểu nghĩa, lại một lòng lo lắng cho thiên hạ đại Thương, thật hiếm có, hiếm có! Đáng tiếc lão phu tuy tâm cao khí ngạo, dám to gan bình tướng giáng mệnh, lại cuồng ngông bàn tới nhân quả luân hồi nhưng không dám làm ngược với đạo lý trời đất, thiên cơ không thể tiết lộ! Trừ phi phụ vương của Công chúa đích thân đến, nếu không thứ cho lão phu chẳng có cách nào khác.”

Công chúa U Vân khẽ “ồ” một tiếng, không giấu được vẻ thất vọng, lại hỏi: “Lẽ nào tiên sinh thực sự không thể hé lộ một chút vận mệnh của thiên hạ cho U Vân biết sao?” Giọng nói có chút cầu xin, truyền đến tại Diệu Dương thì trở nên réo rắt thảm thiết vô cùng

khiến lòng y không khỏi xót xa, thậm chí Khương Tử Nha không hiểu phong tình.

Khương Tử Nha tỏ vẻ bất lực, thở dài nói: “Những điều can hệ tới vận mệnh của thiên hạ, kẻ phàm phu như ta sao có thể nắm bắt chứ, quan trọng là ba yếu tố Thiên, Địa, Nhân có hòa hợp hay không thôi. Kỳ thực, chỉ cần có người hiền cai trị thiên hạ, giữ vương đạo, chăm lo cái gốc là dân thì đại Thương tự nhiên sẽ bền vững, đâu cần đến mấy tiểu thuật suy tính cái gọi là vận mệnh làm chi?”

Công chúa U Vân như nghĩ ra điều gì, khẽ thở dài, nhẹ nhàng đứng dậy: “Tiên sinh nói rất phải, đa tạ tiên sinh đã chỉ bảo! Người đâu...” Theo tiếng gọi của nàng, một gã tùy tùng từ ngoài cửa nhanh nhẹn vén rèm bước vào, trên tay bưng một khay vàng thỏi, quỳ xuống dâng trước mặt Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha khẽ mỉm cười, xua tay từ chối: “Lão phu không có công nào dám nhận thưởng, Công chúa mau thu lại đi!”

“Tiên sinh chớ khách khí, chẳng qua là tấm lòng của U Vân thôi, không có ý gì khác! Mong tiên sinh đừng từ chối!” Công chúa U Vân khoát tay ra hiệu, gã tùy tùng liền đặt khay vàng lên phản rồi cung kính lui ra.

Nhìn khay vàng lấp lánh sáng, Diêu Dương bất giác nảy sinh chút mơ mộng hão huyền, còn ngấm gầy khẽ ngón tay bạn. Ý Huyền tất nhiên hiểu ngay tên bợm đang nghĩ gì, trong lòng không ngớt cười khổ, chỉ mong may mắn thoát khỏi chỗ này rồi hăng nói.

Khương Tử Nha hơi trầm tư, ánh mắt sáng rực hướng về phía U Vân nói: “Công chúa đã có thịnh tình, lão phu cũng không tiện từ

chối. Có điều việc gì cũng phải có nhân quả duyên phận. Nếu lão phu tính không lầm, vừa rồi khi Công chúa bước vào phòng này, chân trái đi trước, bước tới ba phần rưỡi, cách vị trí Địa Cực Nhâm Ngọ của ngưỡng cửa hai phân về bên trái, cách vị trí Thiên La Bính Tý của tấm bình phong bốn phân về bên phải, vừa vịn ứng với điểm Thiên Hung Tinh trong Mệnh Cửu Tinh, ài... Chi bằng để lão phu bói cho Công chúa một quẻ, xem có thể gặp hung hóa cát hay không, Công chúa thấy thế nào?”

Lời vừa nói ra, ai nấy trong phòng đều không khỏi kinh hãi.

Ỗ Huyền giật nảy, nếu quả đúng như Khương lão nói thì y và Diệu Dương nhất định đã bị phát hiện từ lúc vừa tới cửa rồi. Nhưng điều khiến y cảm thấy kỳ quái là tại sao ông lão không vạch mặt bọn y? Nghe ông lão giảng vanh vách vị trí bước chân của Công chúa, y bất giác nghĩ không biết mình và Diệu Dương y đã giẫm vào vị trí nào? Diệu Dương ngược lại, hoàn toàn tỏ vẻ coi thường, chẳng thèm để ý, một lòng cho rằng Khương Tử Nha chẳng qua chỉ bịp bợm, cố ý bày trò để lừa lấy khay vàng thôi.

U Vân nghĩ giây lát rồi gật đầu hỏi: “Quả thực vừa rồi U Vân vào phòng là chân trái vào trước, nhưng bước chân trong lúc vô ý mà đem ứng vào điểm hung cát, chẳng phải có chút nói quá sao?”

Khương Tử Nha khẽ mỉm cười, nghiêm túc nói: “Vạn sự vạn vật dù có biến hóa tinh vi đến mấy cũng chẳng phải do ngẫu nhiên, bên trong ắt ẩn chứa huyền cơ vô hạn của trời đất, người thường sao có thể hiểu rõ đạo lý trong đó chứ! Nếu Công chúa tin lão phu, xin hãy bỏ khăn che mặt xuống để lão phu xem kỹ thần khí bản mệnh của

Công chúa lưu chuyển ra sao, như vậy lão phu mới có thể tìm ra cách giải hạn cho Công chúa!”

Công chúa U Vân trầm ngâm chốc lát, a hoàn ra sức nài nỉ, cuối cùng nàng cũng gỡ khăn che mặt xuống. Tức thì căn phòng như tràn ngập ánh hào quang.

Chỉ thấy một dung nhan tuyệt thế lộ ra, mái tóc đen mượt như mây búi gọn gàng, vài sợi sỏ ra vương trên má càng tôn thêm vẻ thanh tú mỹ miều vô song khiến người ta bất giác rung động. Chiếc mũi ngọc ngà thon thẳng xinh xắn, răng trắng môi đỏ, miệng nhỏ như đoá anh đào càng hài hòa với đôi mắt sâu như biển cả. Y phục trắng hơn tuyết tôn lên làn da như bạch ngọc, chẳng cần một chút điểm trang nào mà cả người nàng cũng tỏa ra khí chất trong sáng thanh nhã tự nhiên.

Diệu Dương tức thì nghệt thở, tựa hồ trong trời đất chẳng Còn gì quan trọng, thứ duy nhất tồn tại chính là nàng tiên rất thật mà như mộng ảo trước mắt y. Nếu có thể có được tình yêu của nàng thì hỏi kiếp này còn mong gì hơn nữa? Tâm tình y dào dạt khiến hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Ỗ Huyền trốn sau rèm không dám nhìn ra, nãy giờ vẫn lặng im nghe ngóng những biến hóa trong phòng, đột nhiên cảm thấy biểu hiện khác lạ của Diệu Dương liền bấm ngay vào tay bạn lần nữa. Diệu Dương đau đớn cùng cực, hốt nhiên sức tỉnh.

Khương Tử Nha quan sát tỉ mỉ giây lát rồi nhíu mày, lộ vẻ xúc động, hỏi: “Chẳng hay Công chúa có thể cho ta biết sinh thần bát tự* được không?”

Công chúa U Vân thuận miệng nói ngay, lại hỏi: “Tiên sinh thấy có gì không tốt sao?”

Khương Tử Nha bấm ngón tay tính toán hồi lâu, thi thoảng lại nhìn chăm chăm vào gương mặt U Vân, sắc mặt biến đổi hẳn, lắc đầu hồi lâu không nói. Cuối cùng ông ngửa mặt thở dài một hơi thốt lên: “Tướng mạo Công chúa thực trong sáng thuần hậu hiếm có, nhưng mệnh cách lại là Khảm phân Ly tán, Ngũ hành không thuận cho nên lệch vào Kỳ môn. Xem giữa chân mày Tam dương suy yếu, có thể thấy Công chúa nhất định sống lâu ngày ở nơi lạnh giá, lại thêm nay là năm hạn Thái Tuế, số mệnh Công chúa lại chuyển vận thành ra Tam âm tuyệt dương... Ôi...” Ông lão buông một tiếng thở dài rồi tiếp: “Lão phu chưa từng thấy qua mệnh cách nào quái lạ kiểu này, tuyệt âm tuyệt dương, diệt sinh diệt tử, thật là khổ kiếp phải hủy diệt cả luân hồi...”

Công chúa U Vân nghe thế thì sững người, vẻ mặt có chút buồn bã, khẽ thở dài nhưng lập tức bình thường lại ngay như thể chưa từng nghe Khương lão nói gì, sắc mặt rất thản nhiên: “U Vân muốn mượn tạm câu đối của tiên sinh: ‘Tự cổ bản tiện tương chú định, tòng lai sinh tử mệnh tương tùy’! Mọi thứ trên đời vốn đã định số, chẳng ai có thể thay đổi, cho nên đúng thì sao, mà không đúng thì sao?”

Diệu Dương nghe giọng nàng hơi buồn bã, lại có phần bất lực, trong lòng nghe đau xót, thầm rủa Khương Tử Nha là lão khốn vô lại hết sức, chẳng phải chỉ lừa tiền thì là gì? Sao lại nói những lời độc ác như vậy chứ? Lại nghĩ nếu không phải tại mình vô dụng, nhất định sẽ xông ra đánh cho lão một trận... Nghĩ tới đây, Diệu Dương len lén

đưa mắt nhìn Công chúa U Vân, không nén nổi buồn bã thương hại cho mình.

Ỗ Huyền nào biết huynh đệ bên cạnh thoát buồn thoát vui, đầy tự ti và mâu thuẫn. Nghe Công chúa U Vân nói những lời thẳng thắn ấy, Ỗ Huyền không kìm nổi sinh lòng ngưỡng mộ, rất muốn nhìn thấy mặt nàng nhưng lại lo bị lão cao nhân phát hiện nên đành gắng nín nhịn tâm tư.

A hoàn xinh xắn này giờ đứng bên Công chúa đột nhiên bước ra, quỳ sụp trước mặt Khương Tử Nha mà khóc: “Tiên sinh nhất định phải cứu Công chúa, ông Trời thật quá bất công! Khương hoàng hậu đáng thương vừa bị yêu phi Đát Kỷ hại chết... Tiên sinh, ông nhất định phải tìm cách cứu Công chúa của chúng tôi nhé!”

“Tiểu Kiều..” Công chúa U Vân nghĩ tới mẫu thân phải chết thảm, không nén nổi chua xót, nước mắt tuôn lã chã, giọng càng thêm nghẹn ngào.

Khương Tử Nha hơi do dự, nhắm mắt trầm tư hồi lâu rồi thở dài: “Nếu muốn tránh khỏi kiếp nạn, giữ lại phúc duyên lâu dài cũng chẳng phải không có cách! Chỉ là... trừ phi...” Ông mấy lần muốn nói lại thôi, trầm ngâm rất lâu rồi mới tiếp: “Trừ phi Công chúa chịu từ bỏ phù hoa, rời xa bể khổ hồng trần thì may ra còn có một đường sinh cơ!”

Thân thể U Vân run lên, thở dài buồn bã nói: “Đâu phải U Vân không muốn thế? Chỉ là vì U Vân sinh vào nhà đế vương, thân bất do kỷ!”

Diệu Dương đứng sau bức rèm thấy người trong mộng rơi lệ ngay trước mặt thì xót thương vô hạn, bất giác co rúm người. Ỗ

Huyền tuy cũng rất thương xót mỹ nhân nhưng không hiểu vì lẽ gì mà Dương lại phản ứng dữ dội đến thế, liền huých vai dò hỏi. Diệu Dương chỉ khẽ lắc đầu, ý bảo Huyền chẳng cần lo cho mình.

Công chúa U Vân cúi xuống đỡ a hoàn Tiểu Kiều dậy, hơi khom người hành lễ vạn phúc* với Khương Tử Nha, rồi đeo khăn che mặt lên, nói: “Làm phiền tiên sinh đã lâu, được tiên sinh chiếu cố, U Vân vạn phần cảm tạ, giờ đã tới lúc phải cáo biệt rồi!”

Trực giác mách bảo Khương Tử Nha rằng sinh ý trong lòng thiếu nữ này đã hết, không kìm được thở dài tiếc nuối, đứng dậy đáp lễ: “Vậ lão phu cũng không dám nói nhiều, xin cung kính tiễn Công chúa!”

Công chúa U Vân chậm rãi bước ra, a hoàn đi bên cạnh dìu đỡ. Khương lão chợt nghĩ ra điều gì đó, đuổi theo bắt kịp U Vân, nói: “Công chúa, xin dừng bước!”

U Vân nghe vậy liền quay lại hỏi: “Tiên sinh còn có chuyện gì sao?”

Khương Tử Nha lấy từ trong người ra một vật óng ánh trong suốt đưa cho Công chúa, nói: “Lão phu sao có thể tự nhiên nhận tiền của người khác, chiếc Phượng Thủ Oánh Tâm Tỏa* này lão phu tặng Công chúa, mong rằng có thể giúp cho Công chúa được chút gì.”

U Vân cẩn thận xem xét, thì ra là một chiếc khóa ngọc nhỏ xinh chạm hình đầu phượng rất tinh xảo, vừa nắm chặt trong tay đã cảm thấy ấm áp dễ chịu. Thấy Khương Tử Nha quyết ý tặng cho mình nên nàng cũng không tiện từ chối, đành thu nhận rồi nói: “U Vân cảm tạ tiên sinh!”

Khương Tử Nha tiễn Công chúa ra tận cửa, nói: “Công chúa bảo trọng, thứ cho lão phu không thể tiễn xa!”

“Tiên sinh vào đi!” U Vân đáp lời, liền đó cùng a hoàn Tiểu Kiều dẫn mấy gã tùy tùng bên ngoài vội vã xuống lầu.

Nhìn đám người khuất xa dần, trong lòng Khương lão bất giác cảm khái, lắc đầu thở dài một hơi rồi mới quay vào. Lại ngồi lên phản, nâng chén khế nhấp một ngụm trà, trở lại ván cờ tàn đang bỏ dở, bắt đầu đánh cờ một mình.

Diệu Dương mãi chìm đắm trong nỗi thương cảm tới người vừa đi, còn chưa định thần trở lại. Ý Huyền thấy rõ không ổn, vừa rồi nhân lúc Khương Tử Nha ra ngoài đã để ý quan sát tình thế xung quanh, trong phòng trừ cửa chính và cửa sổ đằng sau ra, căn bản không còn chỗ khác có thể chạy thoát. Nhưng với cái cửa sổ cao tí tít lầu ba này, bọn họ cũng chỉ có nước nhìn xuống mà than thở thôi.

Ý Huyền đang băn khoăn nhìn khắp chốn, chợt nghe trong lò vang lên tiếng nước sôi sùng sục, Khương Tử Nha nhắc một con cờ đặt xuống, ung dung nói: “Nước đã sôi, lẽ nào hai vị tiểu huynh đệ còn muốn lão phu đích thân rót trà cho hay sao?”

Diệu Dương và Ý Huyền kinh hãi đưa mắt nhìn nhau, kê vai bước ra khỏi tấm rèm.

Diệu Dương liền tùy cơ ứng biến, cứ y lời cười khan bước tới nhắc ấm lên, nhưng lòng dạ y đang rối bời nên quên bém mắt ấm nước này đang sôi ùng ục trên bếp. Ý Huyền thấy vậy vội ngăn thì đã muộn. “Ôi chao”, mấy ngón tay cầm ấm của Diệu Dương bỗng rớt, đau đớn cùng cực, buột miệng kêu ầm lên.

“Để ta làm!” “Huyền nhặt chiếc giả trên phản, nhấc ấm lên từ từ rót đầy vào chén trà bên cạnh Khương lão. Tuy đây là lần đầu trong đời y rót trà cho người ta nhưng thái độ nghiêm túc, động tác cẩn thận, tay chân phối hợp nhịp nhàng, rót trà vào chén bình ổn không rớt ra ngoài một giọt.

Khương Tử Nha nhìn Ý Huyền vẻ tán thưởng, không ngớt gật đầu nói: “Chẳng ngờ người tuổi còn nhỏ mà đã thận trọng kỹ càng, lại vô cùng kiên nhẫn, thật hiếm có, hiếm có!” Trong lúc nói sắc mặt ông lộ vẻ tiếc nuối, thở dài than: “Ai! Đáng tiếc, thật đáng tiếc...”

Diệu Dương và Ý Huyền cùng lúc giật nảy người một cái, không rõ ý tứ ông thế nào.

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng bước chân gấp gáp, chỉ nghe có người chạy tới trước cửa, hoảng hốt lắp bắp: “Khương... lão tiên sinh, người trong cung tới nói... quý phi Tỳ Bà mới tiến cung muốn... mời tiên sinh vào cung gieo quẻ..”

Khương Tử Nha ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp: “Ba quẻ đã hết rồi! Mời bọn họ hôm khác hãy tới!”

“Nhưng bọn họ khí thế hung hãn, hôm nay không mời được tiên sinh chỉ e sẽ không chịu để yên!” Giọng của người đưa tin truyền vào run rẩy, rõ là kinh hãi lo lắng cùng cực.

Ý Huyền và Diệu Dương đưa mắt nhìn Khương lão, rất muốn biết ông sẽ đối phó thế nào.

Khương Tử Nha hừ lạnh một tiếng, nhặt giọng: “Nếu bọn họ không chịu hay có lời gì bất mãn, cứ bảo lên đây tìm lão phu là được.”

“Dạ!” Người bên ngoài đáp, rồi bước xuống lầu.

Diệu Dương trong lòng thấp thỏm, không nhịn được hỏi ngay: “Tiên sinh không sợ bọn họ thật sao?”

Khương Tử Nha thản nhiên mỉm cười, nói: “Danh lợi và quyền thế bất quá chỉ là vật ngoài thân, chúng sinh trong Tam giới đều phải trải qua Lục đạo sinh tử, vạn linh bình đẳng như nhau! Có sao lại nói ai phải sợ ai chứ?”

Ỗ Huyền nghe câu nói ấy, trong lòng hứng thú vô cùng, đang muốn hỏi han sâu xa một phen thì bị Diệu Dương kéo lại, liền nhìn sang với vẻ khó hiểu, không khỏi có phần quái lạ.

Diệu Dương miệng cười trừ, tỏ vẻ hết sức cung kính, hướng về phía Khương Tử Nha, khom người nói: “Tiên sinh là cao nhân ngoài trần thế, tất nhiên không sợ! Nhưng huynh đệ bọn tôi chỉ có một cái mạng hèn nên rất lo lắng. Hay là để bọn tôi đi trước một bước nhé!” Nói đoạn lôi tuốt Ỗ Huyền ra cửa.

Khương Tử Nha không hề ngăn, vẫn điềm nhiên ngồi trên phản, tự rót tự uống.

Hai người đang mừng tưởng sắp thoát nạn, chợt nghe bên ngoài vọng vào tiếng bước chân khẩn trương huyền ảo. Chưa cần bước ra, Diệu Dương, Ỗ Huyền cũng đoán được là người trong cung tìm đến Khương Tử Nha hỏi tội. Thế nên bọn họ đành đứng lại, đâu dám tiến ra ngoài để rước lấy xui xẻo chứ.

Diệu Dương kéo Ỗ Huyền chạy ngược vào phòng, nhắc ấm trà, cung kính rót đầy chén cho Khương Tử Nha, dè dặt nói: “Tiểu tử chợt nghĩ, nhìn bọn tiểu nhân nịnh bợ cậy thế kia bị tiên sinh giáo

huấn một mẻ chắc là thú lắm...” Mấy lời tâng bốc vừa chui ra một nửa đã bị Ý Huyền ngăn lại.

Khương Tử Nha thản nhiên như không, khẽ mỉm cười chỉ sang bên cạnh nói: “Các người qua kia rửa mặt thay áo đi đã!”

Diệu Dương và Ý Huyền tròn mắt há miệng nhìn theo hướng ông chỉ, chỗ đằng sau tấm rèm nơi hai người trốn lúc này không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cái chậu rửa mặt cùng đồ dùng để lau rửa và ít quần áo.

Trong lúc hai người vội vã rửa mặt thay áo, bên ngoài phòng người kéo tới đã khá đông. Lạ một điều, bọn họ tuy ồn ào huyên náo nhưng chẳng tên nào dám xông qua cửa. Sau một lúc, tiếng náo động đột nhiên im bặt, kế đó tiếng bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển vang lên.

Diệu Dương và Ý Huyền đã rửa ráy chải chuốt xong xuôi, kê vai đứng sau lưng Khương Tử Nha, mắt nhìn chăm chăm vào rèm cửa phía trước, rất muốn xem rốt cuộc người đến là thần thánh phương nào. Người này có vẻ rất uy quyền, không ngờ lại có thể khiến bọn nô tài đang khoa trương hống hách bên ngoài kia nghe lời như vậy.

Khương Tử Nha tất nhiên đã cảm nhận được luồng Ma năng cực lớn bên ngoài của mỗi lúc một gần, đang ngưng thần chống lại chợt nhìn thấy khuôn mặt đã tẩy rửa của hai huynh đệ, Huyền linh Đạo tâm hốt nhiên chấn động mãnh liệt.

Hai huynh đệ mới chỉ khoảng mười bảy mười tám, trông hơi gầy trong chiếc đạo bào rộng thênh thênh nhưng đều đã chớm có vóc dáng của người trưởng thành, mỗi người hiển lộ một phong thái riêng.

Trên má cả hai vẫn hằn chữ “Phí”, nhưng có thể thấy Diệu Dương mày rậm mắt to, ánh mắt lấp lánh đầy kiên nghị, tỏ ra là một nam nhi khí khái dũng mãnh, ngược lại, hai mắt Ý Huyền linh động phi phàm, thái dương to rộng cùng nụ cười rạng rỡ khiến người ta có cảm giác vô cùng sáng trong tươi mát.

“Đáng tiếc... Thật đáng tiếc!” Đạo tâm của Khương Tử Nha cảm ứng được thần khí trên hai gương mặt chợt có biến hóa dị thường, thần tình lúc sáng lúc tối, không nén nổi lại thở dài, lắc đầu chẳng nói.

Diệu Dương, Ý Huyền nhìn nhau, nghĩ mãi không ra ông lão có ý gì, nhưng chẳng dám hỏi nên đành gặng nhẩn nại.

“Khương Thượng tiên sinh có đó không?”

Một giọng nói hết sức dịu dàng hòa lẫn một luồng Ma năng có thể câu hồn đoạt phách vang lên ngoài cửa. Diệu Dương, Ý Huyền định lực không đủ nên nghe rồi ù cả tai. Thanh âm quái dị ấy như đến từ bên ngoài trời đất, như thổi miên người ta; sự kích thích mềm mại dịu dàng như bông khiến hai người không kiểm soát nổi mình, cơn buồn ngủ ập đến, quên hẳn mình đang ở đâu.

Khương Tử Nha sắc mặt không biến đổi, chén trà trong tay khẽ gõ vào ấm đồng kêu mấy tiếng “đình đình...” nhẹ nhàng trong trẻo chẳng lẫn một chút tạp âm, như những gợn sóng lăn tăn lan khắp phòng, trong nháy mắt đã gạt sạch thứ âm thanh ma quái khiến người ta mất hồn đó.

Diệu Dương và Ý Huyền nghe mấy tiếng ấy thì tâm thần chấn động, lập tức tỉnh ra, nhớ lại phút nguy hiểm vừa rồi thì bất giác

toát mồ hôi lạnh. Tuy giọng nói của ả kia quả thực có sức mạnh khiến đàn ông rung động, nghĩ ngợi vẩn vơ nhưng bọn họ thà kiếm bông nhét chặt lỗ tai chứ không muốn nghe thứ âm thanh như đục hồn khoét phách đó lần nào nữa.

Khương Tử Nha khoan thai theo dõi cái bóng nữ nhân nhàn nhạt từ ngoài rèm cửa chiếu lên bức bình phong, hỏi không chút khách khí: “Người nào ở ngoài cửa vậy?”

Ả kia hiển nhiên đã hiểu sự lợi hại của Khương Tử Nha nên chẳng dám dùng Thôi hồn Ma âm nữa. Ả cười một tràng lãnh lút như chuông bạc, dịu dàng cất tiếng: “Nô gia Hỷ Mị bái kiến Khương Thượng tiên sinh, chỉ vì hôm nay Tỳ Bà tử tử nhận sắc phong quý phi nên nô gia muốn mời tiên sinh vào cung bói cho tử tử của nô gia một quẻ gọi là cầu phúc, mong tiên sinh đừng từ chối là hơn.”

Khương lão khép hờ hai mắt, năm ngón tay làm thành pháp ấn của Huyền môn, ngưng thần tụ khí, nói: “Đáng tiếc hôm nay lão phu đã bói hết ba quẻ, nếu miễn cưỡng bày đàn, dù biết cách xem ý Trời cũng sợ không những tính sai mà còn bị quở phạt! Thế nên mong tôn giá đi mời cao nhân khác cho!”

Ả kia đương nhiên rất giận, đổi giọng hừ lạnh một tiếng, quát: “Họ Khương kia, đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Bà cô đây mà nổi giận quẳng cho mồi lửa vào cái ổ rùa này thì người chẳng còn chỗ dung thân! Có gan thì mau bò ra đây!”

Khương Tử Nha không mấy may kinh sợ, ung dung đáp: “Không ngờ tôn giá tính tình nóng nảy thế. Xem người một thân tu luyện gần ngàn năm đạo hạnh cũng chẳng phải dễ. Người nên mau quay

về tìm đường sửa đổi, sẽ có hy vọng thành chính quả; còn không, hôm nay thân thể người nhất định sẽ biến mất khỏi Lục đạo!”

Lời vừa thốt ra, không ngờ bên ngoài bỗng trở nên tĩnh lặng.

Diệu Dương sợ hãi nhìn khung cảnh lặng ngắt, nghĩ đến con yêu nữ ngàn năm mà Khương lão vừa nói tới, không nên nổi run bần bật, hỏi: “Nếu ả ta dẫn đám tùy tùng đánh vào thì đối phó thế nào?” Ý Huyền lặng im nhưng trong lòng cũng phát hoảng. Hai người đồng thời nhìn về phía Khương lão lúc này đang nhắm mắt suy nghĩ.

“Ta đã bố trí Huyền Linh pháp trận của Đạo môn chỗ giữa rèm cửa với tấm bình phong, hạng tà ma yêu quái này không cách nào tiến nổi ba thước đâu!” Đang nói, thốt nhiên Đạo tâm của Khương Tử Nha chấn động, hai mắt mở bùng phóng ra ánh chớp kinh người, giận dữ quát: “Giỏi cho yêu nữ Cửu Thủ Cửu Kê*, không ngờ lại dám phóng hỏa đốt lâu thật!”

Huynh đệ Diệu Dương Ý Huyền chưa kịp phản ứng gì thì thân hình đang xếp bằng của Khương lão đã di động; Huyền Pháp cuốn lên như một trận gió mát nhẹ nhàng tạt qua, thân hình to lớn đột nhiên biến mất.

“Ô!” Diệu Dương và Ý Huyền sửng sờ.

Diệu Dương rất nhanh định thần được, vội kéo Ý Huyền chạy ra ngoài, lầm bầm nói: “Còn chờ gì nữa? Chạy mau!”

Ý Huyền rất lo, kéo Diệu Dương đứng lại, nhắc: “Người có mấy cái mạng hử? Nói không chừng ngoài cửa đều là nanh vuốt yêu tinh, bọn chúng tìm đủ cách xông vào không được, chúng ta mà thò đầu ra, chẳng phải sẽ bị lấy làm bia bắn tên sao?”

Mấy lời này khiến Diệu Dương cứng người, hãỉ đến lắc đầu lè lưởi, nào dám nghĩ chuyện bỏ chạy nữa lại lưởi nhác cúi đầu ngồi xuống phản nghịch khay vàng thỏi.

Ỗ Huyền rất khó chịu trước cái bộ dạng lúc nào cũng tỏ ra bất cần của Diệu Dương, liền nói: “Lão đại, giờ là lúc nào rồi chứ, người không thể ngồi yên nghĩ cách thoát thân sao?”

Diệu Dương lè lưởi cười cười, lại bắt chước cách Khương Tử Nha bày chén rót trà, giả bộ thưởng thức một chút, sau đó tùy tiện làm ra vẻ nghiêm túc hỏi: “Chẳng hay Tiểu Ỗ quân sư có cao kiến gì không?”

Ỗ Huyền buồn bực hết sức, lắc đầu than: “Còn cao kiến gì nữa, giờ chỉ có nước chờ xem sao thôi! Chỉ mong Khương tiên sinh trừ được yêu quái, quay lại bình yên là tốt rồi!” Nói tới đây, y chợt nghĩ ra điều gì đó, không nhịn được hỏi: “Tỷ muội của Tỳ Bà quý phi gì đó là yêu tinh, cứ thế mà suy thì trong cung chẳng phải toàn một lũ yêu tinh sao?”

“Việc này.” Diệu Dương gãi gãi đầu, tỏ ý điều Ỗ Huyền vừa hỏi y không hiểu mà cũng chẳng liên quan gì tới mình.

“Không sai!” Ngoài cửa vang lên giọng nói rất quen, hai người giật nảy mình, định thần nhìn lại, té ra Khương Tử Nha đang tiến vào, cất giọng cảm khái: “Các người nói không sai! Cung đình sớm đã đầy yêu quái, vô kỷ vô cương, có thể đoán ngày thiên hạ đại loạn chẳng còn xa nữa!”

Diệu Dương thấy Khương Tử Nha liền cung kính đứng dậy nhường chỗ, Ỗ Huyền thì rót đầy chén trà đưa tới trước mặt ông,

khom người nói: “Tiên sinh vất vả rồi, mời dùng trà!”

Diệu Dương đến gần hỏi: “Tiên sinh nhất định đã hàng phục yêu tinh hồi nãy rồi phải không?”

“Việc này chẳng can hệ tới các người, biết ít một chút có khi lại tốt!” Khương Tử Nha chau mày không nói, đón lấy chén trà uống một hơi cạn sạch, sau đó nhìn kỹ khuôn mặt hai huynh đệ, từ tốn nói: “Chẳng hay hai người có chịu nghe lão phu khuyên một lời không?”

Diệu Dương nghe vậy ngẩn ra, liếc sang huynh đệ bên cạnh với vẻ rất khó hiểu. Ý Huyền cũng thấy có chút kỳ quái liền đáp: “Tiên sinh cứ nói...”

Chỉ nghe Khương Tử Nha nghiêm túc bảo: “Nể tình chúng ta có chút duyên phận, lão phu khuyên hai người mau mau rời khỏi Triều Ca ngay bây giờ, đi thẳng một mạch về phía tây, càng xa càng tốt, không được quay lại! Nếu qua bảy ngày mà bình yên vô sự, kiếp này có lẽ còn được chết già. Bằng không sẽ phải bỏ xác đầu đường hoặc phơi thây hoang dã, khó được yên thân trong Tam giới Lục đạo!”

“Này! Ông già nói bậy bạ gì thế...” Diệu Dương nào đã từng nghe qua những lời nguyên rủa độc ác như thế, tức đến thất khiếu xì khói, nếu không phải vì sợ pháp thuật cao cường của Khương lão, chỉ e đã sớm ra tay rồi.

Ý Huyền cũng lại hồi lâu rồi hoảng hốt ngăn Diệu Dương đang định tiến một bước, nghi hoặc hỏi: “Tiên sinh, lời này là có ý gì? Mong tiên sinh nói rõ...”

Khương Tử Nha không chút để ý tới cử chỉ vô lễ của Diêu Dương, đứng dậy đi đi lại lại rồi ngẩng mặt nhìn về phía chân trời sau cửa sổ, thở dài nói: “Lão phu một đời xem số đoán mệnh, lang bạt thiên hạ đã hơn nửa giáp* nhưng chưa từng thấy thiên tượng nào quái dị như hôm nay!”

“Vừa rồi các người một trước một sau bước vào phòng, cùng đạp vào vị trí Thiên Hung Tinh trong Hạo Cực Tinh Liệt pháp trận trước cửa không sai một ly, sau đó Công chúa U Vân lại giẫm đúng vị trí đó chẳng lệch phân nào! Lúc ấy lão phu nghĩ mãi mà không hiểu, trên đời sao lại có chuyện trùng hợp đến vậy. Hai người đều giẫm đúng vị trí Kiếp Sát Hung Tinh thuộc loại cả vạn mới có một, thế nên lão phu mới không vạch trần hành tung của hai người.”

Mấy lời này khiến Diêu Dương và Ý Huyền dần chúng xuống, nét mặt càng tỏ ra sợ sệt bán tín bán nghi.

Khương Tử Nha trầm nghĩ hai huynh đệ chắc hẳn nhất thời không chấp nhận sự thật này, lại không nỡ nói dối bọn họ, bèn giải thích rõ thêm: “Đến sau khi hai người rửa sạch mặt, lão phu xem thần khí trên mặt, biết ngay mình đoán không sai. Ài... Tuy rằng trời sinh hai người tướng mặt như rồng như phượng, nhất định không cam chịu sống nơi ao tù, đáng tiếc thần khí bản mệnh lại ứng vào hai cung Nghiệt Vụ trong chín cung của Kỳ môn, số định sẵn từ nhỏ đã xa cách phụ mẫu, cả đời lang thang trôi giạt! Kỳ thực điều này vốn không ảnh hưởng nhiều đến tính mệnh, nhưng năm nay chín cung tinh tú liên tục lóe sáng, chính là tiết Thiên Phá Thái Tuế trăm năm khó gặp, mệnh tướng xung đột thành ra đứt cả mạch Tam dương lẫn Tam âm, tạo nên số kiếp tuyệt diệt luân hồi...”

Diệu Dương và Ý Huyền nghe tới đây, sớm đã sợ tới mức mặt mũi xanh lè, đầu óc rỗng tuếch chẳng có chủ ý gì hết.

“Mệnh trời sao chiếu, với Kỳ môn tướng cách, lão phu tự vấn mình lực bất tòng tâm, dù có lòng giúp đỡ nhưng nếu tình thế cứ như hiện nay, ngay cả lão phu cũng khó giữ nổi mình! Chỗ vàng trên phản, các người cứ tùy ý lấy. Chỉ cần nhớ kỹ lời lão phu, đi đi! Mỗi người đều phải tự lo cho mình!” Khương Tử Nha nói xong thì ngồi im trên phản, bắt đầu nhắm mắt trầm tư.

Hai huynh đệ đã sợ đến rối bời ruột gan, còn lòng dạ đâu mà vàng với bạc, liền im lặng cúi đầu ra khỏi Tàng Đạo các.

Nhìn bóng dáng bọn họ mờ dần rồi đi, Khương Tử Nha thương xót nghĩ thầm: “Hôm nay mồng bảy tháng Bảy, chỉ còn cách ngày Cửu Tinh Thực Nguyệt* lúc ngày âm tháng âm bảy hôm nữa. Nếu quả thật huynh đệ các người có thể tránh khỏi tại kiếp này thì không chừng sẽ có ngày rồng vọt lên mây, tài năng hiển lộ. Nhưng trong các mệnh của đạo, duy chỉ có 'Cửu Âm Cửu Dương, Thịnh Cực Tất Phản mới có thể nghịch thiên cải mệnh...”

Nghĩ tới đây, Huyền linh Đạo tâm tu luyện bao năm của Khương Tử Nha chợt chấn động mãnh liệt, như thể chạm tới sự thật ở nơi mờ mịt sâu xa nào đó. Đột nhiên ông kinh hãi bật dậy tính toán hồi lâu, rồi lại chán nản ngồi xuống, vẻ mặt trở nên hết sức nặng nề, lẩm bẩm: “Lẽ nào thật sự là ý Trời? Nhưng giữa bọn họ... Sao có thể như vậy chứ...?”

Ngoài cửa sổ, khoảng trời rộng lớn càng lúc càng u ám hơn, hoàng hôn cuối cùng đã buông xuống.

Chương 3

HỌC HUYỀN PHÁP

Diệu Dương lẩm bẩm đọc theo kinh văn cả nửa ngày, rồi quay sang nói với Ý Huyền đang ngồi trầm tư bên cạnh: “Tiểu Ý, cái thứ này ổn không? Hình như phức tạp quá, rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể thi triển Huyền Pháp chứ?” Nghe ý tứ giọng điệu nôn nóng không thể đợi được nữa, dường như muốn vừa cầm quyển kinh lên tay là có thể tùy ý thi triển pháp thuật giống như Xi Bá vậy.

RỒI KHỎI TÒA LẬU, Diệu Dương và Ý Huyền cứ đi lơ ngơ giữa đường. Dù sao số mệnh cũng đã bị thảm thế, còn sợ gì Phí Trọng sai người tới bắt nữa. Đột nhiên bọn họ đều nảy sinh cảm giác: trời đất tuy rộng nhưng không có chỗ dung thân. Chẳng ai nói gì, cũng chẳng biết nên đi về đâu. Suốt quãng đường dài, hai người cứ lẳng lặng lẩm lũi bước.

Diệu Dương cất tiếng phá vỡ không khí ảm đạm bế tắc trước, cố gượng nở nụ cười vui vẻ: “Không ngờ huynh đệ chúng ta chơi đùa nhanh thế.”

Ý Huyền hiểu rõ thói quen tìm niềm vui trong đau khổ của bạn, muốn nói gì đó nhưng lại chẳng biết phải nói gì, liền ngẩng mặt nhìn vầng thái dương vẫn đang rực rỡ, ngơ ngẩn thở dài một hơi.

“Hê hê! Tiểu Ý, sao người vẫn chưa bỏ được cái tật đa sầu đa cảm nhỉ? Đừng lo! Nói không chừng chỉ là Khương lão đầu lừa gạt chúng

ta thôi...” Diệu Dương liến thoảng, đến lúc không nói nổi nữa, lại gượng gạo vỗ vai Ý Huyền hai cái, nghẹn ngào hồi lâu rồi mới tiếp: “Công chúa U Vân nói rất đúng, phải thế thì đã làm sao? Bọn ta nếu chết thì chết chung, còn nếu sống thì, con mẹ nó, phải sống cho thoải mái! Nghĩ nhiều làm quái gì? Lão Trời hồ đồ bất công thì đó là chuyện của lão, liên quan gì tới hai huynh đệ mình chứ!”

Ý Huyền đưa mắt nhìn Diệu Dương, lòng đầy xúc động, hồi lâu mới gật gật đầu, giọng cảm khái: “Đúng thế! Chết thì chết chung, sống thì sống chung! Nghĩ nhiều để làm gì? Ông Trời thực ra rất công bằng, tuy bắt chúng ta từ nhỏ đã không cha không mẹ, mỗi ngày phải chịu bao nhục nhã, chưa ngày nào được ăn một bữa no, nhưng ông ta lại có thể làm cho chúng ta thân thiết gắn bó như huynh đệ ruột thịt. Vừa rồi ta nghĩ tới những năm tháng hai đứa sống với nhau... Ta nghĩ tới chuyện người không biết bao nhiêu lần ngăn đỡ những đòn đấm đá của kẻ khác cho ta, nghĩ tới sự quật cường của người khi quỳ trước cửa nhà đại phu xin khám bệnh cho ta mà mãi không chịu đứng dậy, nghĩ tới lúc chúng ta thà chung lưng chịu đòn roi của bọn quản đầu khốn nạn chứ không bỏ trốn một mình, nghĩ tới chuyện ngay một bát cháo loãng hai đứa cũng ăn chung...”

Ý Huyền ngửa mặt lên trời hồi tưởng từng chuyện cũ, nước mắt không cầm được cứ lăn chã tuôn rơi.

Diệu Dương cũng buồn bã hồi lâu mới lau sạch nước mắt, tính kiên cường trời sinh lại nổi lên, y nhìn Ý Huyền, nói giọng kỳ quái: “Ha ha! Nếu ông Trời thực sự công bằng, ít ra cũng nên cho bọn ta

ăn một bữa no trước khi chết mới phải... Rồi người nói xem, liệu ông ta có cho hai tiểu tử cùng cực này lấy được vợ hay không?”

“Cút mẹ người đi!” Ý Huyền nghe vậy dở khóc dở cười nhưng tâm tình cũng dễ chịu hơn.

Diệu Dương cười nhả nhở, nắm vai Ý Huyền nói: “Hỗn Thế Song Bảo chúng ta còn phải mau thu thập hành lý chạy về phía tây đó. Ha ha, nghĩ tới ông ăn mày, ta bỗng thấy cảm giác chạy nạn năm xưa cũng không phải tồi đâu. Nghe nói đi mãi về phía tây có một nơi gọi là Tây Kỳ. Được! Bọn ta cùng tới đó tạo dựng sự nghiệp nào!”

“Chúng ta có hành lý gì chứ, ngay cả quần áo trên người cũng là do Khương lão tiên sinh vừa cho! Chỉ là đường xa trắc trở, chúng ta không thể không có chút lộ phí.” Tâm tình của Ý Huyền rất cuộc cũng bình thường trở lại.

“Người xem đây là gì?” Diệu Dương móc từ trong ngực ra một thỏi vàng như kỳ tích, đưa qua đưa lại trước mặt Ý Huyền, cười cười đầy xảo trá.

“Tiểu tử người quả nhiên là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.” Ý Huyền lập tức hiểu ra, hai người nhìn nhau không nhịn được cười phá lên; suốt dọc đường mua cái này mua cái kia, cười đùa sung sướng, vẻ rầu rĩ mới rồi dường như đã hoàn toàn biến mất.

Lúc này tâm tình hai người cực tốt, chẳng còn lo nghĩ chuyện sống chết, vút hết ưu sầu sang một bên, chỉ muốn tranh đấu với Trời, thoải mái hưởng thụ những ngày chạy trốn kiếp nạn.

Tránh né đám binh sĩ tuần tra, Diệu Dương với Ý Huyền lén lút trốn khỏi thành, sau lưng gửi một bọc lương khô, bắt đầu hành trình

đi về phía tây.

Đi gần một canh giờ, trời đã dần tối. Hai người vừa tới gò Xích Tùng cách Triều Ca hai mươi dặm thì không đi nổi nữa, đành mệt mỏi ngồi dựa lưng vào nhau trên gò núi mà nhìn về phương xa.

Màn đêm buông xuống, bầu trời thăm thẳm không một ánh sao, thành Triều Ca phía xa đã mờ mịt như bóng đen to lớn chắn ngay trước mắt khiến người ta không khỏi cảm thấy một áp lực vô hình. Gió đêm của tiết đầu thu mang theo hơi lạnh nhè nhẹ thổi từng trận qua gò núi trống trơ.

Nhìn ánh đèn vừa thấp trên thành Triều Ca, Ý Huyền bỗng thở dài, nói: “Chẳng hiểu tại sao, những ngày vừa rồi bọn ta ở đó ăn đói mặc rét, chịu đủ tủi nhục, thế mà hôm nay phải đi lại cảm thấy có chút lưu luyến khó rời.”

“Ta thì chả cảm thấy gì sất!” Diệu Dương khẽ kéo chặt cổ áo, hào hứng chỉ tay về dãy núi ở chân trời phía tây, nói: “Không biết rốt cuộc Tây Kỳ là nơi thế nào nhỉ?”

Ý Huyền sắc mặt mơ màng, khẽ lắc đầu, đáp: “Hồi trước ông ăn mày bảo nơi đó cái gì cũng tốt. Chẳng biết thật không?”

“Lời đồn bên ngoài sao có thể tin hoàn toàn chứ!” Bỗng nhiên một giọng nói hùng hồn thuần hậu, nghiêm nghị từng trải từ đằng sau bọn họ truyền tới.

Hai huynh đệ giật mình kinh hãi, vội ngoái đầu nhìn, phát hiện người nói là một lão già áo đen đứng trên gò núi trọc. Gió núi lồng lộng nhưng chiếc áo đen quấn quanh lão không hề rung, khiến người khác vừa nhìn là cảm thấy cả người lẫn áo như cũng hòa vào màn

đêm. Nếu không phải hai mắt lão phát ra ánh sáng loang loáng khiến người ta phải sợ hãi, người bình thường chỉ e nhất thời chẳng có cách nào phát giác sự tồn tại của lão.

“Ông là ai?” Diêu Dương và Ý Huyền vụt đứng dậy gần như cùng lúc.

Lão áo đen cười khà khà, ánh mắt sáng rực nhìn Diêu Dương, Ý Huyền chăm chú, từ từ tiến lại trước mặt hai người một quãng ngắn, đoạn nói: “Hai vị tiểu huynh đệ đúng là quý nhân nên hay quên chuyện!”

Diêu Dương, Ý Huyền lúc này mới nhìn rõ bộ dạng của lão già, không khỏi hít ngược vào một hơi lạnh, kinh hãi tới mức nhất thời không thốt được tiếng nào. Lão già áo đen này không ngờ chính là Xi chân nhân do Phí Trọng mời tới để hàng phục yêu quái. Lúc này người lão càng toát ra một khí thế hùng mạnh, thần bí và quỷ dị. Nét mặt lão tuy tươi cười nhưng đặc biệt đem đến cho người ta cảm giác cao thâm khó dò.

Diêu Dương ráng nén sợ, cười hì hì nói: “Thì ra là Xi chân nhân, chẳng hay lão nhân gia tìm huynh đệ bọn tôi có chuyện gì quan trọng không?”

Ý Huyền cau mày nhăn trán cố đoán xem Xi chân nhân có ý gì, bất giác nhớ tới mấy lời dự đoán của Khương Tử Nha, thầm nghĩ lẽ nào Xi chân nhân này lại vô duyên vô cớ đến giết mình hay sao. Lại nhìn cảnh xung quanh, quả rất hợp với câu “phơi thây nơi hoang dã”, thế nên trong lòng càng thấp thỏm.

“Các người đừng sợ!” Xi chân nhân lên tiếng trước, trấn an nỗi kinh hoàng của hai người, rồi bước đến gò núi, đưa mắt nhìn ra xa.

Lão khoanh tay ngạo nghễ nhìn về Triều Ca với ánh mắt coi thường tất cả, giọng rủ rủ: “Bản tôn chính là Di Hòa tôn giả của Đông Thánh đạo, tên gọi Xi Bá. Đạo phái của bản tôn truyền từ đời này sang đời khác đã mấy ngàn năm, môn hạ đệ tử chưa từng lạc bước chốn hồng trần, tất cả đều ẩn cư để nghiên cứu và tu luyện huyền pháp đạo thuật, hy vọng tìm được cách tu tiên. Cứ qua một giáp sáu mươi năm, chúng ta lại phái người đi chu du thiên hạ tìm vài người có tư chất và căn cốt vào hàng thượng thừa để dạy dỗ thêm, kế thừa đạo pháp của bản môn!”

Hai huynh đệ nghe thế nửa hiểu nửa không, mắt tròn mắt dẹt ngơ ngẩn, chẳng hiểu cái vị Xi chân nhân tên Xi Bá này nói thế rốt cục là có ý gì. Cuối cùng Diêu Dương không nhịn được cất lời dò hỏi: “Việc này quan hệ gì tới huynh đệ bọn tôi chứ? Ông đừng nói là đã nhìn trúng huynh đệ tôi để kế thừa cái đạo pháp gì gì đấy nhé.”

Xi Bá gật đầu mỉm cười, giọng có chút tán thưởng: “Các người quả nhiên thông minh! Bản tôn thực có ý đó!”

Trong đầu Y Huyền suy nghĩ mông lung, cẩn thận hỏi: “Huynh đệ bọn tôi từ nhỏ đã ngu ngốc như lợn, chẳng có chỗ nào dùng được, còn luôn bị bắt đi làm hạ nô, toàn phải làm những việc thấp kém đê hèn; chắc còn cách những người ‘tư chất và căn cốt thuộc loại thượng thừa’ mà tiên bối nói một quãng xa mới phải!”

“Lời này chắc là nghĩ một đằng nói một nẻo rồi! Từ xưa vốn chẳng có giống nào sinh ra đã là bá hầu khanh tướng, kẻ làm đại sự sao lại câu nệ tiểu tiết như thế. Xưa nay vua chúa cũng thay đổi bao lần, xuất thân thấp hèn thì đã làm sao?” Xi Bá ngửa mặt cười dài, giọng đầy nuối tiếc: “Các người nếu ngay cả điểm này cũng không

ngĩ thông thì dù bản tôn có dạy cho con đường nghịch thiên cải mệnh, e rằng cũng chỉ phí công phí sức thôi! Ài... Hôm qua bản tôn thấy huynh đệ các người có dáng vẻ như rồng như phượng nên mới nảy ý thu nhận làm môn hạ! Thôi bỏ đi, bỏ đi... Coi như bản tôn đã nhìn nhầm người!”

Những lời này quả vô cùng có lý, Ý Huyền nghe mà ghen giọng, gật đầu liên tiếp không nói được gì, cách nhìn nhận về Xi Bá cũng thay đổi hẳn. Diêu Dương càng bị kích động hơn, hăng hái vỗ ngực bình bịch, ngạo nghễ nói: “Ai bảo bọn tôi câu nệ tiểu tiết, đại trượng phu đội trời đạp đất, đi vững ngời yên, hà tất để ý đến xuất thân chứ, ngay cả bá hầu vua chúa tôi còn chẳng coi ra gì! Nghĩ trong trời đất bao la rộng lớn này, ta tiêu dao tự tại, như thế chẳng phải là sướng khoái vô cùng sao!”

Lời vừa thốt ra, chẳng những khiến Xi Bá ngẩn người hồi lâu mà ngay Ý Huyền cũng không khỏi liếc nhìn vị huynh đệ cùng sống chết này bằng con mắt khác.

“Hay cho một nam tử hán đội trời đạp đất, nói hay lắm!” Xi Bá vỗ tay khen, lớn tiếng cười cởi mở. “Đã vậy không biết các người có bằng lòng làm môn hạ Đông Thánh đạo của bản tôn chăng?”

Diêu Dương thở dài một hơi, gượng cười đáp: “Chỗ ấy tốt thì tốt thật, nhưng huynh đệ bọn tôi đang bị số kiếp quẩn lấy thân, chỉ e sẽ làm liên lụy tới cả lão nhân gia người!”

“Thật đã phụ sự kỳ vọng của tiền bối!” Vừa nhắc tới số kiếp, tâm tình Ý Huyền lập tức trĩu nặng dị thường.

Xi Bá kinh ngạc,ngờ hai người lại kiếm cớ thoái thác nên sắc mặt có chút không vui, lạnh lùng nói: “Các người còn nhỏ, biết được số

kiếp gì chứ? Đồng ý là đồng ý, không đồng ý là không đồng ý! Còn muốn mượn cơ thoái thác, tưởng bản tôn rồi hơi tìm các người đùa giỡn sao?”

“Lão nhân gia đừng hiểu lầm, quả thực là có chuyện đó, chúng tôi chẳng dám giấu!” Diêu Dương vội đem chuyện Khương Tử Nha xem tướng kể ra hết một lượt, còn nói thêm: “Huynh đệ bọn tôi với ông ấy ngày trước không thù, sau này không oán, mà chúng tôi cũng chẳng có thứ gì để ông ấy phải lừa tiền cả... Theo lý mà nói chắc ông ấy không lừa bọn tôi...”

Xi Bá nghe xong rất đổi kinh ngạc, nhưng liền sau đó lại thản nhiên như thường, nói: “Ồ! Lại có chuyện này sao? Xem ra vị thầy tướng đó cũng có chút bản lĩnh đấy. Đã vậy, chi bằng để các người thấy sự lợi hại của bản tôn!”

Đang lúc nói, chiếc áo đen trên người Xi Bá không có gió mà tự phát lên, một luồng lực lớn quái dị đột ngột xuất hiện như gió xoáy thành vòng liên miên, đẩy hai người lui liền mấy bước, khi định thần nhìn lại đã chẳng thấy thân hình cao lớn quỷ quái của Xi Bá đâu nữa.

Tiếp đó, vừa khéo có một luồng khí bảy màu như cầu vồng từ trên đỉnh đầu hai người xông lên, xộc thẳng tới trời. Ánh sáng chói lòa khiến hai người phải nheo mắt không dám nhìn thẳng, hồi lâu mới dám ngẩng lên nhìn. Trong luồng ánh sáng bảy màu, Xi Bá đang cưỡi trên lưng một con hổ đen trán trắng mắt tròn, tay cầm một cây Phương Thiên Kim Giản, ánh sáng tụ thành vòng trên đỉnh đầu lão, pháp tướng vô cùng nghiêm trang khiến người ta ngỡ lão là thần tiên hạ phàm. Hai huynh đệ Dương Huyền sợ quá vội quỳ xuống bái lạy.

“Không cần đa lễ!” Xi Bá bỗng nhiên cười hỏ hạ xuống, tung người nhảy khỏi lưng hỏ, đưa tay nâng hai huynh đệ, giọng vổ về: “Cái lão họ Khương mà các người nói tất nhiên chẳng phải là thần tiên hay chân nhân gì sất, nếu không thì bằng vào mấy ngàn năm tung hoành từng trải của lão phu sao chưa từng nghe nói tới.” Rồi lão ngạo nghễ tiếp: “Các người không cần lo lắng, chỉ cần các người đi bên cạnh lão phu, thử hỏi trong Tam giới Lục đạo còn ai có thể làm hại các người chứ?”

Lúc này, Diệu Dương và Ý Huyền mới không nghi ngờ gì nữa. Lại gặp được chuyện thần kỳ thế này khiến trong lòng hai người vừa mừng vừa cảm động, đồng loạt quỳ mọp xuống dưới chân Xi Bá, tôn kính dập đầu: “Đồ nhi khấu kiến sư phụ!”

“Tuyệt đối không được!” Xi Bá vội cản bọn họ lại, chỉ thấy lão hơi rung người, một luồng lực mạnh mẽ đỡ lấy thân hình đang quỳ của hai huynh đệ. Thấy hai người nghi hoặc không hiểu, Xi Bá mỉm cười giải thích: “Gia nhập Đông Thánh đạo thì phải bái chân nhân Vô Vi thánh sự, người sáng lập ra môn phái làm thầy, chứ không phải bản tôn! Bởi vì tất cả môn hạ đệ tử đều bằng vai nên sau này các người cứ gọi thẳng bản tôn là Xi Bá! À phải rồi, bản tôn còn chưa biết họ tên các người.”

“Đây là huynh đệ của tôi, Diệu Dương!” Ý Huyền cung kính giới thiệu: “Còn tôi là Ý Huyền!”

Xi Bá kinh ngạc hỏi: “Huynh đệ các người không có họ sao?”

“Từ khi hiểu chuyện tới giờ, chúng tôi đã không biết cha mẹ mình là ai, nhưng trên người mỗi đứa đều có một tấm thẻ ngọc hình dáng khác nhau, của lão đại ghi là Diệu Dương, của tôi ghi là Ý

Huyền nên chúng tôi lấy đó làm tên để xưng hô..." Huyền sờ sờ vào miếng ngọc đeo trên cổ, nghĩ đến chuyện cũ, trong lòng không khỏi có phần buồn bã.

Xi Bá vỗ vai hai người an ủi: "Đừng nghĩ nhiều quá, chuyện cũ như mây khói bay ngang trước mắt, tất cả đều đã qua! Bây giờ quan trọng nhất là bản thân phải nỗ lực, khổ tu để mong cầu tiến bộ, được phong thần trong Tam giới! Bản tôn chỉ muốn hỏi một câu, các ngươi có niềm tin không?"

"Có" Hai huynh đệ đồng thanh đáp ngay.

Diệu Dương thấy con hổ đen to lớn theo sau Xi Bá, không áp chế nổi hưng phấn trong lòng bàn tiến đến. Thấy nó chẳng phản ứng gì, y không kìm được đưa tay ra chạm nhẹ vào người nó. Con hổ đen biết điều nhắm hờ mắt, ngoan ngoãn như một con mèo, mặc y muốn làm gì thì làm. Diệu Dương càng hứng thú, không nén nổi kêu ầm lên: "Oa, đến khi nào thì chúng ta có thể nuôi được một con hổ biết nghe lời thế này nhỉ?"

Ỗ Huyền thấy hay hay, bèn tiến lại tò mò vuốt bộ lông hổ đen tuyền, trong lòng vô cùng thích thú.

Xi Bá hiểu ý cười: "Nói thì dễ lắm, các ngươi nên biết con hổ này không phải là phàm vật, từ nhỏ đã được bản tôn nuôi dưỡng, lại dùng Áo Nguyên Chân Tu pháp quyết của bản môn thuần dưỡng mới có thể khiến nó và bản tôn cùng ăn cùng uống, cùng tu cùng luyện. Chỉ khi có đạo hạnh tương đương với chân nhân hay thần tiên bình thường tu luyện gần năm trăm năm, mới có thể nuôi một con vật thông linh và thần kỳ được như con Thiên Ô Này của bản tôn!"

Diệu Dương và Ý Huyền nghe nói phải tu luyện tận năm trăm năm thì kinh hải lặc đầu lè lưỡi, nhưng miệng vẫn không ngớt lẩm bẩm "Áo Nguyên Chân Tu pháp quyết", trong lòng ngứa ngáy tột độ, sớm đã tính chuyện sau này nuôi linh vật gì. Hai người càng nghĩ càng sướng khoái, không nhịn nổi hỏi luôn: "Xi Bá, vậy lúc nào bọn tôi có thể bái kiến Vô Vi thánh sự để học pháp thuật đây?"

"Không cần gấp!" Xi Bá lắc đầu mỉm cười, rồi trịnh trọng nói: "Bản tôn còn có việc quan trọng cần làm, giờ các người hãy cùng với bản tôn, bản tôn sẽ dạy trước cho các người vài pháp thuật có thể luyện gấp để phòng thân. Đợi tới lúc mọi việc ổn thỏa, chúng ta sẽ mau chóng trở về lập đàn tế lễ cho các người nhập môn!"

Trong lòng Diệu Dương và Ý Huyền cực kỳ mừng rỡ, vội quỳ xuống bái lạy.

Xi Bá cười lớn đỡ hai người dậy, nghiêm trang nói: "Từ nay trở đi các người đã là đệ tử đích truyền của Đông Thánh đạo ta, làm gì cũng không thể tùy hứng như trước nữa, tất cả đều phải nghe theo sự sai khiến của sư môn, biết chưa?"

"Dạ!" Hai huynh đệ hồ hởi đáp ứng.

Xi Bá gật đầu khen ngợi không ngớt, phát tay nói: "Tốt lắm, giờ các người hãy tạm thời theo bản tôn quay về Đông Huyền biệt viện gần đây!" Nói đoạn lão vung tay áo, con Thiên Ô lập tức phủ phục xuống mặt đất.

Diệu Dương và Ý Huyền ngồi sát đằng sau Xi Bá, cười trên lưng hổ đen. Chỉ nghe Thiên Ô khẽ gầm một tiếng, bốn chân đạp đất đứng dậy, đột ngột từ trên gò cao nhảy xuống, trong nháy mắt đã

như mọc thêm đôi cánh, toàn thân bay vọt đi, hướng thẳng về phía đông nam Triều Ca.

Cảm nhận được hơi thở sống động của linh vật bên dưới mình, lại ngó mắt nhìn xuống thành Triều Ca, hai huynh đệ bỗng sinh lòng cảm khái như vừa được tái sinh làm người.

Mặt trăng lặn, mặt trời lên, bình minh dần lộ dạng.

Ẩn sâu trong núi Dương Minh ở phía đông nam thành Triều Ca có một tòa trong viện lớn nằm khuất sau hẻm núi, dựa lưng vào sườn núi. Trước mặt tòa trong viện là một cái thác lớn, nước chảy xiết quanh năm tạo nên một đầm nước xanh biếc.

Qua làn sương mỏng lượn lờ, từ xa đã thấy trên tấm biển treo trước trong viện có đề bốn chữ “Đông Huyền biệt viện”, tôn thêm khung cảnh tuyệt đẹp xung quanh, nhất là cái vẻ thắm sâu tĩnh mịch.

Lúc này Diệu Dương và Ý Huyền đang nằm ườn trên giường của chái nhà ở nam viện, miệng ngáy khò khò, ngủ rất ngon.

Bỗng nhiên vang lên một tràng tiếng gõ cửa dồn dập kèm theo tiếng “chi chi” quái lạ.

Hai huynh đệ từ nhỏ đến lớn chưa từng được ngủ trên cái giường êm ấm như thế này, giờ vẫn còn chìm trong mộng đẹp, đâu thềm để ý đến tiếng gõ cửa đó. Hai người quơ chần trùn đầu lại ngủ tiếp.

“Két...” Cửa đột ngột mở ra.

Diệu Dương nằm ngoài, bực bội thò đầu khỏi chăn, mở to đôi mắt đang ngái ngủ xem ai đến đánh thức bọn y dật. Vẫn còn mơ mơ

màng màng, y thăm đoán chắc là nàng a hoàn Đào Nhi xinh đẹp hôm qua dẫn bọn y tới chỗ này đây mà.

Thế nhưng, đứng trước giường nào phải a hoàn xinh đẹp mà là một quái vật cao chừng năm thước.

Chỉ thấy quái vật toàn thân đầy lông vàng, tay dài chân ngắn, mặt tròn đuôi dài. Gương mặt rất giống người nhưng răng hô miệng vẩu, đang nhìn Diệu Dương mỉm cười, bản tính uy mãnh hung ác hiện rõ trong mắt.

“Oa...” Diệu Dương kêu to một tiếng như bị điện giật, sợ đến nỗi rụt luôn vào chăn, vội vàng từ đầu bên này bò sang bên kia, lay mạnh Ý Huyền, răng đánh cầm cập gọi: “Tiểu Ý, mau dậy đi, ở đây có quái vật! Mau lên...”

Ý Huyền xoay người lại, đành ngồi dậy, miễn cưỡng dụi dụi đôi mắt còn chưa mở hẳn, càu nhàu: “Đâu? Quái vật đâu?”

Diệu Dương trèm kín đầu thò tay ra chỉ về phía đầu giường, nói: “Đó đó, chẳng phải đang đứng trước mặt người sao.”

“Huyền quay đầu nhìn khắp phòng, khi khẳng định không có thứ gọi là quái vật ở đây, y tức mình lôi tuột chăn của Diệu Dương ra, nói: “Ta xin người, chỗ này là Động Huyền biệt viện của Đông Thánh đạo chúng ta, sao lại có quái vật gì chứ? Mới sáng sớm bớt đùa kiểu này đi, giờ quan trọng nhất là ngủ!” Dứt lời, y lại trèm chăn ngủ tiếp.

“Ơ? Quái nhỉ! Sao không thấy đâu nữa?” Diệu Dương đưa mắt nhìn quanh, nhất thời tắc họng không nói được gì.

Đúng lúc đó, ngoài cửa vang lên một giọng thiếu nữ dịu dàng: “Hai vị công tử tỉnh rồi phải không?”

Diệu Dương nghe giọng thiếu nữ liền bật ngay dậy, không thèm màng tới quái vật này nọ gì nữa, cười híp mắt đáp: “Tỉnh rồi, tỉnh rồi, mời Đào Nhi tử tử vào!”

Ỗ Huyền nghe Đào Nhi sắp vào, vội bật dậy mặc quần áo, đồng thời kêu hoảng lên ngăn: “Đào Nhi tử tử, xin... xin vào chậm một chút!”

Diệu Dương mặc ngay quần áo vào với tốc độ nhanh nhất, lại đưa mắt ranh mãnh nhìn Ỗ Huyền vẫn đang luống cuống xỏ quần mặc áo, hề hề cười gian, nói với ra ngoài: “Đào Nhi tử tử, xin mời vào!”

A hoàn Đào Nhi bưng đồ rửa mặt và một ít quần áo bước vào, thấy bộ dạng lúng túng tìm chỗ trốn của Ỗ Huyền thì che miệng cười, yếu điệu nói: “Mời hai vị công tử rửa mặt chải đầu.”

Diệu Dương khoan khoái để Đào Nhi hầu hạ rửa mặt chải đầu. Sau đó y quần lấy cô, lượn quanh mấy vòng, không quên ngọt ngào ca ngợi một tiếng: “Hôm nay tử tử thật đẹp!”

Đào Nhi nghe thế rất vui nhưng không dám để lộ bộ dạng mừng rỡ, cẩn thận đáp: “Diệu công tử nói đùa rồi, tiểu tỳ địa vị thấp kém, đẹp hay không có gì khác đâu?” Dứt lời liền đến bên cạnh Ỗ Huyền, khẽ nói: “Ỗ công tử, để tiểu tỳ giúp công tử rửa mặt nhé!”

Ỗ Huyền nhớ tới khoảnh khắc Diệu Dương và Đào Nhi không biết là vô tình hay hữu ý mà động chạm một vài bộ phận trên thân thể,

liền bối rối đỏ bừng mặt, vội từ chối khéo: “Tỷ tỷ không cần lo cho tôi, tôi... tôi đã quen tự rửa ráy rồi.”

“Công tử chớ khách khí, đây là chuyện nô tỳ nên làm!” Đào Nhi vừa nói vừa giành lấy khăn mặt khiến Ý Huyền để yên cũng khó mà tránh né cũng chẳng xong, tay chân luống ca luống cuống, rồi cũng được người đẹp ép rửa mặt cho.

Được Đào Nhi rửa mặt chải đầu xong, Diệu Dương và Ý Huyền thay một bộ y phục rất vừa vặn, lộ ra khuôn mặt thật ẩn giấu mười mấy năm nay sau mớ tóc rối và đồng ghét cẩu bần. Hai người sau khi chỉnh trang y phục, một thì mắt thanh mày tú, ôn hòa linh động, lộ ra tiền chất tao nhã lễ độ; người kia mày rậm mắt to, uy phong lẫm liệt khiến người ta cảm nhận rõ khí chất nam nhi, hào khí bừng bừng. Lúc này cả hai cùng đứng với nhau khiến Đào Nhi thấy trước mắt như bừng sáng.

Đào Nhi ngấm kỹ một hồi, liên tục khen: “Hèn gì Xi Bà lão gia nói hai người có dáng vẻ rồng phượng trời sinh, tiền đồ rộng mở. Bây giờ nô tỳ được nhìn ngắm hai vị công tử, cũng không khỏi có suy nghĩ đó!”

Nghe cô nói thế, hai huynh đệ đưa mắt nhìn nhau không dám tin.

Đào Nhi thấy hai người đứng đực ra đó thì che miệng cười, ném cho một cái nhìn quyến rũ, nói: “À đúng rồi, Xi Bà lão gia đang chờ hai vị ở khu vườn đằng sau, hai vị mau theo nô tỳ đến đó!” Dứt lời cô nhẹ nhàng lui ra cửa.

Diệu Dương và Ý Huyền giờ mới sực tỉnh, bẽn lẽn nhìn nhau cười cười, sánh vai bước ra theo gót Đào Nhi. Dọc đường họ vừa đi vừa nhìn ngắm cảnh sắc đẹp đẽ trong vườn.

Khu Đông Huyền biệt viện này tuy được xây giữa núi cao và vách đá nhưng hết sức cầu kỳ. Trong viện rộng rãi sạch sẽ, khu trồng cây cảnh và nhà cửa hòa vào với nhau, bố cục đẹp đẽ thanh tịnh. Lấy gian sảnh đường chính làm chủ, hành lang quanh co và giả sơn liền nhau chia cách các khu. Ý tưởng quả thực khá đặc sắc.

Khu vườn phía sau nối liền với vách núi, dù địa thế hơi dốc nhưng đứng cạnh đám kỳ hoa dị thảo trên cao mà nhìn ra xa vẫn khiến người ta rất xúc động, thoải mái thanh thản vô cùng.

Xi Bá vẫn khoác chiếc áo bào đen, đứng một mình trên đỉnh núi, vẻ mặt lạnh lùng hướng về phía thành Triều Ca phía sau núi. Ánh mắt sâu thẳm như điều hâu thoáng hiện vẻ suy tư, thân hình bất động như hòa làm một với cảnh xung quanh, toát lên cảm giác im lìm vắng vẻ mà cao thâm khôn lường.

Đào Nhi dẫn Diệu Dương cùng Ý Huyền đến trước sườn núi rồi về ngay. Hai huynh đệ đứng im nhìn Xi Bá cách đó ba trường đang chìm trong suy tư, đưa mắt nhìn nhau, sợ quấy nhiễu lão nên cứ đứng yên đó không dám cất lời.

Xi Bá quay đầu nhìn, ân cần hỏi: “Hai người đến rồi, đêm qua ngủ ngon không?”

“Cũng tạm ạt!” Hai huynh đệ có chút được yêu quá đâm ra sợ.

Xi Bá quan sát kỹ gương mặt hai người, lộ vẻ vừa lòng bảo: “Bản tôn quả nhiên nhìn không sai. Hai người đều có tư chất phi phàm nhưng cái dấu ấn trên mặt hơi ảnh hưởng đến tướng mạo, bản tôn sẽ dùng pháp thuật giúp hai người xóa đi.”

Chỉ thấy Xi Bá phất tay, một luồng lực mềm mại phóng đến mặt Diệu Dương, Ý Huyền. Hai người cảm thấy có luồng gió mát vờn nhẹ bên má, dần dần chui vào trong, sau một lúc tiếng Xi Bá cất lên: “Được rồi!”

Diệu Dương và Ý Huyền vội đưa tay sờ mặt, lại quay sang nhìn mặt người kia. Quả nhiên dấu ấn màu đỏ sẫm trên mặt đã biến đâu mất, sờ lên đó chỉ cảm thấy một vùng da mịn màng trơn láng. Hai huynh đệ mừng rỡ reo ầm lên.

Xi Bá cười vui vẻ, lấy từ trong tay áo ra một cuộn thẻ tre, phóng đi. Chỉ thấy cuộn thẻ tre như có linh tính, chậm chậm bay đến tay Diệu Dương. Xi Bà nói: “Đây là bí kíp tu luyện nhập môn của bản môn - Huyền Pháp yếu quyết. Hai người hãy từ từ tham khảo! Bây giờ để hai người gây dựng căn cơ cho tốt, bản tôn sẽ giúp việc này!”

Diệu Dương, Ý Huyền nhìn Huyền Pháp bí kíp trong tay, nổi hưng phấn không cần nói cũng có thể hiểu được. Lại nghe Xi Bá nói sẽ giúp việc gì đó, hai huynh đệ càng ngạc nhiên mừng rỡ hơn, luôn miệng vâng dạ.

Thân hình Xi Bá di chuyển, xoay tròn, bay qua khoảng không ba trượng rồi đáp xuống bên cạnh Diệu Dương, Ý Huyền, mỗi tay đặt lên vai một người. Một lực lượng mạnh mẽ chui vào thân thể hai huynh đệ, ép cho thân hình bọn họ như lùn đi, lưng dán sát vào nhau. Chỉ thấy trong lòng bàn tay Xi Bá có hai luồng ánh sáng màu vàng ngưng tụ, chia ra đánh vào Đan điền của hai người. Ánh sáng ấy chui vào trong nhanh như chớp, rồi biến mất ngay.

Diệu Dương và Ý Huyền chỉ cảm thấy một luồng lực đạo to lớn ào ạt trào đến, luồng khí nóng cực mạnh bao phủ lấy mình. Hai

người đang thử xem xem cơ thể của mình có biến hóa lạ lùng gì thì bỗng nhận ra luồng lực đạo đó đột nhiên biến mất. Mọi thứ trở về y cũ, cả hai đều chẳng cảm giác được thân thể mình có biến đổi gì.

Xi Bá hiển nhiên nhận ra vẻ nghi hoặc của hai người, mỉm cười giải thích: “Hai người không cần thắc mắc, đây là bản tôn giúp hai người củng cố căn cơ bản nguyên, Huyền Pháp càng tiến bộ tất sẽ thể hiện ngày càng rõ. Sau này khi đã lĩnh ngộ nhiều, hai người sẽ tự ngộ được đạo lý bên trong thôi!”

Lúc này hai huynh đệ mới như vừa từ trong mộng tỉnh dậy, đồng thanh nói: “Cảm ơn Xi Bá đã giúp!”

Xi Bá gật đầu hài lòng, dặn: “Bản tôn có việc phải rời khỏi đây một thời gian, trước hết hai người hãy tự luyện vài yếu lĩnh đơn giản của Huyền Pháp. Có chỗ nào không rõ hãy thỉnh giáo hộ pháp của bản môn: Thân Công Báo Thân trưởng lão!”

“Thân trưởng lão?” Diệu Dương và Ý Huyền nghe thế thì ngớ ra, đưa mắt nhìn nhau chẳng hiểu ra sao.

“Xin tôn giả yên tâm, Thân Công Báo nhất định sẽ gắng hết sức dạy dỗ bọn họ!” Một giọng nói trầm thấp khàn đặc vang lên. Hai huynh đệ giật mình kinh hãi, vội quay đầu lại, thấy sau lưng không biết từ lúc nào đã có một nam tử trung niên cao gầy đứng đó. Người này mặc áo lụa đen, mày thưa mắt chuột kết hợp với mấy chòm râu dê cùng giọng nói sâu nã khiến người ta có cảm giác âm u chẳng lành.

Diệu Dương và Ý Huyền ngoan ngoãn khom người hành lễ với Thân Công Báo rồi nói: “Sau này mong Thân trưởng lão chỉ giáo nhiều cho!”

Thân Công Báo đưa ánh mắt u tối liếc nhìn hai người, khẽ gật đầu “ừm” một tiếng, không trả lời.

“Thân trưởng lão thường ngày không thích nói chuyện, các người cứ quen được là tốt!” Xi Bá xua xua tay, nói: “Trước tiên, các người hãy nghiên cứu thật kỹ bản Huyền Pháp yếu quyết này, chỉ cần dựa theo đó mà luyện tập nhất định sẽ rất có lợi, sớm lập kỳ tích! Đợi mấy ngày nữa bản tôn trở về sẽ kiểm tra hai người, đi đi!”

Diệu Dương và Ý Huyền gật đầu vâng dạ lia lịa, liên tục cảm ơn hai vị tiên bối của sư môn rồi mới cầm chặt cuộn thẻ tre trong tay, mừng rỡ rời khỏi vườn, đi thẳng về chái nhà.

Thấy hai huynh đệ đã đi khuất, Thân Công Báo bước đến gần trước mặt Xi Bá, giọng điệu có chút không nỡ, trầm giọng hỏi: “Huyền Pháp yếu quyết là cổ thư về đạo pháp mà ta phải bỏ ra ba trăm năm mới trộm được từ Thục Sơn kiếm tông không ngờ tôn giả lại tùy tiện đem tặng cho huynh đệ bọn chúng tham khảo. Chẳng lẽ tôn giả đã khẳng định bọn chúng có thể giúp chúng ta một tay sao?”

Xi Bá xoay người về hướng thành Triều Ca, thở dài một tiếng, nghiêm giọng: “Chí bảo của Ma môn ngàn năm mới xuất hiện một lần! Cho dù là các thần trong Tam giới cũng không thể nắm chắc và khống chế được lực lượng mạnh nhất trong trời đất này. Dem so với nửa quyển Huyền Pháp yếu quyết cởn con ấy, rốt cuộc thứ nào quan trọng hơn? Chắc hẳn bản tôn cũng không cần nói thêm. Còn việc huynh đệ bọn chúng có hữu dụng hay không...”

“Bản tôn tự có an bài!” Chợt ngưng một chút, Xi Bá lại nở nụ cười quỷ dị, tiếp: “Người cứ lo dạy dỗ chúng tốt là được, chỉ cần

chúng có thể học cách vận dụng lực lượng của bùa Kim Khôi mà ta ếm bên ngoài thân thể chúng là hay rồi! Bảy ngày nữa sẽ tới đêm Cửu Tinh Thực Nguyệt, chính là lúc thánh vật vận chuyển Ma năng, là thời cơ để né tránh thiên kiếp! Lúc đó ở Cửu Vĩ Hồ kia dù có ẩn giấu thế nào cũng chẳng che được luồng Thánh Thiên chân năng cuộn cuộn, đó chính là cơ hội tốt nhất của chúng ta...”

Khi nói điều này Xi Bá hiển nhiên đã tính đến tất cả mọi khả năng. Lão ngửa đầu lên trời cười lớn mấy tiếng, tiếng cười như đại bàng hung dữ khiến lũ chim đã về tổ phải nháo nhác cả lên. Lại thêm Thân Công Báo không ngớt nịnh nọt ca tụng khiến cho ánh ban mai như mù mịt tối sầm.

Trở về chái nhà, Diệu Dương và Ý Huyền vội vã mở cuộn thẻ tre ra nghiên cứu. Cuộn thẻ tre trải ra phải dài tới ba thước, bọn họ cứ lật qua lật lại không ngừng. Mấy trăm tấm thẻ tre trông hơi cũ kỹ được kết lại bằng những sợi tơ màu đỏ đã lợt màu. Tấm thẻ đen bóng, có thể lờ mờ thấy những hàng chữ triện chính tề, dày đặc.

Diệu Dương chỉ tùy ý xem qua phần kinh ở nửa quyển đầu luận về khí mạch, ghi nhớ qua quýt một chút rồi lật phía sau để xem những đạo pháp, chủ quyết huyền diệu vô hạn. Ý không tìm được cơn ngứa ngáy trong lòng, miệng cứ lầm rầm đọc theo những hàng chữ trên thẻ, còn bắt đầu vung chân múa tay thử nghiệm.

Ý Huyền thì đọc kỹ, cố thuộc lòng cả quyển, mỗi khi nhìn thấy chỗ hay, ý nhin không được lớn tiếng đọc to lên: “... Đạo tu chân chính là đạo của tự nhiên, người nào tầm thường thanh tịnh có thể ngộ ra đạo. Duy chỉ có đạo Huyền Pháp là làm trái với lẽ thường của

Tam giới Thiên - Địa - Nhân, lấy tu chân làm cơ sở, củng cố bản nguyên, như thế mới có thể tẩy sạch Hậu thiên trở về Tiên thiên, ở trong lò luyện mà tiến đến đạo, đốt kinh diệt khí, đạt đến cảnh giới chân nhân, lấy cái tận cùng của Nhất nguyên, Nhị khí, Tam tài, Tứ tượng, Ngũ hành dùng phụ trợ thêm các lực gián tiếp như giờ giấc, thời tiết, bùa... làm thành pháp thuật...”

Diệu Dương lẩm bẩm đọc theo kinh văn cả nửa ngày, rồi quay sang nói với Ý Huyền đang ngồi trầm tư bên cạnh: “Tiểu Ý, cái thứ này ổn không? Hình như phức tạp quá, rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể thi triển Huyền Pháp chứ?” Nghe ý tứ giọng điệu nôn nóng không thể đợi được nữa, dường như y muốn vừa cầm quyển kinh lên tay là có thể tùy ý thi triển pháp thuật giống như Xi Bá vậy.

“... Luận về công phu hành pháp, quan trọng nhất là tu chân hợp khí, luyện khí rèn thân thể. Chỉ khi đạt tới mức hình thần* đều tốt, hòa hợp cùng đạo, mới gọi Tiểu thừa. Sau đó tu luyện cả hình và thần, dùng thuật Hà Lạc* lý số để phụ trợ, nếu biết được bí mật để khai mở Huyền công, tự nhiên có thể luyện một mà lợi mười, thu phát tùy tâm...”

Ý Huyền đã đọc qua hết quyển thẻ tre, quay lại đọc cẩn thận đoạn đầu một lượt, trầm ngâm lúc lâu rồi nhíu mày nói: “Trong này nói tu luyện Huyền Pháp phải lấy hình thể vốn có của con người và tâm thần hư ảo làm căn bản, nhất định phải chú ý đến cả hình thể và tinh thần như nhau mới có thể đạt đến cảnh giới Tiểu thừa là ‘hình thần đều tốt, hòa hợp cùng đạo’. Chỉ khi đạt tới cảnh giới Tiểu thừa thì mới...”

Diệu Dương nghe đến đây, toàn thân chấn động, liền đứng dậy hét âm lên: “Ta hiểu rồi, chính vì hiện giờ bọn ta mới chú ý đến hình mà không chú ý đến thần nên mới xuất hiện loại hiện tượng không tốt này. Ta nghĩ chỉ cần hiểu hàm nghĩa thực sự của ‘hình thần hội tụ’ là được rồi!” Nhưng ngay sau đó y lại chán chường cười gượng: “Nhưng phải làm thế nào để đạt đến mức hình thần hội tụ chứ?”

Ỗ Huyền suy nghĩ một chút rồi chỉ cuộn thẻ tre, nói: “Thực ra muốn hiểu rõ cảnh giới ‘hình thần đều tốt, hòa hợp cùng đạo’ cũng không phải quá khó. Người xem, chỗ này có viết: ‘Hình là cái thể của thần, thần là gốc của hình. Suy cho cùng thì mọi biến hóa hư thực đều không nằm ngoài cái lý tương sinh tương khắc’. Lời này tuy có vẻ rất mạch lạc nhưng ta cứ thấy mơ hồ thế nào ấy!”

Hai huynh đệ mới tiếp xúc với thứ Huyền Pháp dị này lần đầu, tuy rất hứng thú nhưng kiến thức chỉ có hạn, sao hiểu thấu được ngay những điều ảo diệu ở bên trong. Có điều thiên tư của hai người rất cao, mỗi khi đọc đến những chỗ lý giải được thì đều không chịu lật sang trang khác, ngẫm thì nửa hiểu nửa không nên cứ ngửa ngáy trong lòng

Diệu Dương suy nghĩ hồi lâu, gãi đầu hỏi: “Đáng lẽ phải có phương pháp tu luyện cụ thể mới đúng chứ! Mà thời gian luyện tập để đạt tới một cảnh giới căn bản nào đó chừng bao lâu đây?”

“Điều này ta cũng thấy khó hiểu quá!” Ỗ Huyền nhún nhún vai, đành nhíu mày lắc đầu than: “Trên quyển trục hình như có nói về cái này, nhưng nội dung phần đầu và phần giữa có vẻ không liên quan tới nhau thì phải. Người coi, rõ ràng chỗ này nói là: ‘điều hòa âm dương, lấy chính đạo làm mục tiêu. Đạo làm vật dẫn, đó là Tiên

thiên...’, sau đó lại không nói gì nữa. Đến mảnh thẻ tre tiếp theo thì lại viết ‘điều hòa mạch khí, lấy hư đón thực, lan tỏa ra ngàn kinh trăm cốt, tụ về một nguyên khí duy nhất...’ Đọc kiểu gì bây giờ, hai chỗ này hoàn toàn không khớp nhau!”

“Ô?” Diệu Dương ghé mắt nhìn, lại phát hiện khắp quyển còn nhiều chỗ không khớp như thế, hỏi với giọng nặng nề nghi hoặc: “Chuyện này là sao chứ?”

“Kỳ thực những chuyện này cũng chẳng là gì!” Cửa chái nhà bị một người đẩy nhẹ, giọng nói khàn khàn trầm thấp theo đó vọng vào.

Hai huynh đệ Dương Huyền giật mình quay đầu lại, thì ra là Hộ pháp áo đen Thân Công Báo.

Thân Công Báo nói với vẻ nghiêm túc: “Quyển Huyền Pháp yếu quyết này chính là bí kíp truyền pháp của bản môn đã thất truyền gần năm trăm năm, tôn giả khó khăn lắm mới tìm về được nên có chút khiếm khuyết cũng là chuyện khó tránh khỏi. Hơn nữa vừa rồi tôn giả đã tạo dựng đạo cơ bản nguyên* cho các người, nên những cách tu luyện hình thần từng bước ở phần đầu các người không cần phải học!”

Không thể phủ nhận rằng Thân Công Báo mặt mũi đáng ghét, hơn nữa hành tung xuất quỷ nhập thần, giọng nói nặng nề âm khí khiến người nghe rất khó chịu, nhưng những lời vừa nói ra lại khiến Diệu Dương và Ý Huyền vui sướng ngất ngây, không khỏi có chút đánh giá khác về lão.

“Thật sao? Nhưng...” Diệu Dương nghe nói có thể bỏ qua những phương pháp tu luyện phức tạp này thì lập tức kích động đến mức

không biết phải diễn đạt suy nghĩ của mình như thế nào nữa. Ý Huyền đương nhiên biết Dương muốn nói gì, mà đó cũng là thắc mắc của y, liền lên tiếng: “Chúng tôi làm thế nào để cảm nhận được đạo cơ bản nguyên của mình?”

Sắc mặt Thân Công Báo tối sầm, giọng lạnh như băng không mang chút cảm tình nào: “Các người giở nữa sau cuốn yếu quyết ra xem, trực tiếp chiếu theo các dạng bí quyết Huyền Pháp mà thử, lão phu đứng bên cạnh hướng dẫn là được!”

“Tôi mới thử qua rồi, vô dụng!” Diệu Dương nghi hoặc lắc đầu không hiểu.

“Thử lần nữa đi, dù sao cũng có Thân trưởng lão ở đây rồi!” Ý Huyền ngắt lời y, thuận tay lật đến mấy đoạn cuối sách, chỗ có chép về Huyền Môn bát pháp, loại pháp thuật thuộc hàng trung đẳng. Hai huynh đệ mỗi người chọn một phép trong đó. Diệu Dương chọn Thiên Hỏa Viêm quyết, Ý Huyền thì thử Ngạo Hàn quyết.

“... Lấy Thất Chân Diệu Pháp chỉ làm đường dẫn, Tiên thiên đạo nguyên đi ngược vòng tuần hoàn, hóa thành khí Chu Tước Càn Thiên, dung hợp với khí Thanh Long Ly Hỏa. Tâm Viêm quyết bao phủ cả hình thần, cái lý bên trong là nhất nguyên nhị khí hợp lại với nhau thành tam tài Thiên Địa Nhân, chính là Thiên Hỏa Viêm quyết!”

Diệu Dương y theo chỉ dẫn, ngồi xếp bằng trên mặt đất, đang chuẩn bị mô phỏng Thất Chân Diệu Pháp chỉ mà thi triển Thiên Hỏa Viêm quyết thì đột ngột bị Thân Công Báo quát bảo dừng lại.

Thân Công Báo chậm rãi bước tới mấy bước, bàn tay khẽ vung lên, một luồng gió lạnh lạnh từ ngón tay phóng ra lập tức đánh

trúng Đan điền của Diệu Dương, lão mắng dạy: “Lấy tâm thần và ý chí giữ chặt chỗ đó, xem có biến hóa dị thường gì không?”

Diệu Dương chỉ cảm thấy bụng dưới bị một luồng lực êm ái từ xa đánh tới, khí mạch toàn thân đột nhiên chấn động không ngừng. Điều kỳ quái là phía bụng dưới có một luồng lực lượng kỳ dị dâng lên, lan chảy khắp toàn thân như muốn tìm chỗ thoát ra ngoài. Diệu Dương không khỏi hưng phấn kêu to: “Có rồi, có rồi!”

Ai ngờ vừa nói thế, luồng lực lượng kia như có linh tính, đột nhiên không thấy đâu nữa.

“Sao không có nữa rồi?” Diệu Dương đang muốn mở miệng hỏi, ngẩng lên thấy thần sắc bưng bưng tức giận của Thân Công Báo thì hoảng hốt lè lưỡi, bắt đầu tập trung chú ý vào Đan điền, thử điều động luồng lực lượng kia. Quả nhiên dưới sự chuyên tâm nhất ý của y, lực lượng uồn lượn như linh xà ấy lại xuất hiện.

Thân Công Báo cảm nhận được sức mạnh của bùa Kim Khôi trong cơ thể Diệu Dương, bèn cất tiếng chỉ dẫn: “Dựa theo những đường kinh mạch có chép ở phần trước, lần lượt hành khí cho chúng đi theo hai mạch Càn Thiên và Ly Hỏa, sau đó đọc thầm Tâm Viêm chú quyết, tùy ý tìm một vật nào đó, dùng khí thử tấn công xem!”

Diệu Dương y lời, dùng Thất Chân Diệu Pháp chỉ vận chuyển Huyền năng trong người mình. Lúc này, y hoàn toàn chìm đắm trong một cảnh giới vô cùng kỳ diệu, cảm thấy Huyền năng sau khi chảy xuyên qua kinh mạch liền trở nên nóng như lửa, từ từ chảy tới cánh tay cho đến khi dồn đến giữa bàn tay và ngón tay đang nắm chặt. Năng lượng này chậm rãi ngọ nguậy đem đến một cảm xúc lạ

lùng, tựa hồ trong thân thể đang nuôi nấng một sinh mệnh vậy, cảm giác ấy không khỏi khiến y bàng hoàng!

Diệu Dương chột co ngón tay rồi bung ra, luồng Huyền năng nóng bùng tụ lại thành tia rồi bắn ra theo một quỹ đạo rất đẹp, lao thẳng tới cây nến để trên mặt bàn. Một tiếng “Phụt” vang lên, cây nến được Huyền năng châm lửa từ xa làm bắn ra những đốm hoa lửa nhỏ xíu.

Ỗ Huyền đứng bên cạnh nhìn đến ngẩn ngơ, thấy trong tay Diệu Dương tựa hồ bùng lên một ngọn lửa đỏ chói sáng. Luồng năng lượng nóng bùng và ánh lửa tỏa ra từ cây nến trắng chậm rãi lan khắp bốn phía, ánh lửa chiếu lên khiến cả người Diệu Dương trông y như một vị thần lửa nghiêm trang.

Về mặt Thân Công Báo vẫn u tối như cũ, quay sang hỏi Ỗ Huyền: “Ngươi hiểu chưa?”

“Để tôi thử coi sao!” Ỗ Huyền ngượng ngập đáp, rồi đặt quyển thẻ tre xuống, hai chân đứng thẳng nghiêm trang, tập trung tinh thần giữ chặt nơi Đan điền. Y đứng tĩnh lặng như thế một lúc, quả nhiên có một luồng sức mạnh không tên chui vào trong kinh mạch. Ỗ Huyền cố áp chế sự hưng phấn và kích động dị thường trong lòng, nhắm mắt dùng ý từ từ khống chế lực lượng đó chạy theo hai đường kinh mạch ghi trong Ngạo Hàn quyết. Lực lượng xuất ra sau đó không ngờ thật sự chuyển hóa thành một luồng Huyền năng lạnh ngắt.

Dưới sự trợ giúp của tư thế đặc biệt trong Thất Chân Diệu Pháp chỉ khi ở trên không, bàn tay Ỗ Huyền vung ra liên tục, tức thì kinh phong phát sinh khiến Diệu Dương đứng gần đó cảm nhận được một

cách sâu sắc về Huyền năng khi bất ngờ bị một luồng gió lạnh thấu xương ào vào cơ thể. Y vội quay sang nhìn Ý Huyền, sợ đến giật bắn cả người, thì ra trên tay phải của Ý Huyền đang nắm một cột gió nhỏ, cái lạnh thấu xương phát ra từ đó.

Luồng gió lạnh thổi qua, lửa nén liền tắt phụp.

Sau khi cột gió trong tay Ý Huyền nhỏ dần rồi tan hết, khí lạnh xung quanh cũng lập tức mất tâm.

Cuối cùng Ý Huyền cũng mở mắt, Diệu Dương kích động muốn chết, liền lao đến thụi vào vai Ý Huyền một đấm, hét: “Tiểu tử thôi, Ngạo Hàn quyết của ngươi sao lại lợi hại hơn Thiên Hỏa Viêm quyết của ta thế nhỉ?”

Ý Huyền lắc đầu tỏ ý mình cũng không rõ, gương mặt như đang nghĩ điều gì.

Trong lòng Thân Công Báo cũng vô cùng kinh ngạc, tuy sức mạnh của bùa Kim Khôi là do Xi Bá để lại nhưng hai huynh đệ Dương Huyền chỉ cần dựa vào chỉ dẫn trong quyển kinh thư này mà đã hoàn toàn thông hiểu về kinh lạc và khí mạch, điều đó chứng tỏ thiên tư của hai người rất cao, khiến lão cảm thấy không thể coi thường được.

“Ôi chao..” Diệu Dương mới thu phép về, lập tức cảm thấy hai đường kinh mạch có dòng Huyền năng vừa chảy qua nóng như bị lửa đốt, không kìm được lớn tiếng rên rỉ, nét mặt càng tỏ ra khó chịu cùng cực.

Ý Huyền hoảng hốt đỡ Diệu Dương đang đứng không nổi, vội vã hỏi dồn: “Ngươi sao vậy...” Câu nói chưa dứt, y cũng không kìm nổi

rên một tiếng đau đớn. Thì ra hai đường kinh mạch kia của bọn họ đều xuất hiện trạng thái quái dị như nhau. Ý Huyền cảm thấy mình như bị Ngạo Hàn quyết đánh trúng, cái buốt rét đau đớn khắp người khó mà dùng lời diễn tả được.

Chương 4

ÂM MÙU

Diệu Dương và Ý Huyền chỉ cảm thấy trên lưng mình hơi nhói, một luồng sức mạnh cực lớn ào đến, hai người không kịp đề phòng nên lập tức bị đẩy ngã xuống đất. Không đợi bọn họ kịp phản ứng, Xi Bá đã ở đằng sau hét lớn: “Dậy mau, dậy mau, theo bản tôn học thuộc lòng ‘Ẩn Linh Động Chủ quyết’!”

THÂN CÔNG BÁO ĐÚNG YÊN BẤT ĐỘNG, từ hai mắt toát ra luồng ánh sáng kỳ quái, nhìn chăm chăm vào cảnh trước mặt như chẳng biết đến chuyện vừa xảy ra, lạnh lùng nói: “Các ngươi bất tất phải kinh hoảng, đây là quá trình tự nhiên khi Huyền năng thích ứng với kinh mạch trong cơ thể, Cố nhịn chút sẽ không vấn đề gì. Về sau sẽ còn xuất hiện tình huống kiểu này, song khi cảnh giới Huyền Pháp tiến bộ dần thì nó sẽ từ từ biến mất!”

Bề ngoài Thân Công Báo dùng lời nhẹ nhàng an ủi, nhưng trong lòng lão ta biết rất rõ vì khí mạch của hai người Dương Huyền chưa từng trải qua học hỏi, tu luyện đạo cơ, không chịu nổi Huyền năng ghê gớm của bùa Kim Khôi nên mới phát sinh triệu chứng bị phản lại như thế. Triệu chứng này dần dần sẽ tự lui, nhưng lâu ngày có nguy cơ thành bệnh khó chữa, nguy tới tính mạng. Tuy nhiên, lão ta chỉ nhất thời lợi dụng bọn họ nên hậu quả về sau thế nào lão ta chẳng thềm để tâm.

Quả nhiên, hai huynh đệ họ đau đớn giãy giụa một hồi, cơn đau cũng tự biến mất. Hai người phủ bụi, hơi cử động thân thể với vẻ không dám tin nhưng chẳng thấy có gì dị thường.

“Các người biết đạo lý bên trong rồi, tự tìm cách lĩnh ngộ đi.” nói đoạn Thân Công Báo vỗ vỗ tay, lập tức một quái vật không phải vượn cũng chẳng phải thú từ ngoài cửa tiến vào khiến hai huynh đệ hoảng sợ giật nảy mình.

Diệu Dương vội chớp chớp mắt chỉ về phía quái vật, bảo Y Huyền: “Nói xem, giờ người chịu tin chưa? Sáng nay chính nó gõ cửa, mới sớm ra đã suýt dọa chết người ta rồi!”

Thân Công Báo đưa mắt lờm quái vật lông vàng, lạnh lùng cười nói: “Con linh nao* này tên là Tiểu Bạch, sau này nó sẽ coi sóc việc ăn uống ngủ nghỉ của các người”, dứt lời lão ta lạnh lùng xoay người, chậm rãi bước ra.

Trong lòng Dương Huyền nảy sinh rất nhiều nghi vấn, chẳng hạn như vì sao không phải là Đào Nhi hầu hạ bọn họ nữa? Vì sao con nao lông vàng quái dị này lại tên là Tiểu Bạch?... Nhưng đối diện với khuôn mặt lạnh lùng cố hữu của Thân trưởng lão, bọn họ chẳng dám nhiều lời, chỉ nhất mực khom người cảm tạ, cung kính tiễn lão ta rời khỏi phòng.

Diệu Dương quay vào trong, không nhịn nổi nữa kêu oa oa làm lên, ôm chầm lấy Huyền Pháp yếu quyết, giở ngay tới nửa quyển sau, phần bí quyết Huyền Pháp và phương pháp hành công, trong lòng kích động khôn xiết. Y Huyền cũng đâu đã có cơ hội tiếp xúc trực diện với huyền cơ của trời đất thế này, tất nhiên chẳng khác gì Diệu Dương.

Mấy ngày sau, Diệu Dương và Ý Huyền đóng cửa chuyên cần tu luyện Huyền Môn bát pháp cùng các loại pháp môn lẫn trốn, tuy vẫn mù mờ hầu hết nội dung phần cuối sách, nhưng những chỗ khác hai người đều có thể bắt chước theo. Chỉ là vì đó mà hoa cỏ trong trang viên bị tàn phá hết, ngay cả con linh nao Tiểu Bạch cũng không ngoại lệ.

Còn sự đau đớn trong kinh mạch hai người sau mỗi lần tu luyện quả nhiên đúng như Thân Công Báo đã nói, từ nhiều thành ít, từ nặng thành nhẹ, cuối cùng mất hẳn.

Một sáng sớm, trên Đông Huyền biệt viện ở núi Dương Minh.

Diệu Dương và Ý Huyền dậy từ tinh mơ, tiện tay mặc quần áo vào rồi mỗi người tìm một chỗ nấp gần cửa, nháy mắt với nhau rất gian, tay bấm sẵn pháp quyết chờ Tiểu Bạch.

Cứ nghĩ đến chuyện Tiểu Bạch ngày nào cũng bị thử nghiệm đến mức gào khóc om sòm chạy trốn khắp nơi, bộ lông tơ vàng phải tu luyện cả trăm năm mới có đã bị nghịch đến nổi cháy khét nham nhở, hai người lại không nhin nổi cười phá lên.

Một lúc sau, có tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chậm đến gần chái nhà, sau đó là tiếng gõ khe khẽ, rồi tiếng gọi mềm mại như bông, ngọt ngào như đường vang lên: “Hai vị công tử dậy chưa?”

“Đào Nhi tử tử à?” Diệu Dương và Ý Huyền nhìn nhau không dám tin, vội vàng mở cửa, quả nhiên là tiểu tỷ Đào Nhi xinh đẹp đã mấy ngày không gặp.

Đào Nhi ở bên ngoài cửa thấy hai người vì tu luyện mà quần áo rách bươm, mặt mũi tím bầm; đầu tiên là sững sốt, sau thì đưa tay che miệng, cố nhin không phá lên cười.

Diệu Dương thấy khuôn mặt xinh đẹp của Đào Nhi đang cố nén cười thì có chút nghi hoặc, nhíu mày hỏi: “Có gì đáng cười chứ?” Ý Huyền ở bên cạnh lại xấu hổ đỏ bừng mặt, rõ là đã nhận ra bộ dạng mình lúc này thực chẳng dễ coi.

Đào Nhi tò mò hỏi: “Mới mấy ngày không gặp, sao hai vị thiếu gia lại thành thế này?”

Diệu Dương nhún nhún vai tỏ ý không hề gì, còn cố ra vẻ tiêu sái, hất hàm chỉ tay về phía cửa, nói: “Tiểu Bạch đến kìa!”

Tiểu Bạch đang đứng ngoài cửa, thậm thụt nhìn vào trong, lén lén lút lút. Đào Nhi vốn còn có thể nhin cười, nhưng khi thấy bộ lông vàng nham nhở và khuôn mặt ảm ức của Tiểu Bạch thì nhin không nổi nữa, một tràng trong trẻo như tiếng chuông bạc vang lên, cô ta cười đến gập cả người.

Diệu Dương toe toét đến bên cạnh Tiểu Bạch, vỗ vỗ vai nó với nụ cười gian xảo, gật gật đầu khen vài câu, vẻ mặt tỏ ra quan tâm an ủi, còn hướng về phía Ý Huyền nháy nháy mấy cái.

Tiểu Bạch thấy thế lập tức hai tay ôm đầu, theo phản xạ lui mấy bước khiến cho ba người cười lên một tràng giòn giã.

Đào Nhi cười khanh khách một hồi mới tạm thôi, yêu kiều lườm mắt nhìn hai người, nói: “Tôn giả đã về, muốn gặp hai vị thiếu gia, mau theo tôi đi thay y phục để tới gặp người!” Nói xong nở nụ cười rất đáng yêu rồi dẫn Tiểu Bạch đi.

Hai huynh đệ Dương Huyền thay quần áo xong liền đi thẳng đến tiền sảnh trang viên.

Xi Bá khoác áo đen, tay chấp sau lưng, đứng trước bức Long Đằng Tứ Hải ở tiền sảnh, vẻ mặt như đang mải suy nghĩ điều gì đó, nghe tiếng bước chân của hai người liền quay đầu lại nở nụ cười mỉm hiếm khi, ân cần hỏi: “Các người đến rồi! Mấy ngày này ở đây đã quen chưa?”

Diệu Dương và Ý Huyền có cảm giác được quý quá hóa sợ, vội đồng thanh kêu tốt lắm, rồi hành lễ thỉnh an.

“Không cần khách sáo!” Xi Bá vung tay, nói: “Nghe Thân trưởng lão bảo rằng ngộ tính của các người rất cao, cơ bản đã nắm vững phần lớn các bí quyết Huyền Pháp!”

“Cũng tạm tạm thôi! Thật ra những chuyện này nên đa tạ Thân trưởng lão và Xi chân nhân đã dạy dỗ đúng cách mới phải!” Bọn họ tuy miệng không dám tự cao nhưng trong nụ cười khiêm tốn kia vẫn lộ chút dương dương tự đắc.

Xi Bá gật đầu, mỉm cười khen: “Được, tóm lại các người nhất định phải nhớ kỹ sư môn truyền đạo pháp, tu hành là do mình. Suy cho cùng tất cả vẫn phải dựa vào nỗ lực bản thân, các người hãy tiếp tục cố gắng!”

Hai người nghiêm trang vâng dạ.

Diệu Dương từ khi bước vào đến giờ đã nhẫn nhịn quá lâu, lúc này mới dám lựa lời hỏi: “Xi chân nhân, bao giờ chúng tôi có thể theo người về tông môn bái kiến Thánh sư?”

Xi Bá nghe vậy hồi lâu không đáp, chỉ thở dài một hơi.

Hai huynh đệ Dương Huyền ngẩn ra, đưa mắt nhìn nhau vẻ khó hiểu, trong lòng vô cùng nghi hoặc, Ý Huyền vội bước tới hỏi: “Xi chân nhân, lẽ nào chúng tôi chưa đủ tư cách để tông môn truyền đạo sao?”

“Chẳng phải ta không muốn dẫn các người đi gặp Thánh sư, nhưng mà...” Xi Bá muốn nói lại thôi, cứ do dự lắc đầu mãi, cuối cùng thở dài nói: “Các người đã là môn hạ đệ tử của Đông Thánh đạo rồi, ta cũng không nên giấu chuyện này nữa. Bây giờ ta sẽ nói cho các người biết nguồn cội sâu xa của bản môn. Các người mau tới đây ngồi, ta kể cho nghe.”

Xi Bá nói đoạn ngồi ngay xuống ghế chủ, hai huynh đệ vừa nghe cái gì mà có liên quan tới nguồn gốc sự môn, lập tức tràn trề hứng thú, liền ngồi xuống bên lão ta mà chăm chú nghe.

Xi Bá vẻ mặt nặng nề, thần thái trong mắt tựa như đang suy nghĩ tận đâu đâu, từ tốn kể: “Bản môn chính là dòng nhánh của Tiên Thiên đạo tông nằm ở Đông Thắng Thần Châu ngày trước, vì thế mới có tên là Đông Thánh đạo môn hạ đệ tử đều khổ tu xa rời phàm trần, vị chân nhân đứng đầu được xưng là Vô Vi thánh sư cứ năm trăm năm lại sàng lọc ra từ các môn hạ đệ tử một người, luân phiên cai quản mọi việc trong tông đạo, cứ như vậy đã mấy ngàn năm.

“Thế nhưng, năm trăm năm trước, trật tự mấy ngàn năm rành mạch phân minh ấy bỗng nhiên rối loạn, tất cả đều là vì thánh khí Quy Nguyên bích của tông môn bị mất cắp!”

“Thánh khí Quy Nguyên bích ư?” Hai huynh đệ Dương Huyền nghe mấy tiếng ấy thì lè lưỡi, lòng hiếu kỳ càng tăng. Diệu Dương

không nén nổi vội hỏi: “Đó là thứ gì? Nhất định nó có chỗ dùng rất quan trọng đúng không?”

Xi Bá gật đầu đáp: “Không sai, vật này là thánh khí của tông môn, đương nhiên phải có công dụng độc đáo! Các người chỉ mới nhập môn, tu luyện Đạo pháp chưa lâu, nhất định không biết đối với người tu Đạo thì chướng ngại lớn nhất trong khắp cả trời đất thế gian là gì.”

“Là gì ạ?” Diêu Dương và Ý Huyền đồng thanh hỏi.

“Thiên - kiếp!”

Xi Bá nhấn từng chữ, ánh mắt sáng rực như ngọn đuốc nhìn về mặt nghiêm trang của Diêu Dương và Ý Huyền, từ tốn giải thích: “Người tu Đạo phải thông qua những phép tắc định sẵn để tu luyện, né tránh nguy nan của sinh tử, đạt tới cảnh giới cao nhất của Huyền Pháp là trời người hợp nhất, thoát khỏi Tam giới, không bị bó buộc trong Ngũ hành, không bị những quy luật tự nhiên của Lục đạo thao túng. Nhưng vì Đạo pháp không thể chống lại sự ràng buộc của ông Trời nên người tu Đạo sợ nhất là kiếp số Thiên Nguyên dị tượng!”

Mới nghe đến đây, hai huynh đệ đã không nén nổi tò mò đối với chuyện chưa biết.

“Chúng sinh ở trong Tam giới Lục đạo sao có thể làm trái với lẽ thường tình của trời đất mà còn tồn tại được chứ?” Xi Bá nói: “Cho nên, phép tu luyện của Huyền môn tuy có thể tránh được những khổ nạn sinh lão bệnh tử của hạng phàm phu, nhưng đạo lý chí cao vô thường khi Thiên Huyền hợp nhất đã xác định, một khi trời đất có điềm báo lạ, tất cả những người tu Chân đều không một ai thoát

khỏi kiếp nạn. Vì đó là trời đất trừng phạt, khác hẳn với mọi tai khổ thường tình, cho nên mới gọi là Thiên kiếp!”

Hai huynh đệ nghe mấy lời này thì đều biến sắc, vốn cho rằng tu Chân rất thoải mái tự do, giờ mới biết thì ra nó cũng trùng trùng nguy hiểm, chẳng phải chuyện đùa.

Xi Bá vỗ vai hai người, an ủi: “Thực ra Thiên kiếp không hề đáng sợ! Trăm ngàn năm nay, mỗi tông mỗi phái của Huyền môn đều tập trung vào lẽ sinh khắc của mệnh nguyên tu Chân cơ bản trong môn trong phái, qua đó ngộ ra phương pháp để thoát khỏi kiếp nạn, chẳng hạn như dựa vào pháp trận, kết giới hay bảo bối bí mật gì đó...”

Ỗ Huyền có vẻ hơi suy tư, hỏi: “Nói vậy lẽ nào Quy Nguyên bích của bản môn chính là bảo vật có thể giúp người ta vượt qua Thiên kiếp?”

“Đúng thế!” Xi Bá gật đầu tỏ ý khen ngợi, rồi như chợt nhớ ra điều gì, lão ta lại thở dài: “Đáng tiếc bảo vật ấy đã bị trộm mất hơn năm trăm năm, gần đây bản tôn mới phát hiện ra không ngờ nó lại lọt vào tay một con Cửu Vĩ Yêu Hồ... Con yêu này pháp lực cao thâm, đang ẩn thân bên trong cấm cung Hoàng thành. Vô Vi thánh sư của năm trăm năm trước không biết phải làm sao đã nhận lỗi và xin thoái vị, Đông Thánh đạo chúng ta từ đó khó gượng dậy nổi, các môn hạ đệ tử sợ Thiên kiếp nên trốn gần hết! Lần này tới Triều Ca xa xôi, trừ Thân trưởng lão ra, bản tôn chẳng còn trợ thủ nào khác, trong khi đại nạn Thiên kiếp năm trăm năm một lần sắp đến rồi, lẽ nào ông Trời thực muốn diệt Đông Thánh đạo của ta sao?”

Xi Bá buồn bã than mấy tiếng, những giọt lệ già nua tuôn chảy không ngừng, ánh mắt uể oải đờ đẫn, ngời đờ ra hết như gốc cây khô, trông già hẳn đi, chẳng còn phong phạm của một cao thủ Huyền môn tuyệt thế nữa.

Ỗ Huyền và Diệu Dương thấy vậy lập tức nhiệt huyết bùng bùng, căm phẫn trào dâng. Ỗ Huyền quả quyết: “Xi Bá, môn hạ của Đông Thánh đạo chẳng phải vẫn còn hai tiểu tử này sao? Có chỗ nào cần đến chúng tôi, Xi Bá cứ bảo!”

Diệu Dương cũng nhướn mày, cao giọng nói: “Xi Bá, chúng tôi đã là đệ tử của Đông Thánh đạo rồi, thiết nghĩ nên có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu mới phải. Tuy chúng tôi vừa mới nhập môn, bí quyết Huyền Pháp học được chưa nhiều nhưng tôi nghĩ chỉ cần có lòng, nhất định việc gì cũng sẽ nghĩ ra cách giải quyết tốt!”

Mấy lời này thật hùng hồn, không chỉ khiến Xi Bá lần nữa chấn động tâm can, nhìn kỹ Diệu Dương hồi lâu tựa hồ không dám tin, mà còn làm Ỗ Huyền ngạc nhiên tột độ, ngó Diệu Dương với vẻ kinh ngạc chưa từng thấy.

Diệu Dương thấy ánh mắt quái lạ đó của hai người, cười cười rất gượng gạo, gãi gãi đầu nói: “Sao mọi người nhìn tôi như thế? Chẳng lẽ tôi nói sai à?”

“Tốt, tốt lắm! Bản tôn cảm thấy được an ủi rất nhiều, quả nhiên bản tôn không nhìn nhầm người!” Tâm tình Xi Bá lộ vẻ kích động dị thường, lão ta đứng bật dậy, dồn sức vỗ vào vai hai người, ngữ khí vô cùng trang trọng: “Sau này hai người nhất định sẽ là rường cột của Đông Thánh đạo ta, khi ấy nhiệm vụ trọng yếu là phát dương

Huyền Pháp và tông đạo của chúng ta sẽ phải giao cho hai người đó!”

Hai huynh đệ thấy mình có được sự khẳng định và khích lệ của sư môn thì càng kích động mạnh, đồng thanh nói: “Đệ tử nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của Tôn giả!”

Xi Bá gật đầu hài lòng, nói: “Thế thì hôm nay bản tôn sẽ truyền cho các ngươi một môn Huyền Pháp thượng phẩm của Đông Thánh đạo, phòng khi cần dùng đến!”

Hai huynh đệ Dương Huyền vừa nghe có thể học Huyền Pháp thượng phẩm thì mừng rỡ vô cùng, liên tục đập đầu cảm tạ.

“Không cần đa lễ!” Xi Bá đỡ hai người dậy, nói: “Theo ta!”

Xi Bá nói xong, dẫn ngay hai huynh đệ ra khỏi tiền sảnh, đến thẳng khu vườn sau bên dưới vách núi.

Gió thu khẽ tạt qua mặt, nhẹ nhàng quấn quanh làn sương buổi sớm, làm tôn lên màu xanh lục và đỏ tươi bắt mắt của khu vườn. Mọi vật trông như tiên cảnh, rất dễ khiến người ta phát sinh cảm giác không biết đây là thực hay mơ.

Diệu Dương và Ý Huyền này giờ vẫn bước theo Xi Bá, đang thầm đoán xem sắp học được môn Huyền Pháp thượng phẩm gì, trong lòng không kìm nổi hưng phấn. Chốc chốc họ lại nhìn Đông ngó Tây, cảm thấy cảnh sắc trong vườn chưa lúc nào đẹp để đáng yêu như thế này.

Xi Bá đến bên một vách đá cách hai huynh đệ họ hơn trượng, bỗng dừng chân, quay người lại nhìn hai huynh đệ, nghiêm trang

nói: “Giờ bản tôn muốn kiểm tra một chút, xem thành tích tu luyện của các người mấy ngày qua thế nào.”

Hai huynh đệ mấy ngày nay luôn buồn bực vì không có cơ hội thể hiện, vừa nghe Xi Bá nói vậy thì không nén nổi nóng lòng muốn thử ngay. Nhất là Diệu Dương lại càng không thể kiên nhẫn, vội hỏi: “Xi Bá, người muốn kiểm tra chúng tôi thế nào, cứ việc nói ra đi!”

Xi Bá cười rạng rỡ như hiểu ý, nói: “Trước tiên các người hãy đứng yên, sau đó thi triển lực lượng Huyền Pháp sở trường nhất của mình, cùng lúc xông tới tấn công bản tôn! Nói đoạn lão ta liền quay người đưa lưng về phía hai người, chấp tay sau lưng, đứng yên trên vách núi, chẳng hề để tâm đến cử động của bọn họ.

Diệu Dương và Ý Huyền đưa mắt nhìn nhau chẳng hiểu gì, không dám tùy tiện ra tay.

Xi Bá hiểu ngay hai người nghĩ gì, bèn nghiêm giọng quát: “Đừng lo, bản tôn tu luyện Huyền năng đã hơn năm trăm năm, sao có thể bị tổn hại trong tay các người chứ? Không cần do dự, cứ việc động thủ đi!”

“Vâng!” Diệu Dương và Ý Huyền sao còn dám không nghe, liền nghiêm trang chuẩn bị, giữ chặt lực lượng đạo cơ ở Đan điền, miệng lầm rầm niệm khẩu quyết. Hai người vung tay bắt quyết, lực lượng ngưng tụ được pháp quyết Huyền môn thúc đẩy, trong cơ thể hình thành hai luồng Huyền năng uy lực có tính chất khác nhau...

Cái nóng bỏng của Thiên Hỏa Viêm quyết và cái lạnh băng của Ngạo Hàn quyết nhập lại rồi tỏa ra luồng năng lượng khổng lồ. Khi Dương Huyền đồng thanh hét lớn, hai luồng năng lượng này quán

vào nhau, lao đi với tốc độ kinh người, đánh thẳng về phía Xi Bá cách đó hơn trượng.

Xi Bá vẫn khoanh tay đứng đó như không thấy gì, chẳng thềm động đậy.

Mắt thấy hai luồng sức mạnh sắp đánh trúng Xi Bá, Diệu Dương và Ý Huyền thất kinh, không kìm nổi định hét lên cảnh báo. Nhưng khi nguy hiểm sát nách thì một cảnh tượng quỷ dị cùng cực lại mở ra trước mắt họ.

Thân thể hùng vĩ của Xi Bá đã biến mất không thấy đâu nữa.

Hai luồng lực đạo một nóng một lạnh điên cuồng vọt tới, khi va vào nhau làm vang lên tiếng động kinh người, những luồng ánh sáng chói mắt phát ra, chiếu vào màn sương sớm mênh mông trên bầu trời trước vách núi.

“Ô?” Hai huynh đệ kêu thất thanh, không dám tin vào cảnh tượng trước mắt mình.

“Phép này kêu là Ấn Linh độn pháp, các người muốn học không?” Giọng nói quen thuộc vang lên phía sau, Diệu Dương và Ý Huyền quay lại nhìn chỉ thấy Xi Bá không một chút thương tổn, đang chấp tay sau lưng đứng trong màn sương sớm bồng bềnh, ân cần hỏi.

Đối diện với Huyền Pháp tinh diệu thế này, bọn họ sao còn do dự nữa, chẳng cần nghĩ ngợi liền gật đầu đáp: “Có!”

“Tốt! Vậy các người tới đây.” Diệu Dương và Ý Huyền y lời bước đến, Xi Bá móc từ trong ngực ra hai đạo bùa Kim Ty đưa cho bọn họ, nói: “Đạo bùa này tên là Ấn Linh. Với những đệ tử đạo hạnh còn

thấp mà nói, những pháp thuật như Ấn Linh độn pháp cần lượng Huyền năng quá lớn, nếu chỉ dựa vào đạo cơ bản nguyên tự luyện được, dù có thể sử dụng thì e rằng cũng chẳng được bao lâu. Cho nên tông sư các đời của bản môn đã dùng Huyền năng của mình ếm lên các loại bùa chú, từ đó mới có những pháp khí kiểu này.”

Diệu Dương và Ý Huyền nhân đạo bùa, chạm vào thấy rất mềm mại, chất liệu giống như vải lĩnh, bèn lật trái lật phải xem xét hồi lâu, không dám tin chiếc khăn lĩnh vuông màu vàng chỉ dài vắn vẹn năm tấc, bên trên thêu mấy hình thù quái dị bằng tơ vàng này lại có sự lợi hại như Xi Bá nói.

Xi Bá nhìn ra sự hoài nghi của hai người, hỏi ngược lại đầy thâm ý: “Mấy ngày này các người tu luyện Huyền Pháp yếu quyết, chắc cũng có chút thành tích, hôm nay bản tôn sẽ kiểm tra thử xem. Đạo của Huyền Pháp chú trọng nhất đến những vật nào trong trời đất?”

Diệu Dương không suy nghĩ đáp ngay: “Nhất nguyên, Nhị khí, Tam tài, Tứ tượng, Ngũ hành!”

“Tốt lắm!” Xi Bá gật đầu tỏ ý khen ngợi, lại hỏi: “Thế tại sao lại gọi là Nhất nguyên, Nhị khí, Tam tài, Tứ tượng và Ngũ hành?”

Ý Huyền nghiêm cẩn đáp: “Nhất nguyên là đạo cơ bản nguyên; Âm Dương là gốc của Nhị khí; lúc sử dụng pháp thuật quan trọng nhất là Tam tài Thiên-Địa-Nhân hợp nhất; càng phải phân biệt sự sinh khắc hợp tung của bốn phương nghi tượng; Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ là cơ bản của Ngũ hành, là gốc rễ của cơ nguyên bẩm sinh khi vạn pháp quy tông!”

Xi Bá nghe vậy lập tức chấn động, nhìn hai thiếu niên có thiên phú dị bẩm trước mắt với vẻ khó tin. Lão ta không ngờ hai huynh đệ

họ chỉ dựa vào nửa quyển Huyền Pháp yếu quyết rách nát không đầy đủ mà có thể lĩnh ngộ những lý luận quan trọng của Huyền Pháp một cách toàn diện như thế, lòng mến tài bỗng chốc nổi lên.

Xi Bá chăm chú nhìn huynh đệ họ hồi lâu, thầm nhủ: “Ma môn ta từ sau đại nạn ngàn năm lần trước vẫn luôn thiếu nhân tài, mấy tông tộc lớn còn lại chỉ mạnh ai nấy làm, không hề phối hợp với nhau, cứ thế này thì làm sao đối đầu nổi với hai tông Thần, Huyền chứ? Nếu lần này đoạt được Quy Nguyên thánh bích về mà huynh đệ chúng không chết, ta nhất định sẽ thu nhận cả hai làm môn hạ, truyền cho tông pháp chính thống của Ma môn, sau này chúng chắc chắn lo được một phần, giúp ta chinh chiến trong Tam giới. Chỉ cần vận dụng được năng lực của thánh bích để thay trời đổi đất, đương nhiên ta có khả năng sẽ trở thành một vị Ma Cực đế vương chấn động kim cổ tiếp sau dòng Hình Thiên...”

Ỗ Huyền thấy Xi Bá nghe xong câu trả lời thì cứ nhìn chăm chăm vào mình, vẻ mặt lúc u ám, lúc khoan khoái, liên tục thay đổi khiến y thấp thỏm không yên, đoán không biết có phải vì Huyền Pháp yếu quyết bị thiếu hụt dẫn đến mình hiểu sai hay không, nên chẳng dám cất tiếng dò hỏi.

Diệu Dương vốn cũng nghĩ thế, nhưng xem đi xét lại, cho rằng tiểu Huyền nói không hề sai, không nhịn nổi bèn hỏi: “Xi Bá, lẽ nào tiểu Huyền trả lời sai sao?”

Xi Bá nghe thế thì giật mình, lúc này mới sực tỉnh khởi cơn kích động: “Không phải! Chỉ là bản tôn cảm thấy rất ngạc nhiên, năng lực lĩnh ngộ của hai người thực sự nằm ngoài dự liệu của bản tôn!”

Xi Bá thôi không khen nữa, nói tiếp: “Sức mạnh của bùa chú là ở chỗ nó thông qua Huyền năng kỳ diệu đã được luyện thành để điều động Nhị khí Âm Dương, kết hợp với lẽ tung hoành trong Tứ tượng, lấy vật cơ bản của Ngũ hành dựa theo bí quyết mà dần biến thành những vật phi phàm, đem pháp thuật vô hình biến thành thứ hữu hình, qua đó tạo nên những đường nét kỳ lạ trên đạo bùa... Quá trình bên trong đó rất phức tạp, lúc này các người chưa thể hiểu được đâu.”

Diệu Dương và Ý Huyền nhất thời sao có thể hiểu hết yếu lý Huyền Pháp phức tạp đến nhường ấy, chỉ là vừa mới được Xi Bá khen nên tất nhiên không muốn để lộ chỗ kém, bèn giả bộ giật mình hiểu ra, liên tục kêu phải.

Xi Bá ở bên vách núi đi đi lại lại mấy bước, không nhanh không chậm, nói: “Bây giờ hai người hãy cởi quần áo, dán bùa lên xương sống đối phương, bản tôn sẽ dùng pháp thuật giúp các người dung hợp với sức mạnh của bùa!”

“Vâng!” Hai huynh đệ vâng lời rồi tự cởi quần áo, người này dán lá bùa lên xương sống người kia.

Bề mặt lá bùa vì có những đường hoa văn bằng tơ vàng nên lồi lõm không bằng phẳng, những kỳ quái thay vừa tiếp xúc với da thịt là lá bùa lập tức sản sinh một thứ lực hút tự nhiên, dán lên xương sống rất dễ khiến hai huynh đệ Dương Huyền không khỏi tấm tắc kêu lạ.

“Bùa này được tập hợp từ các chất liệu và linh khí của trời đất để tu luyện thành, chưa từng tiếp xúc với tục khí bên ngoài cho nên dựa theo cái lý Tam tài Thiên-Địa-Nhân hợp nhất, khi mới tiếp xúc

với cơ thể người tất nhiên sẽ sinh ra lực hút kỳ lạ. Có điều dùng vài lần sẽ hết linh nghiệm!” Xi Bá lắc đầu mỉm cười giải thích một lượt, sau đó nghiêm túc bảo: “Các người hãy quay lưng về phía bản tôn!”

Dương Huyền làm theo, quay lưng về hướng Xi Bá.

Thân hình Xi Bá đứng im như núi, một tay để đằng sau, tay kia đưa ra, gập bàn tay lại, lòng bàn tay ngửa lên trên, năm ngón như năm cái móc tạo nên một ấn quyết kỳ lạ không biết gọi là gì. Năm ngón liên tục xoay chuyển, tốc độ cực nhanh, không ngờ lại tạo nên một cái bóng chạy màu tím quỷ dị kinh người. Chốc sau, Xi Bá co ngón tay lại rồi búng ra liên tiếp, chỉ thấy mười chiếc nhẫn ánh sáng một chia thành hai, lần lượt đánh lên lá bùa sau lưng Dương Huyền, lóe lên rồi biến mất.

Diệu Dương và Ý Huyền chỉ cảm thấy trên lưng mình hơi nhói, một luồng sức mạnh cực lớn ào đến, hai người không kịp đề phòng nên lập tức bị đẩy ngã xuống đất. Không đợi bọn họ kịp phản ứng, Xi Bá đã ở đằng sau hét lớn: “Dậy mau, dậy mau, theo bản tôn học thuộc lòng ‘Ấn Linh Độn Chú quyết!’”

Họ nào dám chậm trễ, nhếch nhác bò dậy, chỉ nghe tiếng pháp chú vang bên tai, hai người bắt đầu đọc theo.

Xi Bá đọc ba lần rồi dừng lại, thấy hai người một lòng một dạ học thuộc khẩu quyết, liền giảng tiếp: “Độn” là một trong những Huyền môn kỹ thuật, chia làm hai loại là Ngũ Hành độn thuật và Kỳ Môn độn pháp. Cái trước là dựa vào Ngũ hành bên ngoài để che tai che mắt người ta, chỉ có thể tính là tiểu thuật, cái sau dựa vào đạo cơ Tiên thiên để thi triển pháp thuật, cưỡi mây đạp gió, lên trời xuống

đất... Vạn vật trong trời đất không gì không trở thành thứ để cho ta sử dụng, đó chính là Vô Vi đại pháp!”

Diệu Dương và Ý Huyền tai nghe những điều huyền diệu mà Xi Bá nói, trong lòng thêm mừng rỡ, không khỏi nhìn nhau với ánh mắt rạo rục, càng chịu khó lắm nhắm khẩu quyết.

Xi Bá thấy thời cơ đã đến, bèn trầm giọng: “Tập trung toàn bộ Huyền năng trong cơ thể đến chỗ lá bùa, sau đó dựa theo chỉ dẫn ở pháp quyết mà hội tụ chân năng của bùa.”

Hai huynh đệ y lời điều động đạo cơ bản nguyên, phối hợp vận hành theo đường kinh mạch mà khẩu quyết nói đến, tập trung toàn bộ Huyền năng vào lá bùa sau lưng, thử hội tụ năng lượng của bùa như Xi Bá vừa nhắc.

Quả nhiên, lá bùa dưới sự kích thích của Huyền năng, từ năm góc khác nhau chậm chậm tỏa ra một luồng sức mạnh lạnh lẽo mà êm ái, tầng tầng lớp lớp bao chặt lấy Huyền năng bản nguyên của họ, rồi một luồng lực êm như nước liền theo đó lan khắp thân thể.

Tình hình trước mắt đối với Dương Huyền mà nói là một loại cảm giác trước nay chưa từng có, không thể dùng lời để tả.

Toàn bộ thân thể bọn họ bị luồng lực lạnh như băng của lá bùa quán lấy, cả người như chứa đầy khí, cảm giác ấy đặc biệt vô cùng. Đặc biệt nhất là những gợn sóng hình thù kỳ lạ nổi lên khắp người, khiến bọn họ lần đầu tiên cảm nhận được một luồng sức mạnh khác nằm ngoài bản thể. Nếu nói nhục thể dung hợp với Ngũ hành trời sinh mới tồn tại được trong trời đất, thì bọn họ lúc này chính là đã lĩnh hội hoàn toàn nguồn sức mạnh thuần túy của Ngũ hành...

Nước tràn đầy trong suốt, mềm mại cực độ, theo một quy luật riêng chậm rãi lấp đầy kinh mạch toàn thân, loại cảm giác của dị hóa ấy rất mãnh liệt. Sau đó, những lực lượng này lại truyền khắp da thịt toàn thân như gợn sóng từng vòng từng vòng, từng chút từng chút, lan ra đến khoảng không cách cơ thể ba tấc.

Hai người nhận thấy biến đổi kỳ dị của kinh mạch trong cơ thể mình, nhưng hoàn toàn không biết bên ngoài thân thể mình cũng đang xảy ra những thay đổi to lớn. Tới lúc vô tình nhìn nhau, họ mới giật mình kinh hãi, suýt nữa thì kêu ầm lên.

Hóa ra quanh người cả hai lúc này đang tỏa ra một làn sương khói dày đặc mịn mù như khói nước, mờ mờ ảo ảo, nhẹ nhàng nhấp nhô liên tục theo sự mạnh yếu của hơi thở... Điều khiến bọn họ kinh ngạc hơn là: mỗi làn sương khói chuyển động một vòng quanh người thì thân thể họ lại mờ đi từng chút một!

Làn sương chuyển động càng lúc càng nhanh, thoáng chốc đã lưu chuyển tới ba mươi sáu vòng, cơ thể hai người hoàn toàn biến mất vào trong làn sương sớm bồng bênh trước vách đá, tựa như đột ngột tan đi vậy.

Diệu Dương không ngớt thở hoa tay múa chân, rồi nhìn mình đang ẩn trong hư không, gào lên phấn khích: “Oa, bùa Ẩn Linh này có tác dụng thật rồi!”

Ỗ Huyền cũng như Diệu Dương, cảm nhận sự biến hóa của thân thể mình với vẻ khó lòng tin nổi, lại nhớ tới một loạt những biến hóa của Huyền năng mới rồi, trong lòng vừa kinh hãi vừa hiếu kỳ, bất giác lẩm bẩm: “Đây rốt cuộc là chuyện gì thế nhỉ?”

Xi Bá âm thầm sử dụng tâm pháp Ma môn, đã cảm ứng được vị trí của luồng năng lượng trên bùa Kim Khôi do mình khống chế, đối với cử động của hai huynh đệ Dương Huyền lão nắm rõ từng ly, không lệch chút nào.

“Đạo của Huyền độn cốt là giải dùng Nhị khí Ngũ hành, lấy Dương độ Âm, lấy Âm hóa Dương, thuận Ngũ hành thì sinh, phản Ngũ hành thì độn, khi ấy vạn vật trong trời đất không có gì ta không dùng được!” Xi Bá nghiêm túc nói: “Dù thay đổi thế nào cũng không dời gốc rễ. Người đạt tới cảnh giới cao thâm trong Huyền Pháp có thể lấy Âm Dương hóa Ngũ hành mà độn; người ở cảnh giới thấp hơn thì lấy Ngũ hành hỗ trợ Âm Dương mà độn. Cho dù là Ngũ Hành độn thuật hay Kỳ Môn độn pháp, kỳ thực đều phải lấy hai khí Âm Dương và Ngũ hành làm căn bản, chẳng qua chỉ có phương pháp vận dụng khác nhau thôi.”

Ỗ Huyền và Diêu Dương suy nghĩ rất kỹ về những lời của Xi Bá, hồi tưởng lại cảnh kỳ lạ vừa rồi, như hiểu ra gì đó nên liên tiếp gật đầu, thế nhưng lại cảm thấy như có gì mắc trong cổ họng, nhất thời không biết phải nói sao.

“Hãy nhớ, khi gỡ lá bùa xuống, bản thân sẽ tự khôi phục. Giờ các người cố thích ứng một chút đi đã!” Dứt lời Xi Bá lập tức xoay người chấp tay sau lưng bỏ đi, thân hình dần dần ẩn khuất trong màn sương núi.

Diêu Dương thấy bóng dáng mờ mờ của Xi Bá thoát ẩn thoát hiện thế thì hâm mộ vô cùng, thậm chí đến ngày mình cũng thi triển được Huyền Pháp thoải mái như vậy, lòng tràn đầy hưng phấn.

Y không nén nổi định quay sang thì thầm với Ý Huyền mấy câu, nhưng cái vỗ vai theo thói quen bất ngờ hụt vào khoảng không.

Diệu Dương chăm chú quan sát vị trí mà Ý Huyền vừa đứng, cất tiếng hỏi: “Tiểu Ý, người ở đâu thế?”

Ý Huyền ở bên cạnh đang chuyên tâm suy nghĩ về những lý thuyết độn pháp quan trọng mà Xi Bá dạy. Tiếng gọi của Diệu Dương bất ngờ cắt ngang mạch suy nghĩ đó, khiến Huyền không khỏi bực mình, nhưng ở trong cái cảnh chỉ nghe tiếng mà không thấy người rất kỳ diệu này, Huyền chột nổi tính trẻ con, đi về phía phát ra giọng nói của Diệu Dương, ra vẻ bực bội nói: “Kêu bừa cái gì, để chứng minh ta còn ở đây, bản thiếu gia đành không khách khí!”

Chỉ nghe “ôi chao” một tiếng, Diệu Dương trong tình thế không kịp đề phòng tất nhiên bị trúng đòn, đau đớn hét ầm lên: “Dám khoa trương trước mặt lão đại à, xem đây!” Nói đoạn y nghĩ ra một cách, liền vơ vội mớ quần áo trên mặt đất, nhắm đúng hướng mình vừa bị đánh mà ném.

Ý Huyền thấy quần áo của mình bị ném tới, theo bản năng đưa tay ra đón. Tiếp đó y định né sang bên tránh đòn của Diệu Dương thì bỗng nghe vang lên một tràng cười gian quen thuộc. Lúc này Huyền mới sực nhận ra, khi mình đón lấy quần áo thì cũng coi như hiện hình rồi. Nhưng lúc này có nhận ra cũng đã chậm một bước, y chỉ cảm thấy trên đầu vang lên hai tiếng “bình bình”, hiển nhiên đã trúng đòn của Diệu Dương.

Ý Huyền ôm đầu đau đớn, bên tai vẫn còn văng vẳng tiếng cười quái quỷ của Diệu Dương. Huyền nào chịu nhịn, lầm bà lầm bầm

chửi rửa, vút ngay đống quần áo xuống, thậm chí đoán chỗ đứng của Dương rồi lao vút tới.

Nhất thời, trên vách núi nổi lên từng tràng tiếng đá lăn lộn cùng với tiếng cười cợt, sương sớm dần tan đi trong cảnh huyền ảo đó. Nhưng vàng thái dương vẫn chưa nhô lên tỏa rạng như thường ngày, mây đen giăng đầy trời, vũ trụ chìm trong sắc màu tăm tối.

Đỉnh núi Dương Minh, vách đá sừng sững nghiêng về phía trời Nam.

Xi Bá đứng trên vách núi, mặc kệ gió núi lạnh buốt gào thét thốc vào mặt, trong mắt lấp loáng ánh sáng kỳ dị, nhìn chăm chăm xuống thành Triều Ca cách chân núi không xa. Thần sắc của lão rất trầm trọng, gương mặt xám xịt y như màu của hoàng hôn lúc này.

Thân Công Báo chậm rãi từ đằng xa đi tới vách đá, cung kính đứng bên dưới nhìn Xi Bá đang yên lặng hồi lâu, đột nhiên cất tiếng nhắc nhở: “Tôn giả, hôm nay đã là mười bốn tháng Bảy, chỉ còn cách lúc Cửu Tinh Thực Nguyệt chưa đầy ba canh giờ nữa, mà Phí Trọng đã sai người đi mời con hồ ly kia rồi. Lẽ thường, đối mặt với thứ thượng phẩm Linh Nguyên Huyết Chi có khả năng tăng linh bổ nguyên này ai mà chẳng động lòng, tin rằng ả ta cũng không phải ngoại lệ!”

“Bản tôn biết!” Xi Bá khẽ gật đầu hờ hững đáp, không nói gì thêm.

Thân Công Báo do dự mấy lần, lại hỏi tiếp: “Tôn giả đứng đây nhìn Triều Ca đã mấy canh giờ, lẽ nào đối với kế hoạch đêm nay vẫn

còn gì lo lắng sao?”

“Thành bại đương nhiên rất quan trọng, nhưng quan trọng nhất vẫn là không thể vì chuyện này mà để lộ tin tức về Quy Nguyên thánh bích cùng hành tung của chúng ta được!” Ánh mắt Xi Bá liếc Thân Công Báo đầy thâm ý, nói tiếp: “Phải biết rằng các tộc của Ma môn hiện nay tuy chia năm xẻ bảy như nắm cát rời nhưng vẫn biết yên phận và hòa hảo. Tuy nhiên, nếu tin Thánh tích xuất hiện bị lộ ra, nhất định sẽ nổi sóng lớn. Tới lúc đó, Ma môn ắt đại loạn, Tam giới phải kinh hoàng, như thế chẳng phải sẽ được lợi cho hai tông Thần, Huyền hay sao? Hơn nữa, lần này bọn ta lén lút thực hiện kế hoạch ăn trộm Thánh bích mà không báo lên trên, nếu bị Tông chủ gia tộc là sư huynh Văn Trọng của ta phát hiện, hậu quả thế nào chắc người phải rõ hơn ta mới đúng!”

Thân Công Báo lập tức nhớ tới chuyện mấy trăm năm trước, khi lão ta phạm vào đại kỵ, bị phạt bằng kiếp nạn Tam Thế Ma Hỏa, bất giác toàn thân không tự chủ được run lên, cố gắng lắm mới định thần lại được. Lão ta bèn lảng ngay sang chuyện khác: “Công Báo vẫn có một điều chưa hiểu, không biết tôn giả có thể giải đáp chút ít chẳng?”

Thân hình Xi Bá không hề động đậy, nét mặt cũng chẳng biến đổi gì, đáp: “Có chuyện gì cứ nói.”

Thân Công Báo tỏ vẻ nghi hoặc hỏi: “Quy Nguyên thánh bích là chí bảo của Ma môn, trong đó ẩn chứa bí mật tối thượng của Tam giới Lục đạo, tương truyền sớm đã thất lạc trong trận đại chiến Thần Ma thời thượng Cổ... Tại sao sau ngàn năm lại rơi vào tay yêu phi Đát Kỷ chứ?”

“Truyền thuyết sao có thể tin hoàn toàn chứ! Thực ra sau trận đại chiến Thần Ma ngàn năm trước, Thánh bích đã bị các thần phong ấn vào trong Thần thạch ngũ sắc, rồi từ đó giao cho Nữ Oa bảo quản!” Xi Bá cười âm, nói tiếp: “Con Cửu Vĩ Yêu Hồ này chính là nô tỳ được Nữ Oa quý mến và tin tưởng nhất, lần này không biết vì cố gì lại xuống hạ giới, nhập vào thân xác Đất Kỳ, con gái của Ký Châu hầu Tô Hộ, rồi giờ làm cái nương nường chó má gì đó!”

“Chỉ là không biết Yêu hồ đã làm cách nào, không ngờ lại qua mặt được Nữ Oa, ăn trộm luôn cả Thần thạch ngũ sắc? Nếu không phải vì ả ta vội vàng phá vỡ cấm chế của Thần thạch làm cho những tia Ma năng trong Thánh bích dao động khiến bản tôn có thể cảm ứng, sợ là mấy ngàn năm nữa cũng chẳng ai phát hiện được Thánh bích thực sự đang ở đâu?”

Thân Công Báo nghĩ tới một khả năng đáng sợ khác, kinh hãi cất giọng đầy nghi hoặc: “Tôn giả đã cảm ứng được sự tồn tại của Thánh bích, vậy thì Văn tông chủ đáng ra cũng biết được mới đúng...”

Không đợi Công Báo dứt lời, Xi Bá đã cười lớn, trong tiếng cười sáng khoái không ngờ lại lộ vẻ cay đắng và thù hận, lão nhìn nét ngạc nhiên nơi khuôn mặt Thân Công Báo, cất giọng hằn học không che giấu: “Tay Văn Trọng đó thì có tài đức gì, tuy hắn dùng thủ đoạn tiểu nhân để lên ngôi Tông chủ Cửu Ly nhưng rốt cuộc vẫn không phải là người họ Xi của bản tộc ta, làm sao biết được bí pháp vô thượng chỉ truyền trong nội tộc ta chứ? May mà thời gian này hắn xuất chinh bên ngoài, nên đây chính là dịp để chúng ta hành sự!”

Thân Công Báo giật mình tỉnh ngộ, liên tục gật đầu khen phải, rồi đứng một bên không nói thêm gì.

Xi Bá trầm ngâm giây lát, nhìn chân trời đang dần tối đi, hỏi: “Hai tiểu tử kia đâu?”.

Thân Công Báo đáp: “Bọn chúng đang luyện Ấn Linh độn pháp ở vườn sau.”

Xi Bá xua tay nói: “Gần tới giờ rồi, mau đem bọn chúng đến núi Thương Linh để chuẩn bị trước một chút.”

Thân Công Báo “vâng” một tiếng rồi xoay người đi, thân hình cao gầy thoáng chốc đã mất hút khỏi vách núi.

Lúc này, trên bầu trời âm u có mây đen ùn ùn kéo tới, gió lạnh bỗng chốc nổi lên, giữa những tầng mây sâu thẳm che kín bầu trời đột nhiên lóe lên một tia chớp rực rỡ dị thường, làm bừng sáng cả không gian. Kế đó là tiếng sấm ầm ì, trời đất trở nên hoang vu tiêu điều. Chẳng bao lâu sau mưa ào ào đổ xuống.

“Thật là Trời giúp ta!”

Xi Bá ngửa mặt lên trời mặc cho mưa quất gió tạt, thần sắc không giấu nổi vẻ hưng phấn, bật cười cuồng dại. Tiếng cười vang lên trong mưa gió lạnh lẽo khiến bầu trời hỗn độn càng trở nên u ám và dữ dội hơn.

Chương 5

YÊU HẬU

Lại nhìn theo hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy một nữ nhân tuyệt đẹp mặc áo lụa đen đang đứng cách đó chừng ba trượng, mái tóc đen nhánh, mặt trái xoan, mũi tựa dọc dừa, môi đỏ như son, mắt phượng uyển chuyển thu ba, giọng nói hòa nhã tỏa ra làn hương thơm ngát, khóe mắt đầy vẻ lẳng lơ đa tình. Thấp thoáng dưới làn lụa mỏng là một thân hình yếu điệu căng đầy, toàn thân trên dưới như ẩn như hiện, không khỏi khiến người ta suy nghĩ đến tận đâu đâu.

HOÀNG CUNG TRIỀU THƯƠNG nằm ở phía đông nam thành Triều Ca, tức là chỗ phía đông của đường lớn Thanh Long giao với phía nam của đường Chu Tước, được xây dựa vào núi Thương Linh, nhìn xuống hai bên đều là sông nước. Cung điện trăm năm tuổi này vốn rất giản dị, nhưng từ khi Trụ vương đăng cơ đã cho xây rất nhiều công trình xa xỉ phù hoa, khiến cung điện không còn giữ được vẻ uy nghiêm ngày trước.

Lúc này mưa gió dật dờ, trên đỉnh Thương Linh sấm vang chớp giạt. Xi Bá vẫn khoác áo choàng đen đứng một mình trên tảng đá lớn giữa núi, hòa vào bóng tối mênh mông. Nhìn về phía hoàng cung nhà Thương tựa hồ ngay dưới chân, khóe miệng lão khẽ nở một nụ cười quỷ dị.

Tiếng kình khí xé gió rít lên, chỉ thấy giữa màn mưa đêm có một con hổ đen to lớn lưng chở ba người từ đằng xa lao tới rất gấp. Con

hổ này chính là Thiên Ô, vật cưỡi của Xi Bá. Ba người trên lưng nó dĩ nhiên là Thân Công Báo và huynh đệ Diệu Dương, Ý Huyền.

Thiên Ô nhẹ nhàng đáp đất, bốn chân nhún thấp cho từng người một bước xuống. Diệu Dương nhân lúc ấy còn xoa xoa chòm lông đầu của nó với vẻ thích thú vô cùng. Thấy nó rất ngoan khép hờ hai mắt, y không nhìn được thuận tay vê vê râu hổ mấy cái, trong lòng càng hưng phấn khôn tả.

Ý Huyền sợ Diệu Dương càng lúc càng thất lễ, vội kéo chéo áo bạn mình. Hai người lúc đó mới theo sau Thân Công Báo, cung kính hướng về phía Xi Bá hành lễ vấn an.

Xi Bá khẽ gật đầu tỏ ý đã biết, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Sau mấy ngày tu luyện gần đây, các người có lẽ đã nắm được cơ bản bí quyết của Ẩn Linh độn pháp, đám binh sĩ tầm thường chắc không làm khó được các người. Nhưng dấn thân vào nơi nguy hiểm chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì, nên bây giờ bản tôn hỏi lần nữa, hai người có thực sự bằng lòng giúp bản môn lấy lại thánh bích hay không?”

“Đương nhiên bằng lòng!” Hai huynh đệ sớm đã tỏ rõ tâm ý, lúc này sao có thể nuốt lời. Hơn nữa hiện giờ hai người đã có Ẩn Linh độn pháp hộ thân, càng không việc gì phải sợ, ngược lại còn cảm thấy mới mẻ phần khích là đằng khác.

Xi Bá gật gật đầu tán thưởng, vẻ mừng rỡ khôn xiết. Rồi lão chỉ về góc phía nam của cung điện xa xa dưới núi, cẩn thận dặn: “Chỗ đó là tấm cung của Yêu hồ nhưng lúc này ả ta đang chơi bởi dâm loạn cùng với hôn quân. Bản tôn sẽ đưa các người tới đó trước, khi Yêu hồ phát giác ra, bản tôn và Thân trưởng lão sẽ làm mọi cách

khiến ả ta không làm gì được. Còn chuyện có thể tìm Thánh bảo về cho bản môn hay không thì phải trông cậy vào các người!”

Ỗ Huyền suy nghĩ giây lát rồi hỏi: “Xin hỏi Xi Bá, Quy Nguyên thánh bích hình dạng thế nào?” Trong lòng Diệu Dương cũng thắc mắc điều này, nghe thế liền nhìn về phía Xi Bá, không nén nổi tò mò, rất muốn nghe lão trả lời.

Xi Bá hơi ngừng một chút, nghĩ tới Thần thạch ngũ sắc phong ấn thánh bích kia chỉ là vật trong truyền thuyết, nào ai đã từng thấy qua? Lão cũng chỉ dựa vào cảm ứng từ luồng Ma năng cực lớn do thiên tượng phát ra vì dị kiếp mới xác định được vị trí của nó, nên làm sao trả lời chính xác được. May mà lão đã sớm có chuẩn bị, thông thả đáp: “Thánh bích là thần vật từ thời thượng cổ, bề mặt phát ánh sáng ngũ sắc rực rỡ, thần quang chiếu rọi. Tuy rất dễ nhận ra nhưng Yêu hồ kia nhất định đã đem giấu ở chỗ cực kỳ bí mật, nhất thời e rất khó tìm... Các người chỉ cần dốc hết sức làm, còn thành bại là do trời định sẵn, bất tất phải tính toán chi li. Hãy nhớ, chưa tới lúc vạn bất đắc dĩ thì chớ dẫn thân vào chỗ nguy hiểm! Nhớ kỹ đấy!”

Diệu Dương và Ỗ Huyền từ khi sinh ra tới giờ thì đây là lần đầu tiên được gánh vác trọng trách, trong lòng vừa phấn khích vừa cảm động, lại vừa tràn đầy niềm tin, đồng thanh đáp: “Xin Tôn giả yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Xi Bá gật đầu, hài lòng nói: “Để bản tôn trợ giúp lần cuối cho các người! Nhắm mắt ngưng thần...”

Nói đoạn, áo bào toàn thân Xi Bá đột nhiên căng phồng, trong làn mưa đêm càng quỷ dị hơn, hai tay đan chéo trước ngực. Đôi

quầng ánh sáng màu đen chập chờn di động theo một quỹ đạo kỳ quái, từ trong bàn tay Xi Bá phóng ra, trong nháy mắt đánh vào bụng dưới hai huynh đệ Dương Huyền. Quầng sáng này khí thế có vẻ rất mạnh, nhưng vừa chạm vào thân thể hai người đã biến đâu mất.

Bỗng một tia sét rạch ngang trời giữa màn mưa đêm, ánh chớp lóe nhè nhàng sáng rực, chiếu rõ Xi Bá đang liên tục điều hòa hô hấp, sắc mặt trắng bệch càng nổi rõ trên nền áo bào đen, trán túa mồ hôi lạnh hòa lẫn với nước mưa chảy ròng ròng. Trong bộ dạng lão là đủ hiểu đã hao tổn rất nhiều nguyên khí.

Diệu Dương và Ý Huyền nhắm mắt hồi lâu, tựa hồ không hề biết đã xảy ra chuyện gì, càng không nhận thấy thân thể mình có chút dị thường nào cả. Bỗng họ nghe giọng nói của Xi Bá vang lên từ phía sau: “Đi thôi, cứ theo kế hoạch mà làm!”

Thanh âm vừa dứt, hai người liền thấy mình bị Xi Bá tung chưởng đánh vào lưng, một luồng lực cực mạnh trào ra khiến cả hai không tự chủ được bắn vọt lên không rồi bay thẳng xuống chân núi. Chỉ thấy mưa gió ào ào quất vào mặt, cảnh vật trước mắt trôi vèo vèo, bọn họ sợ quá nắm chặt tay nhau, nhắm mắt không dám nhìn xuống nữa.

Gần như ngay lúc đó, Diệu Dương và Ý Huyền cảm thấy bùa Ấn Linh trên lưng sau khi chịu một đòn của Xi Bá thì bắt đầu phát huy tác dụng. Sức mạnh của bùa lập tức thấm vào toàn bộ kinh mạch trong cơ thể, lan khắp toàn thân. Huyền năng nhờ được lá bùa điều động mà sinh ra đã khiến hai người dần dần thích ứng với linh năng của nước, bao bọc lấy thân thể hai người, ẩn đi tất cả dấu vết.

Trải nghiệm cảm giác kỳ lạ ấy, hai huynh đệ hoàn toàn quên mất rằng mình đang ở trên không trung vô cùng nguy hiểm.

Một lát sau, hai người cảm thấy thân hình chợt ngưng tốc độ rơi chậm hẳn lại. Sau hai tiếng “bịch bịch”, bọn họ đã đứng vững trên mặt đất. Diệu Dương dùng sức đạp mạnh chân xuống, mở mắt nhìn, quả nhiên là mặt đất, trong lòng mừng hết biết, suýt nữa thì bật kêu hoan hô.

Ỗ Huyền tuy không thấy được thân hình Diệu Dương*, nhưng đã quen tính nết y nên sớm đưa tay lần mò bịt miệng y lại, khẽ quát: “Suýt! Cẩn thận!” Diệu Dương nghe bợn nhấc bèn nhìn khắp xung quanh, lập tức sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Thì ra hai người đang đứng giữa Ngự hoa viên trong cung. Mặc dù đang là nửa đêm, lại mưa gió thét gào nhưng binh sĩ canh phòng ở cấm cung hoàng thành vẫn giới bị nghiêm ngặt, ai nấy mũ áo đầy đủ không dám lơ là, xếp hàng tuần tra liên tục. Lúc này bên cạnh hai người đang có một đội binh sĩ đi ngang qua, Diệu Dương vượt vượt ngược, không khỏi la thảm: “Nguy hiểm quá!”

Dương Huyền rón rén đi xuyên qua tầng tầng lớp lớp binh sĩ, lần tới chỗ cung điện mà Xi Bá nói. Tòa cung điện này so với những thâm cung biệt viện khác có phần nhỏ hơn một chút nhưng cũng đầy đủ hoa cỏ, ao vườn, non bộ, cho dù bố trí không mấy hoa lệ nhưng lại có vẻ mộc mạc thanh nhã khiến người ta cảm thấy thích thú.

Chẳng lẽ đây là nơi ở của yêu phi Đát Kỷ mà người ta đồn đại? Hai huynh đệ vốn cho rằng cung điện của ả ta ắt phải là một chốn xa xỉ tráng lệ, ai ngờ vừa thấy thì niềm mong mỏi được mở rộng

tầm mắt lập tức sụp đổ ngay, trong lòng không khỏi có phần thất vọng.

Bên trong điện đèn lửa sáng trưng nhưng rất ít cung nữ qua lại, ngay cả binh sĩ tuần tra cũng ít lui tới. Bên ngoài trời lại đang mưa gió nên cả tòa cung điện có vẻ đặc biệt tĩnh mịch, thiếu sinh khí.

Đầu tiên Ý Huyền và Diệu Dương nấp ở chỗ mà ngọn đèn trước cung không chiếu tới được, lau sạch bùn đất trên giày, sau đó mới khẽ khàng bước vào hành lang trong cung viện, thẳng tiến tới căn phòng chính.

Núi Thương Linh.

Xi Bá ngồi xếp bằng trên tảng đá lớn, hai tay đưa lên ngang người, mười ngón đan vào nhau làm thành một pháp ấn đặc biệt của Ma tông, chiếc áo bào đen bắt đầu uyển chuyển phình ra liên tục, ngàn vạn hạt mưa đang bay trong gió nhưng không làm sao vượt qua được chỗ cách thân hình lão ba thước.

Thoáng chốc, sắc mặt Xi Bá lại hồi phục như thường, lão mở trừng hai mắt, thu công đứng dậy. Thân Công Báo từ đầu đến cuối cung kính đứng cạnh một bên, vẻ mặt thận trọng, không nói câu nào.

Xi Bá lấy từ trong người ra một tấm gương cổ bằng đồng xanh đưa cho Công Báo, trầm giọng nói: “Cứ y kế hoạch mà làm!” Dứt lời tay áo liền vung lên, toàn bộ thân hình lão lập tức biến ngay vào trong mưa gió, quỷ dị vô cùng.

Thân Công Báo đã đón lấy gương Huyền Thiên Bát Quái, dưới ánh chớp lóe lên, lão ta thấy rõ bên trên tấm gương có khảm hoa văn Bát quái, tỏa ra những quang sáng kỳ lạ. Trên tảng đá lớn, lão ta một mình đứng sững bất chấp mưa gió, hai tay cầm tấm gương khoanh tròn tạo thành pháp ấn, mười ngón không ngừng xoay chuyển, giữa hai bàn tay theo đó sản sinh ra một luồng năng lượng kỳ dị. Gương Huyền Thiên Bát Quái dưới tác động của luồng năng lượng này liền đẩy mưa gió dạt ra ba tấc, lơ lửng giữa không trung...

Làn sương mờ ảo trên mặt gương càng lúc càng rõ dần, không ngờ trong gương lại hiện ra hình ảnh mờ mờ của Ý Huyền và Diệu Dương sau khi ẩn thân...

Hai huynh đệ họ lén lén lút lút tới trước căn phòng chính của tòa cung điện. Diệu Dương nhìn qua khe cửa sổ quan sát một lượt trước, rồi lấy từ trong ngực ra một cái giũa nhỏ rất tinh xảo thò qua khe, lạch cạch một hồi thì chốt bật tung. Sau đó y cẩn thận bước vào phòng; Ý Huyền ở bên ngoài nhìn trước ngó sau với vẻ căng thẳng, một chốc rồi cũng bước theo y.

Toàn bộ căn phòng bày biện đơn giản ngăn nắp được điểm xuyết bằng mấy vật trang sức thanh tú tinh xảo, chỗ cửa ngách của phòng có treo một màn rèm đính châu ngọc rất trang nhã. Diệu Dương, Ý Huyền dựa sát vào tường rồi mò mẫm đoán định chỗ đứng của nhau, sau đó lại quan sát xung quanh cẩn thận rồi mới bắt đầu tìm kiếm thánh bích.

Nào ngờ gian ngoài này bài trí ít đồ vật quá, hai người mò mẫm hồi lâu mà chẳng thu hoạch được gì. Bọn họ đang định vén tấm rèm

châu ngọc tiến vào trong thì đột nhiên có tiếng nước rào rào vang lên ở phía sau tấm bình phong.

Diệu Dương Ý Huyền mắt thấy làn hơi nước nóng bay lên phía sau tấm bình phong màu xanh lục, ánh sáng của những ngọn đèn ở hai bên làm nổi rõ một bóng dáng yêu kiều in trên đó. Hai người cùng nghĩ chẳng lẽ kia là Yêu hồ Đát Kỷ đang tắm rửa trong tấm cung sao? Nghĩ tới đó tức thì sợ đến mức ba hồn bảy vía chạy gần hết, cả hai vội lẩn mò vị trí của nhau, co cẳng định thoát ra ngoài.

May mà Diệu Dương gặp lúc nguy cấp nhưng không loạn, đầu tiên y định thần kéo Ý Huyền đang hoảng hốt lại, vồ nhẹ lên cánh tay Huyền ngụ ý tạm thời dừng động đậy. Ý Huyền lúc đó mới sực tỉnh, nhận ra mình đã có bùa Ấn Linh để giấu thân, nếu vội vội vàng vàng lại càng dễ lộ hành tung. Nghĩ tới bao nhiêu hung hiểm sẽ gặp phải nếu không được Diệu Dương nhắc nhở, Huyền bất giác thở phào một hơi.

Nhưng Ý Huyền vạn vạn lần không ngờ rằng, lúc này Diệu Dương chẳng những không nghĩ cách thoát khỏi nguy hiểm mà còn to gan lớn mật đi thẳng ra sau tấm bình phong, bởi lúc này mắt Dương vẫn luôn nhìn chòng chọc vào một vật, đó là chiếc váy trắng muốt đặt trên chiếc ghế bên cạnh tấm bình phong.

Diệu Dương bước từng bước đến gần, càng lúc càng nhìn rõ bóng hình động lòng người ấy. Dương nhiên y biết chắc người ấy đang làm gì, thế nên hơi thở của y bỗng trở nên gấp gáp, tâm tình càng thấp thỏm không yên.

Ý Huyền đứng hồi lâu vẫn không thấy Diệu Dương có cử động gì, trong lòng có chút bồn chồn, liền đưa ánh mắt sắc bén nhìn quanh

phòng một lượt, cuối cùng tập trung sự chú ý vào chiếc váy màu trắng kia, trong đầu chợt thoáng qua một cảm giác rất quen thuộc. Thốt nhiên y thăm kinh hãi trước phán đoán của mình, thăm nghĩ: Lẽ nào người đang tắm kia chính là nàng ta? Nếu Diệu Dương cũng nhận ra chiếc váy này, với lòng si mê của y đối với nàng ta, thì bây giờ y sẽ làm gì?

Không hiểu vì sao khi nghĩ tới điều này, chân Huyền lập tức bước nhanh tới tắm bình phong phía trước. Quả nhiên y đã chạm phải thân hình của Diệu Dương đang đứng bên tắm bình phong, không đợi Dương có hành động gì, Y Huyền đã kịp kéo tiểu tử này dừng lại.

Tất cả những chuyện này đều hiển hiện rất rõ trong gương Huyền Thiên Bát Quái trên núi Thương Linh. Thân Công Báo đứng một mình trong mưa gió, khoe miệng lộ nụ cười dữ tợn và tà ác đến cực điểm, hừ lạnh một tiếng, nói: “Không ngờ hai tiểu tử này trước lúc chết lại được hưởng diễm phúc đến thế! Có điều thời gian đã đến, để ta giúp các ngươi lần nữa, cho cô nàng kia có thể vĩnh viễn nhớ đến các ngươi!”

Nói đoạn, lão ta miệng lẩm nhẩm niệm pháp quyết, tay phải tung ra hai lá bùa màu vàng, hai cánh tay ảm đạm vung lên như vẽ vào hư không, mấy ngón cái, ngón giữa và ngón vô danh trên hai bàn tay không ngừng rung lên, co duỗi theo tiết tấu phát ra sáu luồng hào quang xanh thẫm bay lên rồi chụp xuống lá bùa. Lão ta sử dụng phép đầu tiên trong bùa pháp Cửu Đại Dị Linh của Ma môn khiến cho Ảo Ảnh Tùy Hình Phù Dẫn quyết của bùa Kim Khôi theo đó mà phát động...

Diệu Dương và Ý Huyền đang co kéo trước tấm bình phong thì đột nhiên cảm thấy bụng dưới rung lên một hồi, Huyền nằng trong kinh mạch không ngờ trong nháy mắt đã hoàn toàn biến mất, bùa Ấn Linh không còn năng lượng của bản thể chi phối nên cũng lập tức tan biến sạch. Hai huynh đệ dưới tình huống bất ngờ này bản thể tức thì hiện ra.

Chẳng đợi hai người kịp phản ứng, chỉ nghe một tiếng “a...” chói tai đầy kinh hoàng vang lên sau bức bình phong.

Ý Huyền đang đứng chắn phía trước Diệu Dương, nghe tiếng thét bất giác quay đầu nhìn, vừa vặn nhìn thấy giữa những cánh hoa trắng trôi dạt dờ trong thùng tắm bằng gỗ đàn lồ lộ một mỹ nữ tuyệt thế, toàn thân không mảnh vải đang ngồi ngâm mình trong nước, hai tay ôm chặt trước ngực, sớm đã sợ tới mặt hoa thất sắc, cả người run lẩy bẩy, cặp mắt yếu ớt nhìn hai người lạ hoắc vừa xông tới trước mắt.

Chỉ thấy mái tóc đen mượt như suối của nàng hơi ướt, mềm mại ôm sát gương mặt láng mịn không chút tì vết, càng tôn lên vẻ thanh tú tuyệt luân. Mấy lọn tóc chảy dài qua chiếc cổ trắng ngần như tuyết, da thịt được hơi nóng gột rửa đã hồng hào căng mọng. Dưới mặt nước lăn tăn, thấp thoáng ẩn hiện thân thể dầy thì cực kỳ động lòng người, xúi giục người ta mơ tưởng tới những đường cong tuyệt mỹ ở đâu đây...

Vẻ kiều diễm tột độ trước mắt đủ khiến cho người ta vĩnh viễn không bao giờ quên, tim Ý Huyền tức thì đập loạn xạ, hơi thở trong khoảnh khắc cũng nghẹn lại. Huyền hoang mang quay đi không dám nhìn nữa, hai tay dùng hết sức kéo Diệu Dương đang tham lam nhìn

trộm vào trong, miệng lập bập giải thích: “Công chúa điện hạ, chúng tôi thật ra... vô ý mạo phạm, chỉ là... chỉ là...”

Diệu Dương bị lôi sang một bên, tâm trí đã bị kích động tới man dại, còn định quay lại cự nự với Ý Huyền. Chợt nghe bên ngoài vang lên những tiếng bước chân thật gấp, y lập tức hiểu ngay là đám binh sĩ tuần tra đã nghe tiếng la hoảng của Công chúa nên chạy tới, nào còn dám có ý nghĩ hoang đường nào nữa, liền bối rối nhìn khắp bốn phía.

Ý Huyền cũng thất sắc, hai huynh đệ có tật giật mình, vội vàng dùng bùa Ẩn Linh liên tiếp mấy lần, nhưng không biết có phải là do đang quá căng thẳng hay không mà ngay tới Huyền năng cũng chẳng có cách nào dùng được, hai người tức thì hoảng tới nỗi chân tay luống cuống.

Thấy tình hình có vẻ gay go, hai người đưa mắt nhìn nhau, cùng chạy tới trước cửa sổ đằng sau căn phòng bên trong, áp tai nghe ngóng hồi lâu thấy bên kia chẳng có động tĩnh gì, trong lòng vô cùng mừng rỡ, không chút suy nghĩ liền đẩy cửa sổ nối nhau nhảy ra ngoài.

Cùng với tiếng đập cửa gấp gáp là giọng của một thiếu nữ hỏi vọng vào: “Công chúa... Công chúa, người sao rồi...”

Công chúa U Vân trong thùng nước nghe tiếng gọi của nữ tỳ Tiểu Kiều bên ngoài, lúc này mới tỉnh lại từ trong cơn hoảng loạn cực độ, rụt rè trả lời: “Tiểu Kiều, ta không sao... Hai tên tiểu tặc hạ lưu... hạ lưu vô sỉ kia... đã chạy qua cửa sổ phía sau rồi...”

Lời chưa dứt, chợt nghe một loạt tiếng quát tháo vang lên, toàn bộ đám binh sĩ nghe vậy đều vội vàng chạy về phía cung viện ở

vườn sau. Tiểu Kiều liền cất giọng an ủi U Vân: “Công chúa yên tâm, bọn chúng đã bị các thị vệ trong cung bao vây rồi!”

U Vân Công chúa nghe vậy thì thở phào một hơi, tinh thần đang kinh hoàng bất định giờ mới dần bình ổn lại. Nhưng nghĩ tới cảnh khinh khủng mới rồi, tâm tình nàng lại vẫn nặng nề, cứ ngồi thu lu trong chiếc thùng gỗ hồi lâu không dám đứng dậy.

Lại nói về Diệ^u Dương và Ý^h Huyền sau khi cương quyết nhảy qua cửa sổ, chân còn chưa đứng vững đã bị vệ binh trong cung phát hiện. Hai người nào dám chần chừ, lập tức song song chạy ngay vào trong màn mưa gió, theo con đường dẫn tới vườn sau mà thẳng tiến.

Trong lúc chạy trốn khỏi cung Tế Nguyệt của Công chúa U Vân, hai người đều cho rằng chỉ cần tìm được chỗ trốn là sẽ có cơ hội thoát thân, nhưng sau một hồi chạy loanh quanh các đường ngang ngõ dọc rắc rối phức tạp trong cung, bọn họ đã hoàn toàn mất lòng tin.

Đối mặt với lớp lớp binh sĩ như thủy triều ào đến từ khắp nơi trong cấm cung, hai người hoảng hốt dáo dác nhìn quanh, chỉ còn biết đợi Xi Bá và Thân Công Báo kịp thời giải cứu nữa thôi. Diệ^u Dương huých vai Ý^h Huyền, cười nhảⁿ nhó^t tự trào: “Khảo nghiệm lần này có phần hơi quá đáng nhỉ!”

Ý^h Huyền cố tìm cách điều động Huyền năng trong cơ thể, nhưng cho dù y ngưng thần tĩnh khí thế nào đi chăng nữa cũng không thể tìm lại dù chỉ là một chút vết tích Huyền năng đang vận động trong người, lòng vừa lo lắng vừa loạn, bực bội nói: “Ta chịu khảo nghiệm

của người bao nhiêu năm, bất quá thì tính là sở trường của người, ta quen lâu rồi!”

Diệu Dương xấu hổ cười hì hì một tiếng, ngượng ngập nói đùa: “Lần này người cũng đâu có thiệt...”

“Còn nói nữa, nếu không phải vì người...”

Ỗ Huyền đang nói thì đột nhiên ngừng lại, bởi nhận ra mình và Diệu Dương đã hoàn toàn rơi vào vòng vây dày đặc của mấy trăm vệ binh. Đối mặt với lớp đao thương kiếm kích sáng choang chỉ cách vài thước, thân thể dầm mưa ướt nhẹp của hai người lại càng có cảm giác lạnh lẽo, mấy lời định nói đã chạy đến bên miệng thì không khỏi phải nuốt ngược vào trong.

Hai người họ nào đã từng phải đối mặt với cảnh hiểm nguy sinh tử kinh người thế này, sợ quá dựa lưng vào nhau mà đứng đực một chỗ, nỗi kinh hoàng trong lòng dễ dàng hiểu được.

“Tại sao Huyền Pháp lại mất linh?” Ỗ Huyền thất vọng nhìn hai bàn tay, vẫn không dám tin Huyền năng mà mình đã tự do khống chế trong những ngày qua lại bỗng mất tác dụng vào đúng lúc gay go này.

Diệu Dương càng khó kiểm chế hơn, liên tục đưa mắt nhìn về hướng núi Thương Linh, miệng không ngớt lẩm bẩm: “Sao Xi Bá và Thân trưởng lão còn chưa tới cứu bọn mình?”

Lúc này, trên núi Thương Linh, Thân Công Báo đã nhìn thấy tình thế nguy hiểm của bọn họ qua gương Huyền Thiên Bát Quái, sắc mặt lão ta thoáng lộ nét cười độc ác, không kìm nổi cất tiếng cười hung dữ chói tai: “Cứu các người? Đương nhiên sẽ cứu, nếu không

chỉ dựa vào chút Huyền Pháp vô dụng mới tập tành của các người, muốn tự sát may ra còn được, chứ vọng tưởng nhờ nó mà trốn thì đúng là không biết lượng sức!”

Thân Công Báo lập tức niệm phù chú, điều động toàn bộ Ma năng trong cơ thể để dùng Ảo Ảnh Tùy Hình Phù Dẫn quyết, mười ngón tay không ngừng co duỗi điều khiển rất linh hoạt. Chỉ thấy hai lá bùa di động trên không trung dưới sự điều khiển của hai bàn tay, tựa như con rối gỗ theo những ngón tay đang xoay chuyển chạy đi chạy lại tùy ý...

Hai huynh đệ rơi vào vòng vây dày đặc, trong lòng đã hoàn toàn tuyệt vọng, đúng lúc ấy kỳ tích xảy ra...

Đầu tiên là Diệu Dương cảm thấy có một luồng khí nóng từ bụng dưới tuôn ra, Thiên Hỏa Viêm quyết tự động chạy khắp các kinh mạch, luồng Huyền năng mạnh mẽ không ngừng xoay vòng lan rộng, truyền tới tận hai cánh tay. Bỗng nhiên “A a a...”, một tràng tiếng rên la rợn tóc gáy vang bên tai. Đập vào mắt hai người là hình ảnh bốn năm gã vệ binh đứng trước toàn thân phừng phừng bốc lửa, đau đớn lăn lộn trên mặt đất, mùi da thịt bị thiêu đốt khét lẹt xộc vào mũi khiến người ta muốn nôn mửa.

Ỗ Huyền sửng sốt, nhưng chưa kịp có phản ứng gì thì Huyền năng trong thân thể đã tự động vận chuyển xong, Ngạo Hàn quyết quen thuộc ào ào tuôn ra, khí kinh lạnh như băng vô tình cuộn về phía đám kiếm kích đang chĩa vào người Huyền. Đám binh sĩ vừa chạm vào luồng khí lạnh lập tức mặt mũi phủ đầy sương tuyết, toàn thân cứng ngắt ngã lăn ra đất.

Thảm kịch trước mắt không chỉ khiến cho đám binh sĩ chẳng kịp đề phòng, hoảng hốt lớp lớp thoái lui, mà còn khiến hai người Diệu Dương Ý Huyền ngơ ngẩn ngó xuống hai tay mình, rồi kinh hãi nhìn nhau. Huyền năng trong cơ thể từ có thành không, rồi lại từ không thành có, cường lực thậm chí còn vượt hẳn trước đây một cách quái lạ làm cho bọn họ cứ đứng ngây ra với vẻ khó tin.

Đang lúc hai người không nén nổi thâm suy đoán nguyên nhân thì Huyền năng trong cơ thể một lần nữa bùng lên khiến bọn họ không thể tự chủ đứng bật dậy. Thân thể bọn họ bị sức mạnh của Huyền năng khống chế hoàn toàn, dưới chân nhận được lực kích thích liền nhảy vọt về phía trước. Lúc này hai người đã mất đi năng lực khống chế bản thân, tựa như biến thành một người khác, lao thẳng vào đám vệ binh mà đánh giết. Luồng năng lượng một nóng một lạnh từ bụng dưới họ không ngừng vận động xuyên suốt kinh mạch toàn thân, rồi theo những động tác tay đấm chân đá mà ào ra ngoài.

Theo mỗi bước chân của Diệu Dương và Ý Huyền, những tiếng la thảm vang lên không dứt, đám binh sĩ gần bọn họ từng người một đều lần lượt biến thành đống sống hay những cái xác lạnh băng đổ sụp xuống, đập vào đám binh sĩ đang định bỏ chạy đằng sau. Mấy người đó cứ kêu cha khóc mẹ râm trời, chạy trốn tứ tung, cực kỳ thảm hại.

Diệu Dương nhìn thấy đám binh sĩ vừa mới diễu võ dương oai giờ đã bỏ chạy tán loạn, trong lòng bất giác nảy sinh cảm giác sững khoái được báo thù, không hề có chút kinh hoàng thấp thỏm của việc lần đầu giết người.

Ỗ Huyền lại không như vậy, lúc y thấy những binh sĩ bên cạnh từng người từng người ngã xuống vĩnh viễn không đứng dậy được nữa, lòng trắc ẩn trời sinh đột nhiên nổi lên, cảm giác áy náy càng dữ dội. Khổ nỗi y căn bản không có cách nào khống chế được hành động của mình.

Mắt thấy những sinh mệnh đồng loại bị chính tay mình hủy diệt, Ỗ Huyền nghĩ tới gia quyến thân thích của họ sẽ phải đau khổ nặng nề đến mức nào? Y liền nhớ tới nỗi buồn khổ của mình lúc nhỏ, vì cô độc lẻ loi không có ai để nương tựa nên vẫn thường mơ tưởng tới niềm hạnh phúc khi có gia đình, bất giác trong lòng dấy lên nỗi đau đớn khôn tả. Chẳng ngờ như thế lại khiến cho thân thể đang chịu sự khống chế hoàn toàn của Huyền Ảnh Tùy Hình Phù Dẫn quyết đột nhiên dùng phất lại, nước mắt lã chã tuôn rơi.

Diệu Dương đang thích thú, chợt quay đầu nhìn lại, thấy hảo huynh đệ của mình đứng ngơ ngẩn tại chỗ, thân thể bị nước mưa làm ướt nhẹp run rẩy không ngừng, nước mắt nhạt nhòa đầy mặt, bất giác sợ giật nảy mình. Nhưng Dương không thể khống chế được thân thể, chỉ đành lo lắng kêu to: “Tiểu Ỗ, người sao rồi?”

Ỗ Huyền từ từ ngẩng lên, nhìn quanh những binh sĩ sớm đã coi huynh đệ bọn họ như ác ma, ánh mắt ngấn nước đầy vẻ đau đớn, cất giọng khàn đặc nghẹn ngào: “Ta không muốn giết người!”

Trong lòng Diệu Dương rung động mãnh liệt, đột nhiên bừng tỉnh, nhưng Thiên Hỏa Viêm quyết trong lòng bàn tay phối hợp với bước chân vẫn mau chóng ào ra như trước, đánh gục mấy gã vệ binh đang bỏ chạy, y đành bất lực nói to: “Tiểu Ỗ, thực ra là do chúng ta không thể tự chủ được.”

Nhìn mớ kiếm kích ngổn ngang đầy mặt đất, Diệu Dương chột quyết ý, chỉ về phía đám binh sĩ đang thối lui khắp nơi, cất tiếng khuyên giải: “Tiểu Ý, ta hiểu tâm tình của ngươi, nhưng ngươi thử nghĩ xem bọn chúng có chịu buông tha cho huynh đệ chúng ta không? Thế giới này vốn là cá lớn nuốt cá bé! Nếu vừa rồi chúng ta không thi triển được Huyền Pháp, kẻ chết chắc chắn phải là chúng ta!”

Luồng Huyền năng kỳ dị lại lần nữa khổng chế thân thể, Ý Huyền không tự chủ nổi lao về phía đám binh sĩ như điên như dại, tiếng la thảm tiếp tục vang lên không ngớt.

Lúc này trong cơn mưa gió, vườn Ngự uyển càng hoang tàn thê lương, những tử thi lạnh lẽo nằm ngổn ngang đầy đất, khắp nơi la liệt xác cháy khét, tiếng kêu la thảm thiết hòa lẫn tiếng da thịt nổ lốp bốp, tất cả khiến cho nơi đây giống như địa ngục Tu La vậy. Những binh sĩ may mắn sống sót đều chen nhau lùi ra cả chục trượng, đâu dám tới gần cặp huynh đệ pháp thuật cao cường này.

Cũng không biết đã qua bao lâu, chân tay Diệu Dương và Ý Huyền rớt cuộc cũng ngừng lại. Đang lúc hai người quan sát hiện trường, bỗng rồi không biết làm sao thì đột nhiên một làn gió thơm nhẹ nhàng thổi đến, bên tai vang lên giọng nói quyến rũ động lòng người: “Hai vị tiểu huynh đệ thân thủ giỏi quá, nô gia thích lắm!”

Giọng nói này khiến hai người Dương Huyền cảm thấy gân cốt mềm nhũn, đầu váng mắt hoa, hồn phách như bay lên chín tầng mây, nhất thời chẳng biết mình đang ở đâu nữa.

Lại nhìn theo hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy một nữ nhân tuyệt đẹp mặc áo lụa đen đang đứng cách đó chừng ba trượng, mái

tóc đen nhánh, mặt trái xoan, mũi tựa dọc dừa, môi đỏ như son, mắt phượng uyển chuyển thu ba, giọng nói hòa nhã tỏa ra làn hương thơm ngát, khóe mắt đầy vẻ lãng lơ đa tình. Thấp thoáng dưới làn lụa mỏng là một thân hình yếu điệu căng đầy, toàn thân trên dưới như ẩn như hiện, không khỏi khiến người ta suy nghĩ đến tận đầu đầu.

Càng quái dị hơn là mưa đầy trời như vậy mà chẳng có hạt nào bay lại được gần thân thể ả ta quá ba thước.

Sức hấp dẫn của loại nữ nhân này đối với hai thiếu niên đang độ sung sức mà nói dễ dàng hiểu được, hướng chi trong vẻ quyến rũ của ả ta còn ẩn chứa bí pháp yêu tà vô thượng, thử hỏi người phàm làm sao chống cự nổi? Chỉ thấy Diệu Dương và Ý Huyền đứng ngơ ngẩn, ánh mắt không sao rời khỏi gương mặt xinh đẹp của ả ta.

Nữ nhân kia thấy bộ dạng si ngốc của hai người thì che miệng bật lên một tràng cười trong trẻo tựa tiếng chuông bạc, đủ hút hồn đoạt phách người ta, làm bộ e thẹn nói: “Đáng ghét, sao lại nhìn người ta như thế? Nô gia tên là Đát Kỷ, hai vị tiểu ca pháp thuật cao cường vậy, không biết danh tính là chi, đang theo môn phái nào?”

Hai người tựa hồ chẳng nghe thấy gì, cứ đứng đực ra, giương mắt nhìn chăm chăm Đát Kỷ.

Đát Kỷ thấy bọn họ dường như chẳng chịu nổi một chút tiểu thuật mà mình thi triển, bất giác hơi ngẩn ra, thầm nhủ: “Vừa rồi trên đường ta rõ ràng cảm ứng được pháp lực cực mạnh tỏa ra từ cơ thể chúng, cứ nghĩ là cao thủ trong Tam giới Tứ tông xâm nhập cung đình, chẳng ngờ chỉ là hai tên ranh con định lực kém cỏi thế.”

“Hai vị không để ý tới nô gia, vậy nô gia đi đây!”

Đát Kỷ tất nhiên hiểu rõ chuyện này tuyệt đối không phải đơn giản vậy, đôi mắt xinh đẹp liếc dọc liếc ngang, cuối cùng quyết định làm ra vẻ vừa muốn đi vừa muốn ở. Miệng nói vậy nhưng thân thể ở ta lại khễ bước tới, định chậm rãi tiến đến gần hai người.

Thân Công Báo trên núi Thương Linh chấn động, hai mắt nhắm hờ tập trung giây lát để xua đuổi những hình ảnh vừa làm vậy bản Ma tâm. Lão ta đã cảm ứng được bí pháp Yêu Công mãnh liệt của Đát Kỷ từ trong gương Huyền Thiên Bát Quái, lòng ngấm kinh hãi vô cùng, thầm nhủ: “Không ngờ con hồ ly ngàn năm dâm dăng này lại luyện được Yêu pháp Mị Tâm thuật tinh thâm đến vậy, quả nhiên lợi hại!”

Thấy cử chỉ thăm dò của Đát Kỷ, Thân Công Báo không nén được cười lạnh mấy tiếng, nói: “Thân thể yêu quái đã tu luyện ngàn năm của ngươi cũng mạnh đấy, nhưng đối phó với hai huynh đệ trong người có một nửa Ma năng của lão Xi, hôm nay người thua chắc!”

Tiếng cười vụt tắt, Ma năng trong cơ thể Thân Công Báo hoàn toàn tập trung vào hai tay, đôi lá bùa vàng trong không trung được hình lực thúc đẩy, đột ngột dán chặt vào nhau rồi hợp thành một, bắt đầu xoay vòng lúc nhanh lúc chậm, chỉ chốc sau đã quay tít theo một quỹ đạo hình vòng cung...

Theo thời gian, trong làn mưa bay tán loạn giữa trời đêm đen sì, thỉnh thoảng lại lóe lên một tia chớp chói lòa, ngay cả mắt thường cũng có thể phát hiện biến hóa kỳ dị đang từ từ xảy ra...

Bảy ngôi sao của chòm Bắc Đẩu ngay giữa bầu trời đột nhiên xoay chuyển, ba ngôi ở phần đầu của chòm sao là Thiên Khu, Thiên Toàn, Thiên Cơ Xoay về hướng đông, bốn ngôi ở phần sau là Thiên

Quyên, Thiên Cẩm, Thiên Phụ, Thiên Tâm xoay về hướng tây. Hai ngôi vốn dĩ thường ẩn hai bên cán đấu là Thiên Xung và Thiên Bính giờ đây cũng hiện ra phần nào.

Chín ngôi sao cùng phát ra những tia sáng sắc nhọn, đan xen vào nhau trên trời đêm đổ mưa ào ào, hiện tượng ấy hết sức quái lạ. Dưới sự thúc đẩy của thời tiết, sự kiện khiến người ta khó hiểu bấy lâu nay đang hiện càng lúc càng rõ.

Khi Đát Kỷ tới trước Diêu Dương và Ý Huyền không đầy ba thước, hai huynh đệ đang trơ như phỗng đột nhiên bưng tỉnh, ánh mắt tuy vẫn đờ đẫn vô thần nhưng động tác lại không chút hàm hồ. Thiên Hỏa Viêm quyết và Ngạo Hàn quyết quen thuộc tự động vận hành, đi theo hai bên phải trái rồi phối hợp đánh mạnh tới trong một tư thế hình vòng cung cực kỳ dị, Ma năng cứ cuộn cuộn sinh ra cùng sự vận động ấy.

Đối mặt với đòn hợp kích cực kỳ ăn ý của hai người Dương Huyền, hơn nữa còn là hai luồng Ma năng nóng lạnh khác biệt, cho dù mạnh như Đát Kỷ cũng phải kinh hãi. Trước tình huống không kịp phòng bị này, thân hình ả ta vọt lên không rồi bay ngược ra sau, mười ngón tay tạo thành một vòng tròn lõm, bắt một pháp ấn tà đạo kỳ bí, ống tay áo dài bằng lụa mỏng tung phần phật, hai luồng Yêu năng mãnh liệt từ trong pháp ấn cuộn cuộn tuôn trào như dãi non lấp biển, phóng thẳng về phía hai người.

“Bình!...” Kinh khí va chạm, nổi lên một tiếng vang rền.

Đát Kỷ cả kinh lùi mấy bước nhỏ, Diêu Dương, Ý Huyền tuy có gần một nửa Ma năng của Xi Bá trên bùa Kim Khôi trợ giúp, nhưng dù sao cũng phải chia cho thân thể hai người, thế nên khi bị luồng

Yêu năng cực mạnh của Đát Kỷ đánh trúng, tất nhiên không tránh khỏi thụ thương.

Chỉ thấy cả hai bị một lực phản chấn mãnh liệt đánh bật về sau, lăn lông lốc trên mặt đất.

Làn gió sản sinh do ba luồng sức mạnh va vào nhau ào tới làm phát lên tấm áo lụa đen Đát Kỷ mặc trên người, hé làn da trắng như bạch ngọc, nhất thời cảnh xuân lồ lộ. Có điều Diêu Dương và Ypsilon hiện giờ chẳng còn để ý đến chuyện gì khác nữa, bởi luồng Yêu năng mềm mại mà Đát Kỷ đánh vào thân thể bọn họ đã gây ra một cơn đau đớn tột cùng, khiến cả hai hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của Mị Tâm thuật.

Dương Huyền chợt cảm ứng được Huyền năng trong kinh mạch có sự chuyển động kỳ lạ nhưng chẳng hiểu tại sao, lại nhìn thấy vưu vật yêu hồ ngàn năm tuyệt mỹ mà Xi Bá nói, trong lòng không khỏi hô lớn chết mất thôi, hận mình không thể lập tức mọc cánh bay khỏi nơi này. Khổ nỗi hiện giờ họ không khống chế được bản thân mình, chỉ có thể cầu ông Trời có mắt, che chở phù hộ cho huynh đệ hai người.

Đát Kỷ ung dung đứng cách ngoài ba trường, khẽ vuốt mấy sợi tóc như mây hai bên tai đầy vẻ phong tình, cặp mắt huyền sáng như hai ngọn đèn, lạnh lùng nhìn chăm chú, nói: “Chỉ bằng vào chút đạo hạnh cởn con của các ngươi mà muốn làm tổn thương bản cung sao? Nhìn thân thủ của các ngươi, chắc cũng chẳng phải là hạng vô danh trong Tam giới, mau khai ra danh hiệu thì ta còn tha cho sống!”

Diệu Dương và Ý Huyền im thin thít, nào dám đáp bừa, chỉ còn biết tiếp tục giả ngây giả ngốc đứng ngơ ngẩn như phỗng.

“Rốt cuộc các người có hiểu bản cũng nói gì không? Trông các người còn nhỏ tuổi thế kia, chắc chắn không có gan xông vào đây một mình!” Đát Kỷ sao có thể nhin nổi ánh mắt đối phương cứ coi mình như không vậy, liền nổi giận quát lớn: “Rốt cuộc kẻ nào sai khiến các người xông vào cung, mục đích là gì?”

Không đợi Đát Kỷ nói hết câu, kinh mạch trong người Diệu Dương và Ý Huyền đột nhiên cùng phát sinh hiện tượng lạ, thân thể một lần nữa bị khống chế, luồng Huyền năng chết người lại điên cuồng chạy xuyên qua các khiếu mạch Huyền Pháp vốn có, lần lượt biến thành hai luồng năng lượng cực lớn.

Nhưng lúc này, hai luồng năng lượng kia không công kích lẫn nhau nữa, sau khi nhập vào nhau cách hai huỳnh đệ một quãng không xa liền hình thành một loại năng lượng mới còn mạnh hơn, nhắm về phía Đát Kỷ đứng cách mấy trượng mà ào ào đánh tới. Uy lực của nó khủng khiếp đến mức khiến cho nước mưa trong phạm vi ba thước quanh Đát Kỷ tựa hồ đông cứng ngay trong không trung, cực kỳ quỷ dị.

Gần như cùng lúc, khi hai người lao đến tấn công, Yêu linh Tà phách tu luyện ngàn năm của Yêu hồ Đát Kỷ bất ngờ chấn động. Ắta cảm nhận được rất rõ luồng Ma năng trên người hai thiếu niên này đang tăng vọt lên. Khi đã nhìn rõ thể hợp công của đối phương, ắta không chút bối rối hừ lạnh một tiếng, nói: “Thì ra hai vị tiểu ca là hậu duệ của Cố nhân trong Ma môn dị tộc, vậy đêm nay bản cung

càng có bốn phận phải tiếp đãi các người thật chu đáo, tiện thể dạy cho các người biết thế nào là tôn sư trọng đạo!”

Lời vừa dứt, trong đôi mắt mỹ lệ của Đát Kỷ tràn ngập hung quang lạnh lẽo, chân bước liên tiếp nhẹ nhàng. Rồi ả ta tung người lúi chùng hơn một thước, treo mình giữa không trung, miệng niệm Tà quyết, mười ngón tay thon dài đan vào nhau, bí quyết vô thượng ẩn chứa trong Tà pháp của Yêu môn theo đó vận hành. Chỉ thấy ống tay áo lụa mỏng của Đát Kỷ chợt vung ra, luồng Yêu năng cực lớn tuôn chảy ào ào, bất ngờ hút lấy ngàn vạn hạt mưa đang nhảy nhót loạn xạ chung quanh, tất cả tựa như biến thành bầu trời sao chi chít những điểm sáng màu lam lấp lánh, đón lấy luồng năng lượng đang ào tới.

Yêu năng tà dị âm âm tỏa xuống phối hợp với muôn ngàn hạt mưa giữa không trung, tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp rung động lòng người. Những điểm sáng có vẻ tán loạn không theo trật tự nào nhưng thực chất đều ngầm kết hợp sự biến hóa vô tận của các vi tinh tú. Đây là một trong mười loại pháp quyết đứng đầu ngàn vạn loại pháp quyết của bốn tông Thần, Ma, Huyền, Yêu, tên là Huyền Âm Cửu Xả quyết, uy lực thế nào không cần nói cũng rõ.

Luồng năng lượng tấn công của hai huynh đệ Dương Huyền vừa chạm vào màn ánh sáng chi chít đón sẵn đó, tức thì bị những vệt sáng ghê gớm cắt thành vô số mảnh Ma năng lớn nhỏ, lại bị Yêu năng bao vây công phá và nuốt gọn dần, cuối cùng tất cả hóa thành hư vô hết.

Khuôn mặt xinh đẹp như hoa của Đát Kỷ cười lạnh một tiếng, thản nhiên phát tay áo, một luồng lực mạnh từ xa đánh tới khiến

cho Diêu Dương và Ý Huyền bị Ma năng phản chấn, thoát lực ngã bay ra ngoài ba trượng. Hai huynh đệ mất đi quá nửa Ma năng hộ thể, không kiểm được khí huyết nhộn nhạo trong người. “Oe!” Một búng máu tươi ọc ra, đau đớn tột độ.

Đát Kỷ vừa thi triển Huyền Âm Cửu Xá quyết nên cũng hao tổn rất nhiều Nguyên năng, trong lòng giận dữ cực điểm, sát tâm nổi lên, pháp ấn yêu tà giữa bàn tay chỉ chờ phát. Ả tiến thêm mấy bước về phía hai huynh đệ đang rệu rã tinh thần, sức cùng lực kiệt ngồi im dưới đất.

Hai người ngồi trên mặt đất, giờ đã có thể khống chế bản thân, nhưng vì kinh mạch bị Ma năng phản lại nên đau đớn tựa hồ toàn bộ sức mạnh trong cơ thể bị rút mất, cả người bắt đầu khô héo dần, không sao động đậy. Họ chỉ có thể mở tròng mắt nhìn ả yêu nữ mặt đẹp như thiên tiên nhưng lòng dạ như rắn rết đang chậm rãi bước tới.

Gương mặt Đát Kỷ đờ đờ sát khí, bước đến trước hai người, ngọc chưởng khê vung lên đang định dùng pháp thuật, nhưng bỗng có chút sợ hãi vì chuyện vừa rồi. Yêu linh Tà phách ẩn sâu trong Nguyên năng bản mệnh hiện ra cảm ứng rất rõ khiến trong lòng ả ta như chột nghĩ ra điều gì đó. Ả ta đứng im tại chỗ, đưa mắt nhìn vào sâu trong cấm cung, hiển nhiên đã hiểu nguyên do, không nén nổi hừ lạnh một tiếng, nhìn hai người khinh miệt nói: “Thì ra các người chỉ là hai con rối đáng thương, dù có giết các người cũng chỉ làm bẩn tay bản cung thôi!” Ả ta nói đến đây thì ngừng một giây, rồi khinh khỉnh tiếp: “Tin rằng chẳng cần bản cung ra tay, người của Ma môn dị tộc cũng sẽ không tha cho các người!”.

Diệu Dương và Ý Huyền nghe thế đều biến sắc, không khỏi kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau, suy đoán ý tứ trong lời của Đát Kỷ. Dù sao Ma môn dị tộc mà ả ta nói và Đông Thánh đạo mà Xi Bá nói hoàn toàn khác nhau, nên trong lòng hai huynh đệ tuy có chút nghi hoặc nhưng đối với yêu quái trước mắt thật không dám tin tưởng.

Đát Kỷ ném về phía hai người một nụ cười khinh bỉ cùng ánh mắt thương hại, rồi vội vã xoay người đi ngay, bóng hình xinh đẹp khuất dần trong mưa gió.

Lúc này nỗi lo lắng của hai huynh đệ mới nguôi phần nào, trong lòng cảm thấy rất quái lạ, không hiểu tại sao Đát Kỷ tha cho mình, lại nghĩ tới hiện tượng không thể tự chủ kỳ quái vừa rồi, thậm chí chẳng lẽ tất cả đều như con yêu nữ ngàn năm đó nói? Hai người không khỏi bắt đầu hoài nghi.

Tiếng quát mắng chỉ huy của vệ binh trong cung vang lên phía xa làm bọn y kinh hãi tỉnh táo trở lại. Cả hai hít sâu một hơi, cố gượng bò dậy rồi đỡ nhau tiến vào sâu trong Ngự uyển. Cho dù càng đi về trước càng khiến người ta cảm khái vì hoàng cung cấp điện thâm sâu như biển, nhưng bọn họ chẳng còn lựa chọn nào khác.

Cũng may đám binh sĩ trong trận chiến với Diệu Dương và Ý Huyền vừa rồi đã bị thương không ít, những binh vệ khác thấy hai người lui về cung điện phía đông bắc, biết nơi đó phần nhiều là các cung nữ thái giám, lại thêm sợ hãi pháp thuật của hai người nên không dám ngăn cản. Chỉ là đám này vừa không ngừng gọi thêm lực lượng, vừa mau mau sai người đi bẩm báo Thái sư Văn Trọng.

Diệu Dương và Ý Huyền bước trên con đường đá xuyên qua Ngự uyển đến cung điện phía bắc, vừa đỡ nhau đi vừa nhìn lui. Diệu

Dương lết thân thể mệt mỏi thấm hại nhưng không quên lớn tiếng rửa Đát Kỷ. Còn Ý Huyền buồn bã im lặng hồi lâu, đột nhiên dừng chân, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Tiểu Dương, người có từng nghĩ...”

Diệu Dương làm sao không biết ý nghĩ của Huyền, vừa nghe hỏi liền cười ầm lên, cướp lời: “Không phải là không nghĩ tới, mà là không có thời gian để nghĩ tới nữa rồi. Chỉ cần đêm nay bọn ta có thể thoát khỏi chỗ này thì đừng để ý đến Đông Thánh đạo hay Tây Quỷ đạo con khỉ mẹ gì nữa, cứ làm việc của mình đi đường của mình, có gì đáng sợ đâu, sống chết có số, tất cả đều do Trời định!”

Ý Huyền nghe ra sự phẫn hận trong lòng Dương, cho dù câu cuối khí độ phi phàm có thể khiến người ta sinh quyết tâm bỏ mặc tất cả, nhưng Ý Huyền lại hiểu đối với đám dị tộc không cần biết là Ma hay Yêu kia mà nói, việc sống chết của huynh đệ bọn họ chỉ như con sâu cái kiến, bị người ta tùy ý nắm giữ.

Nếu chỉ lấy sống chết để đo tính số mệnh thì đối với hai người mà nói, cho dù là Xi Bá và Thân Công Báo không rõ Huyền, Ma kia, hay là Cửu Vĩ Yêu Hồ ngàn năm Đát Kỷ, hay ông lão Khương Tử Nha tự xưng là truyền nhân của Đạo môn, hay đến cả Thiên tử, đến cả những Chư hầu địa vị tôn quý, tất cả những thế lực đó đều có thể tính là ông Trời, đủ sức quyết định số mệnh của huynh đệ bọn họ.

Mặc kệ nước mưa lạnh buốt hắt vào mặt, Ý Huyền ngược mặt nhìn trời thở dài một hơi, trong lòng bỗng cảm thấy tuyệt vọng cùng cực.

Diệu Dương thấy thế liền kéo bạn một cái như thể muốn khích lệ, vỗ mạnh vai Huyền, còn ghé sát tai Huyền hét lớn: “Truy binh tới

rồi, nếu không mau chạy đi thì đừng mong có cơ hội lấy mỹ nhân về làm vợ!”

Ỗ Huyền nghe tiếng hét lớn vang bên tai, dòng suy nghĩ đột nhiên ngừng lại, bất giác nhớ đến ngày nhỏ, từng chuyện từng chuyện cũ lần lượt hiện ra. Y và Dương đã trải qua nhiều khổ nạn nên tuổi nhỏ lớn sớm, trong hai đứa thì y là đứa làm việc gì cũng tinh tế chẩn chu nhưng tính yếu đuối đa cảm, không được lạc quan như Dương.

Mỗi lần gặp phải việc khó, Ỗ Huyền đều khó tránh khỏi tâm tàn ý lạnh, thế nhưng chỉ cần có Diệu Dương bên cạnh hò hét thì bất kỳ câu chọc cười cố tình hay vô tình nào cũng đều trở thành động lực để bọn họ tiếp tục sinh tồn, dù cuộc sống gian nan đến mấy cũng có thể từng bước từng bước vượt qua.

Ỗ Huyền cảm nhận được hành động ẩn ước hơn muôn vàn lời nói vừa rồi, quay qua thấy Diệu Dương miệng rõ là trách cứ nhưng trong mắt nhất mực lo lắng quan tâm. Bất giác y cảm động, không kìm nổi nước mắt tuôn đầy mặt hòa lẫn với nước mưa. Ngoảnh nhìn lại trăm ngàn binh sĩ tay cầm cung tên vây quanh vườn Ngự uyển, y chẳng còn chút sợ hãi nào nữa, nhìn sâu vào mắt Diệu Dương rồi thản nhiên mỉm cười, cả hai dìu nhau từ từ tiến về phía trước.

Cung điện phía bắc của nhà Thương, gần ngoại ô phía bắc Triều Ca, cách đó ba dặm là dòng Xá Thủy chảy vòng quanh thành. Để phòng ngự cho cấm cung, một đoạn đường thủy tại trung lưu Xá Thủy được dẫn vào thành theo một con kênh, con kênh ấy vòng một vòng quanh các khu phòng ngự trong nội thành từ phía nam lên bắc, hội lại với Xá Thủy.

Trên đường từ Ngự uyển tới cung điện phía bắc có một cây cầu lát đá xanh xây trên sông hồ thành, tên là Kỳ Kiều. Lúc này mặt nước sông chảy trong nội thành ở ba trượng phía dưới cầu đang lặng lẽ đón nhận những hạt mưa ngọt dịu của đất trời, lững lờ chảy về phía bắc.

Diệu Dương và Ý Huyền loạng choạng bước đến đầu cầu, chỉ nghe sau lưng vang lên một tiếng thét lớn, hai người cả kinh quay đầu nhìn, điều tồi tệ nhất cuối cùng đã xảy ra...

Hàng trăm hàng ngàn binh sĩ đang đứng theo những vị trí cao thấp khác nhau trong Ngự uyển thành hình vòng cung, cung trong tay đã lắp tên, chỉ cần có lệnh là ngàn vạn mũi tên sẽ đồng loạt lao tới, bắn cho đối phương vừa không có đường lui, vừa trở thành con nhím trên Kỳ Kiều.

Diệu Dương lè lưỡi thầm kêu cha gọi mẹ, cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, lắc đầu cười gượng: “Xem ra lần này huynh đệ bọn ta quả thật khó tránh khỏi kiếp nạn rồi!”

“Từ trước đến nay chỉ cần huynh đệ chúng ta ở cùng nhau là chẳng có kiếp nạn nào không vượt qua được! Tin rằng lần này cũng thế!” Giờ đây Ý Huyền lại tỏ ra bình tĩnh lạ thường, chẳng hiểu sao, trực giác mách bảo y rằng mình và Dương tuyệt đối sẽ không bỏ xác dưới những mũi tên nhọn ấy.

Diệu Dương nghe thế thì chân động, đưa mắt nhìn về phía Ý Huyền mà ngày trước hề gặp chuyện là nản lòng với vẻ không dám tin. Tính cách biểu hiện qua lời nói của Ý Huyền đã thay đổi lạ lùng, nên sự ngạc nhiên trong lòng Diệu Dương không cần nói cũng dễ hiểu.

Chương 6

KIỆP NẠN SINH TỬ

Chỉ thấy phạm vi năm trường trong vòng Mi Tà kết giới, Xi Bá tạo nên Phù Dẫn pháp quyết giữa bàn tay và những ngón tay, điều khiển thân thể Diệu Dương và Ý Huyền đứng hai bên lão, hình thành một trận thế hình chữ phẩm*. Sau đó lão nhắm hờ hai mắt, dùng Ma linh Dị tâm nhạy bén để cảm ứng những biến hóa của Yêu năng bốn phía xung quanh.

ĐI QUA ĐẦU CẦU KỲ KIỀU, Ý Huyền cúi xuống nhìn dòng nước chảy phía dưới, chỉ thấy gió mưa giăng đầy trời rơi xuống làm nổi lên đầy bọt nước, vòng vòng gợn sóng không thể đếm nổi hết lãng đãng tỏa ra, rồi lãn tãn tụ lại. Mưa ào ào trút xuống mặt sông, loại cảnh tượng đặc biệt nhưng gần như không chút biến hóa ấy khiến người ta nhìn vào chỉ thấy mặt sông tựa hồ vẫn lặng yên, không chút gợn sóng.

Trong tình hình nguy nan trước mắt, Ý Huyền lại thấy một cảnh tượng rất động lòng người, sự chấn động trong nội tâm càng khó dùng lời để tả hết.

“Ô?” Ánh mắt Diệu Dương dừng lại trên mặt nước với vẻ kinh dị, liên tục nhìn khắp trên dưới, khởi được kêu một tiếng.

Ý Huyền nhìn theo ánh mắt Diệu Dương, chỉ thấy một hình ảnh cực kỳ quái dị phản chiếu trên mặt nước khiến Huyền cũng không

kìm nổi nhìn khắp màn mưa, chăm chú quan sát suy nghĩ hồi lâu nhưng vẫn không thông.

Lúc này, màn đêm tối sẫm ập đến cùng mưa gió, bầu trời hết sức hỗn độn, mọi thứ trở nên mơ hồ khó nhận ra. Nhưng con sông hộ thành đang lững lờ trôi kia lại như một tấm gương, phản chiếu một đồ hình thiên văn quái dị, đó là hình ảnh nhòe nhòe của chín ngôi sao. Bảy ngôi sao trong chòm Bắc Đẩu xếp ngang dọc hình cái đấu, phía cán đấu còn có hai ngôi sao cô độc treo gần hai bên.

Diệu Dương và Ý Huyền ngẩng nhìn bầu trời đêm đen kịt, lại nhìn cảnh tượng kỳ quái trên mặt sông phía trước. Tất cả những việc này thật không thể tưởng tượng nổi, khiến người ta lập tức cảm thấy chấn động, nhất thời không biết làm thế nào. Dù sao, việc kết thúc sinh mạng một cách dứt khoát dưới hiện tượng thiên văn quái dị thế này cũng không hẳn không phải là chuyện may.

“Bắn tên!” Cuối cùng, từ phía vườn Ngự uyển vang lên một tiếng hét lớn.

Thật là ngàn cân treo sợi tóc, Diệu Dương và Ý Huyền đang nhắm mắt chờ chết thì bỗng cảm thấy nơi bụng dưới có một luồng khí nóng lưu chuyển. Bọn họ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ đưa mắt nhìn nhau, biết cọng rơm cứu mạng đã tới...

Chỉ nghe bên dưới Kỳ Kiều, hai tiếng “tùm tùm” nổi nhau vang lên, trăm ngàn mũi tên sắc nhọn trong nháy mắt đều bắn hụt cả, đám binh sĩ trong cung ào đi khắp nơi truy tìm. Nhưng cho dù bọn họ có bắn bao nhiêu mũi tên xuống đi nữa, dòng nước dưới cầu vẫn cứ chảy lặng lẽ như thế trước nay không có thay đổi gì.

Lúc này nếu quan sát cẩn thận, người ta sẽ nhận ra chín ngôi sao phản chiếu trên mặt sông đang ngằm có biến hóa. Bảy ngôi sao trong hình cái đầu bắt đầu lấy hai ngôi sao bên cạnh làm trung tâm, từ từ chuyển động, rõ ràng đã rời khỏi vị trí vốn có trên bầu trời...

Trên núi Thương Linh.

Qua gương Huyền Thiên Bát Quái, Thân Công Báo đã nhìn thấy Diêu Dương và Ý Huyền nhảy xuống con sông hộ thành thông với dòng Xá Thủy, sau đó lại dùng thủy độn để tẩu thoát, đôi mày ưng của lão ta liền nhú lại, vẻ mặt hết sức kinh ngạc, lần bầm với vẻ khó tin: “Sao có thể như thế chứ? Rõ ràng ta đã dùng bùa Kim Khôi phong ấn Ma năng trong cơ thể bọn chúng, lẽ ra chúng phải bỏ xác dưới cơn mưa tên mới đúng, sao lại... Lẽ nào...”

Dường như lão ta nghĩ tới một khả năng nào đó, trong lòng cả kinh, pháp quyết trong tay hơi lỏng ra, hai lá bùa Kim Khôi trong không trung không ngờ tự bốc cháy, hóa thành hai luồng khói xanh rồi tan đi trong gió mưa. Thân Công Báo cảm thấy Ma năng trong người chấn động, vụt như có cảm giác gì đó, bèn lặng yên suy nghĩ.

Thân Công Báo bắt pháp ấn của Ma tông, miệng không ngừng lầm rầm niệm quyết, tay trái dùng Nguyên năng phủ lên gương Huyền Thiên Bát Quái, một hồi mặt gương sau được Ma năng kích hoạt thì dần tĩnh lặng lại, đang mù mịt khó nhìn trở nên rõ ràng như cũ.

Thật không ngờ thứ hiện ra chính là hình ảnh Xi Bá rất rõ. Chỉ thấy hai tay lão ôm chặt trước ngực, vẻ mặt hoang mang tìm

đường chạy trốn, trông nhếch nhác thảm hại như đang bị truy sát.

Nhìn cảnh đó, Thân Công Báo lạnh lùng cười giễu một tiếng, trong mắt tràn ngập vẻ sững khoái được báo thù. Tất cả chuyện này do một tay lão ta cẩn thận sắp đặt, tất nhiên lão ta biết hiện giờ Xi Bá đang bị Đát Kỷ truy sát nên phải chạy trốn khắp nơi.

Bỗng nhiên một tràng cười trong như tiếng chuông bạc đầy vẻ lẳng lơ quyến rũ vang lên, trong cơn mưa gió có hai ả trẻ trung xinh đẹp ăn mặc theo lối cung đình đột ngột hiện ra, vô cùng hấp dẫn, không ngờ chính là Liễu Tỳ Bà và Hỷ Mị, hai ả em gái xinh đẹp của Đát Kỷ.

Hỷ Mị đã thấy khuôn mặt âm u của Thân Công Báo từ xa, bèn làm ra vẻ quan tâm, cất giọng yêu kiều hỏi: “Nhìn kìa, Thân trưởng lão của chúng ta sao mặt mày lại ủ ê thế này?”

Liễu Tỳ Bà càng làm ra vẻ tình tứ, đến gần bên Thân Công Báo, ép sát vào vai lão ta, thân thể nuột nà dán chặt vào người lão, kèm theo đó là tiếng thở gấp, uốn éo đong đưa, quả là vẻ mê hoặc không thể miêu tả bằng lời.

“Sao rồi? Tất cả đều đúng như kế hoạch chứ, chẳng lẽ có gì không ổn sao?”

Nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng thơm như hoa lan bên tai, lại cảm nhận được thân thể mượt mà long lanh đang ép sát vào mình mà ngộ nguây, Ma tâm trong người Thân Công Báo ngứa ngáy cùng cực, không nén nổi sinh ra những suy nghĩ lộn xộn. Lão ta thầm kêu một tiếng kinh hãi, vận chuyển Nguyên năng áp chế những Ma niệm đang rục rịch góc đầu dậy, rồi lão ta hít sâu một hơi, vỗ vỗ lên cánh tay trắng nõn của Tỳ Bà, cười gian hiểm nói: “Không có gì, chỉ là hai

con rồi trà trộn vào cung đã chạy mất, hình như do lão già kia khống chế bùa Kim Khôi. Hẳn là vì lão ta muốn lấy lại một nửa Ma năng trên người hai tiểu tử đó, nếu không một khi bị Đát Kỷ đuổi kịp thì nhất định khó thoát khỏi cái chết!”

Hỷ Mị nhíu mày hỏi: “Vậy phải làm thế nào?”

Thân Công Báo đưa tay ôm lấy hai ả, chân tay phóng túng làm ra vẻ tham lam sắc dục, cười dâm nói: “Đây chính là chỗ tinh diệu nhất trong kế hoạch của chúng ta!”

Liễu Tỳ Bà đưa mắt lườm Công Báo, hơi suy nghĩ hỏi: “Lẽ nào người muốn để lão quỷ chết bầm đó lấy lại được Ma năng trên người hai tiểu tử gốc kia, sau đó liêu sống chết với con hồ ly dâm đăng, còn chúng ta ngồi đây làm ngư ông đắc lợi?”

Thân Công Báo ngửi trái hít phải hương đủ diễm phúc, lắc đầu nói với vẻ thỏa mãn: “Không phải! Nếu để yên cho lão quỷ đó lấy lại một nửa Ma năng, với tính cẩn trọng của lão chắc chắn sẽ dễ dàng tẩu thoát, sau đó tìm một chỗ ẩn cư nghiên cứu chân năng vô cực của Quy Nguyên thánh bích, chờ lúc đại thành mới quay lại báo thù!”

Hỷ Mị không ngừng đong đưa bầu ngực, Cọ xát vào thân thể Công Báo, ép sát hơn nữa, nũng nịu hỏi: “Vậy phải làm thế nào?”

Thân Công Báo với hôn ngấu nghiêng lên má Hỷ Mị và Tỳ Bà, nét mặt tỏ ra rất cao thâm, đáp: “Ta tự có cách khiến lão ta phải hạ quyết tâm cùng chết với con hồ ly dâm đăng kia!”

Ánh mắt Liễu Tỳ Bà và Hỷ Mị lập tức sáng lên, cất giọng yêu kiều giục Thân Công Báo nói ra cách đó.

“Đến lúc đó hai nàng sẽ biết thôi!” Thân Công Báo vẫn làm bộ thần bí, sắc mặt toát lên nụ cười gian: “Xem ra lão quỷ và ả hồ ly kia sẽ còn phải đuổi bắt nhau lâu, ba chúng ta chớ nên phí phạm thời giờ vàng ngọc này!”

Công Báo nói xong liền vung tay bắt quyết, mau lẹ cất gương Huyền Thiên Bát Quái vào trong ngực, rồi ôm chầm lấy hai ả đang giả bộ e then chống cự, đi về phía sau tảng đá lớn...

Lại nói đến huynh đệ Diệu Dương và Ý Huyền, bọn họ đang đứng trên Kỳ Kiều thì cảm thấy Ma năng trong mình ào ra, sau đó không thể tự chủ được nhảy xuống dòng Xá Thủy bên dưới. Cho đến khi thân thể chìm hẳn xuống dòng nước sông lạnh ngắt, một lần nữa Ma năng lại ào ra, hình thành một lớp kết giới kín như bưng bọc lấy cơ thể bọn họ.

Kinh mạch của hai người tràn ngập luồng Ma năng mạnh mẽ, khiến khả năng cảm quan tăng vọt lên. Tuy thân thể gần như đang bị giam trong nước nhưng bọn họ có thể cảm nhận được sự rung động do nước chảy qua bên người cùng với ngàn vạn hạt mưa rơi xuống mặt sông gây nên, hiện tượng này giống như một thứ quy luật vậy.

Kỳ lạ nhất là luồng Nguyên năng vốn lúc ẩn lúc hiện trong cơ thể họ không ngờ cũng liên tục rung động và lưu chuyển theo quy luật kia, tựa hồ đang ép buộc họ phải phục tùng, thay đổi một số hành động nhằm làm cho Nguyên năng chuyển hóa thành pháp thuật Huyền môn, rất giống với việc xảy ra lúc bùa Ấn Linh vừa được dán lên người.

Diệu Dương và Ý Huyền hiểu đây là hiện tượng bình thường khi Huyền năng phụ thể*, họ sớm đã quen nên chẳng kinh ngạc hay sợ hãi gì. Nhưng cả hai đều không thể ngờ, luồng năng lượng đó tăng dần sẽ khiến cho kinh mạch trong cơ thể phải chịu một phản lực khổng lồ trước nay chưa từng có, chưa kịp có phản ứng gì thì một cơn đau kịch liệt đã liền kéo đến làm họ ngất xỉu ngay.

Dòng sông hộ thành cuộn chảy về trước, bao quanh con đê nội thành, kéo dài suốt mấy dặm, cuối cùng đổ ra Xá Thủy.

Không biết bao lâu trôi qua, Diệu Dương và Ý Huyền dưới sự kích thích của Huyền năng đã tỉnh táo lại. Họ lết thân thể vẫn vô cùng đau đớn bơi đi, rồi cố bò lên bờ. Nhờ những tia chớp nhè nhàng trong đêm mưa, hai người nhìn quanh dò xét, lờ mờ nhận ra đây là một quãng bờ Xá Thủy cách thành Triều Ca chừng ba dặm.

Đây là nơi sông hộ thành và mấy nhánh sông khác giao nhau, phù sa bồi đắp tạo nên một bãi cát nhỏ, vì thế hai huynh đệ tuy đã dùng Thủy Độn thuật qua con kênh mà ra khỏi cấm cung trùng trùng, nhưng nếu không có bãi cát kia ngăn dòng nước xiết thì bọn họ sớm muộn cũng chìm ngấm vì Nguyên năng cạn kiệt.

Dương Huyền vừa thở dốc vừa cố lết tới bờ, ngửa bụng nằm lên một tảng đá nghiêng, chẳng động đậy gì nữa. Nhìn thành Triều Ca ở phía nam xa xa như đang đung đưa sắp đổ ập dưới màn mưa đêm, hai người không khỏi thầm thở phào. Cơ ác mộng rốt cuộc đã đến hồi kết, còn có gì khiến người ta cảm thấy hạnh phúc hơn là khi thoát khỏi cái chết.

Mưa lạnh như băng tạt vào mặt, nhưng thân thể đã ướt sũng vì ngâm trong nước sông nên bọn họ cũng chẳng thấy lạnh. Diệu

Dương gạt nước mưa trên mặt, tâm tình vô cùng thoải mái, nói: “Coi như thoát!”

“Có lẽ thế” Ý Huyền cũng nhẹ nhõm tận hưởng cảm giác thoải mái trong thời khắc này. Y không dám chắc luồng năng lượng ẩn trong cơ thể mình và Diệu Dương sẽ còn đem lại những hậu quả nghiêm trọng gì nữa, bởi vì cho đến lúc này, luồng năng lượng căn bản không chịu sự khống chế ấy vẫn đang kích thích bọn họ, giúp bọn họ không bị khí lạnh từ bên ngoài tràn vào.

Diệu Dương tất nhiên cũng hiểu ý tứ trong lời Huyền, cười cười vẻ chống đối, ưỡn người nói: “Không hiểu sao giờ ta chỉ muốn ngủ một giấc thật đã!”

Ý Huyền khẽ mỉm cười, chậm rãi nhắm mắt lại: “Ta cũng muốn lắm đây!”

Cả hai đều mệt bã người, nhưng đột nhiên luồng sức mạnh kỳ dị kia lại bắt đầu sôi lên. Bọn họ sớm đã được lĩnh giáo sự lợi hại trong đó, chỉ đành bất lực nhìn nhau, không hện mà cùng thở dài.

Thân thể hai người một lần nữa bị luồng Nguyên năng quái dị khống chế, không tự chủ nổi phải đứng dậy, men theo rừng cây rậm rạp bên bờ sông mà đi thẳng về trước.

Cả hai rõ ràng đã mất khả năng khống chế bản thân, đang tiến về hướng đông nam. Nghĩ tới khả năng lớn nhất có thể xảy ra là mình sẽ bị mang đến Đông Huyền biệt viện trong núi Dương Minh thì đều không khỏi kinh hoảng.

“Không biết rốt cuộc Xi Bá muốn làm gì chúng ta chứ? Lẽ nào sự thật đúng như Đát Kỷ nói, lão lợi dụng chúng ta xong rồi vẫn không

chịu tha sao?” Ý Huyền nghĩ đến những lời của ả hồ ly kia, sắc mặt liền tái nhợt. Diêu Dương càng không nhịn nổi, há miệng mắng lớn.

Biết chắc phía trước là nguy hiểm, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn cơn ác mộng sắp ập tới, nỗi hoảng loạn bết tắc đã khiến bọn họ mất đi sự bình tĩnh thường ngày.

Đi hết đám rừng rậm, bên bờ sông chính là núi Dương Minh sừng sững giữa màn mưa đêm. Băng qua mảnh đất trống giữa núi và rừng, rồi trèo lên núi chưa tới nửa dặm liền nhìn thấy phía xa xa có một tòa miếu sơn thần cũ kỹ đổ nát. Diêu Dương và Ý Huyền không sao không chế được bản thân, bước nhanh tới trước miếu, rồi đột ngột dừng.

Trong màn mưa, hai người ngẩn ngơ nhìn bốn phía, đang nghi thần nghi quỷ, bên tai quả nhiên đã vang lên giọng nói yếu ớt của Xi Bá, kẻ tự xưng là Di Hòa Tôn giả của Đông Thánh đạo, nhưng theo lời Đát Kỷ thì lại biến thành người thuộc Ma môn dị tộc gì đó: “Diêu Dương, Ý Huyền, các người đến đây!”

Hai huynh đệ nghe vậy lập tức quay đầu nhìn. Xi Bá trong chiếc áo bào đen trùm kín người đang ngồi xếp bằng trước cửa miếu. Tuy đêm tối khiến hai huynh đệ không thể nhìn rõ nét mặt lão, nhưng từ chiếc áo bào đen ướt sũng kia cũng có thể nhìn ra sự nhếch nhác thảm hại. Trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, hai người thầm nghĩ, Xi Bá một thân tu vi không ngờ cũng phải chịu cảnh nhục nhã thế.

Lúc này Xi Bá có khổ tự biết, tuy lão đã đoạt được Thánh bích, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy có gì đó không ổn. Kế hoạch của lão vốn như áo trời không vết vá; đầu tiên lợi dụng Phí Trọng dụ

Đát Kỷ đi, sai hai tên tiểu tử vào cung, tiếp đó lúc Đát Kỷ đã về cung và hơi nghi hoặc, lại dùng hai tên tiểu tử có một nửa Ma năng của lão trong người thu hút sự chú ý của ả ta, còn lão thì dùng thể sét đánh không kịp bưng tai trộm lấy Thánh bích; sau đó tập hợp với Thân Công Báo tại chỗ đã bố trí trận pháp Ma môn để đối phó với ba chị em ả hồ ly kia đuổi theo, giết chết hai tiểu tử để lấy lại Ma năng phụ thể, cuối cùng tìm cách trốn thoát, trở về vùng đất của Ma môn...

Đáng tiếc đúng vào lúc sắp đại thành thì Công Báo đột ngột mất tăm, hơn nữa hành tung của Xi Bà lão tựa hồ đã bị Đát Kỷ nắm rõ, không ngừng chặn đường truy sát. Mà trong người lão thì chỉ còn một nửa Ma năng bản nguyên, mấy phen phải đánh giết liều mạng, suýt phải hủy đi Ma thân ngàn năm, đứt mất mệnh căn bản nguyên.

Nhìn bề ngoài, tựa như Xi Bá đang gọi hai người với vẻ rất khách khí, nhưng Diêu Dương và Ý Huyền cảm thấy thân thể căn bản không chịu sự khống chế của mình, từng bước từng bước tiến đến gần lão, bỗng nhiên bọn họ cảm thấy một dòng khí kinh mạnh mẽ lưu chuyển ào ào phía trước, cả hai trợn tròn mắt nhìn về hướng Xi Bá như u linh trong màn đêm tối đen, sợ hãi cực độ.

Xi Bá vẫn ngồi im, mười ngón tay giấu dưới áo bào tiếp tục sử dụng Phù Dẫn pháp quyết ngấm kéo hai huynh đệ đi về phía lão như con rối, cười âm hiểm, nói: “Hai người bất tất phải sợ hãi, hiện giờ bản tôn chỉ muốn dùng Huyền Pháp để trị thương, cần các người ở bên hộ pháp thôi!”

Nhưng Xi Bá nói thế lại càng khiến hai người Dương Huyền cảm thấy quá bất bình thường, trong lòng càng thêm kinh hãi nhưng

không dám nói ra sợ sẽ làm lão tức giận, đành run run rẩy rẩy cầu cho mọi việc đúng như lời lão nói.

Xi Bá nhìn hai người tiến đến mỗi lúc một gần, Ma năng trong cơ thể lão đã cảm ứng được rõ rệt sự tồn tại của một nửa Ma năng kia, bắt đầu sôi sục vọng động. Chỉ vì lão nhớ lại cảnh thảm hại lúc giao đấu với Đát Kỷ nên trong lòng không khỏi kích động một hồi, hận không thể ngay lập tức lấy lại Ma năng rồi cùng con Yêu hồ kia đại chiến vài trăm hiệp nữa, như thế mới có thể xả được nỗi tức giận trong lòng.

Diệu Dương và Ý Huyền đi đến chỗ cách Xi Bá ba thước, đột nhiên cảm thấy kinh mạch toàn thân như co lại, Xi Bá tung người bay đến. Hai cánh tay lão vươn hết cỡ, lòng bàn tay bắt quyết sản sinh một lực hút khổng lồ, hình thành một kết giới Ma năng rất mạnh, hút chặt hai huynh đệ lại trong phạm vi chừng hơn thước.

Hai người sợ quá kêu thành tiếng, liều mạng vùng vẫy. Nhưng dưới sự bao phủ của luồng lực sản sinh từ đại pháp của Ma môn, bọn họ không sao động đậy được, chỉ có thể để mặc Xi Bá muốn làm gì thì làm.

Xi Bá treo người giữa không trung, đưa cánh tay ra, mười ngón tay như chiếc móc câu chụp lên ngực Diệu Dương và Ý Huyền. Ma năng trong cơ thể lão mau chóng luân chuyển, Hấp Nguyên Hoàn Nguyên quyết mạnh nhất của Ma môn vận hành đến cực hạn, lão bắt đầu hấp thu dần chỗ Ma năng trên bùa Kim Khôi dán trong người Diệu Dương, Ý Huyền.

Hai người chỉ cảm thấy kinh mạch toàn thân co rút lại, phần bụng dưới như bị dây lưng siết chặt, một luồng khí nóng đột ngột

nổi lên, ngược kinh mạch chạy dần tới đỉnh đầu, sau đó chạy tới chỗ lòng bàn tay Xi Bá đang đặt trên ngực bọn họ.

May mà lượng Ma năng này vốn không phải do hai huynh đệ khổ tu mà có được nên không dẫn tới hiện tượng kinh mạch hư thoát mất lực, ngược lại còn khiến bọn họ có cảm giác tê tê rất dễ chịu.

Xi Bá cảm ứng được luồng Ma năng dần quay trở lại với mình, tâm tình hết sức vui vẻ, càng thôi thúc pháp quyết hấp thu mạnh hơn. Thế nhưng mọi việc đang thuận lợi thì biến cố đột ngột xảy ra...

Ma năng trong người Diệu Dương và Ý Huyền chốc chốc lại di chuyển bừa bãi một cách vô cớ, hơn nữa cái kiểu “theo mạch mà chạy” này có vẻ trái ngược hẳn với phép Hấp Nguyên Hoàn Nguyên của Xi Bá, thậm chí căn bản là một loại di chuyển lộn xộn không có mục đích. Việc hấp thu Nguyên năng của Xi Bá vốn cần có mục tiêu tích lũy khá dày, hiện giờ lại tán loạn như thế, dù lão có hấp thu thế nào, cuối cùng cũng chẳng ăn thua, phí cả một hồi vất vả.

Xi Bá cả kinh, bèn ngừng bắt quyết, thảm nhủ: “Sao lại vậy chứ? Ma năng ta truyền vào cơ thể hai thằng nhãi này vốn luôn trên bùa Kim Khôi, bọn chúng không thể khống chế. Sao bây giờ Ma năng lại tự lưu chuyển, thậm chí có vẻ như hoàn toàn không chịu sự điều khiển của ta chứ?”

Xi Bá chợt nảy ra một ý. Ma năng trong lòng bàn tay lão lập tức truyền ngược lại, chạy vào kinh mạch hai huynh đệ thám thính. Ý đồ của lão là muốn ngăn cản Ma năng trong cơ thể hai người chạy bừa, ép chúng tụ vào bùa Kim Khi như cũ.

Nào ngờ Ma năng của lão vừa truyền vào cơ thể hai người thì một luồng Ma năng khác tựa hồ đã đoán được mục đích của lão nên tức khắc chui ngay vào đường kinh mạch khác. Xi Bá bưng bưng nổi giận, nào chịu để cho đối phương tùy ý đùa giỡn mình kiểu ấy, bèn sử dụng Ma nguyên truy đuổi luồng Ma năng vừa chạy trốn.

Cảm nhận được hai luồng Ma năng không ngừng đuổi bắt trong người mình, thân thể Diệu Dương và Ý Huyền lúc nóng lúc lạnh, lúc đau đớn khủng khiếp, mồ hôi tuôn như suối, toàn thân như bị kim châm, càng không cần nói tới những cơn ngứa bất chợt, rồi cả sự bức bối đến ghệt thở kia khó chịu thế nào nữa. Cố nén cơn đau cùng cực do Ma năng đi ngược vào kinh mạch rồi truyền ra lại, hai huynh đệ liên tục rên lên hừ hừ, thần trí càng lúc càng trở nên mơ hồ.

Xi Bá chẳng thèm để ý những điều đó, ra sức thôi thúc Ma năng xâm nhập vào cơ thể hai người. Cuối cùng, lão vây chặt luồng Ma năng đang chạy tán loạn tại một chỗ gần bùa Kim Khôi nơi Đan điền hai huynh đệ, sau đó nở nụ cười lạnh lùng âm hiểm, đột ngột mạnh mẽ phong ấn luồng Ma năng này lại. Sau khoảnh khắc, luồng Ma năng vẫn luôn ẩn nấp để khống chế cũng theo đó mà hiện hình.

“Nguyên Linh Phụ Tâm quyết!” Xi Bá nhận ra cách vận hành công pháp của đối phương, chẳng ngờ hẳn lại đồng tông với mình, thuộc nhánh Cửu Ly trong Ma môn. Lão nghĩ đi nghĩ lại, bất giác hiểu ra, ánh mắt lóe lên vẻ hung tợn, nhìn về núi Thương Linh phía xa, giọng căm phẫn: “Hay cho Thân Công Báo người, bản tôn đối với người không tệ, sau khi cứu người ra khỏi Băng Hỏa Luân Hồi ngục vẫn luôn giữ người ở bên mình. Nào ngờ hôm nay người lại lòng lang

dạ sói lấy oán báo ân, thảo nào con tiện nhân Đất Kỷ kia từ đầu đến cuối luôn nắm được hành tung của ta, rồi hai tên tiểu tử này bây giờ mới đến. Người còn muốn khống chế bọn chúng để kiềm chế bản tôn, hừ! Đúng là vọng tưởng...”

Trên núi Thương Linh, tất cả vẫn lặng yên trong mưa gió.

Thân Công Báo nhẹ nhàng vụng ống tay áo, loại bỏ chỗ Ma năng đang thi triển Nguyên Linh Phụ Tâm quyết đi, tiếp tục ôm Liễu Tỳ Bà và Hỷ Mị vào lòng, vừa tận tình trêu đùa dâm loạn, vừa chăm chú quan sát cảnh trong gương Huyền Thiên Bát Quái đang lơ lửng trước mặt. Nhìn thấy Xi Bá búng búng tức giận, lão ta tỏ vẻ khinh thường, hừ lạnh nói: “Xi lão quý cho rằng lão giúp ta thoát khỏi giam ngục của Ma tộc là có thể tùy ý sai khiến ta ư? Thân Công Báo ta là nhân vật cái thế vô song, được định sẵn sẽ làm nên đại sự giữa trời đất này, hà tất phải chịu khuất phục trước kẻ khác chứ? Lão quý người có mắt không trông, gặp kiếp nạn này thật đáng đời!”

Thân Công Báo đắc ý cười lớn, cúi đầu nhìn xuống Liễu Tỳ Bà bên dưới, tay lại sờ mó loạn lên, cười hỏi: “Nàng đã nói nơi ẩn nấp của lão quý cho con tiện nhân Đất Kỷ chưa thế?”

Liễu Tỳ Bà ném cho lão ta một cái liếc mắt mê hồn, dường như không chịu nổi trước uy thế của lão ta, thân thể hơi run nói: “Thân công đã giao phó, Tỳ Bà sao dám không nghe?”

Hỷ Mị vẫn luôn chăm chú quan sát gương Huyền Thiên Bát Quái, lúc này khẽ “ồ” lên một tiếng, có phần dè dặt nói: “Nhìn này, con tiện nhân kia đi rồi...”

Thân Công Báo và Liễu Tỳ Bà nghe thế thì chấn động, biết rằng màn kịch hay mình chờ bấy lâu cuối cùng cũng đã bắt đầu. Trong mắt chúng đều lộ vẻ mừng rỡ, chăm chú nhìn vào gương.

Trước miếu sơn thần trong núi Dương Minh, Xi Bá vẫn mãi không chế Ma năng trong cơ thể Diệu Dương và Ý Huyền. Đang định thi triển Hấp Nguyên Hoàn Nguyên quyết để hoàn thành bước cuối, thì bất chợt lão cảm thấy Ma linh Di tâm rung lên; một nguồn Yêu năng cực mạnh đang phóng đến, xâm nhập khắp bốn phía xung quanh miếu sơn thần, tạo nên một lớp kết giới hình sương mù màu tím sẫm rộng tới mấy trượng, vây chặt lão, Diệu Dương và Ý Huyền vào trong.

“Mị Tà kết giới... Đát Kỷ!” Xi Bá kinh hãi khi nhìn ra xuất xứ của luồng Yêu năng tà mị kia, không nén nổi ngạc nhiên quay đầu lại. Bên ngoài miếu chừng năm trượng có một ả nữ nhân mặc áo lụa đen lặng yên đứng đó, quả nhiên là ả hồ ly Đát Kỷ xinh đẹp.

Đát Kỷ cười lớn mấy tiếng, đắc ý nói: “Lão Xi vệt giời kia, bản cung thực muốn xem ngươi còn có thể trốn đến đâu nữa? Nếu ngươi ngoan ngoãn trả lại Ma bích, biết đâu bản cung sẽ nghĩ xem có nên nương tay - tha cho mệnh nguyên căn bản, chỉ hủy diệt Ma thân ngàn năm của người hay không?”

Xi Bá xem xét hai huynh đệ Diệu Dương và Ý Huyền dưới tay, nghĩ đến việc mình không còn cơ hội lấy lại một nửa Ma năng bản nguyên nữa, tuy trong lòng hận không thể cắt con yêu nữ này thành vạn mảnh để ăn tươi nuốt sống, nhưng trước mắt cũng đành phải cố nuốt cục tức vào, nghĩ kế thoát thân.

“Cửu Vĩ Hồ, người đừng ép người quá đáng. Quy Nguyên bích vốn là thánh vật của Ma môn, nay trở về chủ cũ là lẽ đương nhiên! Hơn nữa nếu chuyện này mà âm lên, chưa kể đến việc Ma môn Ngũ tộc sẽ kéo đàn kéo lũ tới khiến người mất cả chì lẫn chài, cho dù chỉ là không cẩn thận một chút để truyền đến tai Nữ Oa, e rằng Đát Kỷ nương nương hiện giờ đang được Trụ vương sủng ái đến mấy cũng sẽ không gánh chịu nổi đâu...”

Đát Kỷ nghe thế sắc mặt biến đổi hẳn, ả ta làm gì mà chẳng lo lắng những chuyện ấy, nhưng vẫn giả bộ như không quan tâm, thản nhiên hừ lạnh một tiếng, nói: “Cho dù vật về chủ cũ, cũng nên là Tông chủ của Ngũ tộc trong Ma môn đến lý luận với bản cung mới đúng! Nói ra, bản cung và Văn Trọng, Tông chủ tộc Cửu Ly của người còn là người cùng triều. Thân phận một Tôn giả nhỏ bé như người thì dựa vào cái gì lại dám khoa tay múa chân với bản cung chứ?”

Xi Bá nấp mình sau Diệu Dương và Ý Huyền, không ngừng nghĩ cách ứng phó, thuận miệng đáp: “Nếu bản tôn nhất quyết không chịu giao Thánh bích, không biết Đát Kỷ nương nương làm gì được ta chứ?”

Lúc này, vì cuộc giao đấu qua pháp quyết giữa Xi Bá và Thân Công Báo đã ngưng nên Ma năng trong kinh mạch của Diệu Dương và Ý Huyền lại phục hồi như cũ, tự động quay về vị trí bùa Kim Khôi chỗ Đan điền. Cơ đau đớn trên người cũng theo đó dần biến mất, thoáng chốc đã tỉnh táo lại.

Vừa mở mắt ra, hai huynh đệ lập tức nhìn thấy Yêu hồ Đát Kỷ xinh đẹp đúng sờ sờ ngay trước mặt. Cả hai sợ quá, định co cẳng

chạy, nhưng thân thể căn bản không nghe sự điều khiển ấy, lúc này họ mới tỉnh táo lại, biết rằng mình vẫn đang bị Xi Bá đằng sau khống chế, không thể động đậy.

“Xi vệt giời, người cứ thử đi!” Đát Kỷ phì cười, nói: “Với chỗ Ma năng còn lại trên Ma thân hiện giờ của người, còn lâu mới là đối thủ của bản cung. Vừa rồi bản cung nhất thời sơ ý mới để người chạy thoát, giờ thì ba người đã rơi vào Mị Tà kết giới”, bản cung khuyên ba người nên đưa tay chịu trói đi!”

“Ồ, bản tôn nghe danh bí pháp này đã lâu, đêm nay may mắn được gặp, tất nhiên phải lĩnh giáo một phen!” Trong lòng Xi Bá hơi hối hận về việc vừa rồi nhất thời sơ ý, thế nên đối với phép Mị Tà kết giới chẳng dám coi thường, cảnh giác quan sát nhất cử nhất động của Đát Kỷ.

Diệu Dương và Ý Huyền lần đầu nghe cái tên Mị Tà kết giới, kinh hoàng nhìn ngó bốn phía xung quanh miếu sớm thần. Chỉ thấy một tầng khí rất mỏng màu tím, kèm theo đó là một mùi hương khiến người ta chỉ muốn chìm vào giấc ngủ, như vật hữu hình quây lấy bọn họ vào trong, thậm chí đã hoàn toàn ngăn cách mưa gió bên ngoài với vùng không gian mờ lung kỳ lạ này.

Xi Bá phát hiện hai huynh đệ đã tỉnh lại, tâm cơ chợt nổi lên, ngón tay ngấm tạo thành pháp ấn, cất tiếng cười lớn, ưỡn thẳng người, ngạo nghễ đứng chấp tay sau lưng, mắt nhìn Đát Kỷ đầy vẻ khinh thường, nói: “Con tiện nhân kia, có thủ đoạn gì cứ đem ra hết đi, đêm nay bản tôn sẽ lĩnh giáo chút pháp kỹ bí truyền của Yêu môn các người xem mùi vị thế nào.”

Đất Kỳ sững sốt, đưa mắt nhìn Xi Bá vừa rồi còn đầy vẻ kinh hoàng mà giờ lại đầy tự tin thì không khỏi thẫn lầy làm lạ. Yêu năng của Mị Tà kết giới đang chụp xuống nhân cơ hội bật lên, từ bốn phương tám hướng vô thanh vô tức đổ về phía ba người bạn Xi Bá, định thăm dò sự biến hóa của Ma năng trong kinh mạch bọn họ.

Trên người Diệu Dương và Ý Huyền có gần một nửa lượng Ma năng của Xi Bá, lúc này dưới sự kích thích từ Mị Tà kết giới, tiềm năng của kinh mạch bọn họ đã phát huy đến cực điểm. Họ chẳng những không sợ mùi hương quái lạ trong kết giới mà còn cảm ứng được rất rõ mấy luồng sức mạnh hư hư thực thực đang lén đánh tới để thăm dò. Một áp lực khó hiểu cũng theo đó tràn đến.

Xi Bá làm gì mà chẳng nhận biết được sự biến hóa của Yêu năng bên trong, chỉ là lão đang bị vây trong Mị Tà kết giới, tiên cơ đã mất, bất kỳ cử động nào cũng có nguy cơ để lộ khí tức của mình trước sự cảm ứng của luồng Yêu năng từ Đất Kỳ. Cho nên hiện giờ lão chỉ có thể dùng kế sách xuất kỳ chế thắng*. Cố ý làm ra vẻ chẳng để tâm, lão ho khan hai tiếng, cười lớn nói: “Đất Kỳ, uống cho người tự xưng là Vạn Yêu Chi Hậu*, theo bản tôn thấy người thật chẳng bằng rằm chó. Giờ Quy Nguyên thánh bích đã vào tay ra, người muốn thì cứ đến đây mà lấy!”

Diệu Dương và Ý Huyền nghe thế lại thất kinh, bởi vì bọn họ đã cảm ứng được sự xâm nhập của luồng Yêu năng, hơn nữa còn nhận ra sự di chuyển dị thường của Ma năng trong cơ thể. Thoáng nghĩ tới lúc mất khả năng khống chế bản thân tại cấm cung Hoàng thành, cả hai đã sớm đoán được trong lòng Xi Bá có tính toán gì, bảo sao không kinh hãi chứ?

Đất Kỷ ngưng tụ Yêu năng của kết giới lại, từ lực Ma năng phản chấn của ba người đã hoàn toàn nắm rõ hư thực, trong lòng kinh ngạc, không nén nổi tức giận, yêu kiều cười khanh khách: “Xi lão quý, thân phận người đường đường là Tôn giả của tộc Cửu Ly trong Ma môn, thế mà phải bắt hai con rối này làm bia đỡ đạn, lại còn dám ba hoa, lẽ nào vọng tưởng đêm nay bản cung sẽ tha người sao? Vả lại, người đã bao giờ thấy mèo bắt được chuột mà ăn ngay chưa?”

Lời này vừa nói ra, Xi Bá còn chưa kịp đáp, Diệu Dương và Ý Huyền đã cảm thấy trước mắt như có thứ gì đó lóe qua, bóng Đất Kỷ đột nhiên biến mất. Rồi bỗng nhiên Yêu năng trong kết giới màu tím nhạt biến thành vô số sợi dây uốn éo như dây mây, ào về phía bọn họ với khí thế che trời lấp đất. Hai người không thể di động thân mình nên lo tới mức mồ hôi tuôn ướt đầm sống lưng.

Xi Bá ngược lại vẫn cực kỳ bình tĩnh, hai mắt khép hờ, vững vàng như Thái Sơn. Chỉ là bàn tay lão vẫn không ngừng bắt quyết, đối với mấy luồng Yêu năng như dây mây đang lao đến kia tựa hồ không thèm để ý.

Diệu Dương và Ý Huyền thấy những sợi dây mây kia đã tới gần ngay trước mặt thì trong lòng vô cùng sợ hãi, hận không thể lập tức thoát thân. Nhưng lại nghĩ tới chuyện bóng dáng yêu hồ Đất Kỷ đã biến đâu mất, không nén nổi nhìn quanh màn kết giới sương mù càng lúc càng đậm. Còn đang thấp thỏm không yên, Ma năng trong cơ thể bỗng đột ngột sôi trào...

Ngày tận mạng rốt cục đã tới, sắc mặt hai huynh đệ lập tức xám như tro, theo đó tốc độ của luồng Ma năng dị hóa càng tăng, bọn họ cảm thấy Ma năng trong cơ thể bất ngờ hòa với Ma năng từ Xi Bá

truyền qua thành một, nhất tề bành trướng ra ngoài, sau đó biến thành một lớp màn hư ảo trong suốt, dính sát vào lớp kết giới sương mù kia.

Chỉ nghe “bình” một tiếng, màn Ma năng hư hư ảo ảo và lớp kết giới kia sau khi va mạnh vào nhau đã biến thành hư vô. Hai người bị lực phản chấn đẩy cho loạng choạng lui mấy bước, nhưng còn chưa kịp đứng vững đã phải trợn mắt nhìn thân thể không tự khống chế được nữa lao vào lớp kết giới sương mù màu tím.

Xi Bá vẫn ung dung đứng trong kết giới, ánh mắt thoáng hiện vẻ hung dữ, Ma năng trong người đã vận chuyển đến cực hạn. Cho dù lão nhất thời thất sách để mình rơi vào Mị Tà kết giới của Đát Kỷ, Ma năng trong cơ thể lại chỉ còn một nửa, nhưng lão tin bằng vào Ma linh Dị tâm đã khổ luyện gần ngàn năm của mình, phối với Kim Khôi phù quyết - phép thuật đứng đầu trong chín phép bùa Di Linh của Ma môn, thế nào lão cũng đủ sức liều với Đát Kỷ một phen.

Chỉ thấy phạm vi năm trượng trong Mị Tà kết giới, Xi Bá bắt Phù Dẫn pháp quyết điều khiển thân thể Diệu Dương và Ý Huyền đứng hai bên, hình thành trận thế hình chữ phẩm*. Sau đó lão nhắm hờ hai mắt, dùng Ma linh Dị tâm vốn rất nhạy bén để cảm ứng những biến hóa của Yêu năng bốn phía xung quanh.

Mị Tà kết giới chính là bí pháp vô thượng của Yêu tông. Trong Ma môn có quyển Ảo Thương pháp lục ghi lại tất cả phép thuật của các tông pháp trong trời đất, về Mị Tà kết giới có viết: *phép này cùng với Huyền Âm Cửu Xá quyết, Thiện Nữ Nguyên Âm quyết, Dị Âm Ngưng Tu pháp được gọi là Tứ Bí của Hộ pháp Yêu môn. Nếu rơi vào trong sẽ bị*

phép này chi phối, nhất cử nhất động đều bị ràng buộc, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ gặp phải những biến hóa quỷ thần khôn lường...

Khó chịu nhất đương nhiên là Diệu Dương và Ý Huyền. Hai người vốn chỉ là kẻ phàm tục ngoài cuộc, nào ngờ bị cuốn vào vòng tranh đoạt bảo vật của các tông phái trong Tam giới, phải chịu cảnh hiểm nguy không thể khống chế nổi bản thân, cái mạng nhỏ bất cứ lúc nào cũng có thể gặp họa.

Trong cơ thể hai người có gần một nửa Ma năng của lão Xi, thế nhưng giờ bị người ta điều khiển như con rối, chẳng biết khi nào bị vút đi như tấm bia chắn tên hết tác dụng, tất nhiên không tránh khỏi bối rối lo sợ nhìn bốn phía, trong lòng thầm cầu Trời Phật, chỉ mong Đát Kỷ có thể tha cho hai huynh đệ mình, trực tiếp đi tìm Xi Bá mà trút giận là hay nhất.

Diệu Dương và Ý Huyền không biết rằng, bọn họ bị Phù Dẫn pháp quyết của Xi Bá khống chế, đã hòa với Ma năng trong người lão thành một thể, tạo nên Cửu U Tam Nguyên trận của Ma môn. Cả ba cùng tiến cùng lùi, Ma năng hợp nhất, cho dù đang bị giam trong Mị Tà kết giới cực mạnh nhưng muốn bảo vệ bản thân một lúc thì cũng không thành vấn đề.

"Két... két..."

Chỉ nghe Đát Kỷ cất lên một tràng cười quỷ dị, vô số phân thân ảo ảnh của ả ta từ trên trời đổ xuống, hơn trăm ả Đát Kỷ chỉ khoác hồ làn lụa mỏng, mỉm cười quyến rũ đứng đó, tầng tầng lớp lớp vây lấy ba người. Trong màn sương mù dày đặc mông lung, những thân thể này làm duyên làm dáng không ngừng nhảy múa, nhất thời cảnh

xuân rục rở, yến hót xanh kê, thực khiến người ta khó ngăn nổi lòng.

Diệu Dương và Ý Huyền từ nhỏ đến lớn nào đã từng được nhìn qua cảnh tượng thế này, lại thêm đang độ trẻ khỏe huyết khí căng tràn, còn bị cả Yêu thuật ẩn chứa trong đó mê hoặc cho nên hô hấp liền trở nên gấp gáp, mặt mũi đỏ bừng, thần trí dần hỗn loạn.

Xi Bá thì có Ma linh Dịch tâm khổ luyện ngàn năm, vốn không sợ loại Yêu thuật này, thân thể hùng vĩ đứng im như núi, hừ lạnh nói: “Cửu Vĩ Yêu Hồ, xem ra người quá coi thường bản tôn rồi, loại Mị Tâm thuật cởn con thế này so với Thiên Tâm Ma Vũ của Ma môn ta mà nói, thực chẳng đáng nói!”

Hơn trăm ả Đất Kỳ nhất tề cười khanh khách, hơn trăm cái miệng đồng thanh nói: “Xi lão quý, người tự cho mình không thua bản cung, vậy thử tiếp bản cung vài chiêu nhé!” Vừa nói, trăm ngàn ảo ảnh vừa lao đến như cuồng phong, mạnh mẽ đâm thẳng vào trận thế của ba người, kéo theo cả Mị Tà kết giới cũng xoay tròn như cơn lốc ập đến.

Thần trí Diệu Dương và Ý Huyền đã chẳng còn tỉnh táo, hoàn toàn không cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần, vẫn đứng sững tại chỗ như người say.

Xi Bá biết những phân thân này là do Yêu năng của Đất Kỳ biến hóa thành. Bình thường lão chỉ cần sử dụng bất kỳ một món pháp bảo tùy thân nào cũng có thể khiến ả ta lộ chân thân, nhưng bây giờ bị vây trong Mị Tà kết giới, năng lượng bị uy lực của kết giới hạn chế đi nên lão không thể sử dụng bất kỳ pháp khí nào, chỉ có thể dựa vào sự nhạy bén của Ma linh Dịch tâm mà phân biệt hư thực.

Xi Bá mặt không đổi sắc, đưa tay bắt Phù Dẫn pháp quyết, điều khiển Diệu Dương và Ý Huyền giờ đã hôn mê - mau lẹ đổi vị trí, Ma năng giữa ba người không ngừng luân chuyển, cuối cùng tạo thành một màn kết giới bảo vệ thân thể.

“Bình...” Hơn trăm ảo ảnh vừa tiếp xúc với lớp kết giới bên ngoài cơ thể ba người liền tan biến ngay, một âm thanh dữ dội vang lên.

Hai bên vừa rồi đã trực diện giao đấu một đòn, Xi Bá nằm ở vị trí giữa của Cửu U Tam Nguyên trận, lại có Ma năng hộ thể, đương nhiên là bình an vô sự. Chỉ tội nghiệp cho hai huynh đệ Diệu Dương và Ý Huyền đứng ở vị trí góc trận, Ma năng trong cơ thể lại khá yếu nên nhất thời không thể thích ứng với lực phản chấn do va chạm gây ra, bị ép đến mức thất khiếu chảy máu.

Một tràng cười khanh khách vang lên, trăm ngàn ảo ảnh thoáng qua rồi vụt tắt, hóa thành một chiếc khăn lĩnh màu đen. Đúng vào khoảnh khắc chiếc khăn rơi xuống đất, một tia màu đen quái dị lao thẳng vào giữa trận thế của ba người, tốc độ nhanh khủng khiếp, Yêu năng cực kỳ mềm mại từ khắp nơi như thủy triều tràn qua thân thể Ý Huyền và Diệu Dương, sau đó tập kết lại, tấn công Xi Bá.

Xi Bá hừ lạnh, Ma linh Di tâm của lão đã nhận biết rõ tình hình trước mắt, pháp quyết trên tay theo đó chuyển động. Thân thể Diệu Dương và Ý Huyền đang bị khống chế đột nhiên bay vọt lên, Thiên Hỏa Viêm quyết và Ngạo Hàn quyết dưới sự thôi thúc của Ma năng đã hợp thành một, lao thẳng tới Đát Kỷ đang trên không trung.

Tuy Thiên Hỏa Viêm quyết và Ngạo Hàn quyết chỉ là chút phép thuật cởn con của Huyền môn, nhưng vì có gần một nửa lượng Ma

năng trên Ma thân ngàn năm của Xi Bá thôi thúc nên sức công phá của nó cũng đủ khiến cho Đất Kỷ chẳng dám coi thường. Ắ ta bèn kịp tung người thu thế, tất cả những luồng Yêu năng công kích được thu phát tự do, hóa thành một luồng năng lượng mềm mại như nước, đỡ lấy thân hình yêu kiều của ả chìm dần vào màn kết giới sương mù, tránh đòn tập kích từ phía sau.

Xi Bá sao có thể bỏ lỡ thời cơ tốt, Ma thân sớm đã chờ sẵn lập tức lao vọt lên, lượng Ma năng còn lại trong cơ thể thi triển tuyệt học bình sinh Xích Dương Ly Hỏa chú, pháp quyết mạnh nhất của Ma tộc Cửu Ly.

Chỉ thấy Xi Bá lao thẳng lên trời, miệng lớn tiếng niệm chú. Vì Ma năng đã dùng đến cực hạn nên ở giữa mi tâm của lão hiện ra một cái Tam Điểm Ly Hỏa ẩn mờ mờ. Ma năng mạnh mẽ châm ngòi cho Cửu Ly Ma hóa trong người lão, toàn thân hóa thành một luồng lửa đỏ giữa không trung, lao thẳng về phía Đất Kỷ đang nấp trong kết giới sương mù.

Diệu Dương và Ý Huyền vốn đã bị Mị Tâm thuật của Đất Kỷ mê hoặc, thậm chí vừa rồi phải chịu một áp lực cực lớn mới tỉnh táo trở lại. Hai người thấy Xi Bá đích thân xông lên, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Nhưng bọn họ chưa kịp thăm kêu may mắn thì Ma năng trong cơ thể một lần nữa xao động, hai thân thể vụng dại dưới sự vận chuyển của Ma năng đã vọt lên không, yếu quyết Huyền Pháp quen thuộc tự động vận hành trong kinh mạch, tụ ở đôi bàn tay, theo sát đằng sau Xi Bá đánh tới Đất Kỷ.

Đất Kỷ cảm ứng được luồng Ma hỏa nóng bừng, sắc mặt xinh đẹp không khỏi có chút biến đổi, dải the đen trong tay quấy khắp

trên dưới, Yêu năng tụ lại quanh người, thoáng chốc đã thấy cả Mị Tà kết giới hóa thành hư vô. Ả múa dải the đen, bay vút lên bầu trời mưa gió, cặp mắt xinh đẹp trấn tĩnh lạ lùng, khoe miệng lộ ra nụ cười lạnh.

Sau khi suy tính xong, mười ngón tay của Đát Kỷ khép hờ, tạo thành pháp ấn vô thượng của Yêu tông, bất ngờ vạch một đường cong quỷ dị, Yêu năng phát ra muôn ngàn tia sáng lấp lánh trong trời đêm, bao phủ phạm vi chừng một trượng quanh người ả. Một hấp lực từ trong ra ngoài chỉ nháy mắt như đã hút sạch không khí, muôn ngàn hạt mưa đều biến thành vật để nó sử dụng, hình thành một tấm màn nước trong suốt, chụp thẳng về phía ba người đang lao đến.

“Bình!” Nguyên năng va vào nhau dữ dội, phát ra một tiếng nổ rầm. Sức mạnh của Nguyên năng kéo theo sấm sét từ phía chân trời đến, liền ngay đó một tiếng “uỳnh” rung động cả trời đất vang lên.

Trong màn mưa đêm, bốn bóng người vừa va vào nhau liền lập tức tách ra.

Thân hình Đát Kỷ lui về sau ba trượng, tuy Yêu linh Tà phách của ả ta không thể bị Cửu Ly Ma diễm của Xi Bá làm tổn thương, nhưng nhục thân lại bị Ma diễm đốt cháy đen, hơn nữa vì thi triển Vân Vũ Phúc pháp trong Thiện Nữ Nguyên Âm quyết nên Yêu năng bị tiêu hao quá độ, do đó chỉ có thể tạm thời ngưng thần điều khí để mau chóng hồi phục, không dám động đậy gì.

Xi Bá cũng chẳng dễ chịu gì, Ma năng trong người vì liều thi triển Xích Dương Ly Hỏa chú nên Nguyên năng hộ thể quá hư nhược, lực phản chấn của Ma năng khiến lão bị thương. Lúc ngã xuống đất lão

không ngừng thở dốc, nhưng vẫn cười lớn với vẻ thỏa mãn được báo thù, cất giọng giận dữ nhưng yếu ớt: “Con tiện nhân kia, giờ thì đã biết sự lợi hại của bản tôn rồi chứ, hê hê...”

Xi Bá vừa cười nanh ác vừa dùng Phù Dẫn pháp quyết gọi hai huynh đệ Diệu Dương và Ý Huyền hôn mê tỉnh dậy, loạng choạng bước đến bên cạnh lão như xác chết biết đi. Đáng thương cho hai huynh đệ thân thể tạm thời mất tri giác nhưng Ma năng trong người lại có nguồn gốc từ Ma thân ngàn năm của lão Xi, nên dù hao tổn rất lớn nhưng lão vẫn không chế được.

Đát Kỷ thấy tình cảnh ấy, không khỏi cả kinh, rốt cuộc cũng hiểu mình đã đánh giá thấp tác dụng của hai tên tiểu tử này, không nén nổi có phần hối hận, rằng lẽ ra hồi nãy ả ta không nên để hai tử muội kia lại trong cung. Xem ra trước mắt cũng chỉ có cách kéo dài thời gian, đợi Nguyên năng hồi phục. ả ta lập tức đưa ánh mắt lảng lơ nhìn Xi Bá, yêu kiều cười nói: “Xi lão quý, lẽ nào người cho rằng mình được lợi gì sao? Với chút Ma năng còn lại của người, cho dù bản cung đem tặng Quy Nguyên bích, chỉ e người cũng không thể đối phó nổi sự tranh cướp của các tông tộc khác trong Ma môn, không có phúc để hưởng thụ vật chí bảo của trời đất!”

Xi Bá liếc mắt nhìn Đát Kỷ, hé lộ nụ cười cực kỳ thần bí, thận trọng lấy từ trong ngực ra một vật, trầm giọng nói với vẻ châm chọc: “Đát Kỷ nương nương tuy là Vạn Yêu Chi Hậu, hơn nữa còn hầu hạ lâu ngày bên Nữ Oa, tin rằng có thể giải được phong ấn của Thần thạch ngũ sắc. Có điều Thánh bích vốn là vật của Ma môn, người vốn không thể biết cách mở nó ra để vận dụng, nhưng đối với bản tôn, đây không phải việc khó.”

Chương 7

BÍ ẨN CỦA QUY NGUYÊN MA BÍCH

Hai luồng Ma năng như sương như khói biến thành hình hai con cá đầu tròn đuôi nhọn, con màu tím thì hư vô mờ昧, con màu xanh lại tràn ngập vẻ chân thực. Hai con cá mỗi con một hướng, đầu đuôi gắn kết chặt chẽ với nhau. Luồng Ma năng mạnh mẽ hút thân thể hai người Diêu Dương và Ý Huyền lên không trung, phân biệt bao bọc trong hai mắt cá.

LÚC NÀY THÂN CÔNG BÁO, Liễu Tỳ Bà và Hỷ Mị đang chăm chú nhìn vào gương Huyền Thiên Bát Quái, bỗng thấy trước mắt lóe lên, không kìm nổi đều nhìn chăm chăm vào vật Xi Bá đang cầm. Chỉ thấy đó là một khối phối đá hình tròn to cỡ hai bàn tay, chất liệu vô cùng kỳ quái, những đường vân ngũ sắc sặc sỡ phát ra thứ ánh sáng diệu kỳ mờ ảo, vừa nhìn là biết ngay đây chẳng phải vật tầm thường.

“Ô!” Từ sâu trong đôi mắt tuyệt đẹp của Đát Kỷ phát ra những tia sáng kỳ dị. Ả ta chăm chăm nhìn khối thạch bích trong tay Xi Bá, hận không thể cướp lại ngay, nhưng vẫn phải bóng gió hỏi dồn: “Viên đá này thất truyền đã mấy ngàn năm, nghe nói thế hệ Ma tộc duy nhất biết cách mở bí mật của nó hoặc đã táng thân trong cuộc đại chiến Thần Ma, hoặc bị cầm tù ở núi Luân Chuyển nơi Minh giới, chịu đủ mọi giày vò, cuối cùng hồn phi phách tán. Từ đó chẳng còn Ma tộc hay loài nào khác biết được sự kỳ diệu bên trong nó nữa!

Người chẳng qua chỉ là một Tôn giả nhỏ bé của Ma tộc Cửu Ly, làm sao biết được chuyện này?”

Xi Bá nghe vậy ngẩng mặt lên trời cười lớn, sắc mặt đặc ý châm chọc: “Chẳng lẽ người quên bản tôn họ gì sao?”

“Xi... Họ Xi của tộc Cửu Ly sao?” Đát Kỷ nghĩ một hồi, đột nhiên nhớ đến nhân vật đại biểu trong cuộc đại chiến Thần Ma ngàn năm trước, liền giật mình hiểu ra, không nén nổi kinh ngạc hỏi: “Lẽ nào... người là môn nhân trong dòng họ nhất mạch đơn truyền* của Ma Thần Xi Vưu?”

Xi Bá càng tỏ vẻ ngạo nghễ, không ngớt cười vang, đáp: “Người đã biết, vậy ta càng không thể giữ cái mạng người lại nữa!” Dứt lời, Phù Dẫn pháp quyết giữa bàn tay lão lập tức phát động, thân thể Diệu Dương và Ý Huyền ở bên cạnh lao ra theo tiếng niệm chú, nhưng hai người chưa kịp động thủ thì bỗng xảy ra biến cố lạ lùng.

Diệu Dương và Ý Huyền vốn đã tập trung Ma năng chuẩn bị tấn công Đát Kỷ, nhưng đúng lúc thân hình họ bay ra thì đột nhiên có một luồng lực khác ngưng tụ và khống chế họ, khiến bọn họ vừa tập trung pháp năng sau nháy mắt đã quay phắt lại. Hai luồng kinh khí Ma năng nóng lạnh khác nhau tạo nên một bức tường khí kín mít, gió thổi không lọt, lao thẳng về phía Xi Bá với khí thế dờn non lấp biển.

Tai họa sát nách, cự ly tập kích quá gần nên Xi Bá không kịp đề phòng. Thân hình lão lập tức lùi nhanh về phía sau, Ma năng vốn đã quá hao tổn lại phải phát ra để ứng phó, đâm thẳng vào Ma năng trong cơ thể Diệu Dương và Ý Huyền. Chỉ nghe một tiếng “bùm” do va chạm vang lên, Xi Bá dính đòn liền như điều đứt dây bắn ra ngoài

ba trượng, rơi phịch xuống mặt đất, bất động. Diệu Dương và Ý Huyền chỉ bị phản lực đẩy đi hơn trượng, ngã ngửa trên đất.

Sau mấy tiếng rên rỉ, Diệu Dương và Ý Huyền cũng tỉnh dậy. Hai người ngọ nguậy thân mình đang cực kỳ đau đớn, khó nhọc đứng lên, nhìn cảnh trước mắt với vẻ không sao tin nổi, nhất thời cùng sững người. Sau đó bọn họ cố loạng choạng bước một bước, những cơn đau thấu tận tâm can khiến họ phải ngồi bệt xuống.

“Ôi chao!” Diệu Dương đau đớn kêu một tiếng, sắc mặt đầy vẻ bi thương và phẫn nộ, móc ra một vật gì đó từ dưới móng, kêu lên yếu ớt: “Cái quái gì thế này, làm ta đau quá!” Ý Huyền liếc nhìn vật trong tay Diệu Dương, lập tức cảm thấy màn đêm đen kịt trước mắt đột ngột sáng bừng, không khỏi sững sờ lắm bầm: “Đây là thứ gì thế?”

Chỉ thấy vật đó là một khối ngọc bích hình cầu to bằng bàn tay, bề mặt trơn nhẵn trong suốt, phát ra hai loại ánh sáng màu xanh, màu tím kỳ ảo. Càng lạ lùng hơn, trên khối ngọc đó là những đường vân to nhỏ kết hợp tạo thành hai con cá hình bầu dục đầu đuôi nối tiếp nhau. Một bên những đường vân lộ ra màu tím, bên kia lơ mờ hiện màu xanh. Những dấu vân này trông rất độc đáo, nhưng nhìn tổng thể thì chẳng có vẻ gì là được điêu khắc, cứ như là do ông Trời tạo nên.

Đát Kỷ từ xa nhìn thấy vật này, đôi mắt mỹ lệ lập tức bùng sáng, biết bảo vật bí truyền ngàn năm của Ma môn do được ả ta giải trừ phong ấn của Thần thạch ngũ sắc, lại bị Ma năng trong cơ thể ba người kia hợp kích đánh vào nên mới hiện ra hình dạng thực sự như thế. Trong lòng ả vừa mừng vừa hận, thân hình kiều diễm cố đứng dậy.

Đát Kỷ cố khôi phục vài thành Yêu năng, vừa cảnh giác nhìn Xi Bá đang nằm cách đó mấy trượng như xác chết, vừa tiến đến gần Diệu Dương và Ý Huyền, giọng nửa uy hiếp nửa dụ dỗ: “Hai vị tiểu huynh đệ, nếu chịu giao khối ngọc bích trong tay cho bản cung, bản cung chẳng những có thể cho các người một con đường sống, mà còn đảm bảo ngày mai các người muốn gì được đó, vinh hoa phú quý, quan cao lộc hậu, ruộng tốt ngàn khoảnh, vàng ròng vạn lượng, gì cũng có!”

Diệu Dương và Ý Huyền sững sốt nhìn nhau, rồi lại mắt tròn mắt dẹt nhìn khối ngọc bích trên tay, không dám tin thứ này có giá trị đến thế. Diệu Dương đang lo chẳng biết yêu nữ này có hại bọn y không, chợt nảy ra một ý, bèn hướng về phía Đát Kỷ xua tay hét lớn: “Nếu người muốn có khối ngọc này thì đừng qua đây!”

Đát Kỷ vô cùng giận dữ, nghĩ mình chỉ dưới một vị thần mà trên cả vạn sinh linh, tung hoành Tam giới hơn mấy trăm năm, sao có thể chịu để cho hai tên vô danh tiểu tốt này quất nạt như thế được, tuy nhiên miệng ả vẫn ra vẻ hờn dỗi: “Sao vậy, chẳng lẽ hai vị tiểu huynh đệ không tin lời bản cung sao? Thôi thì để bản cung lấy danh nghĩa vạn vật sinh linh trong trời đất mà thể độ có được không?”

Hai huynh đệ thấy Đát Kỷ tuy miệng nói thế nhưng chân vẫn cứ bước, trong lòng không khỏi thất kinh. Ý Huyền cầm lấy khối ngọc bích từ tay Diệu Dương, ngón tay cố ý làm như bắt một pháp ấn chỉ quyết để tập trung pháp năng, dọa: “Người còn bước tới, chúng ta sẽ hủy nó ngay!”

Đát Kỷ nghe vậy thì sững sốt, sau đó không nhịn nổi bật cười khanh khách. Quy Nguyên ma bích gây ra tai họa cả ngàn năm nay,

các thần dùng đủ mọi cách cũng không thể phá hủy được, chỉ có thể phong ấn bên trong Thần thạch ngũ sắc. Thế mà hai tiểu tử này lại nói là muốn hủy nó đi, bảo sao ả không thấy tức cười cơ chứ?

Càng tiến đến gần Diệu Dương và Ý Huyền, Đát Kỷ càng cảnh giác chú ý động tĩnh của Xi Bá. Mắt thấy chỉ còn cách hai huynh đệ vài thước, ả liền ngừng ngưng tụ mấy phần Yêu năng vừa hồi phục, miệng nói: “Hủy đi cũng tốt, như thế bản cung đỡ lo không ít!”

Hai huynh đệ nào biết gốc gác khối ngọc này, nghe Đát Kỷ nói thế, nhất thời không biết làm sao, cứ đứng ngây ra. Đúng lúc đó, bọn họ bỗng cảm thấy trước mắt như sáng lên, thân hình mềm mại quý mị của Đát Kỷ đã lao tới. Có điều ả ta chưa chộp được Quy Nguyên ma bích thì một tiếng cười oang oang kỳ quái đã vang đến từ phía sau ba người.

“Thân Công Báo, tên phản đồ vong ân phụ nghĩa người, dám to gan hại ta ư? Ta đã dùng phép chú Bản Linh Hoàn Huyết thỉnh cầu thượng linh của Cửu Ly Xi tộc, nhất định ngươi sẽ phải chịu hình phạt Vạn Kiếp Bất Phục* ở Ma ngục!”

“Tiện nhân Đát Kỷ, ta sao có thể để người đoạt Thánh bích dễ dàng như thế, mau chịu chết đi!”

Cùng với mấy câu đáng sợ ấy, một luồng Ma năng mạnh mẽ chưa từng có ập tới quây lấy ba người Đát Kỷ, Diệu Dương và Ý Huyền. Đát Kỷ thấy Xi Bá vẫn nằm sấp cách vài trường, Yêu linh Tà phách cảm ứng được sự tồn tại của luồng Ma năng cuộn trào. Ả sực hiểu ra, kinh hãi hô lớn: “Nguyên Linh Phần Thể ma quyết!”

Đát Kỷ tất nhiên hiểu rõ phép này lợi hại thế nào lấy Ma linh Di tâm khổ luyện một đời làm luồng dẫn, thiêu hết căn cơ Nguyên năng

của Ma thân ngàn năm, dẫn luồng sấm sét uy lực vô song lao tới hòng cùng đối phương đồng quy vu tận. Lực sát thương mạnh như thiên kiếp giáng xuống, tuyệt không thua kém Diệt Nguyên Độ Ách quyết của Yêu tông.

Trước tình huống này, Đất Kỷ sao còn dám tư tưởng chuyện cướp ngọc, vội vàng vận Yêu năng ra khắp toàn thân, co người chạy trốn. Thế nhưng, lực hút cực mạnh của Ma quyết đã phát sinh một vòng xoáy Ma năng hút thân thể của Đất Kỷ vào, trói chặt ả ta trong phạm vi hơn trượng, ả ta càng thi triển Yêu năng thì càng bị lực hút ấy giữ chặt. Thế là mặt hoa thất sắc, khổ sở nghĩ cách thoát thân.

Luồng Ma năng đó giữ chặt Diệu Dương và Ý Huyền ở nguyên chỗ cũ, không cho bọn họ động đậy chút nào, xoay tròn càng lúc càng nhanh. Hai người đỡ cho nhau không để bị hút vào vòng xoáy, thầm cầu khẩn trời xanh rủ lòng buông tha cho huynh đệ mình.

Lúc này đã gần giờ Tý, đột nhiên trên bầu trời, mây đen bị xé toang, một tia sét màu lam xẹt qua, phát ra những tia lửa điện chói lòa cả trời mưa trắng xóa. Ngay cả những ngôi sao giấu mình sau đám mây cũng phải lộ rõ, không gì có thể ẩn nấp được.

Bảy ngôi sao trong chòm Bắc Đẩu nhập vào hai ngôi bên cạnh, sau vài canh giờ trăng đổi sao dời không ngờ đã xếp thành một dãy thẳng tắp. Trong trời đêm mưa gió, nhìn theo hướng chín ngôi sao mờ mờ có thể thấy một vầng trăng tròn nhàn nhạt. Rồi vầng trăng dần bị ánh sao chói mắt che khuất, từ từ chìm trong bóng đêm mông lung mịt mù...

Tình cảnh lúc này hóa ra chính là hiện tượng Cửu Tinh Thực Nguyệt quái dị trong truyền thuyết.

“Bùm!” Chỉ nghe một tiếng nổ rền vang, Xi Bá đang nằm sấp trên mặt đất đột ngột vỡ tung thành muôn mảnh, từ trong người lão, một luồng ánh sáng màu đen lao thẳng lên trời, dẫn xuống một tia sét cực mạnh màu tím sẫm. Nguyên Linh Phần Thể ma quyết của lão tỏa ra luồng Ma năng khổng lồ tràn đầy dương khí, quả nhiên đã dẫn thiên lôi đánh xuống.

“Uỳnh!”

Tia sét khổng lồ lao xuống với tốc độ khôn nổi, một nhát phá tan hoang tòa miếu sơn thần nhỏ bé cũ kỹ, hướng thẳng về phía vòng xoáy Ma năng đang hội tụ.

Đúng tích tắc sét đánh xuống, Đát Kỷ cắn nát đầu ngón tay, làm phun ra một dải mưa máu, trong đó dường như chứa đựng cả Yêu năng toàn thân, hóa thành một phân thân màu đỏ máu bị luồng xoáy Ma năng ghê gớm hút vào, bản thể thì thừa cơ thi triển Xích Huyết độn bay ngược ra ngoài mười trượng, thoát khỏi sự khống chế của Nguyên Linh Phần Thể ma quyết.

“Bình!” Lại một âm thanh rung trời vang lên, sét ầm ầm đánh vào trung tâm của vòng xoáy Ma năng. Diêu Dương và Ý Huyền đang ở trong đó tất nhiên dính đòn trước tiên, bị luồng sét mạnh khủng khiếp đánh trúng ngay tại chỗ. Chỉ thấy hai người rên một tiếng, cảm thấy trước mắt mình tối đen đi rồi không biết gì nữa... Ai ngờ tiếng rền vừa dứt thì có chuyện quái lạ xảy ra...

Mưa gió chợt dừng, trời đất trở nên tĩnh lặng.

Giữa trời đêm, cảnh tượng chín sao một trăng kỳ diệu hiện rất rõ ràng, đập ngay vào mắt.

Luồng sét mạnh mẽ vừa đánh trúng hai huỳnh đệ, không ngờ lại bị hút hết vào Quy Nguyên ma bích trong tay Ý Huyền, như trăm ngàn dòng chảy nhất tề hướng về cội. Khối ngọc bích ấy sau khi thu hết năng lượng của thiên lôi liền tỏa ra hai luồng Ma năng dày đặc màu xanh và màu tím, bao trùm phạm vi mười trượng, đang từ vô hình biến thành một bức tranh khổng lồ trong không trung.

Hai luồng Ma năng như sương khói thoát tạo thành hình hai con cá đầu tròn đuôi nhọn, con màu tím thì hư vô mịt mờ, con màu xanh thì sống động chân thực. Mỗi con ở một hướng, đầu con này gắn chặt vào đuôi con kia. Luồng Ma năng mạnh mẽ hút Diệu Dương cùng Ý Huyền lên không trung, bọc mỗi người trong một mắt cá.

Quy Nguyên ma bích vội xoay tròn giữa hai con cá Ma năng. Luồng Ma năng quá mạnh khiến bao nhiêu gạch ngói vụn quanh đó bay tán loạn, xoay càng lúc càng nhanh theo sự chuyển động của Ma bích, tới cực điểm thì tốc độ chậm dần, hình ảnh kỳ dị do Ma năng biến hóa thành cũng từ từ tan đi.

Đát Kỷ cách ngoài mười trượng chứng kiến tất cả. Nhìn thấy vết lõm hình tròn do Ma năng gây ra, cùng với thi thể của Diệu Dương và Ý Huyền đang từ từ rơi xuống, trong đôi mắt xinh đẹp của ả phát ra những tia sáng kỳ dị với vẻ rất khó tin, miệng lẩm bẩm: “Không thể nào, sao có thể như thế được chứ?”

Đát Kỷ thậm chí chẳng thềm để ý đến chuyện Yêu năng trong mình hao tổn cực độ, vội bước nhanh đến chỗ thi thể Diệu Dương và

Ỗ Huyền, thử đá đá vào hai cái xác đang dần lạnh đi, nhặt lấy Quy Nguyên ma bích rơi trên đất, đắc ý cười ha hả.

Tuy nhiên trong thoáng chốc, Yêu linh Tà phách có rung động khiến nụ cười của Đát Kỷ cứng đờ, bởi vì ả đã cảm ứng được sự biến hóa đột ngột của Quy Nguyên bích trong tay... Quy Nguyên thánh bích, bảo vật bí truyền ngàn năm của Ma môn không ngờ chỉ sau nháy mắt đã hóa thành một nắm cát mịn lấp lánh sáng chảy qua kẽ tay Đát Kỷ. Cát theo gió tung bay, tỏa đi khắp đất trời, rồi dần biến mất...

Các cao thủ của Thần tông vắt óc suy nghĩ cả ngàn năm qua mà không sao phá hủy được nó, các tộc trong Ma môn trăn trở ngàn năm cũng chẳng thể hiểu được sự kỳ ảo bên trong, ai ngờ nó lại hóa thành bụi phấn dễ dàng như vậy, chỉ bảo Quy Nguyên thánh bích từ hôm nay đã vĩnh viễn biến mất trên thế gian này.

Không chỉ có Đát Kỷ mới không hiểu nổi nguyên do bên trong, ngay tới ba kẻ bọn Thân Công Báo này giờ vẫn không chế tình hình qua gương Huyền Thiên Bát Quái, đang sắp sửa thừa cơ Đát Kỷ cạn kiệt sức lực mà cướp ngọc bích cũng đều chẳng hiểu vì sao, đứng sững ra đó.

Thực ra, cho dù là Ma Thần Xi Vưu năm xưa kế thừa Ma bích, hay những vị đỉnh cấp trong Thần tông cỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nữ Oa... có đích thân đến thì sợ rằng cũng chẳng thể hiểu được chỗ ảo diệu bên trong.

Đát Kỷ hình như nghĩ ra gì đó, nhìn thi thể Diệu Dương và Ỗ Huyền, trầm tư hồi lâu, sau đó đưa bàn tay ngọc ấn vào Đan điền của hai người, quả nhiên phát hiện hiện tượng lạ, hai dòng khí một

nóng một lạnh thoát tụ thoát tán, kỳ quái vô cùng. Ả ta ngưng thần bấm ngón tay tính toán hồi lâu, miệng lẩm bẩm: “Thì ra là vậy, thì ra là vậy...”

Nghĩ thông được điểm cốt yếu rồi, ngón tay ngọc như lưỡi câu của ả khẽ vung lên, một luồng Yêu năng yếu ớt truyền ra, xáo tung vùng đất trước miếu, làm rối hết dấu vết, sau đó túm thi thể hai người bay đi.

Gió lạnh chợt nổi lên, mây đen che kín bầu trời, mưa lại tiếp tục rơi.

Thân Công Báo đứng trên đỉnh núi, sắc mặt biến đổi liên tục, lắc đầu tự nói: “Sao lại xảy ra biến cố này chứ.” Lặng yên một lát, lão ta trầm giọng nói với hai ả Liễu Tỳ Bà và Hỷ Mị: “Bây giờ hai nàng hãy mau về cung giám thị con hồ ly dâm dăng, ả ta nhật thi thể của hai tiểu tử đó đi chắc chắn không phải vô duyên vô cớ, ắt phải là có điều kỳ quái gì đây!”

Hai ả kia vội vàng vâng dạ, Liễu Tỳ Bà dấn sát người vào Thân Công Báo hỏi: “Vậy Thân công thì sao?”

Công Báo hé lộ nụ cười thần bí, cao thâm khôn lường nói: “Xi Bá đã tự thiêu hết linh nguyên, nên giờ ta tất nhiên phải đi tìm một người có thể khống chế con tiện nhân Đất Kỷ. Còn về người đó là ai thì đến lúc các nàng tự khắc sẽ biết! Ta đi trước!”

“Chậm đã!” Liễu Tỳ Bà hờn dỗi nói: “Muội có một việc nhỏ muốn thỉnh cầu, không biết Thân công có thể đáp ứng chăng?” Hỷ Mị không biết Liễu Tỳ Bà rốt cuộc có yêu cầu gì, liền đưa mắt liếc ả tử muội của mình với vẻ bất ngờ.

Thân Công báo tuy có chút ngạc nhiên, nhưng trên mặt vẫn nguyên nụ cười dâm, nói: “Liễu muội có chuyện gì cứ nói, giờ chúng ta là người một nhà rồi!”

Liễu Tỳ Bà tiến lên hai bước, cố ý ép sát thân thể đầy đặn tới, giọng cực kỳ dịu dàng: “Vừa rồi muội thấy tấm gương và mấy lá bùa nhỏ mà Thân Công dùng có vẻ hay hay, chẳng biết muội có thể mượn chơi vài hôm không?”

Trong lòng Công Báo hơi thất thỏm, biết con yêu phụ này đang thăm dò mình. Tuy lão ta đối với bùa Kim Khôi không nỡ đem cho, nhưng dù sao đại sự vẫn quan trọng hơn, bèn vừa móc lá bùa ra vừa chửi thầm trong bụng, lại cố tỏ vẻ rộng rãi đưa cho Liễu Tỳ Bà, nói: “Bùa Kim Khôi này ta tặng cho muội, nhưng gương Huyền Thiên Bát Quái thì nhất định cần dùng để lấy lòng tin của người kia, nên tạm thời chưa thể đưa muội mượn được, mong muội đừng trách ta nhé!”

“Không sao, việc của Thân công quan trọng hơn chứ!” Liễu Tỳ Bà đón lấy bùa Kim Khôi, trong lòng rất vui vẻ, đương nhiên không quên tặng Công Báo một nụ hôn yêu, còn không ngừng cọ xát thân thể lên người lão ta, lẳng lơ quyến rũ vô cùng.

Công Báo cũng nhân cơ hội đụng chạm thoải mái một hồi, sau đó niệm chú. Chỉ trong khoảnh khắc, hổ đen Thiên Ô đã từ trên trời sà xuống, vẻ mặt buồn bã nhìn Thân Công Báo kêu u ơ mấy tiếng, hiển nhiên cảm ứng được chủ nhân Xi Bá của mình chết rồi. Thân Công Báo ra vẻ an ủi, vỗ vỗ trán nó, khẽ nói: “Chủ nhân của người đã không còn trên đời nữa, sau này người theo ta tiếp tục tu luyện nhé!”

Thiên Ô ngoan ngoãn gật đầu, hạ thấp mình xuống để Thân Công Báo cưỡi lên. Sắc mặt lão ta đầy vẻ đắc ý, hướng về phía Liễu Tỳ Bà xua xua tay rồi cùng Thiên Ô bay đi.

“Thủ đoạn của tử tử lợi hại thật!” Hỷ Mị đưa mắt nhìn lá bùa trong tay Liễu Tỳ Bà, vẻ rất hâm mộ. Ấy ta nhìn theo bóng dáng Thân Công Báo, rồi lại quay sang nhìn Tỳ Bà với ánh mắt nghi hoặc, hỏi: “Tử tử, tử nói xem lão sẽ đi tìm ai?”

“Còn ai vào đây nữa?” Liễu Tỳ Bà lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Hiện giờ trong cả thành Triều Ca này, kẻ có thể đối phó với con tiện nhân Đát Kỷ, trừ Khương Tử Nha mà muội nói ra thì chỉ còn lão Văn Trọng thôi!”

“Đúng rồi!” Hỷ Mị giật mình hiểu ra, nói: “Tông chủ của Ma tộc Cửu Ly, Văn Trọng Văn thái sư. Sao muội lại quên nhỉ?”

Liễu Tỳ Bà dương dương nhìn Hỷ Mị, rồi lại nhìn theo hướng Thân Công Báo vừa rời khỏi, khinh thường nói: “Chúng ta cứ để lão ta đắc ý một hồi rồi tính tiếp, đợi đến ngày Đát Kỷ và Văn Trọng cũng phải phục tùng chúng ta, chính là ngày giỗ của lão! Ha ha... Muội muội, đi thôi!”

Hai tử tử muội này ai cũng mang bụng riêng, dùng Yêu pháp độn không bay về hướng thành Triều Ca.

Đêm đã khuya, gió mưa dần tạnh, trên núi Dương Minh tĩnh lặng lại có một vị khách đặc biệt đến.

Một con đạo thú* sừng hươu đầu bò, thân ngựa đuôi lừa chở một ông lão mặc đạo bào thong thả đi tới. Ông lão dường như đã chuẩn

bị sẵn, điều khiển con thú đi thẳng tới chỗ miếu sơn thần vừa bị sấm sét san thành bình địa; sau khi quát con thú dừng liền nhảy xuống, cẩn thận xem xét những dấu vết rối loạn ở đây.

Dựa vào những tia sét chốc chốc lại lóe lên, có thể nhận ra ông lão kia chính là Khương Tử Nha đến từ Thiên Mệnh dị quán. Ông chăm chú quan sát tòa miếu đổ nát thảm hại, chỗ lộn xộn vẫn còn bốc mùi bùn đất tươi, tất nhiên không thể nhìn thấy chút dấu vết nào, ông giật mình sức hiểu, kêu: “Ta vẫn đến chậm một bước!”

Tìm kiếm hồi lâu không có kết quả gì, Khương lão đành lắc đầu đứng dậy. Ông nhìn mấy ngôi sao kỳ quái ẩn hiện ở phía chân trời xa, nghĩ mãi vẫn không thông, nói: “Cửu Tinh Thực Nguyệt tuy nói là dị tượng của trời đất, khó tránh khỏi có biến cố bất thường xảy ra. Nhưng mười bốn tháng Bảy từ xưa đến nay vẫn luôn là đêm chí âm, sao có thể vô duyên vô cớ xuất hiện điềm báo Thiên Lô Tập Thế! Nếu không phải yêu ma chết vì thiên kiếp thì ắt hẳn có dị bảo xuất hiện!”

Khương Tử Nha lại nhìn khắp bốn phía, Huyền linh Đạo tâm bỗng đứng bồn chồn một cách khó hiểu. Trong lòng chột động, đạo pháp mạnh nhất từ trong tâm phát ra, ông phát ống tay áo, mấy ngón tay liền vẽ nên một chữ “dẫn” tỏa ra kim quang. Huyền năng trên tay mau chóng tạo thành trận thể Linh Quang Cảm Ứng trước mặt ông, những tia sáng rực rỡ chiếu đi khắp bốn phía. Tiếp đó năm ngón trên bàn tay trái của ông tạo thành Hạo Nhiên pháp ấn, miệng quát to: “Xá!” Huyền năng tỏa ra khiến cho Kim Quang pháp dẫn trước mặt ông càng cháy mạnh hơn.

Chỉ thấy giữa núi trong một vùng hơn mười trượng, dưới luồng kim quang sáng như ban ngày phủ xuống, lờ mờ có thể nhìn ra một đám bột ngọc trong suốt đang lượn lờ trong màn đêm, trôi trên cao mấy thước, lúc tụ lúc tan, từ đầu đến cuối không hề bị mưa gió làm cho rối loạn.

Khương Tử Nha cảm ứng được khí tức kỳ quái của đám bột ngọc ấy, không khỏi nhíu chặt mày, ống tay áo tùy tiện vung ra thu hết đám bột vào lòng bàn tay. Cúi đầu nhìn kỹ, ông mới thấy đám bột trong suốt óng ánh ấy có hai màu tím và xanh, Huyền linh Đạo tâm cảm nhận rất rõ sự kỳ lạ trời sinh của chúng.

Khương Tử Nha trầm tư hồi lâu, miệng lẩm bẩm: “Xem ra đã đến lúc bá kiến sư tôn rồi!” Trong lòng ông ngầm ra lệnh, con đạo thú bên cạnh liền đi đến, cúi thấp người xuống cho ông ngồi lên. Ông khẽ vỗ vào cái đầu bò của con vật, nhẹ nhàng nói: “Anh bạn già, lại phải phiền anh khó nhọc đưa ta đi một chuyến rồi!” Con đạo thú rống lên một tiếng như bò rống, lập tức bốn vó đạp gió bay đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang đứng bên vách núi, mặc gió thổi chiếc đạo bào căng phồng, phát ra tiếng lật phật.

Núi Côn Luân.

Ông nhìn mấy đám mây mù quay cuồng trước mặt, nghĩ đến luồng Ma năng rất mạnh, vừa quen thuộc vừa đáng sợ, mới rồi chợt hiện chợt tan, Huyền linh Đạo tâm đã ngàn năm tĩnh lặng cũng không kìm nổi có phần lo lắng. Lòng mày ông nhíu chặt, ngẩng đầu thở dài: “Đại nạn giữa đất trời lần này khó tránh, ngàn vạn sinh linh

lại sắp phải chịu cảnh lầm than. Ý Trời đã vậy, người và ta còn làm gì được chứ?”

Một vị mỹ nữ tuyệt thế y phục đủ năm màu hoa lệ đứng cách ông chừng một trượng, mái tóc đen dài búi cao, mi mỏng, môi hồng, khuôn mặt nõn nà, đôi mắt phượng tinh anh chiếu ra những tia sáng rất có thần khí. Giữa khuôn mặt lại ẩn hiện một điểm thần sa chu ấn* tạo nên dung nhan uy nghi vô thượng trong Tam giới.

Chỉ thấy bà đứng bên vách núi suy nghĩ hồi lâu, hơi lo lắng hỏi: “Từ sau hai lần đại chiến Thần Ma với Hình Thiên và Xi Vương mấy ngàn năm trước, Yêu tông tổn thương nguyên khí nặng nề nên sớm đã ẩn cư, Ma môn dị tộc cũng hao hụt gần hết tinh anh nên bao nhiêu năm nay rất yên ổn. Theo lý thường mà suy, những kẻ mới nổi lên thuộc thế hệ sau của Ma môn đều không thể có Ma năng mạnh mẽ như vừa rồi!”

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt nặng nề, chăm chú nhìn xuống trời đất mênh mông bên ngoài làn mây mù dày đặc, nói: “Hiện tượng Cửu Tinh Thực Nguyệt ngàn năm khó gặp! Đây có lẽ là một loại điềm báo nào đó chăng?”

Mỹ nữ tuyệt thế gật đầu thở dài, đáp: “Sự huyền bí của luân thường thực không phải là thứ mà hạng mới biết chút ít huyền cơ tiểu thuật như ta có thể nắm bắt được. Việc duy nhất bây giờ có thể làm là triệu tập đệ tử của hai tông Thần, Huyền, thấy việc làm ngay, tùy cơ ứng biến!”

Nguyên Thủy Thiên Tôn gật gật đầu, đưa mắt nhìn làn mây mù dày đặc lớn vờn trước vách núi, bỗng nhẹ nhàng nói: “Tử Nha đến rồi!”

Mỹ nữ tuyệt thế như chợt nghĩ ra điều gì đó, bèn ngẩng đầu nhìn về chân trời phía nam.

Quả nhiên không lâu sau, Khương Tử Nha thúc con Tứ Bất Tượng bay tới, từ xa đã hạ mây, bước xuống giữa núi. Xoay người từ trên lưng đạo thú nhảy xuống, ông bước nhanh đến trước vách núi, quỳ gối cung kính hành lễ với hai người đang đứng bên trên, nói: “Đệ tử Khương Thượng bái kiến sư tôn và Nữ Oa nương nương!”

Nguyên Thủy Thiên Tôn xua xua tay, nét mặt hiền từ nói: “Tử Nha không cần đa lễ, mau đứng dậy!”

Nữ Oa thấy thần sắc Khương Tử Nha có vẻ hơi vội, liền hỏi: “Nghe Thiên Tôn nói, ngươi được phái xuống hạ giới để trông chừng đám yêu ma, chẳng hay đã điều tra được gì?”

Tử Nha cung kính trả lời: “Bẩm sư tôn và Nữ Oa nương nương, đệ tử đã tra chìm tra nổi nhiều năm, phát hiện Ngũ tộc của Ma môn mỗi bên giữ một vùng, bề ngoài có vẻ rất bình yên. Chỉ là...”

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Tử Nha muốn nói lại thôi, liền bảo: “Chỉ là làm sao? Cứ nói đi, đừng ngại!”

“Vâng!” Tử Nha nào dám trái lệnh sư phụ, bèn nói tiếp: “Ma môn dị tộc tuy không có động tĩnh gì nhưng rất nhiều yêu vật của Yêu tông không chịu ở yên một chỗ, rục rịch khắp nơi, đặc biệt trong hoàng cung triều Thương hiện nay dâm loạn vô cùng, yêu khí bay đến tận trời xanh!”

“Ồ?” Nữ Oa khẽ kêu một tiếng, có chút hiểu việc, nói: “Thì ra vừa rồi trong lòng Tử Nha còn khúc mắc, không dám nói thẳng vì lo ta bao che cho đám yêu quái!”

Khương Tử Nha hoảng hốt biện bạch: “Đệ tử không dám!”

Nữ Oa khẽ thở dài, bảo: “Không phải trước nay ta luôn thiên vị cho đám yêu quái, chỉ là từ lúc tu Chân tới khi đắc đạo, ta tự thấy mình hiểu rất rõ các linh vật trong trời đất, niệm tình chúng tu hành không dễ cho nên trước nay đối với chúng vẫn khá quan tâm. Có điều chuyện đã liên quan đến tất cả mọi sinh linh, làm ta sao thiên vị mãi được chứ?”

Khương Tử Nha nghe thế, trong lòng áy náy vô cùng, vội quỳ xuống nói: “Đệ tử biết sai rồi!”

Nữ Oa không hề giận, khẽ đưa tay ngọc nâng Tử Nha dậy, dịu dàng nói: “Đây không phải lúc thưởng, Tử Nha đã nhận lệnh của Thiên Tôn đảm đương trọng trách, làm việc cẩn trọng suy nghĩ chu toàn chính là cái phúc của chúng sinh trong Tam giới Lục đạo, Có gì sai chứ? Mau đứng dậy!”

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nở nụ cười, gật đầu ra hiệu cho Khương Tử Nha đứng dậy.

Lúc này Tử Nha mới dám đứng lên, nói: “Tử Nha hiểu rồi!”

Nữ Oa bước đến bên vách núi, nghĩ một chút rồi nhíu mày nói: “Còn về chuyện có liên quan đến triều đình nhà Thương mà người vừa nói, ta cho rằng sai là ở Trụ vương, chính vì hấn hoang dâm vô độ nên mới thu hút đám yêu quái đến gây dâm loạn hoàng cung. Từ đó vận nước suy vong, tất phải mất thiên hạ. Vả lại, theo mệnh Trời thì sẽ xảy ra việc thay đổi triều đại, điều đó là chắc chắn, giờ tạm thời cứ tha cho bọn chúng!”

Khương Tử Nha gật đầu đáp: “Nương nương nói rất phải!” Vừa nói ông vừa lấy từ trong ngực ra một chiếc bình ngọc, đưa lên phía trước bằng hai tay: “Đêm qua là ngày Cửu Tinh Thực Nguyệt mười bốn tháng Bảy, trong núi Dương Minh ngoài thành Triều Ca không ngờ bị thiên lôi đánh phá. Đây là mấy vật kỳ quái mà đệ tử tìm được gần chỗ đó, xin sư tôn và nương nương xem qua!”

Nguyên Thủy Thiên Tôn bèn đưa mắt nhìn, rồi vung tay hút lấy bình ngọc, vừa mở lá bùa bịt miệng bình liền nhìn thấy vô số hạt nhỏ màu xanh màu tím tự động bay ra ngay, lững lờ trong khoảng không trước vách núi, giữa những hạt nhỏ ấy vẫn va chạm với nhau, không biết là do vô tình hay hữu ý. Dường như xuất hiện một loại sức mạnh nào đó khiến đám hạt ấy nhao nhao xoay tròn, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của những cơn gió dữ dội trên núi thốc xuống, từ đầu đến cuối vẫn tập trung trong phạm vi vài thước.

Nữ Oa khẽ đưa ngón tay ngọc lên, Huyền công nhẹ nhàng ủa ra thu lấy vài hạt vụn vào lòng bàn tay, cứ mặc bọn chúng xoay bồng bênh trong kết giới Huyền Pháp rộng chừng vài tấc trên đó. Bà cẩn trọng cảm nhận huyền cơ ẩn chứa bên trong, một giác vô cùng quen thuộc dâng trào. Thoáng chốc sắc mặt bà biến đổi hẳn, trong mắt ánh lên vẻ mơ màng rất khó tin, kinh sợ thốt: “Quy Nguyên ma bích!”

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy thì hoảng sợ tột độ, ông nhìn chăm chú vào đám bụi bay bồng bênh trên không kia, lẩm bẩm: “Sao có thể vậy chứ? Lẽ nào Quy Nguyên ma bích đã bị luồng thiên lôi đó đánh thành thế này sao?”

“Đệ tử không rõ, có điều quả thực những hạt bụi này đệ tử tìm thấy ở nơi xảy ra vụ thiên lôi đánh.” Đây là lần đầu tiên Khương Tử Nha nghe nói đến sự tồn tại của Quy Nguyên ma bích, cho nên rất ngạc nhiên hỏi: “Quy Nguyên ma bích là vật gì ạ?”

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ lắc đầu thở dài, đáp: “Quy Nguyên bích để lại tai họa kéo dài mấy ngàn năm! Còn có liên quan tới hai lần đại chiến Thần Ma thời thượng cổ, kể ra thì dài lắm...”

Nữ Oa nhìn chăm chú về trước, tựa hồ đang nhớ đến ký ức từ thời thượng cổ, bà thông thả kể: “Từ thời thượng cổ hồng hoang, bốn tông Thần, Ma, Huyền, Yêu đã cùng đứng trong Tam giới Lục đạo. Vì rất nhiều nhân tố như phép thuật, tôn chỉ và lợi ích mà dẫn đến tranh chấp dai dẳng mãi, ân oán không ít. Và tuy hai tông Ma, Yêu chịu phục tùng hai tông Thần, Huyền, nhưng luôn vọng tưởng đến một ngày có thể thay trời đổi đất, thống trị Tam giới Lục đạo. Tuy nhiên tất cả những chuyện đó phải đến khi Ma đế họ Hình Thiên quật khởi mới trở thành hiện thực...”

“Ma đế họ Hình Thiên chính là Tông chủ tộc Di Phương trong Ma môn thời bấy giờ. Không biết từ lúc nào, hắn dựa vào luồng Ma năng quý bí khôn lường, mạnh ghê gớm để thu phục tất cả các tông tộc trong Ma môn, đồng thời khiến cho tất cả yêu quái trong thiên hạ cũng phải cúi đầu vâng mệnh. Từ đó hắn bắt đầu đối kháng với hai tông Thần, Huyền khắp nơi. Thậm chí để đạt được mục đích điên cuồng là chinh phục thiên địa, hắn dần tìm cách phá vỡ sự cân bằng của Tam giới Lục đạo vốn vĩnh hằng...”

Khương Tử Nha từng nghe sư tôn kể về truyền thuyết có liên quan đến sự cân bằng của Tam giới Lục đạo và trời đất, liền nghi

hoặc hỏi: “Rốt cuộc họ Hình Thiên làm thế nào để nắm được điều huyền bí bên trong đó?”

“Loại Huyền Pháp thuật số này là thiên cơ không thể đo lường, đến các thần trong Tam giới cũng không ai có năng lực ấy, cho nên vốn chẳng ai biết năm xưa họ Hình Thiên làm thế nào để biết được điều huyền bí bên trong!” Vẻ mặt Nữ Oa có chút mơ màng, nhớ lại thời kỳ Thần Ma loạn thế mấy ngàn năm trước, không khỏi thở dài một hơi, bảo: “Cũng chẳng ai nói trước được, sau khi phá vỡ sự cân bằng của Tam giới Lục đạo, trời và đất sẽ thành ra thế nào...”

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng thở dài, nói tiếp: “Tử Nha, những chuyện xảy ra sau đó ta đều đã kể với con, chắc không cần nhắc lại nữa. Còn về Quy Nguyên ma bích, thực ra nó là vật duy nhất mà họ Hình Thiên lưu lại cho Ma môn trước lúc đền tội, nó là chiếc chìa khóa bí ẩn liên quan tới nguồn gốc sức mạnh của trời đất!”

“Chìa khóa bí ẩn ư?” Đạo tâm của Khương Tử Nha bất giác chấn động, nhìn những tinh thể nhỏ xíu không biết tên gì kia, khẽ nói: “Đệ tử nhớ lần trước sư tôn có nói rằng Thượng thần Bàn Cổ đã tìm được nơi khởi nguồn sức mạnh của trời đất, cho dù rốt cuộc Thượng thần vẫn không giải quyết được nguy cơ này, nhưng đệ tử tin chỉ cần các thần đồng tâm hiệp lực thì nhất định không để cho lũ Ma môn vĩnh vang nữa!”

“Nói thì tất nhiên dễ!” Nguyên Thủy Thiên Tôn gượng cười: “Khi ấy các thần chỉ có cách dựa vào những linh niệm của Thượng thần Bàn Cổ mà biết đầu đuôi sự việc... Cho nên sau khi bình định loạn Ma đế họ Hình Thiên, lực lượng còn lại của bốn tông Thần, Ma, Huyền, Yêu triển khai một cuộc minh tranh ám đấu kéo dài gần cả ngàn

năm để đoạt Quy Nguyên ma bích. Cho đến khi Ma thần Xi Vưu xuất hiện, chúng ta mới giật mình hiểu ra, sự thực Quy Nguyên ma bích vẫn luôn bị Ma môn giấu kín!”

Khương Tử Nha tất nhiên đã sớm đoán biết chuyện này, thất thanh kêu: “Thì ra loạn Ma thần Xi Vưu lại bắt nguồn từ khối Quy Nguyên ma bích này ư?”

“Không sai!” Nữ Oa kể tường tận: “Ma thần Xi Vưu là Tông chủ của tộc Cửu Ly thuộc Ma môn, chẳng những hắn có một thân Ma công cái thể mà còn tinh thông cơ trí mưu lược. Hắn nhìn thấu tính xấu tự tư tự lợi của lòng người, tìm cơ hội khiêu khích chín chín tám mươi mốt bộ tộc trong nhân gian tranh đấu không ngừng, khiến cho sinh linh đồ thán, đến cả trời đất cũng phải kinh hoàng!”

Khương Tử Nha ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi: “Xi Vưu khiêu khích nhân loại tàn sát lẫn nhau, chẳng lẽ như thế có ích gì cho Ma môn sao?”

Nữ Oa đưa mắt nhìn chân trời phía xa, nhẹ nhàng giải thích: “Sự hưng thịnh suy vong của vạn vật trong trời đất đều có quy luật, bất kỳ sự thay đổi nào chỉ cần vượt qua cực hạn của đạo lý ấy đều sẽ dẫn đến hiện tượng ‘cùng cực tất phản’. Thủy hỏa, âm dương, chính tà, sinh tử... Những cặp đối lập ấy đều dựa theo nguyên lý này!”

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói tiếp: “Sự cân bằng của Tam giới Lục đạo phải dựa trên nguyên lý này, bởi đó là một quá trình tuần hoàn vô cùng tinh tế, thiên hòa hợp với địa, đạo hòa hợp với huyền, thể xác hòa hợp với tâm thức! Xi Vưu hiển nhiên đã ngộ ra đạo lý bên trong, cho nên dùng trăm phương ngàn kế khiến nhân loại tàn sát

lẫn nhau, nhằm quấy nhiễu sự cân bằng của Tam giới. Đồng thời, hẳn còn thực thi một âm mưu kinh thiên động địa...”

Khương Tử Nha kinh ngạc hỏi: “Âm mưu kinh thiên động địa ư?”

“Đúng thế!” Nữ Oa nghiêm giọng đáp: “Ma môn được xếp trên hai tông Huyền, Yêu tuyệt không phải vô cớ, mà vì hệ thống tu luyện của Ma môn quả thực có chỗ hơn người. Năm đó Xi Vưu khiến cho các bộ tộc trong nhân gian tàn sát lẫn nhau chính là muốn tập trung những linh hồn chứa đầy oán niệm vì chết trên chiến trường, rồi tu luyện Diệt Thiên Tuyệt Địa Ngạc Linh Phệ Hồn ma công!”

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Khương Tử Nha hình như có chút khó hiểu liền mỉm cười nói: “Tử Nha, có phải con đang nghĩ: Xi Vưu đã lĩnh ngộ được sự huyền bí của Quy Nguyên ma bích, cớ sao còn phải phiền phức đi tu luyện cái thứ Ma Công gì đó, phải không?”

Khương Tử Nha cung kính đáp: “Đệ tử quả thực đang muốn hỏi câu này!”

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: “Thực ra Quy Nguyên ma bích rất giống với các loại pháp khí dùng để tẩy thân rửa thần của hai tông Thần, Huyền, công dụng lớn nhất của nó là mở các khiếu của kinh mạch trong cơ thể. Sau khi cố hết sức để đạt đến cực hạn trong tu hành, lại đem cách tu Chân truyền vào người tu luyện, để người này lấy đó làm căn cơ, rồi bắt đầu khổ tu tích lũy để có thể đạt tới cảnh giới cao hơn!”

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngừng một chút, rồi lại tiếp: “Có lẽ trong Ma bích có ẩn chứa chỉ thị liên quan tới tận cùng của Tam giới Lục đạo, nhưng ai cũng biết nơi ấy sớm đã được Thượng thần Bàn Cổ dùng Thánh linh nguyên chân phong ấn cả gần ngàn năm nay. Ta

ngiht, với khả năng của Xi Vưu cũng không thể phá vỡ nó, cho nên hẳn dùng Ma bích làm cơ sở, hấp thu muôn vàn linh hồn chất chứa oán niệm làm vật dẫn nhằm tu luyện thứ Ma công tuyệt thế tàn ác hủy diệt nhân gian kia, định dựa vào nó để phá phong ấn của Thượng thần Bàn Cổ.”

Khương Tử Nha giật mình hiểu ra, không nén nổi hỏi: “Vậy sau đó thế nào?”

Nữ Oa đáp: “Sau đó trong trận chiến ở Trác Lộ, hai tông Ma, Yêu đại bại dưới tay các thần; Xi Vưu còn bị Hoàng đế Hiên Viên* - đương thời được xưng tụng là ‘Huyền tông đệ nhất nhân’ - tiêu diệt. Quy Nguyên ma bích cũng bị các thần thu lấy, phong ấn trong Thần thạch ngũ sắc. Từ đó hai lần loạn Thần Ma kết thúc hoàn toàn!”

Khương Tử Nha ngạc nhiên hỏi: “Ma bích đã bị phong ấn trong Thần thạch ngũ sắc, sao lại xuất hiện ở nhân gian nữa?”

Nữ Oa nghe thế lộ vẻ xấu hổ, nói: “Trăm ngàn năm nay, khối ngọc bích này vẫn được giữ trong cung Linh Loan của ta, hôm nay nếu không nhìn thấy những hạt bụi ngọc này, gọi lại ký ức đã lãng quên cả ngàn năm, chỉ e nhất thời ta chẳng biết được. Khối ngọc bích này từ lâu đã bị trộm mất, hơn nữa theo tình hình này thì Ma năng chứa trong ngọc bích cũng bị lấy đi mất rồi.”

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt nặng nề, nghĩ đến việc từ nay Tam giới sẽ xảy ra nhiều biến động, không nên nổi thở dài một hơi.

Khương Tử Nha trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, rồi hỏi tiếp: “Xin hỏi sư tôn và nương nương, nhìn khắp Tam giới Lục đạo, kẻ dám cả gan tranh giành Quy Nguyên ma bích, có khả năng nhất là ai?”

Nguyên Thủy Thiên Tôn đáp: “Nếu chỉ dựa vào năng lực mà nói, cao thủ có thể lẻ vào cung Linh Loan ăn trộm Quy Nguyên bích, khắp Tam giới Lục đạo tuyệt đối không quá năm người. Những người này hoặc là vua của các yêu quái, hoặc là hạng chí tà trong quần ma, cũng có thể là tổ tông của hàng ngoại đạo... Tóm lại tất cả đều thành đạo từ trong lần đại chiến Thần Ma đầu tiên và may mắn sống sót trong lần đại chiến Thần Ma thứ hai. Bọn chúng tuy mai danh ẩn tích hơn ngàn năm nay, nhưng đều có khả năng đã ăn trộm Quy Nguyên ma bích.”

Nữ Oa nghĩ một chút rồi tiếp: “Thực ra trong Tam giới, người hiểu rõ về Quy Nguyên ma bích rất ít. Kẻ muốn giành chí bảo này, ngoài mấy người Thiên Tôn vừa nói, Ngũ tộc của Ma môn đương nhiên là nghi phạm hàng đầu. Hơn nữa Quy Nguyên bích vốn là vật của Ma môn, năm xưa hai tộc Hình Thiên, Cửu Ly là hai kẻ đầu sỏ gây nên cuộc phong ba vì nó, như thế trong tộc của bọn chúng nhất định có lưu lại sách vở bí mật liên quan tới chuyện này. Cho nên việc Nguyên năng trong Ma bích bị kẻ khác lấy đi, khả năng lớn nhất là do bọn Ma môn làm!”

Dứt lời, Nữ Oa lại thở dài một hơi, nói: “Đáng tiếc, hai tông Thần, Huyền chúng ta vì việc này mà đã nhiều lần sai người lẻ vào đất của Ma môn, thử ăn trộm những bí tịch liên quan tới Quy Nguyên ma bích, nhưng kết quả đều mau chóng thất bại, về sau việc này cũng dần trôi vào quên lãng.”

Nữ Oa lắc đầu không nói gì, gương mặt xinh đẹp vô song đầy vẻ tiếc nuối, hồi lâu lại tiếp: “Việc đến nước này, nói nhiều cũng vô ích.

Giờ ta sẽ tới Thiên đình nhận tội, nhân tiện tập hợp các thần trong Tam giới để bàn cách đối phó. Xin cáo từ!”

Nói xong, bàn tay ngọc của Nữ Oa khẽ vung, thu hết đám bụi ngọc trong suốt trên khoảng không trước vách núi vào lòng bàn tay, sau đó hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn chào khẽ, thân hình tuyệt mỹ nhẹ nhàng bay vút lên. Thanh Loan thánh điểu cũng lập tức cất cánh, đưa chủ nhân của nó lao thẳng vào màn mây cho đến khi chỉ còn lại một bóng mờ thấp thoáng sau đám sương mù.

Khương Tử Nha thấy Nữ Oa đi rồi, nghĩ đến những nghi vấn trong lòng chưa nói ra, liền quay lại hỏi sự tôn: “Ma bích đã chứa nhiều tai họa như thế, sao các thần không trực tiếp hủy nó đi để trừ hậu hoạn?”

Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu đáp: “Không biết khối ngọc bích này sinh ra từ đâu, ngày đó chúng ta dùng hết mọi cách nhưng không sao phá hủy được, thậm chí còn vì thế mà kích động Ma năng ẩn chứa trong nó, thiếu chút nữa đã khiến mấy vị thần tướng bị thương... Mà dù có phá hủy được Ma bích thì luồng sức mạnh chí tôn trong trời đất vẫn tồn tại. Hơn nữa ngoài Ma bích ra, chúng ta căn bản không thể biết chắc liệu Ma môn có vật nào tương tự không. Cho nên giữ lại nó có khi vẫn hơn, chỉ cần nắm được huyền cơ bên trong đó, biết người biết ta thì sẽ không bao giờ bị động! Đâu ai biết sau ngàn năm nữa sẽ lại có kiếp nạn gì chứ...”

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại thở dài, tiếp: “Bây giờ vi sư cũng phải tới Thiên đình, cùng các thần bàn cách đối phó. Tử Nha, con hãy về Triều Ca đi, tất cả mọi chuyện cứ tùy cơ ứng biến!” Dứt lời liền cưỡi mây bay đi.

“Con xin vâng theo pháp chỉ của sư tôn!” Khương Tử Nha gật đầu đáp, rồi đưa mắt nhìn theo bóng sư tôn rời đi, sau đó gọi con đạo thú Tứ Bất Tượng tới, bay thẳng về hướng Triều Ca.

Chương 8

TRẢI NGHIỆM TỬ VONG LẦN THỨ NHẤT

Xuyên qua màn sương mù mỏng lung nhìn kỹ, nguyên trạng của sông Sinh Tử hiện rõ ràng. Thì ra trên cùng một con sông cũng có thể dung nạp hai luồng nước khác nhau, chỉ thấy hai dòng nước hỗn độn một đờ một đen hoàn toàn phân tách; tuy nước trôi gập rút nhưng không hề khuấy động, vẫn lặng lẽ lững lờ chảy về trước.

LẠI NÓI VỀ DIỆU DƯƠNG và Ý Huyền tỉnh lại từ trong cơn mơ màng, chậm chậm mở mắt, chỉ thấy phía trước là một màn mờ mịt. Phóng tầm mắt ra xa, nơi bọn họ đang ở là một hoang mạc mênh mông vô tận. Trong cảnh vắng vẻ yên ắng có thể nghe được từng trận từng trận gió lạnh rít gào đan xen nhau, khiến người ta có cảm giác không nơi nào là không tràn ngập những tiếng gào thét mãnh liệt ấy, không khí quý dị đáng sợ vô cùng.

Hai huynh đệ nhìn chốn xa lạ này, chẳng biết mình đang ở đâu; chợt nhớ chuyện khắc sâu trong óc vừa rồi, cả hai đều nảy sinh một thứ tâm tình kích động vì may mắn thoát hiểm.

Diệu Dương hỏi với giọng không sao tin nổi: “Tiểu Ý, làm thế nào chúng ta trốn được thế?”

Ý Huyền cũng hoàn toàn không ngờ hai huynh đệ có thể thoát khỏi sự khống chế của hai đại cao thủ Ma, Yêu, nghi ngờ lắc lắc đầu, cười gượng gạo: “Ta cũng không biết, chỉ nhớ lúc ấy chúng ta đã bị

Xi Bá bắt giữ, rồi lại bị sét đánh... thế mà giờ chẳng có cảm giác bị thương chỗ nào cả!...”

Ỗ Huyền còn chưa nói xong, lại phát hiện Diêu Dương đang ngơ ngẩn nhìn chăm chăm vào cánh tay mình, thần sắc rất kỳ quặc, bèn vội hỏi: “Tiểu Dương, ngươi sao vậy?”

Diêu Dương không đáp, chỉ lắc đầu hít sâu một hơi, hai mắt nhắm chặt, lẩm bẩm: “Nhất định là ảo giác!” Nhưng khi y mở mắt nhìn vào cánh tay của chính mình thì ánh mắt đã lộ vẻ hoàn toàn tuyệt vọng.

Ỗ Huyền lấy làm khó hiểu, hỏi: “Tiểu Dương, rốt cuộc là người làm sao thế?”

Diêu Dương mở to cặp mắt vô cảm nhìn Ỗ Huyền, hồi lâu mới chần chừ đáp: “Tiểu Ý, ngươi nhìn kỹ tay mình xem!”

Ỗ Huyền không biết ý Diêu Dương là gì nhưng vẫn làm theo, giơ hai cánh tay lên thận trọng quan sát, bỗng không tự chủ được thét lớn: “Sao lại thế này?”

Đôi cánh tay vốn là máu thịt đầy đủ, thế mà giờ trong cảnh lơ mơ hư ảo lại có thể thoải mái nhìn xuyên qua. Ỗ Huyền ngẩng đầu nhìn kỹ Diêu Dương, càng kinh ngạc tột độ. Lúc này vừa tỉnh lại, thêm vào trời đất mờ mịt nên bọn y không biết có biến đổi gì, bây giờ quan sát cẩn thận, Huyền mới nhận ra bên trong thân thể mình cũng như được kết từ sương mù dày đặc, nhìn qua có thể thấy cả một vùng hoang vắng sau lưng.

Ỗ Huyền thất kinh, không khỏi run giọng: “Chuyện này... chuyện này sao lại thế được? Chẳng lẽ bọn ta đã...” Nghĩ đến điều mình suy

đoán, Ý Huyền bỗng cảm thấy ớn lạnh, không dám nói tiếp.

“Không sai, các người đã chết rồi!”

Đột nhiên một giọng nói khàn khàn, lạnh lẽo từ phía sau truyền tới. Hai huynh đệ hoảng sợ quay đầu nhìn. Trong làn gió vun vút có hai kẻ đeo mặt nạ từ hơn mười trượng ngoài xa đang mau lẹ tiến đến, thân hình như ẩn như hiện, nhấp nhô mấy cái đã đứng ngay trước mặt hai người.

Hai tên này, một tên đeo mặt nạ đầu ngựa, tên kia đeo mặt nạ đầu trâu, y phục toàn thân đen tuyền rất kỳ lạ, lại khoác chiếc áo bào rộng thùng thình. Lờ mờ theo dáng người có thể nhìn ra một tên cao gầy, một tên thấp bé.

Tên cao gầy mang mặt nạ đầu trâu cất giọng khàn khàn, càng có vẻ không vương chút nhân khí, lạnh lùng nói: “Nơi đây là Minh giới trong truyền thuyết, bọn ta là sứ giả dẫn hồn dưới trướng Minh đế...”

Hắn còn chưa nói xong, tên sứ giả mặt ngựa bên cạnh đã hiểu kỳ tiếp lời: “Xem các người tuổi còn nhỏ vậy mà đã sớm chết oan, cũng xứng được gọi là ‘Quý xui xẻo’ đó, hi hi...” Ý Huyền cùng Diệu Dương nghe thanh âm thánh thót như châu ngọc, mỹ diệu vô cùng, lại thêm tiếng cười ngân nga như chuông bạc, lập tức nhận ra hai người là một nam một nữ, hơn nữa tuổi tác cũng chênh lệch rất lớn.

Sứ giả mặt ngựa mặc dù có giọng nói êm ái dễ nghe, nhưng những gì nàng ta nói không cách nào khiến người khác chấp nhận được. Ý Huyền và Diệu Dương dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng nghe xong vẫn không khỏi trống ngực đập thành thịch, chán nản tuyệt vọng vô cùng. Đến lúc này, Ý Huyền mới nhớ lời Khương lão phán về

mệnh tướng của mình và Diệu Dương, đành buồn bã thở dài. Tao ngộ của huynh đệ bọn họ quả nhiên ứng với câu châm ngôn “Sống chết có số!”

Sứ giả đầu trâu khẽ hừ một tiếng, chẳng những không có chút kỳ quái trước cảnh này, mà trong ánh mắt khinh thường của hắn còn lộ vẻ sáng khoái đặc biệt, như đang hưởng thụ sự đau khổ của kẻ khác.

Ngược lại, sứ giả mặt ngựa đối với hai huynh đệ không tồi, thấy dáng vẻ thất hồn lạc phách của bọn họ liền an ủi: “Sống chết có số, các người không nên quá bận tâm, kẻ nào mới đến đây lần đầu cũng ít nhiều buồn bã như các người, tới khi quen rồi sẽ thấy bình thường! Thật ra nơi này so với trên kia cũng chẳng khác gì nhau đâu, mặc dù ta chưa từng lên đó...”

Sứ giả mặt ngựa tuy nói thế nhưng trong giọng điệu vẫn không giấu được chút ý tiếc nuối và mong mỏi. Vừa nói, nàng ta vừa chỉ vào sứ giả đầu trâu, lại tiếp: “Các người cứ gọi y là Ngưu sứ giả, còn ta... hãy gọi... gọi là Nhân nhi đi!” Có vẻ nàng ta rất hài lòng với cái tên Nhân nhi, cười khúc khích.

Diệu Dương và Ý Huyền tuy không muốn chấp nhận sự thật tàn khốc này, nhưng trải qua một trận hoạt náo mà vị sứ giả dẫn hồn tự xưng là Nhân nhi mang lại, tâm tình hai người tốt hơn không ít. Dù sao bọn họ từ nhỏ cũng đã nhiều lần trải qua mưa dập gió vùi nên sớm có khả năng thích ứng với mọi hoàn cảnh.

Diệu Dương cười ha hả sáng khoái, thần tình giả bộ không quan tâm, tùy tiện nói: “Kỳ thật chẳng sao, chúng ta ở trên ấy là vô lại, bây giờ xuống đây cũng là vô lại, có gì khác nhau chứ! Tiểu Ý, người

bảo ta nói đúng không?” Diệu Dương hỏi xong theo thói quen dùng vai huých Ỗ Huyền, nháy mắt một cái. Sau đó ghé sát tai bạn thấp giọng nói: “Nhân nhi kia dám cá là một cô nương rất xinh đẹp!”

Ỗ Huyền nào ngờ tiểu tử này đã thành ma rồi mà giọng điệu vẫn y cũ, không khỏi nhún vai, vừa bực bội vừa buồn cười, rốt cuộc cũng không nhịn được, nghiêng đầu ngắm kỹ năng sứ giả dẫn hồn Nhân nhi kia. Diệu Dương thấy ánh mắt này của Huyền, lập tức phá lên cười sảng sặc không chút hảo ý.

Nhân nhi tò mò nhìn hai người trước mặt, trong mắt lóe lên tia sáng khác thường, vừa lạ lẫm vừa háo hức.

Ỗ Huyền biết cái nhìn vô tình kia đã bị Diệu Dương phát giác, lại thêm ánh mắt hiếu kỳ của cô nàng Nhân nhi đang ngắm nghía mình, gương mặt tuấn tú không khỏi nóng bừng lên. Cũng may Minh giới quanh năm âm u sương lạnh, hơn nữa linh thể* vui buồn đều không lộ ra ngoài nên nhất thời chẳng ai nhận thấy vẻ bối rối của y.

Âm giọng lạnh lẽo của Ngưu sứ giả lại vang lên, vừa lúc giải vây cho Ỗ Huyền đang thẹn: “Đến giờ rồi, đi thôi!”

Mới đặt chân lên đất lạ đã đụng phải gã hung thần ác sát cỡ đó, hai huynh đệ nào dám có nửa điểm không nghe, đành bước theo vậy. Bốn người từ từ băng qua vùng hoang mạc mù sương. Diệu Dương và Ỗ Huyền tò mò nhìn ngó chung quanh, rõ ràng lúc này bọn họ thấy hoang mạc trống trải vô biên, thế mà đi chưa hết thời gian uống một chung trà đã đến đầu bên này.

Nơi màn sương dày đặc ấy kết thúc là một khu vực chật hẹp lổm chổm quái thạch, hai bên vách núi lộ ra đầy những mũi đá sắc nhọn, trùng trùng chĩa lên như muốn đâm vào khoảng mộng lung u tối.

Một lối mòn tro đá vụn gần đủ cho ba người đi hiện ra trước mắt, tro tro uốn lượn về phía xa xa.

Một tấm bia đá cao chừng chín thước sừng sững trên khe núi, bên ngoài khắc hai chữ đỏ tươi như máu: Minh giới.

Bốn người vừa đi được một chốc, Diệu Dương bỗng cảm thấy từ phía đầu kia con đường đó có một luồng khí lạnh ập tới, thúc vào mặt, bèn ngừng chân, linh thể không kìm được phát rùng mình. Đối với chốn Minh giới địa phủ trong truyền thuyết này, y rất hiếu kỳ, nhin không được buột hỏi Nhân nhi: “Chúng ta đi đâu vậy? Sao bỗng đứng lại lạnh thế này nhỉ?”

“Lạnh ư?” ba người kia không khỏi kinh ngạc dùng ngay lại.

Ỗ Huyền nghi hoặc nhìn vị huynh đệ của mình, bởi vì y cảm nhận được rất rõ không khí từ đầu kia con đường đá truyền lại. Đó là một loại cảm giác dễ chịu khó nói nên lời, có thể giúp y tĩnh tâm và thư giản. Cho nên y còn tưởng đây là một trò hề của Diệu Dương.

Nhan nhi lạ lùng ngó nghiêng dò xét Diệu Dương, tò mò hỏi: “Sao lại thế được? Linh thể của con người một khi đã thoát khỏi thân xác thì không còn bị các loại cảm giác, hơi thở, khí huyết trói buộc nữa, vậy nóng lạnh ở đâu ra chứ?”

Minh linh Hồn thể của Ngưu sứ giả tất nhiên cảm ứng được sự khác lạ đằng sau hai người, trong lòng kinh ngạc không thôi. Lý do là hai người này, một người cho y cảm giác thân thuộc, còn người kia lại có thể khiến y nảy sinh nỗi sợ hãi tự đáy lòng, những chuyện này trước nay chưa từng có. Hơn nữa từ hồi nào đến giờ y đã dẫn biết bao linh thể hồn phách nhưng chưa từng gặp qua linh thể nào

sung mãn tràn trề như bọn họ. Tất cả những việc này thực không thể tưởng tượng nổi!

“Vậy sao?” Diệu Dương ngoài miệng hỏi thế nhưng trong lòng vẫn cảm thấy nghi hoặc khó giải thích.

Ỗ Huyền cũng lấy làm khó hiểu, hỏi: “Thế sao ta vẫn cảm thấy có hơi thở giống như trên dương gian vậy?” Vừa nói y vừa cố dùng lỗ mũi hít vào thở ra mấy lượt.

Nhân nhi miệng mỉm cười trả lời: “Linh thể là do ba hồn bảy vía kết tụ thành, khi ở trên dương gian còn cần đến không khí đất trời, hưởng chi là xuống Minh giới chứ? Nếu người dương gian đánh mất hồn phách thì hơi thở sẽ rối loạn thần trí mơ hồ, còn linh thể ở Minh giới nếu hồn phách không đồng đều sẽ giống như một cái xác không hồn, chẳng những cứng đờ mà còn không có hơi để nói này nói nọ!”

Diệu Dương và Ỗ Huyền lại xem xét tỉ mỉ linh thể của mình, nhưng bất kể thế nào cũng không phát hiện ra gì cả. Ỗ Huyền cảm thấy bị kích thích, theo thói quen ngẫm lại nội dung của Huyền Pháp yếu quyết, nhưng vẫn không nhớ ra có ghi chép nào liên quan đến linh thể, chỉ đành nghi hoặc hỏi: “Này Nhân nhi, cái linh thể do ba hồn bảy vía tụ thành rốt cuộc là cái gì vậy, nó với thân thể ở dương gian có gì khác nhau?”

Nhân nhi hiểu kỳ liếc mắt đánh giá Ỗ Huyền rồi đáp: “Hai người lạ thật đó! Thường mấy linh hồn đến đây chỉ biết khóc than rên rỉ, van xin hối lỗi không ngừng, dọc đường cứ la hét những câu đại loại không muốn chết! Còn các người thì ngược hẳn, hình như vẫn còn thói quen trên dương thế, hỏi cái này hỏi cái kia, chẳng lẽ muốn xin thường trú ở đây hay sao?”

Diệu Dương cười ha ha, tỏ vẻ nho nhã cảm khái: “Cái này có lẽ nên gọi là ‘chấp nhận thực tại’ đó!”

Dáng vẻ ngộ nghĩnh tức cười ấy khiến cho Y Huyền cùng Nhân nhi cười đến lạc giọng. Nhân nhi liếc mắt nhìn Diệu Dương, cười duyên nói: “Thật ra ba hồn bảy vía của linh thể chính là mệnh căn bản nguyên* của thân thể! Con người có thể tồn tại được nơi Dương giới, ấy là nhờ vào sự nuôi dưỡng thân thể có chọn lọc và đào thải cùng với tư cảm* của mệnh căn bản nguyên, hai điều kiện này thiếu một cũng không được. Ba hồn bảy vía chứa trong mệnh căn bản nguyên là một trong những điều thần bí ảo diệu nhất của trời đất! Mẫu thân ta nói, dù có là nhân vật lợi hại trong Thần, Huyền, Ma, Yêu đi chăng nữa cũng không cách nào thoát ra ngoài hồn linh phách thể mà tồn tại, bởi vì bất cứ phương pháp tu chân nào cũng phải nhằm vào nó mới có thể tạo biến hóa...”

Tiếng ho khan của Ngưu sứ giả vừa lúc cắt đứt mạch nói của Nhân nhi, hiển nhiên có ý trách nàng ta quá nhiều lời. Nhân nhi lè lưỡi, đành dùng câu chuyện, quay sang hai huynh đệ chỉ chỉ về phía Ngưu sứ giả, tỏ vẻ bất lực.

Hai huynh đệ lú lú cả lưỡi, sao còn dám hỏi nhiều nữa. Có điều kỳ quái là, sau khi cơn lạnh lẽo vừa lướt qua, linh thể của Diệu Dương rất nhanh đã thích ứng được, một cảm giác ấm áp theo đó tràn ngập khắp cơ thể. Y thấy linh thể của mình có vẻ cũng chẳng có gì bất thường, liền thừa cơ lảng chuyện: “Vừa rồi có lẽ do ta chưa quen thôi. Hà, phải rồi, Nhân nhi còn chưa nói cho ta biết, chúng ta đang định đi đâu?”

“Âm Dương giới, sông Sinh Tử...”

Từng tiếng đầy quý khí của Ngưu sứ giả vang lên, Diệu Dương và Ý Huyền bất giác thấy trong lòng phát lạnh, đứng cầm như thóc tại chỗ, một câu cũng chẳng dám thốt mắc.

Nhân nhi ngó vẻ mặt hoảng sợ của hai người, nhin không được phì cười, nói: “Thật ra cũng chẳng có gì đâu, chỉ là một rãnh nước tối tăm hỗn độn cả ngàn vạn năm nay rồi!”

Ngưu sứ giả không khỏi có chút ngao ngán, mặt nạ đầu trâu lúc lắc mạnh tỏ vẻ không vừa ý, nhưng chẳng dám nói gì chỉ đành bước lên trước dẫn đường.

Thật chẳng ngờ Cô nàng tên Nhân nhi này tuy nhỏ tuổi như vậy nhưng Ngưu sứ giả kia lại không dám đắc tội trước cách xử sự của nàng ta, điều đó khiến hai huynh đệ Diệu Dương, Ý Huyền không khỏi bắt đầu nhìn nàng ta bằng con mắt khác.

“Giờ chỉ còn một quãng ngắn nữa, hay các người kể cho ta nghe vài chuyện trên dương gian đi!” Nhân nhi thấy Ngưu sứ giả biết điều tránh ra thì càng hỏi này hỏi kia không hề cố kỵ.

Diệu Dương trời sinh dẻo miệng, lúc này chính là cơ hội để thể hiện bản lĩnh, chốc chốc bông đùa đôi câu khiến cho Nhân nhi cười tươi không ngớt. Nhân nhi đương nhiên cũng không quên Ý Huyền kín tiếng bên cạnh, lâu lâu lại chủ động hỏi chuyện nhân gian, Ý Huyền đều trả lời tỉ mỉ. Chưa hết quãng đường, không khí giữa ba người chẳng hiểu từ lúc nào đã trở nên rất thân mật.

Đang lúc ba người trò chuyện rôm rả, âm giọng lạnh lẽo vô tình của Ngưu sứ giả lại đột ngột vang lên: “Đến nơi rồi!”

Ba người dừng lại, thì ra bọn họ đã đến cuối con đường đá tự lúc nào. Diệu Dương cùng Ý Huyền ngẩng đầu nhìn về trước, chỉ cảm thấy trước mắt rất sáng sủa...

Vách núi dọc hai bên đường chỗ này tựa hồ bị một lưỡi dao sắc bén phạt làm đôi, trong màn sương dày đặc âm u hiện ra một con sông rộng hơn mười trượng lững lờ giữa hai ngọn núi. Một chiếc cầu treo vắt ngang sông, từ dưới chân bọn họ vươn dài vào màn sương mỏng lung mịt mờ phía trước...

“Đây chẳng lẽ chính là sông Sinh Tử và cầu Nại Hà sao?” Diệu Dương tò mò hỏi, “Lạ thật, trên đời này mỗi ngày đều có kẻ sống người chết, vì sao hôm nay trông hoang vắng thế này?”

“Không sai, đây chính là sông Sinh Tử và cầu Nại Hà trong truyền thuyết của Dương giới các ngươi!” Nhân nhi gật gù, rồi lại lắc đầu nói tiếp: “Bình thường nơi đây vốn rất náo nhiệt, ta cũng không biết tại sao giờ lại vắng vẻ như thế?”

Ý Huyền nhin đã lâu, lúc này không kìm được lên tiếng hỏi: “Lúc này cô nói người ta sau khi chết, linh thể không đáp ứng được với số mệnh âm dương của Dương giới, sẽ theo phần trong của dương mà bay lên, phần đục của âm mà sa xuống, thoát khỏi sự trói buộc của Ngũ hành dương gian, đi đến Minh giới... Cả các sứ giả dẫn hồn như các vị nữ, đáng lẽ phải có rất nhiều mới đúng!”

“Đúng đó, thường thì các sứ giả dẫn hồn đều canh giữ tại sa mạc rộng mênh mông ở Minh vực mà các ngươi xuống khi này. Nhưng lạ thật, lúc này ta cũng không nhìn thấy sứ giả dẫn hồn nào nữa!” Nhân nhi trầm ngâm chốc lát, lại hướng sang Ngư sứ giả, hỏi: “Ngư đại thúc, thúc có biết xảy ra chuyện gì không?”

Ngưu sứ giả nghe nàng ta hỏi, chần chừ hồi lâu mới lạnh lùng đáp: “Vì hiện giờ chính là lúc xảy ra kiếp nạn Cửu Tinh Thực Nguyệt ngàn năm khó gặp, nên những sứ giả dẫn hồn tu vi thấp kém phải trở về Minh đình để tránh thiên kiếp!”

“Ồ!” cả ba đồng thời gật đầu, như hiểu như không.

“Đi thôi!” Ngưu sứ giả chẳng biết vô tình hay cố ý liếc nhìn Nhân nhi, sau đó đặt bước chân đầu tiên lên cầu Nại Hà, đưa tay chỉ hướng cho Diệu Dương và Ý Huyền phía trước, giọng nói trở về ngập ngụa âm khí.

“Một khi qua cầu Nại Hà rồi, nhân quả của ba đời sẽ không còn quan trọng nữa” Nhân nhi sao lại không biết Ngưu sứ giả muốn ám chỉ điều gì, liền tách khỏi hai người đứng sang bên, sau đó thở dài một hơi, đối với hai huynh đệ lưu luyến không thôi, nói: “Tiểu Dương, Tiểu Ý, Nhân nhi rất vui vì quen được hai người, thật cảm ơn hai người đã kể cho ta nghe nhiều chuyện nhân gian như vậy! Hai người đi đường bình an, sau khi vào được luân hồi nhớ phải làm người cho thật tốt!”

“Chúng ta nhất định sẽ gặp lại!” Diệu Dương và Ý Huyền áy náy đáp, sau đó bước lên cầu Nại Hà, theo bóng lưng Ngưu sứ giả đi trên chiếc cầu lắt lẻo. Lại quay về hướng Nhân nhi vẫy tay từ biệt lần nữa, rồi mới bước về phía màn sương trùng trùng bờ bên kia.

Lúc Ngưu sứ giả dẫn hai người tới giữa cầu, Ý Huyền cúi đầu nhìn mặt nước sông Sinh Tử đang như ẩn như hiện trong màn sương mờ mịt, bỗng ngừng chân, khẽ “ô” một tiếng. Diệu Dương cũng ngừng theo, cất tiếng hỏi: “Sao vậy?”

Ỗ Huyền chỉ xuống mặt nước dưới cầu, khó hiểu nói: “Người xem, nước sông Sinh Tử sao lại như thế...”

Diệu Dương theo hướng Huyền chỉ nhìn xuống, quả nhiên phát hiện nước sông Sinh Tử có vẻ rất kỳ lạ.

Nhìn kỹ qua màn sương mờ lung, nguyên trạng của sông Sinh Tử hiện ra khá rõ. Thì ra trên cùng một con sông lại có thể dung nạp hai luồng nước khác nhau, chỉ thấy hai dòng một đỏ một đen hoàn toàn phân tách; tuy nước trôi rất gấp nhưng không hề khuấy động, lặng lẽ chảy về trước.

Đang lúc hai người cảm thấy vô cùng quỷ dị, bỗng nhiên một luồng lực lượng lớn như thủy triều không biết ở đâu từ bốn phía ập tới, vây chặt thân thể hai người vào giữa cầu.

Lúc này, hai huynh đệ cảm thấy chính linh thể của mình cũng không chịu sự điều khiển của bản thân, trước sau đều như có một vách tường vô hình ngăn lại, không thể tiến lên nửa bước, cũng không thể lui về nửa bước. Hai người nhìn nhau, cùng có cảm giác quái dị.

Ngưu sứ giả cảm ứng được linh thể hai huynh đệ đang mắc kẹt, rất ngạc nhiên nhìn lại, hồi lâu mới nói: “Cầu Nại Hà trên sông Sinh Tử là nơi giao hội của khí âm dương trong Tam giới Lục đạo, nhưng nếu hai khí âm dương đã vượt qua giới hạn của linh thể, dù chỉ lệch nhau nửa điểm cũng không cách nào đi qua được. Có điều dù là linh thể đã vượt qua giới hạn của đệ tử tầm thường trong Tử tông Thần, Ma, Huyền, Yêu cũng không xuất hiện loại tình huống này, trừ phi chính là truyền nhân chính tông đã đắc đạo...”

Nhân nhi lúc này chạy tới, nghe mấy lời này thì kinh ngạc vạn phần, nhìn chăm chăm vào hai huynh đệ, ánh mắt sau mặt nạ đầy vẻ hoài nghi khó tin.

“Đắc đạo?” hai huynh đệ cùng lúc bật ra nụ cười gượng gạo, thử nghĩ nếu không phải bị cái tên Xi Bá của Đông Thánh đạo gì đó lừa, hai người làm sao đến cả tính mạng mình cũng bị mất kia chứ.

Ngưu sứ giả trầm ngâm một hồi, nghiêm mặt nói: “Việc này không đơn giản, cần báo lên Minh đế kịp thời, nếu không...” Đang nói, Ngưu sứ giả bất chợt dừng lại, có chút dự cảm nhìn về phía lúc này vừa rời đi.

Ba người Ỗ Huyền, Diệu Dương cùng Nhân nhi nhìn Ngưu sứ giả, vẻ mặt kinh nghi ngập ngừng muốn nói, đều không hiểu chuyện gì xảy ra, lại theo ánh mắt nhìn về phía sau, nhưng chỉ thấy lối đi mịt mờ hôn ám, tầm mắt căn bản không vượt qua được khoảng cách vài trường.

Nhân nhi tò mò hỏi: “Ngưu đại thúc, sao rồi?”

Ngưu sứ giả sắc mặt nghiêm trọng, nhìn Diệu Dương và Ỗ Huyền, trầm giọng nói: “Có người đến!”

Lời chưa dứt, từ sâu trong màn sương mờ mịt có tiếng kinh phong xé gió truyền đến. Không đợi bọn họ kịp phản ứng, một tiếng gát nhẹ yêu kiều đã vang lên: “Hai vị sứ giả dẫn hồn, xin dừng bước!”

Ỗ Huyền và Diệu Dương nghe ra thanh âm quen thuộc này, trong lòng cực kỳ lo lắng. Những muốn lập tức rời khỏi đây, tiếc rằng lại bị

luồng lực lượng hùng hậu trên sông Sinh Tử giữ chặt lấy, không cách nào thoát thân được.

Ngưu sứ giả và Nhân nhi cảm ứng được luồng Yêu năng mạnh mẽ đang ép đến, lập tức thủ thế. Nhân nhi căng thẳng hỏi: “Ngưu đại thúc, là ai đến vậy?”

Nhân nhi vừa dứt lời, bốn người trên cầu liền nhìn thấy một thân thể khoác lụa đen từ trong màn sương lạnh lẽo mờ lung bước ra, lờ mờ thấy da thịt trắng như tuyết, bất kể dung mạo hay dáng vẻ đều khiến người ta liên tưởng đến một nữ nhân kiều mị. Lúc này ả ta đã duyên dáng đứng ngay đầu cầu Nại Hà.

Đó chính là ả đàn bà tự xưng Vạn Yêu Chi Hậu - Yêu hồ ngàn năm Đát Kỷ.

Ỗ Huyền và Diệu Dương không khỏi cười chua chát, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ ả yêu tinh này đến chết vẫn không buông tha cho họ hay sao? Nghĩ đến sự đáng sợ của Đát Kỷ, đột nhiên hai người cảm thấy thà trốn vào trong Minh đình còn tốt hơn rơi vào tay ả ta.

Chỉ nghe Ngưu sứ giả phẫn nộ quát: “Ngươi là kẻ nào? Có biết xâm phạm Minh giới là tội gì không?”

Đát Kỷ tỏ vẻ khinh thường, liếc Ngưu sứ giả một cái, sau đó nghiêm mặt nói: “Bằng vào thân phận một sứ giả dẫn hồn nhỏ bé như ngươi, chưa đủ tư cách hỏi bản cung là ai đâu! Ngươi chỉ cần đem hai linh thể này giao cho bản cung là được!”

Ngưu sứ giả nghe vậy lấy làm kinh hãi, vì không nắm thóp được đối phương nên đành hỏi dò: “Chẳng hay các hạ là đệ tử của vị

Thượng thần nào, xin báo ra danh hiệu, chỉ vì ta không đảm đương nổi tội danh bắt thả linh thể nên vẫn phải thỉnh ý bề trên mới được!”

Nhân nhi trước nay được nuông chiều, sao có thể dễ dàng bỏ qua thái độ kiêu ngạo của Đát Kỷ, lớn tiếng cười lạnh: “Chẳng lẽ chỉ cần là đệ tử của chư thần thì có thể tùy ý đến Minh giới ra oai sao?”

Đát Kỷ nghe vậy hừ lạnh, không nói nhiều nữa, chỉ thấy trong khoảnh khắc thân hình ả ta bỗng bồng bềnh liệng qua, thi triển Mị Ảnh ảo phái mạnh nhất của Yêu tông, áp tới bốn người trên cầu. Quả nhiên không hổ là cao thủ tuyệt đỉnh của Yêu tông, chẳng đợi Ngư sứ giả cùng Nhân nhi kịp phản ứng, Đát Kỷ đã chộp lấy Diệu Dương và Ý Huyền rời khỏi cầu.

Diệu Dương và Ý Huyền thấy linh thể cảm ứng được một luồng lực ôn nhu ập tới, nhẹ nhàng thoát khỏi lực hút quái lạ của sông Sinh Tử, quay về đầu cầu Nại Hà. Chợt nghe một trận gió thơm thốc vào mặt, hai người mới định thần nhìn kỹ, chỉ thấy thân hình Đát Kỷ như ẩn như hiện trở về kệ bên. Hai người nhất thời sợ đến la oai oái, mau mau chạy dạt sang hai bên.

“Hai tên tiểu oan gia này, sao lại phải như thế chứ?” ánh mắt dấm dăng của Đát Kỷ liếc bọn họ, pháp quyết trong tay ngấm đẫm động. Diệu Dương cùng Ý Huyền đành bất lực trở về bên ả ta, muốn cử động cũng không thể được nữa. Hai huynh đệ biết mình vừa bị ả ta thi triển Yêu thuật, chỉ đành nhắm mắt thuận theo, nhăn nhó tuyệt vọng như bị người ta cắt tiết.

Nhân nhi rất giận, mười ngón tay nhỏ nhắn bắt quyết. Huyền Minh Khí Kiếm quyết do chính Minh đế* thân truyền lập tức vấy ra. Chỉ thấy mười đạo kiếm khí sắc bén chói sáng hai bên bờ Sinh Tử,

ngoằn ngoèo vẽ mấy quỹ đạo Huyền quang hình thù rất lạ, xua tan lớp lớp sương mù, đồng loạt nhắm về phía Đất Kỷ đánh tới.

Không chỉ có Đất Kỷ kinh ngạc trước đạo hạnh Huyền Pháp của nha đầu này, mà ngay Ngưu sứ giả cũng cực kỳ ngạc nhiên. Bình thường thấy Nhân nhi bướng bỉnh ham chơi thế, nào ngờ đến khi ra oai lại dũng mãnh nhường kia.

“Hay lắm!” Đất Kỷ sao không biết Khí Kiếm quyết của Nhân nhi lợi hại. Lại thêm một kẻ chưa rõ bản lĩnh thế nào như Ngưu sứ giả, ả ta tự biết bằng vào Yêu năng vừa khôi phục của mình căn bản không thể nắm chắc phần thắng. Ả ta bèn quát ngọt một tiếng, Yêu năng nhanh chóng kết thành Mị Tuyệt Hộ Thể kết giới, mang Diệu Dương, Ý Huyền và mình cùng nấp vào bên trong màn ánh sáng hỗn độn đó.

“Tiểu nha đầu, bản cung muốn xem người cuối cùng sẽ làm ai bị thương đây?”

Nhân nhi thấy Đất Kỷ biết rõ kết giới không cách nào bảo vệ cho cả ba, nhưng vẫn thi triển kiếm khí mị hoặc, rõ ràng muốn đem Diệu Dương và Ý Huyền ra làm lá chắn. Trong lòng nàng ta đã giận đến thất khiếu xì khói, nhưng vì lo lắng kiếm khí sắc bén có thể ngộ thương đến hai huynh đệ, nên tạm thời thay đổi hướng pháp quyết. Kiếm khí loạn xạ không người điều khiển bắn vào mặt sông Sinh Tử, làm dấy lên vô số bọt nước, kiếm hoa.

“Tiểu nha đầu hôi sữa kia, người quay vào bụng mẹ mà tu luyện thêm năm trăm năm nữa, may ra mới đủ tư cách cùng bản cung giao đấu, biết chưa?” Cánh tay ngọc của Đất Kỷ khẽ vung, mang linh thể của Diệu Dương cùng Ý Huyền hóa thành hai luồng khí,

phong ấn trong lòng bàn tay. Ắ ta lại lấy ra một vật ném về phía Ngưu sứ giả, bộ dạng hết sức vội vàng, nói: “Hai kẻ này rất quan trọng, một khi bản cung lỡ việc, các người có đảm đương nổi không?” Nói rồi, gót sen điểm nhẹ, thân hình tung lên không bỗng bênh lướt đi.

Nhân nhi vô cùng tức giận, đang định đuổi theo thì Ngưu sứ giả đã kịp quát: “Công chúa, đủ rồi!”

“Có chuyện gì thế?” Nhân nhi thấy Ngưu sứ giả đang cầm trong tay một hòn đá ngũ sắc sặc sỡ phát ra ánh sáng kỳ dị, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Hòn đá này là cái gì vậy?”

Ngưu sứ giả nghe được lời này của Nhân nhi thì có chút dở khóc dở cười, lắc đầu than thảm, sau đó tỏ vẻ trang trọng đáp: “Hòn đá này là Thạch Phù ngũ sắc, chính là lệnh phù nổi tiếng Tam giới của Nữ Oa nương nương. Năm đó trong cuộc chiến Thần Ma, Ma môn dị tộc dòng Cung Công đập đầu vào núi Bất Chu, có ý vùi trời lấp đất. Nữ Oa nương nương lúc lâm nguy nhận lệnh, luyện thành Thần thạch ngũ sắc để vá trời giải nguy, công đức ấy thật vĩ đại! Thạch Phù ngũ sắc này chính là lưu vật được tạo nên từ Thần thạch ngũ sắc, chư thần khắp trời đất đều nhất trí ân chuẩn, Tam giới Lục đạo thấy đá như thấy người...”

“Đủ rồi, đủ rồi...” Nhân nhi nhin không được, cắt ngang lời Ngưu sứ giả: “Mụ ta chẳng phải chỉ là kiêu ngạo kể công sao, có gì đặc biệt hơn người chứ. Chỉ bằng vào một hòn đá trong tay mà đã kiêu căng như vậy, nói thế nào cũng không để Minh giới chúng ta vào mắt!”

Nhân nhi nhớ đến chuyện vừa rồi, lại nghĩ tới hai huynh đệ Diệu Dương và Ý Huyền, hận đến giậm chân bành bạch. Có lẽ vì thân

phận nàng ta quá đặc biệt, khắp Minh giới ai ai cũng kính sợ vài ba phần nên làm sao có loại tri giao vừa gặp đã thân như vậy. Bây giờ vất vả lắm mới quen được hai vị huynh đệ nói năng hợp ý thú vị, thì Đát Kỷ lại đến bắt họ đi, làm sao không khiến nàng ta tức giận cho được.

Ngưu sứ giả thấy Nhân nhi nổi giận thật, sợ quá vội nói: “Công chúa bớt giận, sự tình không phải như vậy, mà là...”

Nhân nhi bực bội cắt ngang lời giải thích của y, phần nộ nói: “Mà là cái gì? Dù sao cũng mặc kệ, món nợ này ta đã nhớ kỹ, hừ, Nữ Oa, bà chờ xem! Ngày nào đó ta sẽ cho bà thấy sự lợi hại của ta!” Nói xong liền thở hỗn hển bay đi.

Ngưu sứ giả nhìn theo vị tiểu Công chúa điêu ngoa đang dần bay xa, lắc lắc đầu khẽ thở dài, lại ngậy ra nhìn Thạch Phù ngũ sắc sắc sỡ trong tay, lẩm bẩm: “Chẳng ngờ đúng là Thạch Phù ngũ sắc, không biết hai tên tiểu quý kia rốt cuộc có lai lịch gì mà chọc giận đến cả Nữ Oa nương nương, sợ rằng Minh giới sắp gặp chuyện, ta phải lập tức đi bẩm báo mới được!”

Y chẳng thềm quay lại màn sương trùng trùng trên cầu Nại Hà nữa, thân hình trong nháy mắt đã lặng lẽ biến mất.

Đát Kỷ mang theo linh thể Diệu Dương và Ý Huyền ra khỏi Minh giới hư vực, trong sắc trời thấy còn sớm, ả ta bèn cưỡi Yêu vân bay thẳng tới một nơi cách Triều Ca hơn ba mươi dặm về hướng Đông, rồi mới rời mây đáp xuống. Nguyên lai nơi này trước có Xá Thủy bao quanh, sau có đồi cao che chắn, là một nấm mồ đã hoang phế từ lâu.

Cỏ dại mọc um tùm trên mấy nấm mồ khuất dạng trong những hào sâu ẩn sau sườn núi. Trên những tấm bia không nguyên vẹn, lờ mờ có thể thấy mấy nét chữ triện, nhưng cũng bị tàn phá đến khó mà đọc nổi. Những tấm bia lẫn lộn hoang tàn, đứng trơ trọi nơi gò cao, lộ đầy vẻ ảm đạm thê lương.

Đát Kỷ từ từ dừng lại, nhìn tấm bia sứt mẻ cao vài thước trước mắt, hừ lạnh nói: “Hiên Viên ơi là Hiên Viên, uống cho người một đời vì cơ nghiệp của hậu thế, chẳng ngờ nơi chôn cất của mình rốt cuộc lại thê lương thế này!”

Nói xong, Đát Kỷ khinh khỉnh cười mấy tiếng, hơi ngó nghiêng xung quanh, thân thể yếu kiều xoay chuyển lền vào khu mộ. Mặc dù khu mộ ăn ngấm vào lòng đất, trước mắt ả ta chỉ là một màn tối đen, giơ tay ra còn không thấy năm ngón, nhưng đôi tròng yêu của ả ta loang loáng phát sáng nên bước đi rất dễ dàng.

Thoáng chốc, ả ta đã đến gian mộ thất cuối cùng.

Chỉ nghe ả ta vỗ tay hai tiếng “phách phách”, ánh đèn lân tinh trên vách mộ thành linh phát sáng, trên nền mộ thất trống trải bày ra hai cỗ thi thể đã cứng đờ. Nhìn kỹ, bên ngoài mỗi thi thể luẩn quẩn một vòng mây mù quái đản màu tím nhạt, lờ mờ có thể nhận ra chính là thân xác của hai huynh đệ Diệu Dương, Ý Huyền.

Đát Kỷ gót sen khẽ động, bước đến gần hai thi thể kia, nhìn nhìn cười lạnh bảo: “Hai người cũng vận đở lắm, có thể khiến bản cung dùng thuật giúp hai người duy trì một luồng dương khí bất diệt, nếu không ngũ khí tan đi là âm dương đoạn tuyệt... Khi đó cho dù Đại La Kim Tiên đích thân đến cũng không cứu nổi hai cái mạng hèn hạ các người về đâu!”

Đất Kỳ hé môi son, lẩm nhẩm bí chú pháp quyết độc môn, lại thấy ngọc chưởng bên trái giơ lên, làn mây tím quái đản đang vờn quanh hai thân xác bị hút trở về thân thể ả ta. Sau đó ả ta mở lòng bàn tay phải, thả ra linh thể của Diệu Dương cùng Ý Huyền. Dưới sự khống chế của song chưởng tràn ngập Yêu năng, linh thể hai người được ả ta chậm chậm ép nhập trở vào thân xác.

Nhìn từ bên ngoài chỉ thấy quá trình đó cực kỳ đơn giản, nhưng cao nhân pháp đạo hiểu rõ Tam giới vạn linh như Đất Kỳ biết rằng, linh thể và thân thể là sự kết hợp hoàn hảo của thiên đạo tự nhiên. Chính vì “Thiên đạo không thể nghịch chuyển, người chết không thể phục sinh” cho nên bất cứ sơ suất dù vô tình hay cố ý nào đều sẽ dẫn đến hậu quả khôn lường.

Đất Kỳ vận Yêu năng toàn thân thực hiện quá trình này, cho đến khi Ngũ hành mạch khí của thân thể và âm dương nguyên khí của linh thể đã kết hợp hoàn chỉnh tuyệt đối, mới giật mình nhận ra Yêu năng vừa khôi phục giờ đây khó có thể duy trì được. Gương mặt yêu kiều không khỏi bất giác tái nhợt, cảm giác suy sụp vô lực, bèn ngôi phệt xuống đất, mồ hôi vã ra đầm dề, hồng hộc thở dốc.

Đất Kỳ khổ tu ngàn năm mới có được thành tựu như hiện giờ, tuy kết oán với vô số nhân vật, đánh nhau chém giết thừa kinh nghiệm, nhưng chưa bao giờ thảm hại khủng khiếp thế này. Cho nên giờ đây trong lòng ả ta hận Xi Bá đến nghiến răng ken két, lại càng giận hai tên huynh đệ trước mặt, ánh mắt tràn ngập hung quang, bộ dạng hung dữ như muốn ăn tươi nuốt sống hai người.

Chỉ nghe một trận rên rĩ vang lên, Diệu Dương từ cơn vô tri vô giác tỉnh lại trước, từ từ mở mắt. Cảm giác từng cơn đau đầu như

búa bổ, cố ngọ ngoậy lắm mới chống được nửa người dậy, y mơ hồ cảm thấy thân thể mình nặng nề hết sức. Khó tin quá, y liền vận lực bấm mạnh một cái. Đau đến muốn méo miệng mà vẫn không dám tin vào việc trước mắt.

“Không cần thử nữa, người quả thật đã từ cõi chết trở về!”

Diệu Dương quay đầu nhìn, người vừa nói chính là Đát Kỷ. Trong lòng y kinh hoàng cực độ, nhưng sau khi biết mình vẫn sống thì vui mừng quá đỗi, không có cảm giác sợ hãi gì nữa.

Y bèn mau chóng lay Ý Huyền đang nằm cuộn tròn bên cạnh, gương mặt không nén nổi hưng phấn, la to: “Tiểu Ý, mau mau dậy đi, chúng ta đã...”

Ý Huyền bực mình hừ một tiếng, trở người qua. Diệu Dương trông thấy Ý Huyền đang dần tỉnh lại thì kinh ngạc đến phồng mang trợn mắt, lời không thốt ra nổi, run giọng nói: “Thế này... Thế này là... Đã xảy ra chuyện gì vậy chứ?”

Ý Huyền cũng cảm giác thân thể mình có biến đổi quái dị. Đang ngạc nhiên, y liếc nhìn Diệu Dương ở bên cũng đang sợ y đến thất sắc. Không tự chủ được, Huyền vuốt vuốt mặt mình, hoảng hốt hỏi: “Người là Tiểu Dương?”

Diệu Dương ngây ra hồi lâu, thần thờ gật đầu, không khỏi hỏi lại: “Người là Tiểu Ý?”

Đát Kỷ thấy hai huynh đệ hỏi qua hỏi lại một cách khó hiểu như thế, trong lòng nổi giận, thân thể mềm mại vụt đứng dậy, quát lớn: “Hai tên tiểu tạp chủng các người, chớ có bỡn cợt trước mặt bản

cung nữa. Bản cung có thể để các người sống thì cũng có thể làm cho các người chết nhục nhã hơn!”

Diệu Dương ngó gương mặt vừa quen vừa lạ của Ý Huyền kia, cười nhả nhỏ: “Ta xin nương nương, giờ chính là nương nương đang đùa cợt chúng ta, không phải chúng ta bày trò!”

Ý Huyền nói theo: “Chết thì thôi, nhưng sống thế này chẳng khác gì từ giày vò mình, so với chết còn khó chịu gấp ngàn lần! Nghĩ xem nếu người nhìn thấy mình đang đứng trước mặt chính mình, người sẽ có cảm giác thế nào chứ?”

Đát Kỷ ió” nhẹ một tiếng, rớt cuộc cũng hiểu ra, vẻ mặt khinh thường không thềm đếm xỉa, hừ lạnh nói: “Bất quá chỉ là đem linh thể hai người trao lại thôi, có gì đâu chứ? Bản cung đổi cho hai người trở về là xong!” Mấy lời cuối này hết như phun từ kẽ răng khiến Ý Huyền cùng Diệu Dương đều không nhịn được phát rùng mình.

Đát Kỷ gắng chặt lọc, xuất ra một chút Yêu năng, gót sen khẽ dịch chuyển, nháy mắt đã đến giữa Diệu Dương và Ý Huyền, đôi bàn tay thon dài trong suốt như ngọc lệ làng đặt lên đỉnh đầu hai tiểu tử kia, Yêu năng trong người ả ta theo chướng tuôn ra, chảy vào thể xác bọn họ.

Theo luồng Yêu năng đang tràn vào đó, Ý Huyền cùng Diệu Dương chợt cảm thấy Ma năng trong người mình hình thành nên một vòng xoáy Ma lực, một cơn lốc sức mạnh. Lấy ba vị trí thượng - trung - hạ của bể khí Đan điền trên người mình làm trọng tâm, Đát Kỷ không ngừng lôi kéo bản nguyên thể mạch của hai huynh đệ. Trong nháy mắt, các loại đau đớn như chùy đập, kim đâm, bỏng rát,

lạnh lẽo và hàng trăm thú thống khổ lập đến, khiến cho Diệu Dương và Ý Huyền đau đớn đến không thiết sống nữa.

Thủ đoạn rút kiệt sự sống của linh thể thế này quả thực chưa ai từng nghe đến, chính là lấy Yêu năng thuần túy xâm nhập vào thân thể hai huynh đệ, trước tiên tách rời dương năng của Ngũ khí thể mạch, sau đó đem âm linh hồn thể vốn chôn sâu trong biển tư tưởng của hai người, từng phân từng tấc rút ra ngoài...

Chưa hết thời gian uống một chung trà, thần trí của hai huynh đệ đã dần trở nên mơ hồ. May mà hai người không có các loại ngoại lực chống đỡ như Nguyên năng hay Đạo Cơ nên linh thể rất dễ bị Yêu năng bức khởi bản thể, trong hư không hoán đổi với nhau, sau đó tự quay lại thân thể vốn có của mình.

Nhưng đúng vào thời khắc máu chốt này, khi linh thể của hai người đang trở về thể xác, dị biến bỗng phát sinh...

“Bùm!” một tiếng, xung quanh thân thể Diệu Dương và Ý Huyền đột ngột xuất hiện một luồng lực lượng mãnh liệt khó hiểu, từ từ kéo thân xác hai người lên, lơ lửng giữa không trung. Lực lượng này xoay tròn, cùng Yêu năng của Đát Kỷ va chạm mạnh, bỗng nhiên một nguồn Ma năng to lớn từ đó điên cuồng vọt ra, men theo luồng Yêu năng hướng về phía Đát Kỷ cuốn tới.

Kinh hãi vì gặp dị biến, Đát Kỷ gắng nén nguồn Yêu năng cuộn cuộn cùng tâm tình đang có chút kích động của mình xuống, tránh sự xâm nhập của Ma năng, lão đảo đến suýt ngã ngối trên đất. À ta định thần nhìn lại, Ý Huyền cùng Diệu Dương đang trôi nổi trong hư không, hiển nhiên đã hôn mê, những gương mặt lộ vẻ điềm tĩnh lạ thường.

Càng làm cho Đất Kỷ kinh hãi hơn là, nơi Ấn đường của hai huynh đệ này hiện ra một đường ánh sáng rực rỡ. Đó là một dấu ấn hình nửa con cá đầu tròn đuôi nhọn, một xanh một tím ngược hướng vào nhau, như ẩn như hiện đang lóe lên những tia kỳ dị, đáng sợ vô cùng.

Gần như lập tức, luồng Ma năng đang xoay tròn bên thân thể hai người bỗng chốc tràn đầy tòa mộ thất, khiến lớp bụi ngàn năm trên trần rơi xuống phủ đầy hai người, tạo nên một vòng tròn trắng lè hình song ngư. Một loạt lực hút và lực đẩy không rõ từ đâu xuất hiện giữ chặt Đất Kỷ khiến ả ta không tài nào nhúc nhích được.

Đất Kỷ kinh sợ cực điểm, chỉ vì Yêu Tinh Tà phách của ả ta lần đầu tiên cảm ứng thấy một nguồn Ma năng kỳ quái mạnh mẽ thế, nên không tự chủ được hút vào một hơi khí lạnh, bất giác rùng mình.

Ả ta không hiểu vì sao xuất hiện loại tình huống này, có điều nó chứng thực cho suy đoán lúc đầu của ả: song cực Ma năng của Quy Nguyên bích quả nhiên đã bị hai tiểu tử này hút mất. Điều này khiến ả ta càng muốn lấy bằng được Ma cực Nguyên năng trên người bọn họ.

Đối với Ma cực Nguyên năng đã mấy ngàn năm, qua tay vô số người mới truyền lại cho hậu thế này, Đất Kỷ nào dám phô trương thêm nữa. Bèn tán đi toàn thân Yêu năng, trở về bản thể con người mới thoát khỏi sự đeo bám của Ma năng trong gang tấc. Rồi ả ta thở ra một hơi, tập tễnh bước ra trước mộ thất, trốn vào một ngôi mộ bên cạnh, Yêu năng hao tổn quá lớn đến không thể chịu nổi, chỉ đành ngồi ngay ngắn trên mặt đất mà tĩnh dưỡng.

Diệu Dương cùng Ý Huyền cũng chẳng ổn hơn, mặc dù Yêu năng nhập vào cơ thể đã bớt hoành hành, nhưng trong phút linh thể trở về vị trí cũ, bọn họ vẫn cảm ứng được trong người mình còn lưu lại một tia linh năng dị thường. Tia linh năng này vừa chạm đến linh thể bản mệnh liền sản sinh một loại phản xạ kỳ quái, giống như đem mỗi lửa thiêu đốt một luồng năng lượng khác tiềm tàng bên trong linh thể vậy.

Liền sau đó, linh năng như lửa cháy lan ra ngoài. Hai huynh đệ cảm thấy luồng năng lượng ấy rong ruổi đến mọi ngõ ngách trong thân thể. Nhiều lần bọn họ đã cố gắng mình lên chống đỡ nhưng không được, càng có cảm giác đau đớn mạnh gấp mấy lần, khiến bọn họ vừa hừ lên hai tiếng đã lại ngất đi.

Sau khi bọn họ ngất đi tỉnh lại mấy lần, điều kỳ diệu đã xảy ra...

Hai huynh đệ sức cùng lực kiệt rơi vào hôn mê, trước tiên cảm thấy đau nhức ở Ấn đường, rồi một luồng lực kỳ dị nhẹ nhàng từ đó tràn ra, chầm chậm tản đi khắp toàn thân, hợp với Ngũ khí kinh mạch lưu chuyển, thúc đẩy linh thể cùng thân thể hòa làm một...

Thời gian trôi qua, hai người không cảm thấy có lực lượng nào lưu chuyển trong cơ thể nữa. Lực lượng kỳ dị nơi Ấn đường cũng theo đó biến mất. Hai người chỉ cảm nhận được một trận khoan khoái tỏa khắp toàn thân, khí lực cũng từ từ khôi phục.

Diệu Dương, Ý Huyền mỗi người cố mở đôi mắt mỗi một, nhìn vị huynh đệ đang nằm bên, nhận ra đối phương vẫn hệt như lúc sống, lộ ra nét cười trên gương mặt hồng lấm tấm mồ hôi. Sau mấy phen vùng vẫy bên bờ sinh tử, bọn họ càng cảm thấy tình nghĩa huynh đệ trong những khoảnh khắc ấy thật đáng quý, bèn nắm chặt tay nhau,

cố kìm nén cũng không ngăn được tâm tình mãnh liệt, nước mắt vui mừng sục sùi tuôn chảy.

Hai huynh đệ vừa nắm tay nhau, lập tức đồng thanh hô lên kinh ngạc, cảm giác có sự loại kích thích kỳ diệu như điện giật nhập hai người thành một.

Biến cố sát nách, hai người không tự chủ được, bất giác chấn động, từ cánh tay truyền đến một dòng điện tựa như linh năng, cảm giác hơi tê rần lan khắp cơ thể. Luồng năng lượng này khác hẳn với thứ thô bạo cuồng dã khi nãy, dịu dàng thân thiết như muốn truyền sức sống cho những thương tổn mà thân thể nhiều lần phải chịu.

Rất thông minh, lực lượng đó tỏa khắp toàn thân, từ trong ra ngoài, xoa dịu từng tác thể mạch của bọn họ, khiến bọn họ như lơ lửng trên mây trên gió. Từng đợt uể uể oải oải, ấm áp dễ chịu, tê tê tái tái; đắm mình trong thứ cảm giác ấy thật mỹ diệu vô cùng.

Vào lúc luồng lực đó di chuyển đến Ấn đường hai huynh đệ, cảm giác đau đớn nhức nhối khi nãy lại xuất hiện. Có điều khác là lần này cơn đau chỉ đến trong thoáng chốc, linh năng như thiên nữ rải hoa sớm đã quen nơi Ấn đường, sau khi ầm ầm vang động liền trải khắp toàn thân, dị cảm lập tức phát sinh...

Trong người Diệu Dương nảy sinh cảm giác ấm áp dễ chịu, còn Ý Huyền lại nghe và đến một cơn mát lạnh sảng khoái cả người. Hai huynh đệ đối với những biến cố lạ lùng này chẳng biết làm sao, chỉ đành mặc cho dị cảm tuôn trào khắp thể mạch.

Theo sự lan tỏa này, hai người không hện mà cùng cảm thấy các giác quan và suy nghĩ của mình trở nên nhạy bén, rõ ràng. Hết thấy mọi thứ bên trong mộ thất tự nhiên phản chiếu vào đầu óc họ,

không những thế ngay đến dấu tích của một hạt bụi rơi xuống cũng nhất nhất hiện ra.

Nằm được chỗ huyền diệu bên trong, Diệu Dương và Ý Huyền nhìn nhau, vô cùng kích động, nhưng vì không biết hiện tượng này là do đâu nên bọn họ cũng không dám khẳng định loại hiện tượng kiểu này tốt hay xấu.

Diệu Dương từ trong cảm giác ấm áp vật vờ kia tỉnh lại, không nhận được buột hỏi: “Tiểu Ý, chuyện này rốt cuộc là sao?”

Ý Huyền khẽ lắc đầu, thỏa thuê tận hưởng thời khắc nhẹ nhõm khó mà có được này, uể oải đáp: “Ta cũng không biết, có lẽ ả Yêu hồ kia muốn trêu đùa chúng ta chăng...”

Diệu Dương gật gật đầu đồng ý, lại nói với vẻ khó hiểu: “Kỳ thật chúng ta chỉ là những nhân vật nhỏ bé chẳng đáng quan tâm, lại là kẻ bị hại, thế thì ả ta làm vậy rốt cuộc có mục đích gì chứ?”

Ánh mắt Ý Huyền cũng lộ vẻ mịt mờ khó hiểu, lại lắc đầu. Đang lúc Huyền định nói gì đó thì bỗng nhiên giật mình, cùng Diệu Dương không hẹn mà liếc nhìn nhau. Thân hình bọn họ vẫn không thể nhúc nhích, nhưng một loại cảm giác dị thường chưa từng có đang tràn ngập khắp tâm thần...

Đát Kỷ đến!

Chương 9

SỰ HUYỀN ẢO CỦA NHỮNG SỨC MẠNH ẨN TÀNG TRONG TRỜI ĐẤT

Công chúa U Vân múa Phượng Minh kiếm trong tay, lựa đúng lúc hai người đang phân tâm thì đâm tới, hiển nhiên trong lòng tức giận vô cùng, thế kiếm lao nhanh không có nửa điểm hoa mỹ. Hai huynh đệ vừa thấy đại sự không ổn đã cất bước bỏ chạy, may mà phản ứng thân thể của bọn họ vẫn còn nhanh nhạy, so với màn luống cuống tay chân vừa rồi, đúng là có chút kinh nghiệm hơn.

ĐÁT KỶ XINH ĐẸP TƯƠI CUỠI bước tới phía sau Diệu Dương và Ý Huyền, lạnh lùng quát: “Nếu tỉnh rồi thì đừng có giả chết trước mặt bản cung nữa, còn không mau đứng lên!”

Diệu Dương và Ý Huyền liếc nhau, trong bụng kêu khổ không ngớt, chỉ đành nhắc thân thể mệt mỏi rồi đứng dậy, rụt rè nhìn ả sát tinh kia.

Đát Kỷ thở dốc, tay ngọc khẽ lau mấy giọt mồ hôi trên trán đi, hiển nhiên đã sức cùng lực kiệt. Nhưng lúc này mỗi cử động trên thân hình ả lại càng lỏng lẻo yếu điệu mê người, khiến hai huynh đệ thiếu chút nữa thì nhìn đến si ngốc.

Rất nhanh, ả ta trừng mắt nhìn hai người, quát: “Ma môn Xi Bá mất mạng rồi, vậy kể từ nay hai người là người hầu của bản cung,

nhất nhất phải nghe theo bản cung sai khiến; nếu trái lệnh các người sẽ sống không được chết không xong, rõ chưa!”

Diệu Dương và Ý Huyền nghe mấy lời đó thì phát rét. Mặc dù không hiểu lắm thâm ý lần này của ả ta, lại biết rõ ả ta lợi hại, nhưng dù thế nào họ cũng nhất định không ưng, chỉ là hiện giờ làm sao có gan nói thẳng ngay trước mặt ả chứ. May mà bọn họ bị người ta áp bức đã quen, hiểu rõ đạo lý ngậm bồ hòn làm ngọt nên liền cầm miệng gật gật vâng dạ liên hồi.

“Bây giờ hai người theo ta vào cung! Trong cấm cung, làm gì nói gì cũng phải kiêng dè. Các người nhớ kỹ, chớ có giở trò trước mắt ta, nếu không thì đừng trách ta không khách khí!”

Nói đoạn, cánh tay ngọc của ả khẽ duỗi ra, xốc lấy hai người, rồi cười luồng Yêu phong bay vút khỏi mộ thất, tiến thẳng về hướng đô thành Triều Ca.

Sắc trời rạng dần, màn đêm tăm tối được nắng sớm xua tan, làm hiện lên một vùng đầy sức sống.

Diệu Dương và Ý Huyền như hai pho tượng gỗ bị Đát Kỷ tóm trong tay, Yêu phong nâng bọn họ lên rồi cuốn đi. Chỉ nghe bên tai gió thổi vù vù, hai người nhớ tới cách đây mấy ngày lần đầu được cưỡi Thiên Ô, lại nhìn mình sau bao nhiêu bầm dập lúc này, trong lòng không khỏi dấy lên một loại cảm giác bất lực.

Chưa hết thời gian uống một chung trà, ba người đã vào đến Ngự hoa viên bên trong hoàng cung.

Đát Kỷ thu hồi Yêu phong, nghênh ngang dẫn Dương Huyền đi qua đi lại giữa những góc ngách chằng chịt trong vườn, đón nhận

những cái bái chào xun xoe của đám binh sĩ thủ vệ, rốt cuộc cũng đến được cung Thọ Tiên ở Tây uyển.

Cung Thọ Tiên nằm ở phía tây hoàng cung, bên trong là đình đài hiên xá, câu lan*, ao ngọc; cách bài trí vừa nguy nga tráng lệ, vừa trang nhã bất phàm, càng cho thấy địa vị vô cùng tôn quý của chủ nhân. Đám thị nữ trông coi trước cung đã thấy Đát Kỷ quay lại, đều khom mình cúi đầu hô: “Cung nghênh nương nương hồi cung!”

Đát Kỷ gọi một ả cung nữ mập mạp đến, chỉ vào hai huynh đệ nói: “Hắc Nữu, người mau dẫn hai tên này đến khu biệt viện chứa tạp vật gần đây, sắp xếp một phòng cho chúng!”

Ả cung nữ béo cung kính vâng dạ, bước tới bên hai huynh đệ, liếc một cái khinh thường, lạnh lùng nói: “Hai người đi theo ta!”

Diệu Dương và Ypsilon đành ngoan ngoãn theo ả đi về phía biệt viện nằm kế cung Thọ Tiên.

Liễu Tỳ Bà và Hỷ Mị nghe tin chạy tới đón Đát Kỷ, vừa kịp thấy Dương Huyền hai người rời đi.

Liễu Tỳ Bà phát tay bảo đám thị nữ lui ra, khẽ “ô” lên một tiếng, vẻ khó hiểu: “Tỷ tỷ sao bỗng dưng đưa hai tên ngờ nghệch ấy về đây? Tỷ muốn lấy chúng để luyện công à?”

Hỷ Mị cũng hòa theo: “Muội luôn cảm thấy hai tên này rất kỳ lạ, có cảm giác thâm sâu khó dò làm sao ấy!”

Quả nhiên, không chỉ Liễu Tỳ Bà và Hỷ Mị có loại cảm giác quái dị này mà ngay cả Đát Kỷ cũng mơ hồ nghe ra một chút nguy hiểm. Sở dĩ như thế vì ba ả đã luyện thành Yêu linh Tà phách - một loại linh cảm tương tự như trực giác của các cao thủ trong Tứ tông.

Đát Kỷ chẳng thèm trả lời, thản nhiên hỏi: “Ta sai các người đi điều tra lão Xi vệt giới tại sào huyệt ở núi Dương Minh, có kết quả gì không?”

Liễu Tỳ Bà rút một quyển sách cũ nát từ trong tay áo ra, đưa cho Đát Kỷ nói: “Tỷ tỷ, cái này là tông pháp bí tịch muội tìm thấy ở chỗ lão Xi. Nếu muội không làm thì nó là Huyền Pháp yếu quyết của Thục Sơn kiếm tông ba trăm năm trước bị mất trộm!”

“Ồ!” Đát Kỷ kinh ngạc giật lấy quyển bí tịch, mắt lướt qua bốn chữ “Huyền Pháp yếu quyết” ở trang đầu, thầm nghĩ: “Chẳng trách pháp đạo của hai tiểu tử kia kỳ quái thế, thì ra là dùng Ma năng để thi triển phép thuật Huyền môn. Hừ! Lão Xi quỷ quyết này xem ra đã lao tâm khổ tứ lắm đây!”

Đát Kỷ ngẫm nghĩ một chốc rồi phát tay bảo hai ả muội muội: “Các người đi trước! Nhớ soát kỹ xem còn sót tên đồng tộc nào của lão Xi nữa không đấy!”

Dứt lời, Đát Kỷ liền cầm ngay quyển bí tịch đi vào nội cung.

Hỷ Mị nhìn bóng lưng Đát Kỷ xa dần, dè dặt hỏi ả tỷ muội còn lại: “Tỳ Bà tỷ, tỷ nói xem, ả ta dám cướp hai tên tiểu tử kia từ Minh giới về, qua mặt cả Nữ Oa nương nương, rốt cuộc là định làm gì chứ?”

Tỳ Bà lạnh lùng cười đáp: “Muội nghĩ xem, Ma bích chứa đựng sự huyền ảo của lực lượng Vô cực trong trời đất, các thần Tam giới đối với nó còn phải bó tay, sao có thể vô cớ biến thành bột vụn được? Lại thêm cảm giác kỳ quái từ hai tên nhãi ranh kia, ta nghĩ chỉ có một cách giải thích: năng lượng Ma bích đã chui vào người chúng rồi!”

Hỷ Mị ngây người, hoảng hốt hỏi: “Chẳng lẽ ả ta muốn bức Nguyên năng của Ma bích ra khỏi hai tên đó sao?”

“Đương nhiên rồi!” Liễu Tỳ Bà nói tiếp: “Lúc đầu Ma bích bị phong ấn bên trong Thần thạch ngũ sắc, ả ta phải trăm cay ngàn đắng mới gỡ được, nhưng gỡ được rồi lại không tài nào mở nổi Ma bích. ả ta thử đi thử lại không biết bao nhiêu lần nhưng đành bất lực... Cho nên Ma bích có rơi vào tay ả cũng đâu có khác gì sắt vụn.”

Hỷ Mị chợt hiểu, nói: “Nếu toàn bộ Nguyên năng của Ma bích đang nằm trong người hai tên đó, đương nhiên là tốt hơn nằm trong Ma bích rồi. Mà về việc hiểu rõ cách lợi dụng nguyên linh của nhục thân, xét cả Tứ tông Bách tộc, có tộc nào bì được với Yêu tộc chúng ta chứ!”

“Đúng vậy!” mắt Liễu Tỳ Bà liên tục lóe lên những tia kỳ dị, nói tiếp: “Có điều con tiện nhân Đát Kỷ xem ra chắc chưa tung hết thủ đoạn đâu. Chi bằng chúng ta cứ yên lặng chờ, tùy cơ mà ứng biến!”

Hỷ Mị gật gật vẻ đồng tình, lại hỏi: “Chúng ta đối phó với Thân Công Báo thế nào đây?”

Liễu Tỳ Bà nhíu mày, hừ lạnh đáp: “Thân Công Báo vốn âm hiểm xảo trá, nên nghĩ cách xoa dịu hắn thì hơn. Nếu không sợ rằng hắn sẽ tiết lộ với Văn Trọng bí mật đời này của Quy Nguyên ma bích, như thế chẳng khác gì mang tin đó rải khắp nơi. Khi đó Ngũ tộc của Ma môn sẽ loạn lên, Tứ tông sẽ nảy sinh tranh chấp, chúng ta quá nửa là mất tiêu món hời!”

“Muội hiểu rồi!” Hỷ Mị không ngừng gật đầu, nói: “Tỷ tỷ, hay là giờ chúng ta đi xem hai tiểu tử kia một chút đi?”

Liễu Tỳ Bà ngẫm nghĩ, đang định trả lời thì Yêu linh Tà phách chợt ngộ ngộ, trong lòng hơi có cảm giác, đôi mắt đẹp loáng lên những tia kỳ dị, nói: “Đất Kỳ tới đó rồi!”

Hai huynh đệ theo ả cung nữ to béo đi qua lối mòn bên cung Thọ Tiên. Diệu Dương vừa bước vừa bịt bịt mũi, nháy mắt ra hiệu cho Ý Huyền.

Huyền biết Dương ám chỉ thứ mùi là lạ phát ra từ người ả cung nữ béo kia, nhưng cũng đành nhún vai tỏ vẻ bất lực, chỉ tay về phía đống quần ả.

Diệu Dương nghi hoặc nhìn theo hướng đó, chẳng hiểu có phải ả cung nữ tùy tiện phô trương hay không, chỉ thấy nơi đống quần, lộ ra một khúc đuôi hồ ly đen nhánh.

Diệu Dương thấy thế thâm hoảng, liếc mắt với Ý Huyền, nghĩ trong cung chắc chắn bọn yêu nghiệt hoành hành dữ lắm, mình phải rất cẩn thận mới được. Cũng may hai người vừa chết đi sống lại, một lần nữa rơi vào Ma chướng của Đất Kỳ nên sớm đã tâm tàn ý lạnh, đối với mọi thứ cũng không mấy quan tâm nữa.

Thế nên hai người liền dẹp nỗi bất an sang một bên, thông thả ngấm nhìn ánh ban mai đang rọi lên Ngự uyển. Lần trước, lúc bọn họ vào cung là ban đêm, lại bị đám thủ vệ đuổi giết nên chẳng được nhìn ngấm mấy. Lần này thì khác hẳn, dọc đường bọn họ còn cầm tay khoác vai, tươi cười thỏa ý, muốn trao đổi cái gì thì cứ nháy mắt hoặc ra hiệu cho nhau.

Đi thêm chốc nữa, ba người đến trước một biệt viện nhỏ, bên trong chất toàn những thứ bỏ đi. Ả cung nữ to béo chỉ bừa một chỗ, nói: “Các người tự thu xếp một gian mà ở nhé!” Nói rồi cũng chẳng thèm nhìn hai người lấy một cái, mau lẹ chuồn mất.

Diệu Dương và Ý Huyền nhìn ngôi biệt viện, chẳng biết phải làm sao. Hì hục dọn cả buổi, cuối cùng cũng thu xếp được một gian trống mà cảm thấy như đã nếm đủ mùi đời. Bọn họ từ nhỏ lưu lạc nơi đầu đường xó chợ, bữa đói bữa no, có lúc nào được ở trong một căn nhà bình thường thế này chứ. Cho nên nhất thời trong lòng họ trào lên muôn vàn cảm xúc, không biết làm sao mà nguôi được.

Chẳng chờ cho bọn họ có thời gian hít thở, Đát Kỷ đã bỗng bênh lướn tới.

Đôi mắt đẹp của ả ta liếc nhìn bốn phía tạp viện, sau đó lướn qua Diệu Dương và Ý Huyền, nghiêm nghị hỏi: “Bản cung hỏi các người, Xi lão quỷ rốt cuộc đã dạy cho các người những phép thuật gì?”

Dương Huyền nghe thế thì sững người, không hiểu vì sao ả ta lại hỏi vậy, nên úp úp mở mở chẳng biết nói sao.

Ý Huyền thấy ánh mắt Đát Kỷ có vẻ không vui, sợ ả ta lại trút giận lên hai huynh đệ mình thì hồng, hơn nữa cũng chẳng có gì to tát lắm. Bèn liếc Diệu Dương một cái rồi thành thật đáp lời: “Xi lão bá cho bọn tôi một quyển bí tịch cũ rách nát, hình như là Huyền Pháp yếu quyết gì gì đó!” Diệu Dương thấy Ý Huyền nói không chút kiêng dè cũng gật đầu phụ họa.

Đát Kỷ thấy hai người không nói dối thì gật đầu có vẻ hài lòng, đoạn lôi từ trong tay áo ra quyển sách mà Tỳ Bà vừa đưa, ném cho

hai người, hỏi: “Các người xem đi, có phải quyển này không?”

Ỗ Huyền nào dám không lấy, vội nâng cuộn thẻ tre nặng nề đó lên, mắt lướt qua mấy nét chữ cổ bên ngoài rồi tiện tay lật vài trang, biết không lầm liền đáp: “Đúng là nó rồi!”

Diệu Dương nghiêng đầu ngó qua quyển bí tịch, hơi thoáng chút trầm ngâm, vẻ như nghĩ đến điều gì đó nhưng không nói ra, chỉ gật gật phụ họa liên hồi.

“Nếu đã vậy thì các người nghiên cứu mà tu luyện tiếp đi, Có gì không hiểu cứ tới hỏi bản cũng là được!” Đát Kỷ lạnh lùng phán hai câu, rồi bỗng bèn lướt đi, không hề quay đầu lại.

Dương Huyền nhìn nhau chẳng hiểu ra sao, cứ đứng thộn ra, lần đầu tiên có cảm giác thâm sâu khó lường như thế, tới lúc này mà vẫn chẳng đoán được Đát Kỷ có ý đồ gì. Chẳng lẽ ả ta thực sự thèm muốn cái thứ gọi là thiên phú dị bẩm của bọn họ hay sao?

Trải qua quá nhiều biến cố, hai huynh đệ sớm đã chẳng còn tin vào loại kiến giải kiểu này, nhưng ngoài nó ra, còn có lý do nào xác đáng hơn đây?

Hai người chìm sâu vào cơn mê hoặc không lý giải nổi.

Liễu Tỳ Bà và Hỷ Mị theo đuôi Đát Kỷ tới ngôi biệt viện nhưng không dám tới quá gần, chỉ nấp ở một chỗ cách đó mấy trượng có thể nhìn rõ hết mọi thứ. Đến khi thấy Đát Kỷ bỏ đi, Hỷ Mị mới nghi ngờ hỏi: “Tỷ à, ả ta định làm gì vậy? Sao lại đem bí tịch quan trọng giao cho hai tên tiểu tử ấy chứ?”

Tỳ Bà nghĩ tới nghĩ lui, thông thả đáp: “Xem ra chuyện này phức tạp hơn chúng ta tưởng nhiều. Theo ta thì Đát Kỷ không chắc có thể ép Nguyên năng Ma bích ra khỏi người hai tên nhãi đó, vì vậy mới có ý giúp cho hai tên đó tu luyện thành danh, thăm dò tính chất của Nguyên năng trong người bọn chúng, rồi sau đó mới nhân cơ hội!”

“Việc này kỳ quái thật!” Hỷ Mị nói: “Nếu dùng Điển Thiên Hấp Chân quyết của Yêu tông chúng ta hấp thu bất cứ Nguyên năng nào, thì cho dù cao thủ Tứ tông pháp đạo cao cường đến mấy, một khi rơi vào tay chúng ta cũng chỉ có nước cúi đầu xin tha thôi! Thế mà ả ta ngay cả hai tên tiểu tử chưa nhập đạo này còn không xử lý nổi, vì sao chứ?”

“Trừ phi...” Liễu Tỳ Bà chợt nghĩ đến một khả năng, biến sắc nói: “Trừ phi hai tên nhãi ấy trong lúc vô tình, linh nguyên hợp thể mà đạt tới cảnh giới Địa tiên?”

“Việc này... việc này quá vô lý!” Hỷ Mị thất sắc, kinh hãi nói: “Cảnh giới Địa tiên là linh nguyên hợp thể, âm dương quy nguyên, nhục thân thành thánh, linh thần bất diệt; là cảnh giới mà mọi kẻ tu hành trong Tam giới đều cầu mong, sao hai tên đó có thể đạt tới chứ?”

Liễu Tỳ Bà thở dài đáp: “Nếu không phải thế thì đâu còn cách giải thích nào nữa. Thử hỏi một đại cao thủ cỡ Đát Kỷ có gì lại bỏ gần cầu xa, đem Huyền môn bí tịch trao vào tay người khác chứ?”

Tỳ Bà cười nhẹ, tiếp: “Như vậy cũng tốt, càng kéo dài thì chúng ta càng có thêm thời giờ để bố trí mọi thứ!”

Nói tới đây, hai tử muội lòng dạ hiểm độc nhìn nhau cười cười, bay lên khỏi mặt đất, rồi dần dần biến vào hư không.

Diệu Dương và Ý Huyền cứ đứng ngây ngốc trước tạp viện, mãi lâu sau mới có phản ứng.

Diệu Dương cướp lấy bí tịch từ tay Ý Huyền, tò mò quá cứ lật đi lật lại, nhìn quanh một vòng, rồi không nhịn được hỏi: “Tiểu Ý, chưa kể tới âm mưu của ả yêu tinh kia, người có thấy quyển bí tịch này so với quyển chúng ta dùng lúc trước rất khác không?”

Ý Huyền gật gật, nói: “Ta cũng thấy vậy, mà có vẻ quyển này mới đúng là Huyền Pháp yếu quyết hoàn chỉnh!”

Diệu Dương vừa xem vừa nhíu mày hỏi: “Rốt cuộc quyển nào mới là thật đây? Có khi cái nào cũng là đồ giả không chừng? Ắt ta tiện tay vứt nó đi như thế, xem ra cũng chẳng phải là thứ hay ho gì!”

Ý Huyền lắc đầu không nói, ánh mắt sớm đã bị mấy dòng chữ trong sách hút vào, chốc chốc thì thào đọc một đoạn, sau đó chú tâm suy nghĩ, ngón tay máy động, tự hoa tay múa chân một hồi, rồi lại nhìn xuống sách. Diệu Dương bị những cử chỉ của Huyền làm cho hiếu kỳ, không nhịn được mở quyển sách trước mặt ra, chăm chú đọc.

“...Điều hòa âm dương, lấy chính đạo làm mục tiêu. Đạo làm vật dẫn, là nền tảng của Nguyên năng Tiên thiên, cũng là gốc rễ của Vạn pháp Tông đạo. Vì vạn linh sinh ra giữa đất trời nên bản thể Hậu thiên mới bị giới hạn, lúc sống phải chịu sự chi phối của kinh mạch

khí huyết, lúc chết phải chịu sự quản chế của Tam giới Lục đạo. Vì vậy cần phải tu tâm dưỡng tính, mượn công pháp Đạo dẫn Huyền nguyên, điều hòa mạch khí, lấy hư đón thực, tản đi ngàn kinh trăm cốt, tập trung về một nguyên khí duy nhất...”

Ỗ Huyền một hơi đọc xong đoạn yếu quyết từng có lúc rời rạc chấp vá của quyển sách này, không khỏi thở dài, cảm khái nói: “Đây đúng là sách thật!”

Diệu Dương như đắm trong suy tư, gật gật đầu, lại tiếp tục nhìn xuống lẩm bẩm.

“...Cái gọi là Tiên thiên đạo dẫn, thật ra là những người đạo cơ thâm hậu lấy Linh nguyên bản mệnh có được từ việc khổ tu để dẫn dắt, dựa vào sự sai khác về tính chất cơ thể của mỗi người nhập vào ba nơi thượng - trung - hạ của bể khí Đan điền, sau đó dùng Tiên thiên làm gốc, tẩy sạch lớp bụi trần thế của Hậu thiên. Theo tông đạo chính pháp ngày càng tiến bộ, đạt đến lúc âm dương quy Chân, trả lại cảnh giới ban đầu, mới có thể siêu phàm nhập thánh, trường sinh bất tử trong trời đất...”

Đọc đến đây, Diệu Dương líu cả lưỡi, cười bảo: “Sách này xem ra cao siêu quá!”

Ỗ Huyền lại lắc đầu, nói: “Ta thì cho rằng nó thật sự có đạo lý! Còn nhớ ông ăn mày từng nói: ‘Sư phụ dắt qua cửa, tu hành tùy mỗi người’. Đoạn yếu quyết người vừa đọc hẳn là muốn nói đến đạo lý đó!”

Diệu Dương nhớ tới việc mình và Huyền bị Xi Bá lừa gạt, thì hơi buồn rầu nói: “Nói sao dễ thế, hai đứa mình một ngày ba bữa cơm còn không đủ, sống lay sống lắt cho qua, hơi tí lại bị người ta truy

lòng, tìm đâu ra một sự phụ yên thâm dẫn đạo cho chú? Mà giờ đang bị người ta kìm kẹp, còn lại chưa biết sẽ ra sao đây...”

Nói đến đây, Diệu Dương thở dài buông sách, râu rĩ trèo lên bờ tường, rồi ngắt một cọng cỏ đút vào miệng, hai tay gối đầu dựa lên vách, nhìn về mặt trời đang ló dần phía Đông mà thấy sầu não vô cùng.

Ỗ Huyền đâu có phải không buồn, chỉ là tính y từ nhỏ đã tự do vô cầu, đối với thành bại được mất đều không mấy xem trọng. Nhưng thấy người anh em luôn hùng hực ý chí bên cạnh mình trở nên bất mãn như vậy, bất giác trong lòng nóng bừng, ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời xa xa, nước mắt bỗng lăn dài, nói: “Tiểu Dương, ta nhớ ông ăn mày lắm...”

Diệu Dương nghe vậy ngẩn ra. Chợt bên tai y vang lên âm điệu du dương quen thuộc. Y bèn ngoảnh đầu nhìn, chỉ thấy Ỗ Huyền ngậm một cái lá, đắm mình trong ánh nắng vàng rực, đang thổi bài kèn lá mà ông ăn mày dạy cho bọn họ hồi xưa. Bất giác y thấy lòng mình ghen ngào, nước mắt cứ thế rơi lã chã.

Thử hỏi có gian khổ nào trên thế gian so được với tình nghĩa ra sinh vào tử của huynh đệ bọn họ? Nếu đã trải qua cả sống chết luân hồi, vậy còn thứ gì đáng sợ hơn nữa chú?

Sống Có gì vui, chết có gì sợ!

Diệu Dương, Ỗ Huyền mỗi người nhìn lại người anh em cùng sống cùng chết với mình, khẽ mỉm cười, nắng sớm dịu dàng rọi lên gương mặt thật ấm áp và thanh thản của họ.

Đã mấy ngày trôi qua, Diệu Dương và Ý Huyền mới đầu còn tưởng Đát Kỷ sẽ nghĩ ra cách gì đó hành hạ mình, lo lắng mất mấy hôm. Thế nhưng mỗi ngày trừ ba bữa cơm mang đến rất đúng giờ, còn những lúc khác chẳng ai tới quấy rầy bọn họ. Hai người thấy yên ổn nên cũng bớt lo.

Hai người từ nhỏ đã chịu khổ, chưa bao giờ được thảnh thơi nhàn rỗi thế này. Mấy hôm đầu họ còn hơi có chút lười biếng nhưng trước sau vẫn không bỏ cái nếp dậy sớm được. Có điều dậy sớm lại chẳng biết làm gì, nên họ chỉ biết mở Huyền Pháp yếu quyết ra đọc hơn nửa ngày.

Sau khi từ Minh giới về, Diệu Dương Ý Huyền mất đi chỗ Ma năng trong bùa Kim Khôi, lại không cách nào bắt chước sử dụng Huyền thuật chép trong Huyền Pháp yếu quyết được. Tuy cơ thể có chứa năng lượng Quy Nguyên ma bích nhưng bọn họ không biết gì về huyền cơ bên trong, cách sử dụng Nguyên năng thì lại càng mù tịt, nên dù nắm trong tay cả núi vàng cũng chẳng biết tiêu làm sao cho đúng cách.

Đối với Huyền năng dị pháp vừa thử qua mà nói, căn bản là một loại cảm giác thất bại, vô lực trong việc làm chủ bản thân, kinh mạch tựa như hoàn toàn bị khoét rỗng, cũng không cách nào khôi phục được sự lưu chuyển của linh năng. Mọi cố gắng khơi gợi hay thúc đẩy dù vô tình hay cố ý đều không đem lại kết quả gì, hết như trở lại thân xác của người phàm trần vậy.

Thêm vào đó, năng lượng của Quy Nguyên ma bích ẩn chứa rất nhiều bí ẩn trong lực lượng Vô cực của trời đất, chẳng phải là thứ mà Pháp đạo Huyền thuật tầm thường chi phối được. Sở dĩ Đát Kỷ

đem Huyền Pháp yếu quyết quảng cho hai người cũng vì ả chưa nắm rõ bản chất của Ma nguyên.

Mấy ngày nữa trôi qua, Diệu Dương Ý Huyền gần như đã thuộc lòng toàn bộ yếu quyết. Quả như Khương Tử Nha và Xi Bá dự đoán, hai người họ bản chất thông minh khác thường, mỗi lần thông suốt được một điểm quan trọng đều không khỏi vô cùng hưng phấn, nhiệt huyết sục sôi. Chỉ tiếc hai người học mà không thể ứng dụng, chỉ là tự mình vui vẻ một trận cho thỏa thích.

Sáng sớm hôm ấy, trời vừa hửng, Dương Huyền hai người lại đem yếu quyết ra trước tạp viện nghiên ngẫm.

Ý Huyền tay cầm nửa quyển yếu quyết, vắt óc nghĩ một hồi, rồi chau mày nói: “Mấy ngày rồi đọc kỹ, tóm lại cũng hiểu sơ sơ nửa đầu của sách này giảng về quá trình tu tập Huyền pháp, tức là cách dưỡng thân, duy trì đạo dẫn, bốn bộ tu luyện chính pháp và linh nguyên ảo pháp. Sách này giải thích rất tỉ mỉ, từ dễ đến khó nhưng không trình bày rõ nội dung pháp quyết cụ thể nào, chúng ta có xem mãi cũng chả ích gì đâu!”

Diệu Dương lướt qua nửa quyển yếu quyết trong tay, ngán ngẩm lắc đầu: “Nửa đầu quyển này đã nói rõ, bên trong chỉ ghi chép vài ba tiểu thuật Ngũ hành tâm thường, sợ rằng dù có học được cũng không đối phó nổi với loại cao thủ cỡ như Xi lão quỷ hay ả yêu tinh lẳng lơ kia!”

Ý Huyền chợt lóe lên một ý, hỏi: “Chẳng lẽ ngoài quyển này ra, còn có một quyển yếu quyết khác nữa sao?”

“Ta cũng nghĩ thế!” Diệu Dương lắc đầu, lại gật gật ra vẻ đồng tình.

Ỗ Huyền thả quyển sách trong tay xuống, không có chút kết quả lại khiến y thở phào một hơi, trong lòng dịu đi như trút được gánh nặng, bảo: “Chúng ta buồn bực mấy ngày rồi, chi bằng ra ngoài đi dạo một lát đi, dù sao trên đường từ đây đến Bắc cung toàn là nơi ở của lũ người hầu, không có cái đám binh sĩ gì đó canh giữ đâu.”

Diệu Dương vừa nghe, tâm tình lập tức phấn chấn hẳn, quẳng luôn quyển sách dày cộp trong tay, vui vẻ nói: “Chờ câu này của Tiểu Ỗ người mãi, ta từ sáng sớm đã buồn bực muốn chết rồi! Hôm nay trời quang mây tạnh, thực là thời tiết rất đẹp để đi chơi!”

Hai huynh đệ tâm đầu ý hợp, bèn theo nhau chạy ra khỏi tạp viện, bỏ lại Huyền môn bí tịch nằm chỏng gọng trên mặt đất. Thật không ngờ bọn họ lại dám to gan đối với Huyền Pháp yếu quyết như thế, nếu lão tổ tông kiến lập nên cơ nghiệp ngàn năm của Thục Sơn kiếm tông ngày trước thấy cảnh này, sẽ vô cùng tức giận mà mắng bọn họ có mắt như mù là cái chắc.

Thục Sơn kiếm tông vốn là một nhánh của Tiên Thiên đạo tông, cùng Bắc Minh nguyên tông và Côn Lôn đạo tông hợp xưng là Huyền môn tam đại tông, Cơ nghiệp hiển hách mấy ngàn năm đã tạo ra nhiều đời du hiệp kiếm tiên lừng lẫy. Trong cuộc đại chiến Thần Ma lần thứ hai lại càng tỏ ra trác tuyệt, tiếng tăm lẫy lừng.

Thử nghĩ, cao thủ Ma môn cỡ như Thân Công Báo mà phải hao tổn biết bao tâm Cơ mới lén được vào Thục Sơn, trăn trở suốt mấy trăm năm mới trộm được Huyền pháp yếu quyết, có thể thấy quyển bí tịch này quan trọng đến thế nào. Thế mà giờ hai huynh đệ lại xem nó như vật bỏ đi.

Kỳ thật, điểm cốt lõi tinh thâm của Huyền Pháp yếu quyết nằm ở lời giải thích mập mờ cần được tu luyện chứng thực, người càng chuyên chú tu luyện sẽ càng hiểu rõ chỗ đáng quý. Thế nên, Dương Huyền hai người mặc dù nhìn qua thì có vẻ hiểu rõ, nhưng vì chưa từng thật sự tu luyện kiểm chứng nên đã lỡ mất tinh hoa pháp quyết của Huyền môn chính đạo.

Ra khỏi tiểu tạp viện, hai huynh đệ men dọc theo bờ tường cung Thọ Tiên, chậm chậm hướng về phía bắc, xuyên qua một Con đường lát đá cỏ hoa rậm rạp. Bỗng nhiên trước mắt họ bừng sáng, Ngự hoa viên đã hiện ra gần ngay trước mặt. Hàng loạt cung điện nguy nga chen chúc, lớp lớp mái phòng nhấp nhô, làm tôn thêm khí thế cho cả tòa hoàng cung triều Thương này.

Bọn cung vệ binh sĩ trông nom Ngự hoa viên thấy hai huynh đệ mặc y phục nô bộc, lại từ hướng cung Thọ Tiên đến liền biết ngay chủ nhân họ là ai, vì thế cũng không dám tra xét ngăn cản, kệ cho hai người đi một mạch.

Diệu Dương và Ý Huyền bước thêm mười bước nữa. Phía trước không xa, trên con sông hồ thành đang lững lờ trôi chính là Kỳ Kiều bằng đá xanh vẫn còn in sâu trong trí nhớ của họ.

Hai huynh đệ đứng lặng đầu cầu, nhìn nhau cười nhả nhó, rồi lại cái nhìn xuống mặt nước tĩnh lặng, chợt nhớ tới mấy ngày trước lúc đêm khuya đột nhập vào cấm cung. Có điều lạ là tuy chỉ mới mấy ngày nhưng tâm tình căng thẳng tuyệt vọng hôm đó đã bay biến đâu mất, trong lòng hai người lúc này chỉ còn nhớ tới thiên tượng quái dị - chín ngôi sao đồng loạt xuất hiện kia.

Ỗ Huyền nhìn về đoạn cuối khúc sông hộ thành, cười gượng gạo: “Mấy ngày nay chúng ta trải qua nhiều chuyện quá, nghĩ lại mới thấy cuộc sống trốn chui trốn nhủi trước kia có khi lại vui hơn!”

“Tiểu Ỗ ngươi vẫn là ông cụ non! Ta thì chẳng lưu luyến gì cả, ông ăn mày từng nói: Người hướng về chỗ cao, nước chảy về nơi thấp. Ta nghĩ giờ thì mình đã hiểu rồi!” Giọng Dương chột ngừng lại, nét mặt hơi có chút nghiêm trang, đoạn nói tiếp: “Sau khi gặp bọn người Xi Bá, Khương Tử Nha, ta đã không cam chịu làm một người bình thường nữa. Sau khi nhìn thấy Công chúa U Vân, ta không dám tư tưởng đến người con gái khác. Rồi sau một lần chết đi sống lại, ta càng chắc chắn rằng, huynh đệ chúng ta tuyệt đối không phải người tầm thường đâu!”

Ỗ Huyền có chút cảm khái nhìn vị huynh đệ trước mặt, lắc đầu than: “Sao ngươi không nghĩ, chỉ là ta và ngươi từ đầu tới cuối thân bất do kỷ, rốt cuộc có thể dựa vào cái gì mà hướng về chỗ cao chứ?”

“Nhất định sẽ dựa vào bản thân chúng ta rồi!” Diêu Dương nở nụ cười rất tự tin, lại nói tiếp: “Ngươi nghĩ xem, Đát Kỷ vì sao không giết chúng ta, lại còn đem Huyền Pháp yếu quyết hoàn chỉnh giao cho chúng ta nữa? Qua đó đủ thấy ả ta cũng như Xi Bá, hẳn là có ý đồ gì đó với chúng ta rồi. Trước mắt cứ kệ ả ta bày mưu tính kế gì cũng được, chỉ cần còn cơ hội thì chúng ta nhất định không thể bỏ qua.”

“Lạ thật, cùng lắm thì chết thôi, chúng ta chẳng phải là chưa từng chết, có gì mà sợ?” Diêu Dương khoanh tay, gương mặt lộ vẻ bất cần, dường như không hề biết sợ hãi là gì cả.

Ỗ Huyền cười ảm đạm, ra vẻ không muốn quan tâm, lại cúi đi tiếp. Mặc dù hiểu rõ rằng thoát khỏi Đát Kỷ căn bản là chuyện không thể, nhưng lúc này y có thể cảm nhận sâu sắc tình cảm huynh đệ Diêu Dương dành cho mình. Đó là thứ mà bất cứ khó khăn nguy nan nào cũng không thể vùi lấp được.

“Này, Tiểu Ỗ, người có nghe ta nói gì không thế ?” Diêu Dương hiếm khi bưng bưng oai phong thế này, nhưng lại thấy Ỗ Huyền bỏ đi chẳng thèm quan tâm nên giận quá, càu nhàu một hai câu rồi vội vã đuổi theo.

Tâm tình hai huynh đệ nhờ vậy mà có chút sáng sủa hơn, lại thêm xưa nay chưa từng nhìn hạ thế này nên vừa đi vừa thông dong đùa giỡn, theo Kỳ Kiều tiến về phía bắc.

Hoàng thành Triều Ca trải hơn sáu trăm năm được các vua triều Thương tu sửa hoàn thiện, là nơi phồn hoa nhất Trung nguyên thời bấy giờ, bên trong thì càng nguy nga tráng lệ, vàng son lộng lẫy. Trụ vương sau khi lên ngôi lại lần nữa mở rộng chính trang tòa thành này, xây thêm bao nhiêu điện các, mái đôi, lầu son gác ngọc, càng phô bày vẻ xa xỉ chưa từng có.

Lầu gác ở Bắc cung trước đây là nơi các phi tần hậu cung ở, giờ thuộc về đám người hầu nhưng cũng đã được tu sửa một đợt rất quy mô, cảnh trí xung quanh so với nơi hai huynh đệ ở không hề kém chút nào. Mà điều thoải mái nhất là dọc đường không hề có binh sĩ hộ vệ canh gác (vì đây là nơi ở của nô tì) nên không gian rất yên tĩnh thanh u.

Hai người men theo con sông hộ thành, vừa đi vừa ngắm cảnh, chốc chốc lại nhắc tới những chuyện hay ho thú vị ngày trước, rồi

lại tranh thủ trao đổi về Huyền Pháp yếu quyết, trò chuyện vui vẻ như đã quên mất hiểm nguy trùng trùng trước mặt.

Ỗ Huyền nhìn về phía sông hồ thành lũng lơ rời cung, nghĩ đến bên ngoài thành nước sông cuộn cuộn chảy xiết, lại nhớ tới cuộc sống vất vả thiếu thốn trước đây, không nhịn được nói: “Chẳng ngờ trong thâm cung này yêu tà đầy rẫy, thật khó mà biết được ai không phải là kẻ địch.”

Diệu Dương nghe thế cũng buồn mất một hồi, cuối cùng bật cười nói: “Tiểu Ỗ, sao ngươi mãi vẫn không sửa được cái tật đa sầu đa cảm ấy chứ? Bây giờ Đát Kỷ rõ ràng đã cầu xin bọn ta, mỗi ngày hầu ăn hầu ở không tính, còn vớt cho một quyển Huyền Pháp bí tịch để chúng ta tu luyện. Cho nên, khi mục đích của ả ấy còn chưa thành, ả ấy phải tính là bằng hữu tốt nhất của bọn ta mới đúng!”

Dĩ nhiên Ỗ Huyền hiểu rõ đạo lý này, cười gượng nói: “Chỉ sợ là bằng hữu nguy hiểm nhất thì có!”

“Đúng rồi!” Diệu Dương như sức nhớ ra điều gì đó, nói, “Tiểu Ỗ, ngươi chớ quên, ngoài Đát Kỷ ra, chúng ta còn có một đại địch hàng đầu nữa!”

Ỗ Huyền ngạc nhiên hỏi: “Đại địch hàng đầu ư? Là ai thế?”

Diệu Dương cố làm ra vẻ cực kỳ nghiêm trọng, cười khẩy nói: “Lão ngài mau quên thật, chính là nha đầu Công chúa U Vân, chứ còn ai vào đây nữa. Hầy, ai bảo Ỗ đại thiếu gia của chúng ta chiếm mất ‘lần đầu tiên’ của nàng chứ!”

Ỗ Huyền lập tức nhớ tới hình ảnh người con gái quyến rũ thoát tục đêm hôm ấy, không khỏi đỏ bừng mặt quay đầu nhìn Diệu

Dương, vừa bực mình vừa buồn cười mắg: “Chiếm cái đầu chết tiệt của người ấy! ‘Lần đầu tiên’ ư? Là phần của người đấy chứ.”

Diệu Dương thấy Ỗ Huyền lúng ta lúng túng thế thì càng cười to hơn, ngừng một chút lại nói tiếp: “Hà, nói gì thì nói, ta vẫn rất muốn hỏi người một câu, trên ngọc thể của Công chúa U Vân liệu có thứ gì như nốt ruồi mỹ nhân hay bớt sẹo quấy rũ gì đó hay không...”

Ỗ Huyền chưa kịp mắg cho, đằng sau hai người đã bắt chợt truyền đến một tiếng quát ngọt ngào.

“Lũ xấu xa, muốn chết sao?”

Diệu Dương và Ỗ Huyền cả kinh, vội quay đầu nhìn về hướng phát ra tiếng nói. Chỉ thấy Công chúa U Vân y phục trang nhã, mặt phấn mỉm cười như ngậm băng đang đứng trong bụi hoa cách đó vài trượng, mắt hạnh trừng trừng đầy sát cơ nhìn hai người, trông như một bà La Sát xinh đẹp sắp ra uy.

Diệu Dương lè lưỡi, thấp giọng kêu: “Thôi rồi!”

Ỗ Huyền vừa nghe đã biết hỏng bét, vội bước lên một bước giải thích: “Công chúa bớt giận, đêm đó huynh đệ chúng ta...”

Công chúa U Vân thấy Ỗ Huyền muốn nói nữa thì lửa giận trong lòng càng bốc cao, bèn quát to một tiếng cắt ngang lời y: “Người còn dám nói à?” Tiếng quát vừa dứt, năm đấm của nàng liền hướng ngay về phía Ỗ Huyền đánh tới.

Công chúa U Vân trước nay vốn là đứa con gái mà Trụ vương thương yêu nhất, chẳng những xinh đẹp nhã nhặn, cầm kỳ thi họa đều tinh thông mà còn có thiên tư thông minh tuệ căn sâu sắc, thuở bé được một dị nhân truyền cho võ nghệ, thân thủ cũng khá cao

cường. Đêm đó bị hai huynh đệ suýt chút nữa sàm sỡ, chỉ vì thân thể lỏa lồ trằm mình trong bồn tắm nên không tiện ra tay, về sau nhớ lại cảm giác cứ như gai đâm vào tim. Bây giờ lại nghe Diệu Dương giễu cợt như thế, nàng giận quá quyết nuốt hận ra tay, tất nhiên không hề có chút lưu tình.

Ỗ Huyền giải thích chưa đâu vào đâu đã thấy nắm đấm của U Vân hướng thẳng mặt mình mà lao đến. Quyền phong nổi lên, nhanh đến mức nhất thời khiến cho Ỗ Huyền cứ đứng ngây ra tại chỗ. Y cảm thấy căn bản không thể tránh nắm đấm này, chỉ còn biết trơ mắt ra nhìn, cố gồng mình lên mà chịu.

Diệu Dương phía sau thấy tình thế không ổn, cũng chẳng còn cách nào liền đẩy mạnh Ỗ Huyền một cái, chẳng ngờ đúng lúc đó lại có dị biến phát sinh.

Ỗ Huyền khắp người chấn động, tâm thần đang hốt hoảng theo phản xạ liền né sang một bên, vừa vặn tránh khỏi một quyền sượt mang tai của U Vân. Việc này y vốn căn bản không thể làm được, nhưng bây giờ lại tùy ý dễ dàng như thế nên có chút hoảng sợ, lại thêm lúc này toàn thân đều tràn ngập một thứ cảm giác khoan khoái lạ lùng, khiến y kinh ngạc lùi liền y ngay mấy bước.

Công chúa U Vân lấy làm lạ, đối với phản ứng của Ỗ Huyền hơi có chút ngạc nhiên. Nhưng thấy một quyền này không đánh trúng Huyền, chân nàng lại bước về trước, thuận thế trở quyền đánh về phía Diệu Dương ở đằng sau.

Diệu Dương thấy Ỗ Huyền thoát khỏi một đòn của Công chúa U Vân thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng tất nhiên không đoán được nàng phản ứng nhanh như thế. Vì vậy y không thể trở tay kịp, cứ đứng

ngây ra đó, đương nhiên trúng ngay một quyền chắc nịch của U Vân.

“Ấy da, đau quá...” Diệu Dương ăn một quyền này thì khốn đốn lui hai bước, không nén nổi ôm tay che chỗ đau lại, miệng kêu la ầm ĩ.

Ỗ Huyền nghe tiếng kêu của Diệu Dương mới giật mình sức tỉnh, vội đến gần Dương xem sao. Chỉ thấy trên mắt phải Dương hằn rõ một dấu tay tím bầm, mà bộ dạng giậm chân than đau của Dương cũng thật hoạt kê khiến Huyền không khỏi tức cười.

Công chúa U Vân sau khi đâm trúng Diệu Dương rồi thì bật người lùi lại. Nhìn bộ dạng của Dương, nàng không nhịn được khoan khoái nhưng vẫn tỏ ra rất tức giận, quát hỏi: “Các người là ai? Ban ngày ban mặt mà dám xông vào cấm cung triều đình ư?”

Nghe giọng nói ấy, Dương Huyền hai người liền lập tức ngẩng lên nhìn U Vân. Chỉ thấy ánh nắng rực rỡ lên nửa khuôn mặt nghiêng nghiêng của nàng làm rạng rỡ những đường nét dịu dàng xinh tươi, làn da như châu như ngọc không chút tì vết, đôi mắt long lanh như nước hồ thu ẩn chứa một vẻ đẹp kinh tâm động phách.

Ỗ Huyền bất giác nhìn đến si dại, không hề nghĩ tới việc phải trả lời câu hỏi của U Vân.

Diệu Dương tròn mắt nhìn bộ dạng đẹp như tiên nữ của U Vân lúc này, quên mất cơn đau, cứ ngơ ngẩn nhìn mãi, rồi lẩm bẩm: “Thật sự là quá đẹp, nếu có thể lấy được nàng, cho dù chỉ sống trên đời một ngày ta cũng đồng ý...”

Công chúa U Vân thân phận tôn quý, dưới một người, trên vạn người, thế mà hôm nay lại bị hai tiểu tử vô danh đùa bỡn hết lần này tới lần khác, sao có thể chịu nổi chứ. Cho nên không đợi Diệu Dương nói hết câu, nàng lập tức khua chưởng đánh tiếp về phía hai người.

Ỗ Huyền đối với cái tật ăn nói không kiêng dè của Diệu Dương thực là hận không để đâu cho hết, nhưng cũng chẳng có cách nào. Lúc này thấy sắc mặt Công chúa U Vân biến đổi, y biết ngay là hỏng bét, bèn vội vàng đẩy Diệu Dương sang một bên, kêu lớn: “Tiểu Dương, tránh mau!”

Diệu Dương đang chìm đắm trong mộng tưởng, đương nhiên không hề nghe thấy tiếng hét của Ỗ Huyền. Chỉ thấy quyền thơm của U Vân nhanh như sao xẹt nháy mắt đã ập tới. Kinh phong ép thẳng đến sát bên, Diệu Dương mới giật mình có phản ứng, nhưng khi đó đã muộn mất rồi.

“Bùng” một tiếng thê thảm, đòn trúng ngay đích. Chỉ nghe quyền bình chạm vào người Diệu Dương ầm ầm, chiêu này của U Vân quả thật đã dùng hết sức.

Lạ thay, mặc dù cũng là một quyền đánh vào người Diệu Dương nhưng cảm giác trong hai lần lại hoàn toàn khác biệt. Lần này Dương không còn thấy quá đau nữa, ngược lại phát hiện trong cơ thể mình sản sinh một cảm giác ấm áp dễ chịu, nhìn lại sắc mặt U Vân trắng bệch, không ngừng đứng đó xoa nắn quyền thơm, hết như nàng tự đánh vào mình vậy.

U Vân lửa giận bốc cao, đôi mắt đẹp quắc lên, quát lớn: “Được! Nếu các người thực có bản lĩnh, hôm nay ta sẽ quyết một trận với

các người!” Vừa nói, tay ngọc vừa chuyển động, môi son hé mở, nét mặt trở nên nghiêm nghị nhắm đọc một câu thần chú: “Phượng Minh!”

Chỉ thấy một luồng ánh sáng bảy màu lóe lên, trên đôi tay của Công chúa U Vân đã xuất hiện một thanh cổ kiếm có vấn phượng đen nhánh. Tay nàng vung vẩy theo mấy quỹ đạo kỳ lạ, làm tung ra một luồng sáng hình chín đóa kiếm hoa đan vào nhau, tạo thành một lưới kiếm độc đáo, dưới ánh mặt trời bùng lên vô số kiếm quang ập về phía Diệu Dương và Ý Huyền.

Hai huynh đệ đâu có ngờ kiếm của U Vân vừa nói đã xuất, hơn nữa lại lợi hại đến nhường kia. Không kịp phòng bị, bọn họ hoảng hốt lăn người sang một bên. May mà hai bên bờ sông hộ thành còn có hàng rào đá nên bọn họ mới chưa tới mức rơi tồm xuống.

Thế kiếm của U Vân rơi vào khoảng không. Nàng càng nghĩ càng tức Diệu Dương dám khinh bạc, Phượng Minh kiếm bám sát y chăm chặp, nhắm đúng hai mắt y mà đâm tới. Diệu Dương vừa lúc lăn tròn sang lan can đá bên cạnh, hết thế mất sức, mắt thấy kiếm quang rào rạt công đến thì trong lòng cực kỳ hoảng sợ, nửa người chờ cả ra, thậm hô xong rồi.

Ý Huyền đã lăn sang một bên sao có thể trơ mắt nhìn Diệu Dương mất mạng dưới kiếm của U Vân được. Trước tình thế cấp bách, Huyền lập tức phi thân xông tới, tốc độ nhanh đến nỗi chính Huyền cũng lú cả lưới, hai tay vừa kịp nắm lấy Phượng Minh kiếm nhưng không biết làm cách nào có được khí lực để đẩy về trước. Lực đạo trên tay y quá nhỏ, nên chỉ có thể đẩy kiếm dịch sang một chút thôi.

Phượng Minh kiếm không đâm trúng hai mắt Diệu Dương, nhưng cũng đủ rạch một đường chỗ chân mày y.

Diệu Dương thừa lúc thế kiếm của U Vân vừa hết, vội vàng rút ngắn khoảng cách, lăn đến bên Ý Huyền.

Công chúa U Vân thấy Dương Huyền người thì bị rạch chân mày, người thì hai tay máu rỉ dầm dề, co giận trong lòng đã giảm đi quá nửa, bèn giơ thanh kiếm nhọn chỉ thẳng vào hai huynh đệ, quát hỏi: “Bản Công chúa hỏi lần nữa, các người từ đâu tới, trà trộn vào cung rốt cuộc có mục đích gì?”

Diệu Dương và Ý Huyền chán nản đứng dậy. Ý Huyền khom người rồi cung tay cười gượng: “Khải bẩm Công chúa điện hạ, hai huynh đệ tiểu dân đêm hôm ấy quả thực bị kẻ gian hãm hại nên mới vô tình mạo phạm.” Nói rồi Huyền đánh mắt sang Diệu Dương, giọng cực kỳ thành khẩn, lại nói tiếp: “Vị huynh đệ này của tôi tuy miệng mồm không giữ ý, hay nói xằng bậy nhưng trong lòng tuyệt đối không có ý tà niệm với Công chúa đâu, chẳng qua chỉ vì kinh ngạc trước sắc đẹp của Công chúa mà thôi. Thiết tưởng huynh đệ chúng tôi xuất thân thấp hèn, cơm ngày ba bữa còn khó mà tự lo nổi, đã bao giờ được gặp một người con gái dung mạo tuyệt trần như Công chúa đâu chứ?”

Những lời này nếu là Diệu Dương nói, U Vân chắc chắn đã vung kiếm lên không khách khí gì. Có điều cùng những lời đó từ miệng một kẻ thanh tú như Ý Huyền thốt ra lại thực sự mang mùi vị rất thành khẩn.

Công chúa U Vân lần đầu tiên nghe những lời khen thẳng thắn như thế, má đào ửng hồng, hiển nhiên có chút dễ chịu, nhưng ngoài

miệng lại mắng: “Người cũng chẳng phải là người tốt gì?”

Diệu Dương vốn quen nhìn mặt đoán lòng, sao không biết sự tình có thay đổi lớn chứ, bèn vội vàng đón lời, nói với U Vân: “Đúng đúng đúng, ta thật không có chủ tâm khinh bạc Công chúa điện hạ, hơn nữa chúng ta là khách quý của Đất Kỷ nương nương, sao lại dám có ý bất kính với Công chúa chứ.”

Cơn giận của U Vân vốn đã tan quá nửa, nhưng nghe Diệu Dương nói thế liền nhớ tới cái chết của mẫu thân, đau khổ tột cùng, nhìn hai huynh đệ trước mặt lại càng không vừa mắt. Cho nên sắc mặt nàng trở nên lạnh như băng, giận dữ nói: “Thì ra các người là khách quý của con yêu phụ ấy, khó trách lại ngang ngược không coi ai ra gì! Đã thế hôm nay bản cung càng không thể khách khí, nhất định phải thay phụ vương giáo huấn mấy tên cầu nô tài các người!”

Ỗ Huyền chợt nhớ lại sự việc tại mệnh quán hôm đó, mới hiểu thì ra vị Khương hoàng hậu bị hàm oan mà chết cách đây mấy ngày chính là mẫu thân của Công chúa U Vân, còn ả Yêu hồ Đất Kỷ kia chính là kẻ đã hại mẫu thân nàng, lập tức biết hồng bét. Diệu Dương lại rụt đầu về một phía thầm nghĩ, nha đầu kia vì sao nói dối là dối ngay thế, nhịn không được suýt nữa thì hét toáng lên.

Công chúa U Vân múa tít Phượng Minh kiếm trong tay, nhằm đúng lúc hai người đang phân thần mà đâm tới, trong lòng đang vô cùng tức giận nên thể kiếm lao nhanh không có nửa điểm hoa mỹ. Hai huynh đệ thấy đại sự không ổn liền bỏ chạy, may mà phản ứng của bọn họ vẫn rất nhanh, so với màn luống cuống tay chân vừa rồi đúng là có thêm chút kinh nghiệm.

Kiểm của U Vân đâm vào khoảng không. Thân hình uyển chuyển lập tức bám sát hai người, rồi chân ngọc tung nhẹ đá một phát vào Diệu Dương. Một luồng kinh lực xuyên qua lưng thấu đến tim khiến Diệu Dương nhất thời ngã nhào ra đất, suýt nữa thì tắc thở mà chết.

Ỗ Huyền đang định đỡ Diệu Dương dậy, chợt thấy trước mắt kiếm quang lóe sáng, Phượng Minh kiếm của U Vân đã vụt tới rồi, biết lúc này nếu không tránh mau ra sẽ phơi thân dưới kiếm. Diệu Dương đang nằm sượt dưới đất trong cơn cấp bách chợt nảy ra một ý, liều mạng phóng lên, định dùng thân mình đụng vào ngọc thể mềm mại thơm ngát của Công chúa U Vân, hiển nhiên là lối đánh của phường vô lại.

Công chúa U Vân dù sao cũng phải giữ thân phận cao quý, sao có thể để người khác thừa cơ xâm phạm đến mình được, bèn vội vàng thu kiếm lại, mau mắn né khỏi Diệu Dương trong gang tấc. Phượng Minh kiếm chất thêm tức giận, lưỡi kiếm sắc nhọn hóa thành một luồng sáng chói lòa đâm thẳng vào Diệu Dương.

Ỗ Huyền kinh hoàng, nhưng lúc này y đang đứng quá xa, muốn cứu Diệu Dương cũng không kịp, mắt đỏ hoe hét lên một tiếng: “Tiểu Dương!”

Diệu Dương sau cú phóng hụt đành ngừng lại, lúc này đối mặt với luồng kiếm quang đang ập tới, y căn bản không còn chút sức lực nào.

Thế nhưng trong lúc y nhắm nghiền hai mắt chờ chết, dị biến chợt phát sinh...

Chương 10

CON MỒI

Đất Kỷ mang Diêu Dương và Ý Huyền trở về tạp viện trong cung Thọ Tiên, trừng mắt hung hăng nhìn hai người bảo: “Các người chó có quên thân phận của mình, bình thường chỉ được quanh quẩn nơi đây, không được chạy lung tung nơi khác, chăm chỉ và học thuộc nội dung của quyển Huyền Pháp yếu quyết kia đi, chuẩn bị cho khi bản cung cần đến!”

PHƯỢNG MINH KIỂM ĐÂM TỚI CÁCH DIÊU DƯƠNG khoảng ba phân thì dừng lại!

Biến cố phát sinh quá nhanh, Công chúa U Vân chỉ cảm thấy bảo kiếm trong tay bị một lực rất mềm cuốn chặt lấy, bất kể nàng tận lực đẩy hay kéo thế nào cũng vô hiệu. Kiếm như mọc rễ, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

“Nha đầu U Vân, bọn chúng đã nói ra tên của bản cung rồi thì người cũng phải nể mặt một chút chứ! Tục ngữ có câu ‘Đánh chó phải nhìn mặt chủ’, huống chi bọn chúng lại là nô tài của cung Thọ Tiên ta!”

Thanh âm động lòng người vang lên, Đất Kỷ xinh đẹp vô ngần từ phía sau U Vân chậm chậm bước tới, đôi mày đẹp khẽ nhíu lại như oán trách, rồi nhẹ nhàng nhón tay định cướp lấy Phượng Minh kiếm của U Vân.

“Người dám!”

Gặp cừu nhân, trong lòng U Vân sớm đã phẫn nộ tới nóng mặt đỏ tấy, sao có thể để Đát Kỷ chạm vào kiếm yêu của mình chứ? U Vân liền chuẩn bị động thủ, có điều thân thể nàng lại không nghe, một chút cử động cũng không sao nhúc nhích nổi.

Ỗ Huyền vốn tưởng U Vân nương tay, nào ngờ kẻ cứu Diêu Dương rốt cuộc lại là Yêu hồ Đát Kỷ, nhưng cũng thầm thở phào. Lúc này Huyền chứng kiến Công chúa U Vân bị Yêu pháp của Đát Kỷ làm cho khốn đốn, giãy giụa không ngừng, bất giác cảm thấy thương xót, bèn quay mặt nhìn giai nhân âm thầm than thở: “Nàng sao có thể là đối thủ của ả hồ ly tinh này chứ, thôi thì bỏ qua đi!”

Đát Kỷ hừ nhẹ, chỉ nhắc ba ngón gờ Phượng Minh kiếm ra khỏi tay U Vân. Chỉ nghe “leng keng” một tiếng, kiếm của U Vân đã bị Đát Kỷ quăng xuống đất.

Mắt thấy nguy hiểm qua đi, Diêu Dương thầm thở phào, cùng Ỗ Huyền ngồi dậy, ngoan ngoãn đứng sau lưng Đát Kỷ, vẫn chưa hết run nhìn U Vân lúc này đã không thể nhúc nhích.

Đát Kỷ hung dữ liếc ngang hai huynh đệ, cố ý quát to: “Hai tên cẩu nô tài các ngươi đúng là có mắt không trông, sao lại dám can rở thế, Công chúa U Vân là tiểu nữ đại vương yêu nhất mà dám mạo phạm, còn không mau khấu đầu nhận lỗi đi!”

Diêu Dương và Ỗ Huyền nghe Đát Kỷ nói thế thì cảm thấy chói tai vô cùng, làm như hai người thật sự là nô tài của ả ta vậy. Nhưng dù bụng có đầy ắp ức cũng chẳng dám lộ ra, lập tức cúi đầu xin lỗi: “Bọn tiểu tử có mắt không trông thật đáng chết, mong Công chúa đại nhân độ lượng, tha cho bọn tiểu tử!”

Công chúa U Vân chẳng thèm nhìn mặt ba người, khinh thường bảo: “Các người không cần làm bộ làm tịch, muốn cút thì mau cút đi, bản Công chúa sớm muộn gì cũng sẽ đến tìm các người!”

Đát Kỷ không chút giận dữ, ngược lại sắc mặt muôn phần kiêu mị, hướng về phía hai huynh đệ xẵng giọng: “Đi thôi, người ta đã nguôi giận rồi, còn không mau mau đi chỉ sợ các người sẽ bị ăn tươi nuốt sống đó!”

Diệu Dương và Ý Huyền buồn bực, cúi đầu đi lướt qua bên cạnh U Vân. Cảm giác bị người ta hiểu lầm quả rất khó nuốt trôi, huống chi lại bị một tuyệt thế giai nhân hiểu lầm, hai huynh đệ tuy có nỗi khổ tâm khó nói ra nhưng chỉ đành hậm hực bước theo Đát Kỷ.

Đát Kỷ trước khi đi còn quay đầu liếc nhìn U Vân thêm lần nữa, nhin không được mũi ngọc thở hắt ra một hơi, đôi mắt yêu mị trong veo chợt lóe lên một tia sát khí.

Ba người vừa rời đi, Công chúa U Vân chợt cảm thấy một luồng lực lớn ào ạt ập tới khiến nàng đảo ngã nhoài ra đất, thân thể cuối cùng cũng trở lại tự do. Chỉ vì đứng ngây ra quá lâu nên chân căng tê dại rất khó chịu, phải cựa quậy một hồi mới ngồi dậy được. Nàng nhặt thanh Phương Minh cổ kiếm lên, oán khí trong lòng tích quá nặng, bèn vung kiếm nhằm vào thân cây bên đường mà khua khoắng loạn xạ, mãi đến khi mệt lử mới chịu thôi.

“Mẫu hậu ơi, con thật vô dụng...”

Phương Minh kiếm “keng” lên một tiếng, rơi phịch xuống, U Vân quỳ trên nền đất, hai tay ôm lấy mặt, nước mắt tuyệt vọng bi thương tuôn lũ chã.

Đất Kỷ mang Diệu Dương và Ý Huyền trở về tạ viện trong cung Thọ Tiên, trừng mắt hung dữ nhìn hai người, nói: “Các người chớ có quên thân phận của mình, bình thường chỉ được quanh quẩn gần đây, không chạy lung tung. Chăm chỉ mà học thuộc quyển Huyền Pháp yếu quyết kia đi, phòng khi bản cung cần đến!”

Diệu Dương vội giải bày với bộ mặt đưa đám: “Nương nương minh giám, không phải huynh đệ bọn ta không chuyên tâm, chỉ là thấy yếu quyết rất hay nhưng căn bản không có biện pháp nào ứng dụng cả!”

Đất Kỷ ngăn ra, nhíu mày hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Ý Huyền tiếp lời: “Chẳng biết có phải vì chúng tôi chết đi sống lại hay không mà Nguyên năng trước kia không cách nào khôi phục được nữa, có học cũng vô dụng thôi.”

Đất Kỷ biết Ý Huyền nói đến việc Xi Bá tăng lực lượng của bùa Kim Khôi trong cơ thể Dương Huyền, không khỏi trầm mắng hai gã tiểu tử này sao mà ngu thế. Nhưng ả ta cũng không tiện giải thích, bèn làm bộ sốt ruột nói: “Biết rồi, bản cung sẽ nghĩ cách khai thông cho các người!”

Nói vậy nhưng trong lòng Đất Kỷ rất lo. Mọi chuyện quả thật đúng như Liễu Tỳ Bà suy đoán. Chính vì không rõ tính chất Nguyên năng của Ma bích nên Đất Kỷ mới hoãn việc xuống tay với Diệu Dương và Ý Huyền. Thật ra mỗi đêm ả ta đều phong ấn linh thần của hai người, sau đó thử đủ mọi loại phương pháp nhưng đều vô hiệu.

Thực ra thì Yêu linh Tà phách của ả ta có thể cảm ứng được sự tồn tại của Nguyên năng, nhưng lại không cách nào dò ra vết tích lưu chuyển của nó, thế thì biết nơi nào mà thu lấy chứ?

Đát Kỷ dặn thêm hai người mấy câu, rồi trở về cung Thọ Tiên.

Diệu Dương thấy Đát Kỷ đã đi xa mới thở phào, nhớ lại tình huống thót tim vừa rồi, y không khỏi hô to ba tiếng “Nguy hiểm thật”. Rồi y hích vai Ý Huyền, thò tay lấy ra một thanh ngọc trâm hình phượng lấp lánh, đắc ý cười nói: “Hà hà, đấu với Hỗn Thế Song Bảo chúng ta, chẳng ai có kết quả tốt đâu!”

Ý Huyền đoán ngay có lẽ Diệu Dương nhân lúc giả bộ liều mạng xông đến đã thuận tay rút vật này từ búi tóc của U Vân, không khỏi vừa buồn cười vừa tức giận, lắc đầu mắng: “Đùa với cái mạng nhỏ xong rồi, giờ còn muốn trộm cả trâm cài của người ta nữa, thật đúng là người!”

Diệu Dương cẩn thận đánh giá ngọc trâm, lại nhẹ nhàng hít một hơi trông cực kỳ vô lại, tấm tắc khen: “Thơm quá đi, chỉ cần nhìn những vân ngọc sáng rỡ này cũng đủ biết giá trị không nhỏ chút nào, vừa vặn bồi thường cho những thương tổn trên thân thể huynh đệ chúng ta!”

Ý Huyền nghe vậy cười ha hả, thiếu chút nữa phun sạch toàn bộ cơm trong bụng hôm qua ra, nhin không nổi cốc cho Diệu Dương một cái, mắng: “Thân thể thương tổn gì chứ? Người xem nàng đáng thương như thế, vậy mà còn nói nhăng nói cuội làm người ta tức giận, chẳng lẽ người muốn nàng mãi mãi hiểu lầm chúng ta sao?”

Diệu Dương khẽ “ô” lên, ánh mắt ám muội nhìn chằm chằm vào Ý Huyền, bước vòng quanh Huyền mấy lượt, cười mỉa mai đầy thâm ý: “Nghe giọng điệu của Ý đại thiếu gia, lại thêm cái vẻ mặt thương hương tiếc ngọc kia, chắc đã thích người ta rồi đấy nhỉ!”

Ý Huyền không khỏi đỏ bừng mặt, “phì” một cái, làm ra bộ nghiêm trang vặc lại: “Ăn nói lung tung, chúng ta giờ thân mình còn lo không xong, người lại có đầu óc nghĩ này nghĩ nọ sao, ta xin người hãy đừng hoang một chút đi.”

Diệu Dương thấy Ý Huyền đã hơi bực liền thôi không cợt nữa, nghiêm túc gật gật đáp: “Tiểu Ý nói phải, ta biết sai rồi!” Lời vừa thốt ra khỏi miệng thì giọng điệu lại thay đổi: “Mà việc này không trách được chúng ta, ai bảo nàng không tốt, một mực bắt chúng ta trút giận chứ? Nghĩ lại kiếm của nha đầu ấy cũng ác thật, không ngừng dồn chúng ta vào chỗ chết, ai ngờ Yêu hồ Đất Kỷ lại trở thành ân nhân cứu mạng của chúng ta chứ!”

Huyền biết Dương bản tính cố chấp, bèn lắc đầu lảng sang chuyện khác: “Điểm này chúng tỏ người đoán không sai, chúng ta đối với Đất Kỷ mà nói đúng là còn có giá trị lợi dụng.”

Diệu Dương gục đặc đặc ý, nói: “Cho nên chúng ta hãy tận dụng tốt điểm này, biết đâu lại có cơ hội tìm ra đường sống!”

“Tìm ra đường sống...” Ý Huyền lẩm nhẩm bốn chữ ấy, trong lòng chợt trào lên một thứ cảm giác chán nản hụt hẫng. Nhưng khi nhìn gương mặt đầy rạng rỡ và tin tưởng của Dương, y không khỏi có chút ấm lòng. Hai người liếc mắt nhìn nhau rồi Huyền cười cười tỏ vẻ hiểu ý, bảo: “Ta cũng nghĩ như người!”

Mấy ngày kế tiếp, Diệu Dương và Ý Huyền tự biết mình đắc tội với Công chúa U Vân nên không dám đi lung tung nữa. Có điều cuộc sống nhàm chán và hy vọng tìm ra một đường sinh cơ đã kích thích hứng thú tu luyện Huyền Pháp của bọn họ, thế nên mấy ngày nay bọn họ ra sức học tập

Mặc dù thân thể trước sau vẫn ì ra với pháp quyết, nhưng bọn họ cũng khá tiến bộ, khả năng tiếp thu phát triển không ngờ. Dù học mà không thể áp dụng, thậm chí vì không tự mình tu luyện nên chẳng thể so sánh để từ một suy ra ba, nhưng từng câu từng chữ họ lại nắm rất vững vàng.

Thật ra, cách xem điển tịch luyện đạo này là phương pháp duy nhất của Huyền môn chính tông đế ngộ Huyền tu Đạo. Những bậc đại sư hàng đầu tu luyện Huyền Pháp yếu quyết là những đệ tử nhập môn quan trọng nhất của Thục Sơn kiếm tông được bước vào Tàng Kinh các, sau ba năm khổ Công nghiên cứu Huyền học điển tịch của bản môn mới bắt đầu chính thức tu luyện Huyền, Pháp, Đạo, Thuật. Cho nên có thể thấy việc tu luyện chính thống bốn bộ Huyền, Pháp, Đạo, Thuật chú trọng nhất vào việc học tập có quy trình, không được qua loa đại khái.

Diệu Dương và Ý Huyền căn bản không biết điều này. Bọn họ chỉ là tình cờ lại hợp với phương pháp tông đạo truyền đời của Huyền môn chính thống, hơn nữa mới bắt đầu họ đã được tiếp xúc với Huyền Pháp yếu quyết - một trong Nhất điển tam tịch mà Thục Sơn kiếm tông coi là trấn môn bí bảo. Tao ngộ như thế thực là trời cao quá ưu ái cho bọn họ rồi.

Điển tịch của Huyền môn chính thống cứ âm thầm dần dất, xây nền móng vững vàng cho thành tựu của họ ngày sau.

Sáng hôm đó, hai người vừa mới dậy, cung nữ Tiểu Ngọc phụ trách mang cơm đã có mặt. Trước tiên nàng ta thăm hỏi Ý Huyền, rồi đem hộp thức ăn hai tầng đặt trước mặt y, nói: “Ăn sớm một chút đi!”

Ý Huyền lễ phép gật đầu, Diệu Dương thì vừa trông thấy Tiểu Ngọc xinh xắn liền cúi rạp người, nở một nụ cười sáng rỡ với nàng ta, ra vẻ thân mật chào hỏi: “Tiểu Ngọc tử tử đến sớm thế!”

Tiểu Ngọc lơ đãng ừ hừ, lấy vài cái bánh điểm tâm bằng bột mì trong hộp ra, ân cần phân phát cho hai người, sau đó thu dọn hộp thức ăn rồi đứng dậy như muốn về.

Ý Huyền thấy ánh mắt Tiểu Ngọc có vẻ khang khác, bèn quan tâm hỏi: “Tử tử mọi ngày đều đợi bọn ta ăn xong mới đi, sao hôm nay lại về sớm thế?”

Diệu Dương nghe vậy chăm chú nhìn lại Tiểu Ngọc, quả nhiên thần sắc của nàng ta lộ vẻ bối rối bất an. Nhớ tới mấy ngày nay được nàng ta săn sóc, y nhất thời không ngăn nổi lửa giận trong lòng ngực, vội hỏi: “Tiểu Ngọc tử tử tốt như vậy, có phải có kẻ nào bắt nạt tử không? Nếu phải chỉ cần nói với bọn ta một tiếng, bất kể là kẻ nào bọn ta cũng sẽ nghĩ cách giúp tử hả giận!”

Tiểu Ngọc rất cảm động nhưng chỉ lắc đầu nói: “Các người quá đa nghi rồi, không có ai bắt nạt ta cả! Chỉ là trong cung vừa truyền đi một tin, nói thầy tướng của Triều Ca là Khương Tử Nha đã bắt Tỳ Bà quý phi rồi, còn nói cái gì mà quý phi nương nương là yêu tinh

nữa... Đại vương và Tả Can thừa tướng đang lầu Trích Tinh tra xét chuyện này. Trong cung giờ âm ỉ lắm, bảo nếu quý phi nương nương đúng là yêu tinh thì tử tử của nàng ta là Đát Kỷ nương nương cũng...”

Nói đến đây, sắc mặt Tiểu Ngọc lộ vẻ lo lắng, dáo dác nhìn quanh mấy lượt rồi im bặt.

Diệu Dương và Ý Huyền vừa nghe đến tên Khương Tử Nha thì tâm thần chấn động, biết đây là cao nhân duy nhất ở Triều Ca có thể cứu mình ra khỏi đây lúc này, tâm tình mừng rỡ thế nào khỏi nói cũng biết. Bọn họ bèn lựa lời an ủi Tiểu Ngọc một hồi, sau đó tiễn nàng ta rời khỏi tiểu tạp viện.

Hai huynh đệ không thể chờ được nữa, cũng chẳng thèm ngó tới mấy cái bánh thơm phức kia, bắt đầu tính toán biện pháp để nắm chắc cơ hội ngàn năm có một này.

Ý Huyền vắt óc nghĩ tới đủ mọi loại khả năng, có chút tiu nghỉu nói: “Lầu Trích Tinh là nơi quan trọng của Ngự uyển, bằng vào thân phận chúng ta, chỉ e cố qua được Ngự hoa viên cũng khó lắm rồi, đừng nói đến chuyện lại gần lầu Trích Tinh!”

Diệu Dương lắc đầu, ánh mắt lộ vẻ kiên quyết nói: “Đây là cơ hội duy nhất, hơn nữa Đát Kỷ lúc này vẫn chưa định làm gì chúng ta, nên dù thế nào cũng phải thử một lần chứ!”

Ý Huyền nghĩ đến quá nhiều khó khăn trước mắt thì cũng hơi ngần ngại, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Diệu Dương, y lập tức cảm khái, trầm ngâm nói: “Chúng ta phải nghĩ ra một cách thật hay!”

Diệu Dương nhíu mày nghĩ: “Tóm lại có cách nào để lọt qua được lũ lính gác ở Ngự hoa viên không...? Nghĩ xem, trong Ngự uyển này, rốt cuộc người nào mới được tự do đi lại mà không bị bọn lính xét hỏi chứ?”

Hai huynh đệ thường ngày tuy ít đi lại nhưng vẫn hay tìm cơ hội tán gẫu với cung nữ Tiểu Ngọc, cho nên đối với chuyện trong cung cũng có chút hiểu biết. Bây giờ liên tưởng đến chuyện này, hai người bỗng nảy ra một ý, bèn đồng thanh hô lớn: “Cung nữ cung Thọ Tiên!”

Trên đường từ cung Thọ Tiên đến Ngự hoa viên lúc này xuất hiện hai cung nữ vấn tóc, dáng vẻ thẹn thùng đang rảo bước. Dọc đường bọn họ cứ cắm cúi, chậm chậm tiến về phía Ngự hoa viên.

“Chẳng ngờ áo quần nữ nhân vương vịu thế, đi lại chẳng tiện chút nào, vừa này ta vấp vạt quần, suýt nữa thì té rồi...” Vị “cung nữ” thân hình cao lớn thô hào vừa dáo dác nhìn đông ngó tây, vừa liên tục cầu nhàu.

“Cái ý tưởng dở hơi này là của Tiểu Dương nhà người chứ ai, chẳng liên quan gì đến ta cả!” Vị “cung nữ” dáng dấp thanh tú nghe thế thì ngẩng lên, căng thẳng nhìn ngó xung quanh, chốc chốc lại sửa dáng điệu cho mình và “ả tử muội” đi cùng.

Cử chỉ hành động của hai người không giấu nổi vẻ lo lắng. Nhìn kỹ hóa ra hai người chính là huynh đệ Diệu Dương và Ý Huyền cải trang.

Hai người nghĩ nát óc mới tìm ra mỗi biện pháp này. Bọn họ lén trộm mấy bộ y phục của cung nữ phơi đàng sau cung Thọ Tiên; kế đó lại thoa son đánh phấn một hồi, rồi cuộc cũng xong cái nhiệm vụ gian khổ chưa từng làm bao giờ – cải trang thành nữ nhân.

Hai huynh đệ cố bắt chước ánh mắt và cử chỉ thường ngày của Tiểu Ngọc, luyện cả buổi mới đủ dũng khí bước ra khỏi cửa tạ viện, men theo vệ đường nơm nớp rời khỏi cung Thọ Tiên.

“Tiểu Ý, đừng động đây!” Diêu Dương bất ngờ quay đầu lại, thấp giọng nói.

Huyền nghe thế thì ngẩn ra, lo lắng nhìn khắp xung quanh nhưng chẳng thấy có gì khác lạ, bèn thì thào: “Sao vậy?”

Diêu Dương trịnh trọng bắt chước bộ dạng chống nạnh chỉ tay của nữ nhân, cười e thẹn mà rằng: “Nhìn cô nương dáng vẻ đẹp đẽ cao ráo, chẳng hay năm nay đã được mấy xuân xanh rồi, đã cưới hỏi gì chưa?”

“Cưới... cưới cái đồ chết bầm nhà người ấy!” Ý Huyền vừa tức vừa buồn cười, vỗ vỗ mấy cái vào đầu, đang sắp sửa dạy cho Diêu Dương một bài học thì bỗng nghe một loạt tiếng bước chân rầm rập từ phía trước truyền đến, lập tức im bật.

Một đại đội binh vệ tay cầm kiếm kích sáng loáng đang tiến đến.

Diêu Dương và Ý Huyền lật đật cúi đầu tránh sang một bên. Đợi cho đội binh vệ đi khỏi, bọn họ mới thở phào. Thấy màn cải trang của mình chẳng ngờ lại qua mắt được đám binh sĩ kia, hai người vô cùng mừng rỡ, cũng tự tin hơn rất nhiều.

“Ta đã nói mà, cách này nhất định thực hiện được!” Diêu Dương cao hứng đứng thẳng một bên, nháy nháy mắt với Ý Huyền.

“Đừng cao hứng quá sớm!” Ý Huyền có chút dè dặt nói: “Cả hoàng cung rộng lắm, chúng ta căn bản không biết chính xác lầu Trích Tinh ở đâu, mà không thể tìm từng chỗ một được!”

Diêu Dương ngăn ra, nghĩ một chốc lại cười tươi bảo: “Việc này có khó gì đâu! Sở dĩ gọi là lầu Trích Tinh vì đó là nơi có thể với tay hái sao*, ta nghĩ chỉ cần chúng ta tìm ra tòa lầu cao nhất, tự nhiên sẽ tìm được lầu Trích Tinh thôi!”

Ý Huyền không thể không công nhận lời Diêu Dương rất có lý, bất giác nhìn lại, vừa hay bọn họ đang ở vào vị trí trung tâm của cấm cung. Đông - tây - nam - bắc bốn phía trong cung đều thu gọn vào tầm mắt. Suy xét vài lượt, cuối cùng họ cũng tìm ra...

Một tòa lầu hình vuông dọc theo hướng đông bắc, rất đồ sộ, rất lung linh thanh nhã đứng sừng sững giữa những cung điện san sát nhau, làm toát lên loại khí thế trang nhã phi phàm có một không hai.

Đúng như hai người đã đoán, tòa lầu cao nhất trong hoàng thành chính là lầu Trích Tinh.

Rẽ vào đường chính của Ngự hoa viên, Diêu Dương và Ý Huyền cẩn thận bước đi trên lề đường um tùm hoa cỏ, luồn trái xuyên phải tránh né đám binh vệ đang đi tới đi lui, từng bước tiến gần đến lầu Trích Tinh.

Góc cuối phía đông bắc của Ngự hoa viên là nơi dẫn đến lầu Trích Tinh, muốn qua đó phải đi ngang một cái hồ nhỏ, trên mặt hồ

có đình đài thủy tạ, thêm ngọc, hành lang uốn khúc, nhìn qua thật hết sức tao nhã bất phàm.

Ỗ Huyền và Diệu Dương trước tiên nấp vào một bụi cỏ rậm bên đường, khi đã biết chắc không có gì trở ngại mới bước lên chiếc cầu ngọc thạch cong cong, vội vã vượt mười bậc cầu về phía lầu Trích Tinh. Ai ngờ còn chưa tới đầu cầu thì đã thấy ở góc khuất phần cầu bên kia có hai người đang lù lù tiến đến.

Người đi trước là một lão già đầu đội mũ ngọc, toàn thân vận triều phục đen tuyền có hình con rồng vàng uốn lượn, lại thêm dáng vẻ oai phong đường bệ gây cho người khác một áp lực rất nặng nề. Nhịp chân lên xuống kia có khí thế cuộn trào như sóng, mái đầu bạc trắng càng tăng thêm vẻ uy mãnh vững vàng, khiến người ta cảm giác đây là một người có võ công và trí tuệ cực kỳ cao thâm.

Đi sau lão là một thiếu niên khỏe mạnh sáng sủa, tóc búi, tuổi chừng ngoài hai mươi; bộ long lân chiến giáp may cực khéo càng tôn thêm thân hình cao lớn ngạo nghễ, những đường nét góc cạnh trên khuôn mặt cực kỳ khoáng đạt, đôi mắt sắc sảo phát ra khí thế hùng hục như muốn thấu rõ mọi thứ.

Hai huynh đệ không biết một già một trẻ này là ai, nhưng vừa thấy hai người kia tiến đến là lập tức cảm ứng ngay được một luồng khí tức ẩn chứa nguy hiểm. Nhất là lão già, đôi mắt phượng như thấu tỏ mọi việc càng khiến Diệu Dương và Ỗ Huyền không dám nhìn, vội vã cúi đầu bước sang một bên, thậm chí van xin hai người kia đi mau mau cho mình nhờ.

Nhưng đời là thế, càng lo thì lại càng có chuyện. Lão già vận triều phục lướt qua hai người, chẳng hiểu vì sao bỗng dừng lại, mắt

phượng sấm soi nhìn kỹ hai huynh đệ, rồi trầm giọng quát:

“Các người là cung nữ ở đâu? Tại sao thấy bản Thái sư mà dám không quỳ hả?”

Hai người nghe thế đều chấn động, mồ hôi lưng túa ra nhễ nhại, càng không dám nhìn thẳng vào mắt đối phương. Bọn họ trà trộn vào cung thành Triều Ca, sao có thể không nghe đến tiếng tăm lẫy lừng của Thái sư Văn Trọng chứ?

Theo truyền thuyết, Văn thái sư chính là vị cao nhân đệ nhất của triều Thương, cưỡi dị thú Hắc Kỳ Lân, thân quang ba mắt khiến yêu ma Tam giới đều sợ hãi, hễ đánh là thắng, uy danh vang khắp thiên hạ.

Lão già mặc triều phục này không ngờ lại chính là Thái sư Văn Trọng của triều Thương vừa dẹp xong cuộc nổi loạn của bảy mươi hai lộ chư hầu nơi Bắc Hải, đang dẫn quân hồi cung phụng mệnh. Chẳng ngờ giữa đường lại gặp hai ả cung nữ không biết lễ độ, trong người lão bất giác nảy sinh một loại cảm ứng Ma năng khác thường, bèn ngừng chân tra hỏi.

Hai huynh đệ đoán ra thân phận của lão già, cúi đầu đưa mắt cho nhau, cố trấn định tâm thần rồi quỳ phục xuống.

Diệu Dương Cố nín thở thay đổi giọng nói: “Bọn nô tỳ là... là những kẻ sai vặt bên cạnh Đát Kỷ nương nương, vừa mới tiến cung nên không biết tôn nhan của Thái sư, xin Thái sư thứ tội.”

Lời vừa thốt ra, hai huynh đệ đã toát mồ hôi lạnh.

Văn thái sư nghe âm giọng kỳ quặc của Diệu Dương, không khỏi nhăn mày nói: “Lại là Đát Kỷ à? Hừ...” Lão hừ lạnh một tiếng, bực

mình phát phát tay bảo: “Đủ rồi, các người rút đi!”

Hai người biết mình lại may mắn nhất về cái mạng nhỏ, nào dám để Văn Trọng trước mặt đợi lâu nữa, bèn vội khom người thi lễ rồi mau mau bước xuống cầu đi về phía lầu Trích Tinh.

.Nhìn bóng lưng bối rối của hai huynh đệ khuất dần, gã thiếu niên ngạo nghễ kia thoáng cân nhắc rồi nhẹ giọng bẩm: “Sư tôn, vừa rồi đồ nhi dùng pháp Nhãn thần quang dò xét, phát hiện hai kẻ này không phải người của Yêu, Ma mà chỉ là những nam tử bình thường! Không hiểu vì sao lại đóng giả thành cung nữ?”

Sắc mặt Văn thái sự thoáng biến đổi, trầm giọng nói: “Không hiểu tại sao vì sư tụy lần đầu gặp chúng nhưng lại có cảm giác bất an, hai kẻ này ắt đóng vai trò không nhỏ!” Nói đến đây, trong mắt lão ánh lên những tia sáng khác thường, lạnh lùng nói: “Tiền nhi, bắt đầu từ giờ, ngươi hãy theo dõi bọn chúng, có phát hiện gì lập tức báo lại cho vi sư!”

“Dạ!” gã thiếu niên vui vẻ lĩnh mệnh. Chỉ thấy miệng y lẩm bẩm, thân hình nhanh nhẹn tráng kiện khẽ động, rồi như một đám sương mù lặng lẽ tản đi, dần dần khuất vào hư không.

Văn thái sư đứng yên ở đầu cầu, mười ngón tay bấm đốt tính toán hồi lâu, rồi mới quay mình bước xuống cầu tiến thẳng về phía cung Thọ Tiên.

Trong lúc Diệu Dương và Ý Huyền trên đường đến lầu Trích Tinh, tiểu tạp viện nơi bọn họ ở đón một vị khách rất đặc biệt.

Công chúa U Vân mặc y phục trắng tinh, gương mặt đẹp lạnh lùng, một cước đạp tung cửa viện, rồi giận dữ quát lớn: “Hai tên khốn kiếp các ngươi, còn không mau bước ra đây!”

Thấy không có động tĩnh gì, U Vân bên bước vào tra xét khắp nơi một lượt. Nhưng tìm khắp tiểu viện mà chẳng thấy bóng dáng hai người đâu, nàng nghĩ thầm: “Chẳng lẽ bọn chúng không ở đây sao?” Trong lòng nàng đã có chút muốn rút lui, nhưng liền đó cơn giận lại càng bùng lên dữ dội, bèn thầm quyết: “Không quản nhiều nữa, dù sao bọn hần cũng trộm vật ấy của ta trước...”

Nghĩ vậy, nàng xô cửa phòng, trong cơn bực tức bắt đầu lục soát, hiển nhiên là đang muốn tìm một thứ gì đó rất quan trọng.

Ai ngờ nàng đem cả phòng trong phòng ngoài lục soát hết ba lần cũng chẳng thấy đâu, giận đến xanh mặt, càng nghĩ lại càng tức. Thế rồi nàng ngồi ngây ra, ngơ ngẩn rơi nước mắt lắm bầm: “Mẫu hậu ơi, con thật vô dụng, ngay cả Phương Nghi tâm duy nhất mà người tặng cho, con cũng không giữ nổi...”

Thì ra thứ nàng muốn tìm là thanh ngọc trâm hình phượng bị Diệu Dương thó mất. Thứ này là di vật duy nhất mà mẫu thân nàng - Khương nương nương lưu lại. Nào ngờ sau cuộc gặp với Ý Diệu hai người lần trước, ngọc trâm bỗng dưng biến mất, U Vân tất nhiên nghĩ là hai tiểu tử kia giở trò quỷ bèn sai a hoàn Tiểu Kiều nghe ngóng nơi ở của hai tiểu tử kia, rồi đích thân đến tận cửa mà đòi ngọc trâm về, nhân thể dạy cho bọn họ một trận nên thân!

Nhưng giờ chẳng thấy ngọc trâm đâu, U Vân cũng không chắc có phải là Dương Huyền hai người này lấy hay không nữa, đành tạm thời bỏ qua. Nàng lau nước mắt nhìn khắp đám tạp vật trong

phòng, rồi căm giận nói: “Coi như các người may mắn, nếu bản Công chúa biết đúng là các người lấy, nhất định sẽ giết các người!”

Nói xong, U Vân vội vã bước ra ngoài, rời khỏi tạp viện. Đang sắp sửa theo đường cũ trở về cung Tế Nguyệt, đột nhiên nàng trông thấy cách tường cung ngoài năm trượng phía trước, Văn thái sư toàn thân vận triều phục đang tiến vào cửa cung Thọ Tiên.

Trong lòng U Vân nổi lên một tia nghi ngờ, thầm nghĩ: “Văn thái sư ở trong triều cư xử cẩn trọng, đối với phụ vương một lòng trung thành, chưa từng qua lại với con yêu phi Đát Kỷ này, hôm nay vì sao vừa khải hoàn về triều đã đến tận nơi ở của ả ta chứ?”

Công chúa U Vân nghĩ mãi mà không ra, trí tò mò bị kích thích mãnh liệt, nàng nhịn không được bèn lảng lạng theo sau Văn Trọng lén vào cung Thọ Tiên.

Có một điều kỳ quái là cung Thọ Tiên lúc này vắng tanh, rất khác với bình thường. Thậm chí rõ ràng đang trời cao trong vắt lại nổi lên một trận gió lạnh, khiến người ta không khỏi rùng mình.

U Vân mới rồi chính mắt trông thấy Văn thái sư bước vào cung, giờ lại thấy nơi đây không một bóng người thì vô cùng kinh ngạc, bèn lo lắng nhìn khắp nơi, sau đó nấp nấp trốn trốn đi tiếp vào.

Qua mấy sảnh đường, U Vân bỗng nghe một trận cười ngân nga như chuông bạc truyền ra, không khỏi thầm mừng rỡ. Nàng vội vã lần theo hướng đó, khễ khàng bước tới cửa sổ tìm một song cửa hé hé, chăm chú nhìn vào.

Đát Kỷ kiều mị lả lơi đang ngâm mình trong một bồn tắm lớn giữa trăm hoa. Thái sư Văn Trọng thân thể hùng tráng đứng một

bên lẳng lặng nhìn. Đối với cảnh sống động rục rờ trước mắt, gương mặt uy nghiêm của lão vẫn bất động chẳng lộ chút biến hóa nào, khoanh tay đứng đó.

Trong làn hơi nước lững lờ bốc lên, Đát Kỷ khẽ đưa tay ngọc kỳ cọ làn da trắng ngần không chút tì vết, động tác thờ ơ hợp cùng thân thể nửa vô tình nửa cố ý, nhất là khi ả ta duỗi thân vườn đui lại lộ ra những chỗ mê người như ẩn như hiện, quả là yêu mị không gì sánh nổi.

Đát Kỷ hé môi son, dịu dàng hỏi: “Ây, không biết Văn thái sư chủ đại giá quang lâm có điều chi chỉ giáo?”

“Đại giá thì lão phu không dám nhận.” Văn thái sư khẽ nhíu cặp mày ứng, trong mắt ẩn hiện mấy tia Ma quang, lạnh nhạt nói: “Rốt cuộc lão phu đến vì chuyện gì, tin rằng Đát Kỷ nương nương phải hiểu rõ mới đúng chứ!”

“Ta hiểu rõ ư?” Đát Kỷ thay đổi sắc mặt, không còn chút kiêu mị nào nữa, ả ta hừ lạnh bảo: “Môn đồ Cửu Ly tộc của người dám to gan làm loạn, cướp mất bảo vật của ta. Không biết Văn thái sư thân là Tông chủ có gì trả lại cho ta chẳng?”

Văn thái sư đứng chấp tay, lạnh lùng liếc nhìn Đát Kỷ đáp: “Nương nương nói vậy chẳng phải là đổi trắng thay đen quá đó sao, nhớ lại Quy Nguyên ma bích kia trước nay luôn là bảo vật của Ma môn ta, chẳng biết từ lúc nào lại biến thành của Yêu tông chứ!”

U Vân nấp ngoài cửa sổ nghe hai người nói chuyện mới biết Văn Trọng chính là Tông chủ của một phái Ma đạo, sớm đã sợ xanh mặt, trong lòng bất giác muốn thoái lui nhưng hai chân cứ đờ ra. Cũng may nàng lúc nhỏ được một dị nhân truyền dạy kiếm thuật, từng

nghe qua thuyết pháp về Tam giới Tứ tông, đương nhiên hiểu rõ sự lợi hại những cao thủ Yêu Ma hạng nhất này. Nàng biết hiện giờ chỉ cần sơ sẩy một ly cũng sẽ bị phát giác, mà hậu quả chắc chắn là khủng khiếp vô cùng.

Đát Kỷ trong điện thầm phát lạnh nhưng vẫn thản nhiên nói: “Ồ? Quy Nguyên ma bích thất lạc đến ngàn năm, sớm đã thành vật vô chủ. Cái này gọi là bảo vật hiếm quý chỉ người có đức mới giữ được! Ma môn Ngũ tộc nhà người bật vô âm tín hàng ngàn năm, đã không có khả năng thu hồi dị bảo thì cũng chớ có mặt dày mà khăng khăng 'Quy Nguyên ma bích là bảo vật của Ma Môn' như thế chứ!”

Văn thái sư cười to một trận, nói: “Cửu Vĩ Hồ ơi Cửu Vĩ Hồ, người thật không để Ma môn Ngũ tộc chúng ta vào mắt rồi. Nhớ lại Yêu tông của người xưa nay sức yếu thế cô, từ dạo bắt đầu đại chiến Thần Ma vẫn luôn quy phục dưới trướng của Ma môn Ngũ tộc, chẳng ngờ một con Yêu hồ nhỏ bé làm sai vật cho Nữ Oa như người mà dám nói năng bừa bãi, cho rằng tông đạo chính thống của ta bất tài vô tướng. Lão phu muốn hỏi, người dựa vào cái gì? Chẳng lẽ dựa vào thân phận nương nương vô dụng của người hiện giờ hay sao?”

Đát Kỷ bị kích đến xanh lét cả mặt, nhưng vì đại cuộc trù tính chưa giải quyết xong nên đành nín nhịn nói: “Không tranh cãi chuyện này nữa, bản cung muốn thỉnh giáo Văn tông chủ một việc. Nếu Ma môn Tứ tông còn lại biết được tin Quy Nguyên bích tái xuất hiện trong Tam giới, người đoán kết quả sẽ thế nào?”

Văn thái sư không chút tức giận, vẻ mặt điềm nhiên như thường, hỏi ngược lại: “Quy Nguyên bích không ở trong tay lão phu, lão phu có gì phải sợ chứ?”

“Chẳng lẽ Văn tông chủ hôm nay đến cung Thọ Tiên chỉ để nói cho bản cung nghe mấy lời này sao?” Đát Kỷ khanh khách cười duyên, lại nói tiếp: “Trước mặt bản cung, Thái sư không cần làm bộ uy nghi nói mấy câu sáo rỗng. Thật ra cả ngươi và ta đều tham, chỉ bằng hợp tác với nhau làm một cuộc giao dịch có phải hơn không?”

Văn thái sư lạnh lùng hỏi: “Giao dịch ư? Nương nương nói rõ một chút xem lão phu có hứng thú không đã!”

Đát Kỷ biết chuyện mình ngấm giết Xi Bá đã bị lộ, chỉ còn cách dựa vào tình huống lúc này mà thực hiện kế hoạch nham hiểm nhất thôi. Ắt ta quyết định trước tiên phải làm cho Văn thái sư nhúng chàm để tránh cái họa ngày sau bị Ma môn Ngũ tộc đồng loạt xâu xé, bèn đem việc Ma năng chuyển vào người hai huynh đệ Y Diêu kể ra, rồi nói: “Thái sư hẳn biết sở trường của Yêu tông chính là thuật linh nguyên kết hợp, lại thêm có người tinh thông bí mật Nguyên năng của Ma môn, tin rằng bọn ta nhất định sẽ giải được bí mật của Quy Nguyên bích để cùng hưởng thụ lực lượng cao nhất trong thiên địa Tam giới, so với đánh đánh giết giết chẳng phải lợi hơn rất nhiều sao?”

Văn thái sư hừ lạnh một tiếng, ra vẻ xem thường bảo: “Ăn quàng nói xiên định lừa ta ư, chẳng lẽ người xem ta là hạng vô tích sự như Ân Tân, Phí Trọng hay sao?”

Đát Kỷ biết lão không thể tin mình ngay, không chút nóng vội tựa cầm lên thành bồn tắm, vẻ mặt thờ ơ tỏ vẻ “tin hay không tùy ngươi”, rồi nói: “Tin hay không là ở Thái sư, nhưng bản cung cam đoan, Thái sư chỉ cần nhìn thấy hai tên tiểu tử kia ắt sẽ tin thôi!

“Ồ?” Văn thái sư kinh ngạc hô nhẹ một tiếng, chợt nghĩ đến hai gã thiếu niên đóng giả cung nữ vừa rồi, lão thầm kinh hãi: “Chẳng lẽ hai kẻ mà Yêu hồ nói đến chính là bọn chúng sao?” Nhưng lão nghĩ mãi mà không ra làm thế nào Quy Nguyên bích lại lọt vào người hai tên tiểu tử vô danh ấy được, bèn ngẫm nghĩ một hồi rồi nói tiếp: “Lão phu thật muốn mở mang kiến thức!”

Đát Kỷ nghe lời hiểu ý, biết như thế là Văn thái sư đã thuận theo, mắt phượng lộ ra tia Yêu quang lạnh lẽo, nói: “Nếu Thái sư cho rằng chúng ta có khả năng hợp tác thì lẽ ra phải tin nhau hoàn toàn mới phải, chi bằng hãy bảo gia nhân của ông đang nấp ngoài cửa sổ kia vào đi, tội gì lén lén lút lút ngoài đó chứ!”

Văn thái sư nghe vậy thì hừ lạnh một tiếng, nói: “Lão phu đường đường là Tông chủ Cửu Ly tộc, là Thái sư một nước, lẽ nào lại làm chuyện ti tiện thấp hèn đó sao? Lúc này lão phu cứ tưởng là ả tử muội nhà ngươi rình mò, hóa ra không phải!”

Sắc mặt Đát Kỷ khẽ biến đổi, ả ta hừ lạnh một tiếng, từ trong bồn tắm bay vọt lên, những cánh hoa tung lên lả tả khắp trời hóa thành một mảnh sa đen vừa vụn áp vào ngọc thể trắng muốt lóa lờ của ả. Tay ngọc co thành trảo hướng về phía cửa sổ, bí pháp tối cao của Yêu tông Huyền Âm Cửu Xá quyết lập tức phát động.

U Vân đang nấp ngoài cửa sổ nghe thế thì khiếp vía, lúc này mới biết hành tung của mình đã sớm bị phát hiện rồi, bèn hoảng hốt xoay người định chạy đi. Nào ngờ “két” một tiếng, cửa sổ phía sau bật mở, một luồng năng lượng âm nhu co kéo hết như tấm lưới bằng tơ gai từ trong điện truyền ra; U Vân chưa kịp phản ứng thì cả

người đã bị bó chặt, thân thể không tự chủ được bay ngược vào phòng.

U Vân chỉ thấy mình ngã lăn quay trên mặt đất, lực va chạm khiến cả người nàng như tan đi, áp lực nặng nề dị thường cũng theo đó ập tới. Nàng cố mở hai mắt ra nhưng một màn sương tăm tối đã chụp xuống đầu nàng, Yêu năng từ khắp mọi nơi trong phút chốc thẩm thấu vào khắp thể mạch nàng. U Vân thấy trước mắt tối sầm rồi mất đi tri giác. Thương thay cho một linh hồn từ đây biến mất vĩnh viễn.

Văn thái sư nhận ra thiếu nữ này chính là Công chúa U Vân, càng không ngờ Đát Kỷ lần này ra tay nặng như thế. Trong lòng lão thần kinh sợ, thân hình cao lớn lập tức phóng lên, một tay đỡ thi thể U Vân dậy, đem ngón cái, ngón trỏ, ngón vô danh của tay phải đặt trên huyệt Nhân trung và hai chân mày của nàng. Ma công tinh xảo liền đó theo ngón tay tuôn ra, rồi lão lẩm bẩm: “Hồn phách của ngươi, nghe hiệu lệnh ta, hồn giấu Nê Hoàn*, phách ẩn Tử Phủ, giải...”

Liền đó, chỉ thấy một làn tơ khói màu đen từ năm ngón tay của Văn thái sư thoát ra chui vào thất khiếu trên mặt U Vân, ùn ùn kéo dài ra nhập thẳng vào cơ thể nàng. Cùng lúc đó, giữa trán Văn thái sư có một con mắt kỳ lạ mở ra, một loạt tia Ma quang dữ dội lóe sáng, tụ thành một đường chiếu lên đỉnh trán U Vân, chỉ loáng lên rồi biến mất.

Trong chớp mắt, U Vân chậm chậm mở hai mắt ra, đờ đẫn nhìn về trước, ánh mắt không còn vẻ linh động nữa, trong đáy mắt sâu thẳm phẳng phất như phủ một tầng sương mờ tối.

“Nguyên linh tỏa hồn thuật!” Đát Kỷ vỗ tay khen: “Thái sư quả nhiên thủ đoạn giỏi!”

Văn thái sư nghe vậy hừ lạnh nói: “Thủ đoạn của người cũng không kém phần ác độc, chẳng cần biết đối phương là ai đã nhẫn tâm hạ sát, nha đầu U Vân này kiểu gì cũng là vị Công chúa mà Ân Tân yêu nhất...”

“Bản cung bình sinh gai mắt nhất là bọn tiểu nhân thập thò sau lưng!” Đát Kỷ nói với vẻ tự đắc, “Thái sư không cần lo lắng nhiều như thế, chẳng phải mọi chuyện rất tốt hay sao? Chúng ta có thêm người giúp đỡ rồi, hơn nữa theo ta thấy thì hai tiểu tử kia đối với nha đầu U Vân hình như cũng có chút hứng thú.”

Văn thái sư tối sầm mặt nhìn chằm chằm vào U Vân, trong lòng thầm tính toán lời đề nghị đó. Đang lúc suy xét, bỗng một luồng Yêu phong vụt tràn vào điện, định thân nhìn kỹ hóa ra chính là Cửu Đầu Cư Kê Hỷ Mị, thần sắc luống cuống chạy đến, khóc lóc om sòm kể: “Tỷ tỷ, nguy rồi... nguy rồi, Tỳ Bà tỷ bị Khương Tử Nha bắt mất rồi... hiện giờ đang ở lầu Trích Tinh tra xét, còn bảo cần dùng Tam Muội đạo hỏa đốt cho Tỳ Bà tỷ hiện nguyên hình... Tỷ tỷ mau mau đến cứu đi!”

Đát Kỷ hoảng hốt, tức giận nói: “Các người cũng thật thừa hơi, sao lại vô duyên vô cớ chọc vào cái tên Khương Tử Nha ấy chứ?”

Văn thái sư lần đầu tiên nghe đến cái tên Khương Tử Nha, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Khương Tử Nha này rốt cuộc là loại người nào, sao lại có bản lĩnh như thế?”

Hỷ Mị biết thân phận lão già trước mặt là Thái sư đương triều, lại là Tông chủ Cửu Ly tộc của Ma môn nên không dám thất lễ, vội đáp: “Nô gia quả tình không biết, nô gia gặp hấn lần đầu tại Thiên Mệnh dị quán phía nam thành để xem tướng phán mệnh, nghe đồn hấn đối với tướng mệnh thuật số rất cao thâm... Lúc Liễu tử tử nhập cung, nô gia định mời hấn vào cung nói giúp vài lời may mắn cho hai vị tử tử, ai ngờ hấn chẳng những không đồng ý còn thiếu chút nữa đánh nô gia bị thương. Sáng nay Liễu tử tử nói là muốn giúp nô gia hả giận, liền đi tìm hấn tính chuyện, nào ngờ...”

Đát Kỷ giận dữ trừng mắt nhìn Hỷ Mị, trong đôi mắt đẹp chớp lóe tinh quang, cướp lời nói: “Khương Tử Nha chính là môn hạ đệ tử của lão già Nguyên Thủy Thiên Tôn tại cung Ngọc Hư, núi Côn Lôn. Vài năm trước tại buổi tiệc mừng thọ Tây Vương Mẫu, bản cung có gặp hấn một lần. Hấn trông bề ngoài thật thà phúc hậu nhưng thật ra rất xảo trá âm hiểm. Lần này dám đến tận cửa lãng nhục, bản cung muốn chờ xem rốt cuộc là hấn có mục đích gì?”

Nói rồi Đát Kỷ khẽ giơ tay ngọc, bộ y phục hoa lệ giắt trên giá đồ cách đó mấy trượng dưới sự điều khiển của Yêu năng tức thì rơi xuống người ả. Chưa đến một thoáng, ả ta đã phục sức lộng lẫy, hướng về phía Văn thái sư nói: “Thái sư nếu không ngại hãy suy xét đề nghị của bản cung; đợi xong chuyện trước mặt rồi trả lời sau cũng được, ngài thấy thế nào?”

Văn thái sư chỉ ừ hử, chậm chạp nói: “Lão phu cũng muốn đi xem xem môn hạ đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng đầu Đạo tông trong Huyền môn Côn Lôn rốt cuộc là nhân vật lợi hại thế nào. Lão phu sẽ đi trước để khỏi bị nghi ngờ! Nha đầu U Vân này thì tạm thời

ở lại chỗ của người, đợi khi lão phu lập đàn làm phép, tự nhiên nó sẽ ngoan ngoãn tuân theo sự sai bảo của chúng ta thôi!” Lời vừa dứt, thân hình bệ vệ của lão đã vút ra khỏi cửa, biến mất không còn chút tăm hơi.

Đất Kỳ dùng Yêu năng dò khắp bốn phía, khi biết chắc Văn Trọng đã đi xa mới từ từ xoay người lại, đôi mắt phượng phát ra thứ ánh sáng đáng sợ nhìn chăm chăm vào Hỷ Mị, lạnh lùng dần từng chữ: “Vài ngày trước khi Xi lão quý tấn công chúng ta thì vừa khéo các người đều về khu mộ huyền ảo; bản cung mấy lần truyền gọi đều không thấy tung tích các người đâu. Đã thế mấy ngày nay cứ lén lén lút lút cặp kè với nhau, hôm nay còn làm chuyện ra này!”

“Nói...” Đất Kỳ trừng mắt phượng, quát lớn, “người và Liễu Tỳ Bà rốt cuộc lừa dối bản cung chuyện gì, mau khai ra đi!”

Hỷ Mã sợ đến mồ hôi lạnh túa ra đầm đề, vội quỳ phịch xuống, run rẩy mang chuyện Thân Công Báo xúi giục Liễu Tỳ Bà cùng mình hãm hại Xi Bá nói ra hết, trong đó đem trách nhiệm của bản thân từ to hóa nhỏ, từ nhỏ hóa thành không. Nói xong lại rút bùa Kim Khôi vừa lấy từ người Liễu Tỳ Bà ra giao cho Đất Kỳ, khóc sụt sùi nói: “Tỷ tỷ minh giám, tất cả việc này đều do Tỳ Bà tỷ ép em làm, em đối với tỷ tỷ vẫn trung thành hết mực, sao có thể phản bội tỷ được chứ?”

Đất Kỳ nghe xong lập tức giật lấy lá bùa trong tay Hỷ Mị ra, chẳng thèm nhìn đến ả muội muội của mình một cái, chỉ hừ lạnh nói: “Các người nhất định muốn tốt nhất là bản cung và Xi lão quý đồng quy vu tận phải không? Sau đó thì chiếm vị trí của bản cung...”

Hỷ Mị theo Đát Kỷ đã lâu, tất nhiên biết rõ bản tính hung tàn của ả tử tử này, lập tức ba hồn bảy vía chạy đâu mất, lắp bắp thanh minh: “Tử tử hiểu lầm rồi, bọn em tuyệt đối không có ý này...”

Không đợi Hỷ Mị nói hết, bàn tay tích Yêu năng đã lâu của Đát Kỷ chuyển động, Yêu năng tỏa ra hình tấm lưới, vừa phát đã thu, đem Hỷ Mị không kịp đề phòng khóa chặt trong tư thế đứng rồi tiện tay nhốt vào một chiếc túi da. Đát Kỷ nhìn tấm bùa trên tay một lần nữa, gương mặt xinh đẹp thoáng vui mừng rồi thân hình bốc lên không lao vút ra khỏi cửa điện, hướng thẳng về phía lầu Trích Tinh.

Đại điện vắng tênh lúc này chỉ còn ánh mắt ngây dại, không chút cảm giác của Công chúa U Vân. Đôi con người trống rỗng giữa hai mắt nàng cứ nhìn chòng chọc vào bức màn hư ảo do làn hơi nước bốc lên mờ mịt phía trước...

Chương 11

CÔNG CHÚA TRÁI KIẾP NẠN

Một luồng ánh sáng chói mắt như ẩn như hiện từ trước ngực Công chúa U Vân lóe lên bất định, khả năng hút vô cùng lớn này chính từ cổ tay ngà ngọc của nàng truyền đến, khi nhanh khi chậm. Khi dị cảm xuất hiện, tâm thần của Ý Huyền và Diệu Dương bất chợt như ngưng đọng lại, nhưng lại phát giác những suy nghĩ trong đầu tựa thủy ngân cuộn cuộn chảy ra.

DIỆU DƯƠNG VÀ Ý HUYỀN vội chạy đến vòng ngoài lầu Trích Tinh. Đập vào mắt hai người là cảnh binh sĩ trùng điệp đứng quanh lầu. Trên lầu ai nấy đều ngồi nghiêm trang, vẻ như có chuyện gì rất quan trọng. Hai huynh đệ trong lòng phát lạnh, hiểu rằng nếu ở đây đã canh phòng nghiêm ngặt thế thì bọn họ dù có dùng thân phận thị nữ cung Thọ Tiên cũng đừng mơ vào được, xem ra hy vọng tìm Khương Tử Nha nhờ giúp đã hoàn toàn tiêu tan rồi.

Hai người xem xét hồi lâu, thấy rõ kiểu này thì không cách nào vào được bèn nấp vào một bụi rậm dưới bậc thềm phía sau lầu, tâm trạng vốn đã chán chường giờ lại càng suy sụp.

Diệu Dương thở dài, có chút giễu cợt nói: “Xem ra vận số của bọn mình dạo này thật chẳng ra sao?”

Ý Huyền vốn chỉ muốn đến xem xét lầu Trích Tinh nên cũng không đến nỗi quá thất vọng, còn an ủi bạn: “Nói không chừng đây

là ông Trời muốn rèn luyện cho chúng ta đó thôi! Biện pháp này không được thì có biện pháp khác tốt hơn, quan trọng là đừng bỏ cuộc!”

Diệu Dương rầu rĩ thở hắt ra một hơi, bực bội nói: “Chẳng biết còn phải nhẫn nhịn bao lâu nữa đây?”

Ỗ Huyền nhìn về phía xa xa, đột nhiên quay phắt lại, nghiêm mặt ra hiệu chớ có gây tiếng động, rồi cúi đầu nói nhỏ: “Im, Đát Kỷ đến!”

Chỉ nghe bậc thềm đá phía trên vang lên tiếng bước chân, đám binh sĩ canh gác trên thềm đồng loạt quỳ xuống nghênh giá. Hai huynh đệ sợ hãi nấp vào một góc dưới thềm, nhăn nhó nín thở cho đến khi ả sát tinh bước nhanh qua, lúc đó mới dám thở phào.

Diệu Dương uể oải dựa người lên bức tường đá, sắc mặt liên tục thay đổi, cuối cùng nhìn Ỗ Huyền chăm chăm hỏi: “Tiểu Ỗ, giờ chúng ta nên làm gì đây?”

Ỗ Huyền cũng không biết làm sao, chỉ thở dài: “Chúng ta về thôi, khi việc ở lầu Trích Tinh đã xong, Đát Kỷ tìm không thấy chúng ta tất sẽ giận cá chém thớt, mà lúc này đừng có chọc tức ả thì tốt hơn!”

Ỗ Huyền dè dặt nhìn khắp bốn phía, cuối cùng đứng dậy bước ra khỏi bụi cỏ rậm, Diệu Dương ngăn người rồi cũng đuổi theo. Hai người lại một lần nữa ưỡn ẹo theo lối lúc nãy hướng về phía Ngự hoa viên mà đi.

Trên lầu Trích Tinh, văn võ bá quan nghe tin đã sớm đến xếp hàng ngồi. Ngồi ở vị trí chủ tọa là một nam tử trung niên đầu đội

mũi rềm vàng, khoác long bào, mi dài, trán rộng, mũi vuông, miệng lớn, thoáng trông có vẻ hoàng tộc quý phái nhưng vẫn không giấu được vẻ mệt mỏi, chính là đương kim thiên tử nhà Thương - Trụ vương.

Vài trăm tên binh vệ quây thành vòng tròn trên một khoảnh đất trống trước lầu, ở giữa vòng tròn là một ông lão khoác đạo bào trông như một ông tiên. Một chiếc cọc gác đầy củi đặt giữa sân, trên ấy cột chặt Liễu Tỳ Bà lúc này đang bị hai lá bùa vàng phong ấn, không thể động đậy. Đôi mắt đẹp của ả ta phát ra luồng Yêu quang phản hận như muốn ăn tươi nuốt sống ông lão khoác đạo bào kia.

Một lệnh phát ra, binh sĩ bốn phía đồng loạt chồm đuốc vào đồng củi, thế lửa lan dần lên, trong chốc lát đã vây lấy Liễu Tỳ Bà. Chẳng biết Khương Tử Nha dùng loại phép thuật gì mà ngọn lửa vốn ngả nghiêng theo gió đã tập trung cả vào chiếc cọc trói, luồng lửa thiêu đốt hùng hực ấy khiến cho Liễu Tỳ Bà nhịn không được phải hét lên.

Khương Tử Nha đứng thẳng người bên đồng lửa, mỗi tay bắt một loại pháp ấn kỳ lạ của Huyền môn. Mười ngón chăm chăm giơ lên, rồi vung vẩy lên lên xuống xuống. Bầu trời chợt sáng chợt tối. Chỉ nghe tiếng sấm rền vang, ba tia sét đánh thẳng về chiếc cột trói Liễu Tỳ Bà. Gần như cùng lúc, Khương Tử Nha hét to một tiếng, mắt, mũi, miệng đồng loạt phun ra ba luồng lửa cực mạnh, hướng về phía cây cột trói mà lao tới.

“Ty ty! Cứu em...” Liễu Tỳ Bà thấy Khương lão phát ra Tam Muội chân hỏa thì mặt xám như tro tàn, kêu thảm thiết!

Sấm sét âm vang hòa với ánh lửa ngợp trời. Sau tiếng tru thê thảm ấy, trên chiếc cột ở quảng trường khói lửa dần tan đi, chẳng

ngờ lại hiện ra một chiếc đàn Tỳ Bà bằng ngọc.

Trụ vương và đám văn võ bá quan kinh hãi hô lên một tiếng, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ như thể không tin nổi. Văn thái sư đang đứng yên một góc trên lầu thì còn kinh ngạc hơn, Ma quang trong hai mắt lão phát ra bùng bùng, chăm chú nhìn vào Khương Tử Nha bên dưới, ngẫm nghĩ hồi lâu.

Đát Kỷ đến trễ, chưa lên tới lầu Trích Tinh đã chứng kiến thảm cảnh kia, lập tức biến sắc nhìn Khương Tử Nha đang ngạo nghễ đứng thẳng trên quảng trường, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống lão già này ngay. Ả ta nghiêng chặt răng, nghĩ: “Đánh chó phải nhìn mặt chủ chứ, người chỉ là một gã đệ tử Huyền tông nhỏ mọn mà dám không coi bản cung ra gì. Ta thế phải giết người, Khương Tử Nha!”

Trụ vương vừa thấy Đát Kỷ lên lầu liền gọi: “Mỹ nhân mau đến đây! Thì ra muội muội Liễu Tỳ Bà của nàng là một con yêu tinh biến thành, may mà có Côn Lôn dị sĩ Khương Thượng đây nhìn thấu ả, thay trảm và mỹ nhân diệt trừ con yêu nghiệt ấy!”

Đát Kỷ tiến đến dựa vào người Trụ vương, cố nén lửa giận trong lòng, giả bộ khiếp sợ nói: “Thần thiếp sợ đến chết mất, nói vậy xem ra Liễu muội muội chắc đã sớm bị con yêu tinh này hại chết, đáng thương cho Liễu muội muội số phận quá hẩm hiu...” Nói rồi lại òa khóc tím tím, báo hại Trụ vương phải luôn miệng vỗ về. Không khí ồn ào khó chịu khiến cho văn võ quần thần đều lúng túng, nhất là những trung thần đang có mặt trên đài như Á tướng Ty Can, Võ Thành vương Hoàng Phi Hổ thì ánh mắt càng lộ vẻ căm phẫn không sao tả xiết.

Trụ vương vất vả lắm mới đỡ được Đát Kỷ. Thấy ả hơi nín liền hỏi ngay: “Mỹ nhân, nàng xem nên xử trí yêu vật Tỳ Bà này thế nào?”

Đát Kỷ gượng cười, nói: “Khương dị sĩ đã diệt yêu nghiệt rồi, mà thần thiếp thấy chất liệu của cây Ngọc tỳ bà này vào loại thượng thừa, chắc phải có mấy trăm năm tuổi. Chi bằng bộ hạ sai người mang nó lên đây, để thiếp lên đây đàn sớm chiều mua vui cho bộ hạ, như thế chẳng phải rất hay sao!”

Trụ vương đang lo không biết làm sao lấy lòng mỹ nhân, nghe vậy thì mừng lắm, liền sai người mang Ngọc tỳ bà lên lầu giao cho Đát Kỷ, lại hỏi: “Lần này Khương dị sĩ có công trừ yêu, mỹ nhân thấy trăm nên ban thưởng cho y thế nào?”

Đát Kỷ nảy ra một ý, vội nói: “Thần thiếp nghĩ, nếu Khương dị sĩ đã tài thuật song toàn như vậy, sao không phong cho y làm quan, giữ trong triều để hộ giá cũng tốt!” Trong bụng lại nghĩ: “Chỉ cần Khương Tử Nha người ở lại đây làm quan một ngày, bản cung sẽ tự có biện pháp bắt người phải chết!”

Trụ vương mặt rộng hơn hở, lập tức hạ thánh chỉ phong cho Khương Thượng làm Hạ đại phu chuyên lo việc Ty thiên giám* tùy triều đình sai khiến.

Khương Tử Nha đang đợi phía dưới lầu, thấy có người đến lấy đi Yêu thân bản nguyên của Liễu Tỳ Bà nhưng không biết làm sao để ngăn trở, đành bỏ qua; nào ngờ chờ thêm một lúc lại nhận được ý chỉ phong quan, ông không khỏi dở khóc dở cười. Dù biết rõ bên trong là Đát Kỷ ngầm gây khó dễ nhưng lệnh vua không thể cưỡng lại, đành tạm thời lĩnh chỉ tạ ơn mà đi.

Diệu Dương và Ý Huyền theo đường cũ về tiểu viện, bước vào phòng thấy cảnh hỗn độn trước mắt thì không khỏi hoảng sợ đến nhảy dựng lên. Diệu Dương trợn mắt, có chút dở khóc dở cười nói: “Chẳng lẽ trong hoàng cung cũng có trộm sao? Tên trộm này xem ra còn ngốc hơn chúng ta, chỗ này làm gì có báu vật nào chứ?”

Ý Huyền nhăn mũi ngửi ngửi, ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Dương, người có thấy trong phòng này lưu lại một mùi hương rất nhẹ hay không?”

Diệu Dương được Ý Huyền nhắc, quả nhiên nhận ra trong phòng còn lưu lại một làn hương thơm nhạt. Y cau mày nghĩ một chốc rồi hờn hử nói: “Ta nhớ ra rồi, đây chính là mùi hương trên người Công chúa U Vân!”

Ý Huyền liếc mắt nhìn Diệu Dương, nói: “Nàng chắc chắn là đến tìm cây trâm hình phượng kia rồi. Xem xem, tất cả chuyện này đều do người gây tai họa, người mau nghĩ cách mà trả trâm cho người ta đi!” Nói rồi y lắc đầu nhún vai, tỏ ra chẳng liên y quan gì, lại uốn éo nói tiếp: “Mặc thứ quần áo này đúng là tự làm khổ mình!”

Diệu Dương khó hiểu bảo: “Tiểu Ý, cái này người không đúng. Lúc ấy nếu chẳng phải ta và người phối hợp không có kẻ hở thì sao có thể thuận lợi như thế chứ? Hơn nữa...” Nói đến đây, Diệu Dương dừng lại, gian xảo nháy mắt với Ý Huyền, làm mặt heo cười nhều cả nước bọt, nói tiếp: “Hơn nữa, trông người xinh đẹp yêu kiều thế, ca ca ta nhất định phải đem cây trâm này tặng cho người mới được!”

Ý Huyền tức quá nạt: “Vớ vẩn!”

Hai người đang cãi cọ âm ỉ, chỉ nghe “rầm” một tiếng, cửa viện bị đá tung. Hai người chưa kịp trút bỏ lớp hóa trang, nghĩ đến khả năng lớn nhất là Công chúa U Vân đang nổi giận lôi đình hoặc là Đát Kỷ vừa bị Khương Tử Nha bắt mất tử muội, lập tức sợ quá chui tọt vào góc, một tiếng cũng chẳng dám phát ra khỏi cổ họng.

Chỉ thoáng sau, một cung nữ ăn mặc theo lối a hoàn từ ngoài cửa bước vào, chăm chú nhìn hai người hồi lâu rồi mới nghi hoặc hỏi: “Xin hỏi hai vị tử tử, nơi này có một đôi nam tử vô cùng xấu xa đang ở phải không?”

Diệu Dương nghe giọng này rất quen, nhìn lại hóa ra là a hoàn Tiểu Kiều của Công chúa U Vân, thậm chí phào một hơi. Trong lòng có chút tức tức, bản tính thích đùa lại bỗng nổi lên, y bèn lúc lắc mông yếu điệu bước đến bên Tiểu Kiều, sắc giọng hỏi: “Hai kẻ mà tử tử muốn tìm có phải một người nho nhã đáng yêu, một người oai hùng lắm liệt hay không?”

Tiểu Kiều lần đầu nghe cái giọng quái đản chẳng đâu ra đâu của Diệu Dương nên nhất thời lạnh gáy, người nổi hết gai ốc, bất giác lùi về sau hai bước rồi lí nhí: “Vị tử tử này, có biết hai kẻ đó hiện giờ ở đâu không?”

Diệu Dương gắng nhin cười, đáp: “Em không biết, nhưng nếu tử tử có chuyện gì thì cứ việc truyền lại, nếu em thấy bọn họ tự nhiên sẽ chuyển lời của tử tử ngay!”

Tiểu Kiều thở dài, cau mày nói: “Thật ra cũng không có gì, chỉ là sáng nay Công chúa bảo đánh mất thứ gì đó, rất có thể đã bị hai kẻ kia... nhặt được. Thế là Công chúa đích thân đến đây tìm bọn họ, ai

ngờ rất lâu rồi mà vẫn chưa hồi cung. Ta kiếm xung quanh không thấy Công chúa đâu nên rất lo, bèn tới đây tìm người.”

Diệu Dương và Ý Huyền không hẹn mà nhìn nhau, thầm nghĩ: “Hóa ra nha đầu U Vân đã đến đây thật!” Diệu Dương vẫn tỏ ra kinh ngạc, nói: “Công chúa ư? Tỷ tỷ không đùa chứ, Công chúa thân thể ngàn vàng sao có thể đến những nơi bẩn thỉu, tầm thường của bọn nô tỳ thế này được?”

Tiểu Kiều nghe vậy liền biến sắc, run giọng hỏi: “Công chúa thật sự không đến đây sao?”

Nói xong, nước mắt lăn chã rơi xuống. Thì ra vừa rồi Trụ vương chứng kiến sủng phi bên mình không ngờ là một con yêu tinh nên vô cùng lo lắng cho sự an nguy của con gái, bèn sai người truyền gọi U Vân tới lầu Trích Tinh để Khương Thượng đuổi ma trừ tà. Ai ngờ Tiểu Kiều tìm U Vân khắp nơi mà không thấy, lại nghĩ đến yêu nghiệt còn ẩn nấp trong cung, việc này sao không làm cho một người từ nhỏ đến lớn bầu bạn với Công chúa như cô phải lo cuống lên chứ.

Diệu Dương đâu ngờ một câu nói bừa của mình lại khiến Tiểu Kiều phản ứng dữ dội như thế. Ý không dám nói những cuội gì nữa, luống cuống đứng ngây ra.

Ý Huyền thấy Tiểu Kiều khóc lóc thương chủ như vậy thì trong lòng có chút không nỡ, bèn bước tới dịu dàng an ủi: “Tiểu Kiều tỷ tỷ đừng quá lo lắng, Công chúa U Vân chắc là vừa ghé qua đây mà chúng ta chưa gặp đó. Hơn nữa Công chúa ngọc thể đáng ngàn vàng, dưới một người trên vạn người, tin rằng sẽ chẳng xảy ra

chuyện gì nghiêm trọng ở đây đâu. Cứ thông thả mà tìm, nói không chừng chút nữa Công chúa sẽ tự trở về thôi!”

Tiểu Kiều nghe rõ ràng là giọng nam tử, nét mặt run rẩy nhìn vị cung nữ “tỷ muội” tốt bụng hồi lâu, lắp bắp mãi mới hỏi được: “Người... người là ai?”

Ỗ Huyền thấy bộ dạng nghi hoặc của Tiểu Kiều thì ngượng ngùng chỉ về phía Diệu Dương nói: “Tiểu Kiều tỷ tỷ, thật xin lỗi! Bọn ta chỉ đùa tỷ một chút thôi. Giờ ta xin giới thiệu với tỷ, hần là Diệu Dương - huynh đệ của ta, còn ta là Ỗ Huyền!”

Tiểu Kiều nghe thế cũng biết vừa rồi Diệu Dương đùa bỡn mình, nhưng lúc này làm gì có tâm trí mà so đo nữa, chỉ tức giận trừng mắt nhìn Diệu Dương, hỏi lại: “Ta hỏi các người, rốt cuộc Công chúa có tới đây không?”

Diệu Dương vội đáp: “Công chúa thật sự mất tích rồi sao? Huynh đệ bọn ta quả thực không biết chuyện này!”

Tiểu Kiều hai mắt mọng đỏ, nói: “Công chúa nói là đến tìm các người, sao không gặp được chứ... Ta mặc kệ, nếu Công chúa xảy ra chuyện gì, hức... ta sẽ kéo cả lũ các người đến gặp đại vương... hức...” Nói xong câu cuối, nàng ta không kìm được nỗi lo trong lòng, lại òa khóc.

Ỗ Huyền sợ nhất là thấy người khác khóc, nhất là một cô gái yếu đuối như Tiểu Kiều đây. Trong lòng y thật không nỡ, bèn nói: “Bọn ta không thấy Công chúa đến đây, nhưng trong phòng vẫn còn lưu lại mùi hương đặc biệt của Công chúa, chứng tỏ Công chúa đã có ghé qua, chắc chưa đi xa được đâu. Chi bằng bọn ta chia nhau đi tìm nhé!”

Diệu Dương tới mấy phần không muốn, nhưng tính y và Ý Huyền có chút giống nhau, đều là kẻ thấy con gái rơi lệ sẽ mềm lòng. Hơn nữa lẽ nào y lại bỏ qua cơ hội lấy lòng và gần gũi với U Vân chứ, nên y vội hòa theo: “Đúng đúng! Ba người chúng y ta chia nhau ra tìm, Tiểu Kiều tở tở đến những nơi Công chúa thường lui tới, bọn ta thì tìm xung quanh. Chỉ cần có lòng nhất định sẽ tìm được, mà chưa biết chừng giờ này Công chúa đã về cung rồi cũng nên.”

Tiểu Kiều ngừng khóc, cuống quýt gật đầu nói: “Ừ, bây giờ ta về cung xem thử! Nếu các người tìm được Công chúa thì lập tức báo cho ta biết, nhớ không được quên đấy!” Nói rồi nàng ta lật đật chạy về cung.

Diệu Dương và Ý Huyền vội vàng thay y phục, lại rời khỏi tiểu viện, men theo vách tường cung Thọ Tiên mà lần ra bên ngoài. Diệu Dương vừa đi vừa hỏi: “Tiểu Ý, người nghĩ nha đầu U Vân kia đi đâu chứ?”

Ý Huyền suy nghĩ một chút, đáp: “Cấm cung hoàng thành rất rộng, có điều một hai ả nô tỳ mất tích thì còn khó tìm, chứ thân phận U Vân cao quý như thế, nếu chỉ là tới lui trong cung, bọn vệ sĩ chắc chắn sẽ để ý thôi! Tiểu Kiều đã tìm hỏi khắp nơi mà không thấy, chắc bọn vệ sĩ cũng không biết sự tình, cho nên khả năng lớn nhất...”

Diệu Dương men theo, đoán: “Cứ theo những gì người nói, nha đầu U Vân rất có thể đã bị giam lỏng, hoặc bị mưu hại phải không?”

Ý Huyền ra vẻ nghiêm trọng, gật đầu nói: “Rất có thể!”

Nét mặt Diệu Dương lộ vẻ không tin, y nói: “Nha đầu U Vân là vị Công chúa mà đại vương sủng ái nhất. Ngày hôm đó đến Đát Kỷ còn phải nhường nàng ta ba phần, ai mà đủ can đảm bắt giữ nàng ta chứ?”

Ỗ Huyền lắc đầu nói: “Người bình thường không ai dám đắc tội với nàng ta, nhưng Đát Kỷ là ngoại lệ!” Y vừa nói vừa nhìn lên bức tường trước mặt, cũng không cao lắm, lần mò định leo lên.

Diệu Dương ngỡ người ra, đoán là Ỗ Huyền muốn trèo tường vào bèn vội vã kéo y lại, hoảng hốt hỏi: “Tiểu Ỗ, ngươi điên sao? Đát Kỷ hiện giờ không có trong đây, nhưng ai mà biết bên trong cung Thọ Tiên này rốt cuộc còn ẩn chứa cái loại yêu ma quỷ quái thể nào nữa?”

Ỗ Huyền đang lúc chú tâm lại bị Diệu Dương quấy nhiễu, tâm thần không tự chủ được bất giác chấn động. Không hiểu vì sao, một cảm giác khó mà tin nổi bỗng vụt qua...

Ỗ Huyền ra dấu chử gây tiếng động, rồi áp tai vào tường chăm chú lắng nghe, nét mặt lộ vẻ vô cùng cổ quái. Diệu Dương thấy vậy càng không hiểu ra làm sao, nhưng thấy dáng vẻ nghiêm túc của Huyền cũng không dám quấy rầy nữa. Y chỉ đành làm như xảy ra chuyện lạ, nhìn quanh ngó quẩn giả ra vẻ trông chừng.

Không đợi Diệu Dương có phản ứng, Ỗ Huyền rón rén bám kẽ tường leo lên, rồi tung mình nhảy xuống.

Diệu Dương cười gượng một tiếng, cuối cùng cũng cảm nhận được cái mùi vị rắc rối mà mình và Huyền đã từng nếm trải trong rất nhiều năm qua.

Cung Thọ Tiên lạnh lẽo không một bóng người, Ý Huyền và Diệu Dương đi một mạch đến trước chính điện. Diệu Dương tới dưới mỗi song cửa đều ghé mắt nhìn vào trong xem xét. Qua bức màn cửa mỏng tanh có thể nhìn thấy rất rõ mọi thứ bên trong, tất cả đều toát lên vẻ tao nhã không tầm thường, khiến họ khó mà nghĩ rằng đây chính là tấm cung của ả yêu nhân nọ.

Tòa điện vắng tanh, ngay cả một nô tỳ bình thường cũng không có.

Ý Huyền suốt đường đi cau mày không nói, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, cử chỉ càng lạ thường, như thể bọn họ đang đi theo con đường đã sắp đặt từ trước mà tiến thẳng về bên hông của tòa điện.

Diệu Dương đi liền qua mấy sảnh, không tìm thấy chút manh mối gì, y nhin không được làu bàu: “Lạ thật, cung Thọ Tiên lớn như thế mà ngay cả một ả a hoàn cũng không có à? Chẳng phải hôm trước chúng ta vào cung còn được một ả cung nữ chôn đen mặt ú ra áp giải hay sao... Hay đám tiểu yêu ấy đã đến lầu Trích Tinh hết cả rồi?”

Ý Huyền cuối cùng cũng dừng ở một nơi bên ngoài điện, quả quyết: “Nhất định là ở đây!”

Diệu Dương dè dặt bước đến gần cửa sổ, nghi ngờ nhìn Ý Huyền hỏi: “Người dám chắc U Vân ở trong này sao?” Vừa nói vừa nghiêng đầu nhìn qua khe hở bên song. Chưa kịp chuẩn bị tinh thần nên những gì hiện ra trước mắt khiến y không kịp được cứ đứng ngây ngốc...

Lối phục sức đơn giản tao nhã ấy, bóng lưng thoát tục động lòng người ấy thực quá quen thuộc, Diệu Dương sao có thể không nhận ra chứ. Người thiếu nữ trong điện đang đứng quay lưng về phía bọn họ không ai khác chính là Công chúa U Vân.

Diệu Dương quay đầu lại, nhìn Ý Huyền với vẻ khó tin, thì thào hỏi: “Tiểu Ý, ngươi vì sao lại biết nha đầu U Vân đang ở đây chứ?”

Ý Huyền lắc đầu, hai mắt lộ vẻ mơ hồ đáp: “Ta cũng không biết vì sao, chỉ là lúc ở góc tường ta bị người vỗ mạnh một cái, bỗng nhiên lơ mơ nghe một tiếng gì đó giống như Công chúa U Vân đang gọi ta. Ta lần theo hướng âm thanh phát ra mới tìm được tới chỗ này!”

“Ta vỗ ngươi à?” Diệu Dương nhìn hai tay mình, lại liếc sang Ý Huyền lần nữa, hai tay đánh nhanh về trước, tinh quái cười nói: “Vậy thử lại lần nữa nhé!”

Ý Huyền bị đánh bất ngờ, chưa kịp đề phòng đã bị vỗ cho mấy cái, song lần này y không cảm thấy có điểm nào quái lạ. Sững sờ tỉnh lại, y nhăn trán chịu đau, tung chân đá mạnh về phía cái móng lớn của bạn mình.

Diệu Dương đã sớm có chuẩn bị, liền tung người nhảy lên tránh được đòn công kích của Ý Huyền, ôm bụng cười nói: “Ta thấy tiểu tử ngươi tám phần là bị trúng tà!” Nói rồi chống người đu lên khỏi song cửa, co mình lại nhảy vào bên trong.

Ý Huyền trước tiên cảnh giác nhìn quanh một lượt, không thấy có điều gì khác thường mới theo Diệu Dương chui vào trong, rồi cẩn thận khép cửa sổ lại.

Hai người vào được bên trong rồi mới mơ hồ cảm thấy có gì đó rất không bình thường. Nghĩ mà xem, vừa rồi họ cười nói âm ỉ như thế, U Vân trong điện sao lại không nghe thấy, mà với tính cách của nàng, thấy cừu nhân sao có thể làm thính như thế chứ?

Diệu Dương thở hắt ra một hơi, nhìn không chớp mắt vào bóng lưng khiến người ta động lòng của U Vân, rồi khẽ huých huých vai Ý Huyền, lạ lùng hỏi: “Nàng ấy sao vậy? Ta cứ thấy sờ sợ thế nào ấy, thật kỳ lạ...”

Ý Huyền cũng cảm giác được sự biến hóa kỳ lạ ấy, lắc đầu đáp: “Không biết nữa, tốt nhất là phải cẩn thận!”

Hai huynh đệ rón rén, cuối cùng cũng tới bên cạnh U Vân. Ý Huyền ngăn không cho Diệu Dương tiến lại gần hơn, rồi thận trọng cúi người hỏi dò: “Công chúa điện hạ thảo dân Ý Huyền cùng vị huynh đệ Diệu Dương xin thỉnh tội với người! Hiện thời chúng tôi quấy rầy Công chúa là vì đã nhận sự ủy thác của Tiểu Kiều tử tử đi tìm người...”

Diệu Dương mở to mắt chăm chú nhìn vào nét mặt và cử động của U Vân, lúc này liền giật giật chéo áo của Ý Huyền, lắc đầu ý bảo nàng ấy chẳng có chút phản ứng nào cả.

Hai người bèn đi tới trước mặt U Vân, kế đó nhìn đến sắc mặt tái nhợt của nàng. Ánh mắt nàng như ngậy đại hướng về trước, đối với hai huynh đệ đứng trước mặt lại chẳng thềm ngó qua, thân hình mềm mại không nhúc nhích mảy may càng khiến cho hai huynh đệ vô cùng kinh ngạc.

Ỗ Huyền lại thấp giọng hỏi: “Công chúa điện hạ, người không khỏe hay sao thế?”

U Vân vẫn không trả lời.

Hai huynh đệ trở mắt nhìn nhau, chẳng hiểu là có chuyện gì nữa. Diệu Dương thu hết can đảm đưa tay phẩy phẩy trước mắt U Vân, nhưng ánh mắt nàng vẫn ngơ ngẩn như si dại.

Diệu Dương híp mắt cười gian xảo, rồi giả bộ bắt chước mấy ông lang băm, giơ tay phải lên hướng về phía cổ tay ngà ngọc của U Vân, nói: “Thôi thì để tại hạ thay điện hạ bắt mạch vậy!” Y nói xong thấy U Vân vẫn chẳng phản đối gì, ngón tay liền đặt lên Mạch môn nơi cổ tay nàng.

“Người biến đi! Giờ là lúc nào mà còn muốn sàm sỡ người ta thế!” Ỗ Huyền thấy vậy giận quá vung tay đánh về phía Diệu Dương. Dương cười hì hì nghiêng đầu né qua, theo thói quen lại đưa tay phải lên đỡ.

Thế nhưng, trong tích tắc tay của hai người giao nhau, có biến cố kỳ lạ xảy ra.

Diệu Dương và Ỗ Huyền chỉ cảm thấy tại Ấn đường của mình đột nhiên cũng nhúc, thân thể chấn động, cảm giác linh ứng kỳ diệu lập tức khuếch tán khắp toàn thân, rồi hai luồng năng lượng khác biệt tương thông giữa hai tâm thần cứ lưu động qua lại giữa hai cơ thể. Bọn họ có cảm giác như đã thấu hiểu sự tuần hoàn của đất trời đang xuôi chảy trong lòng, mọi chi tiết trong vòng mây trượng xung quanh bỗng đứng đều hiện rõ.

Hai người vô cùng kinh ngạc, theo sự mở rộng của linh năng mà dò tìm nguyên nhân, cuối cùng cũng phát hiện ra có chuyện này là vì năng lượng trong người mình bị một lực hút thật lớn lôi kéo, mà nơi phát ra lực hút ấy lại ở trong cơ thể U Vân. Hai người bất giác cùng nhìn vào Công chúa U Vân đang đứng sát ngay bên cạnh.

Bỗng nhiên một luồng ánh sáng chói mắt như ẩn như hiện từ trước ngực Công chúa U Vân chợt lóe lên, lực hút cực lớn khi nhanh khi chậm này chính là từ cổ tay ngà ngọc của nàng truyền đến. Khi dị cảm xuất hiện, tâm thần Ý Huyền và Diệu Dương thành linh như ngưng đọng, nhưng kỳ lạ thay, họ lại nhìn thấy những suy nghĩ trong đầu tựa như thủy ngân cuộn cuộn chảy ra.

Thành linh, tiếng rên rĩ thốt khổ như có như không vang lên trong đầu hai huynh đệ. Tâm thần hai người chấn động mạnh, lập tức buông tay lùi ra sau, nhìn nhau với vẻ không tin nổi, rồi lại ngơ ngác nhìn Công chúa U Vân.

Diệu Dương ánh mắt cổ quái hỏi: “Tiểu Ý, ngươi có cảm giác được gì không?”

Ý Huyền nhíu mày, gật đầu nói: “Kỳ lạ thật, vừa rồi cảm giác ở ngoài bờ tường kia cũng thế này!”

Diệu Dương đáp bằng một nụ cười méo xệch: “Thảm rồi, lần này ngay cả ta cũng bị trúng tà rồi!”

“Trúng? Trúng cái đầu chết tiệt nhà người ấy! Ta nghĩ Công chúa U Vân nhất định đã bị dính Yêu pháp của ác nương Đát Kỷ rồi!” Huyền trầm ngâm một chốc, lại níu lấy cổ tay U Vân nói: “Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì thế?”

Diệu Dương bắt chước cầm lấy cổ tay kia của U Vân, nói: “Tiểu Ý sai rồi! Lúc này phải là thế này chứ.”

Ý Huyền nhắm mắt cảm nhận hồi lâu, lắc đầu bảo: “Ta chẳng có cảm giác gì cả.”

Diệu Dương cẩn thận rà soát lại những chuyện vừa xảy ra, bỗng như phát hiện ra điều gì đó, bèn giơ tay phải lên lăm bắm: “Chẳng lẽ là vì tay chúng ta nắm vào nhau ư?”

Ý Huyền nghe vậy chợt nảy ra một ý, tay trái nắm lấy bàn tay đang giơ lên của Diệu Dương, quả nhiên hiện tượng kỳ quái kia lại xuất hiện...

Vì đã chuẩn bị tâm lý nên lần này bọn họ cảm giác được rất rõ cơn đau nơi Ấn đường. Cảm giác nhức nhối càng lúc càng dữ dội, cứ như trong cơ thể bọn họ đang ẩn chứa một luồng năng lượng khủng khiếp có thể vọt ra bất cứ lúc nào.

Kế đó, như thể bị thứ gì gọi về, một vầng sáng nhạt từ người U Vân ào ạt tuôn ra, giữa ba người xuất hiện những luồng gợn sóng dập dờn. Ý Huyền và Diệu Dương nhìn lại, thì ra dị biến xuất phát từ chiếc khóa ngọc chạm hình đầu phượng tinh xảo trước ngực U Vân, chính là Oánh Tâm Tỏa - thần vật hộ thân mà Khương Tử Nha tặng cho nàng. Vầng sáng này chính do Oánh Tâm Tỏa phát hào quang êm dịu mà kết thành.

Vầng sáng hình gợn sóng sau khi chạm vào thân thể Diệu Dương và Ý Huyền bỗng như có lực đàn hồi bắn ngược trở lại. Thốt nhiên hai huynh đệ nảy sinh một loại cảm giác dị thường, tựa như ba

người trong khoảnh khắc chạm tay vào nhau đã dung hòa thành một thể.

Ba người cảm thấy dị lực trong cơ thể mình lúc này hết như cơn sóng ở một đầm nước tối sâu, từ từ tản ra dưới sự chi phối của Oánh Tâm Tỏa. Đến khi lan tới thân thể Diệu Dương và Ý Huyền, cơn sóng ấy như đập vào hai bên thành hồ, cuốn ngược trở về rồi lại lãng đãng tản ra.

Đồng thời, hai huynh đệ nhận thấy tư cảm của mình tựa hồ đang hòa vào đợt sóng này, thúc dấn về phía Oánh Tâm Tỏa trước ngực U Vân. Rồi một luồng dị lực lạnh thấu xương xông thẳng vào tâm thần bọn họ. Tiếng rên rĩ thống khổ của U Vân từ trong bức màn tấm tối hư vô truyền tới tâm trí hai người rất rõ.

"... Cứu ta với... Ta khó chịu lắm..."

Diệu Dương mừng quá vội hỏi: "Là Công chúa phải không?"

Không biết có phải nhờ Oánh Tâm Tỏa thần kỳ hay không mà U Vân nghe được câu hỏi đó, một tràng tiếng rên rĩ vừa yếu ớt vừa vui mừng lại truyền vào đầu hai huynh đệ: "Các người... các người là ai?"

Diệu Dương mau mắn đáp: "Là chúng tôi đây, không ngờ ở chỗ này mà còn thấy... nghe được giọng nói tuyệt vời của Công chúa, thật tốt quá."

Ý Huyền sợ Dương nói năng lung tung lại làm U Vân tức giận, bèn vội vàng nói: "Công chúa điện hạ, sao người lại vào cung Thọ Tiên này? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?"

U Vân vừa nghe đã nhận ra hai người là ai, giọng nói bỗng trở nên kích động: "... Các ngươi và ả Yêu phụ Đất Kỳ đều là phường yêu nhân, không cần làm bộ làm tịch. U Vân thanh bạch, dù có chết cũng không nhận chút ân huệ nào của các ngươi đâu, cút đi..."

Ỗ Huyền biết sự tình sắp hỏng bét liền hấp tấp giải thích: "Công chúa hiểu lầm rồi, thật ra huynh đệ chúng tôi cũng chỉ là bị ép buộc, bất đắc dĩ mới phải theo ả yêu nhân ấy, chỉ vì..." Thế rồi Ỗ Huyền đem chuyện hai huynh đệ mình kể sơ qua một lượt, cũng nói rõ việc Tiểu Kiều cầu van bọn họ đi tìm nàng.

"Tin là Công chúa nhận ra, chúng tôi căn bản không biết Yêu pháp Huyền thuật gì cả, nếu không ngày đó đã chẳng suýt bị người giết. Vả lại, nếu chúng tôi thật sự là hầu cận của yêu nhân Đất Kỳ thì bây giờ cứu người có ích gì chứ? Vì vậy mong Công chúa bỏ qua hiềm khích trước đây, đem sự tình kể cho chúng tôi biết, mọi người sẽ cùng nhau nghĩ ra biện pháp để cứu người!"

Công chúa U Vân hơi trầm ngâm, cuối cùng thở dài, đem đầu đuôi câu chuyện từ lúc đến chỗ Dương Huyền hai người tìm trâm phượng, sau đó ở trong cung Thọ Tiên lén nghe được âm mưu của Văn Trọng và Đất Kỳ, cuối cùng thất thủ bị chúng bắt, cứ thế tuần tự kể ra.

Càng nói, lời lẽ của U Vân càng bối rối: "Lúc ấy ta chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức rồi mất đi tri giác, cũng không hiểu vì sao. Đến lúc tỉnh lại thì nhận ra mình đã bị nhốt trong thân thể của chính mình. Nơi này tối om, chẳng thấy gì, cũng chẳng cảm giác được gì cả..." Giọng nói của nàng càng lúc càng thê thiết, không chờ hai huynh đệ an ủi đã trở nên nghẹn ngào.

Thật ra linh hồn của U Vân trong khoảnh khắc mất đi, chưa kịp tiến vào Minh giới đã bị Văn thái sư làm phép nhốt vào cung Nê Hoàn. Đến khi Văn thái sư lập đàn làm phép thì toàn bộ tâm linh thần trí của nàng sẽ trở thành người gỗ cho lão sai khiến. May mà Oánh Tâm Tỏa đúng vào thời khắc quan trọng nhất đã phát huy công dụng, giúp nàng giữ được thần trí sáng suốt.

Đương nhiên tất cả những việc này còn nhờ vào tính chất trái ngược trong cơ thể Diệu Dương và Ý Huyền, lại thêm nguồn năng lượng của Quy Nguyên ma bích trợ giúp. Nếu không có loại Ma năng vừa tương tự vừa khác biệt trong cơ thể hai người thì sao có thể dẫn phát sự cộng hưởng của Oánh Tâm Tỏa được chứ. Trong khoảnh khắc tiếp xúc ấy, tư tưởng của mỗi người đã truyền đến nhau, có điều việc này ngay cả những người trong cuộc như Diệu Dương và Ý Huyền cũng không tài nào hiểu được.

Diệu Dương nghe tiếng khóc thút thít của U Vân thì xun xoe nói: “Công chúa đừng sợ, huynh đệ chúng tôi nhất định sẽ cứu người!”

Ý Huyền vắt óc nghĩ rất lâu, nhưng chỉ dựa vào chút Huyền Pháp yếu quyết mới học vốn chẳng thể sánh với muôn vàn tà pháp vừa rắc rối vừa khó hiểu của Yêu, Ma, sao có thể hiểu rõ sự huyền ảo của phép điều khiển linh thể hồn phách được. Ý không khỏi thở dài, nhíu mày nhìn Diệu Dương nói: “Nhưng... chúng ta cũng không biết làm thế nào để cứu Công chúa điện hạ?”

U Vân buồn rầu than thở: “Thôi, bỏ đi! Từ lúc mẫu hậu khuất bóng, lòng ta đã nguội lạnh, vả lại số mệnh ta vốn như thế, các người không cần lãng phí thời gian làm gì, hãy mau mau rời khỏi

chỗ này, đừng để bị yêu phụ Đát Kỷ phát hiện mà liên lụy theo ta... Nếu thế, ta dù có chết cũng chẳng yên lòng!”

“Không được! Chúng tôi sao có thể bỏ mặc Công chúa được chứ?” Diêu Dương kiên quyết phản đối, nghĩ một lúc lại nói: “Có cách rồi! Hay là chúng ta đi tìm đại vương, người có học thức trong cung nhiều vô số, nhất định sẽ nghĩ ra cách cứu Công chúa!”

U Vân lại thở dài: “Không được, phụ vương bị Đát Kỷ mê hoặc, đã bỏ bê việc triều chính từ lâu rồi. Mấy tháng nay ta không cách nào gặp được phụ vương, giờ lại thêm bộ dạng thế này, muốn qua khỏi sự kiểm soát của thị vệ bên cạnh người đã khó, nói gì đến chuyện gặp mặt người!”

Diêu Dương chán nản nói: “Vậy phải làm sao đây? Tiểu Ý có cách gì không?”

Ý Huyền bỗng nảy ra một ý, rất tự tin đáp: “Có đấy!”

Mặc dù đang ở trong một không gian tăm tối với những luồng dị năng đan xen, chẳng thể thấy mặt nhau, chỉ có thể dùng tư tưởng để trao đổi, nhưng Ý Huyền vẫn cảm nhận được câu nói của mình đã làm dấy lên một niềm hy vọng cho U Vân và Diêu Dương. Hai người đồng thanh hỏi: “Biện pháp gì vậy?”

Ý Huyền ung dung đáp: “Thiên Mệnh dị quán..”

Không đợi y nói hết câu, U Vân và Diêu Dương đã hiểu ngay đáp án: “Khương Tử Nha!”

Diêu Dương vỗ vỗ vào đầu mình, cười bảo: “Thật là, mới sáng nay ta còn nghĩ đến việc nhờ lão giúp bỏ trốn, chẳng hiểu sao mới

đó mà đã quên nhỉ? Báo hại lần này bị tiểu tử người đoạt mất danh tiếng rồi.”

Ỗ Huyền cười chế giễu: “Tiểu Dương chỉ vì lo lắng quá nên đâm loạn, nhất thời ngốc nghếch thôi phải không?”

Diệu Dương ấm ức quay đầu nhìn về một phía, tỏ vẻ sâu xa nói: “Ta không nói chuyện vớ vẩn với người, vừa rồi ta đang nghĩ, chúng ta sẽ xuất cung thế nào đây?”

Giọng nói truyền cảm của Công chúa U Vân lại truyền tới: “Việc này không khó, trong cung ta có một ngọc bài thông hành mà phụ vương ban cho, chỉ cần tìm được Tiểu Kiều mang ngọc bài tới, chúng ta ngồi chung một kiệu thì có thể dễ dàng rời khỏi cung!”

Ỗ Huyền và Diệu Dương nghe vậy thì mừng rỡ, trong lòng dấy lên một niềm hy vọng tươi sáng, không khỏi vui sướng nhìn nhau, tự đáy lòng cùng hô muôn năm, cảm thán mà rằng: “Quả nhiên Trời không tuyệt đường người!”

Hai huynh đệ chia việc mà làm, trước tiên Ỗ Huyền công U Vân ra khỏi cung Thọ Tiên, trở lại tiểu tạp viện chờ Diệu Dương dẫn Tiểu Kiều và đám khiêng kiệu trong cung đến. Rồi hai huynh đệ lại lần nữa mặc quần áo cung nữ vào, ưỡn ưỡn ẹo ẹo theo sát loan kiệu của U Vân tiến về phía lối ra vào cửa hoàng cung.

Nhờ có ngọc bài thông hành, đoàn người xuất cung rất thuận lợi, Ỗ Huyền và Diệu Dương dẫn bốn gã khiêng Phượng Linh loạn kiệu men theo đường lớn Thanh Long, tiến về Thiên Mệnh dị quán nằm trên đường lớn Chu Tước. Trong lòng bọn họ là một mối tâm tình phức tạp, vừa lo âu vừa hưng phấn.

Hưng phấn là vì bọn họ đã tạm thời thoát khỏi sự khống chế của Đát Kỷ. Lo lắng là vì lúc này vận mệnh của mình và Công chúa U Vân đều như nhau, tràn đầy ẩn số, không dám chắc Khương Tử Nha có thể giúp được.

Trên đường đi ánh nắng rất đẹp, gió ấm từng cơn phả vào mặt. Thế nhưng Ý Huyền và Diệu Dương chẳng những không hào hứng mà còn cảm thấy một nỗi sợ hãi rờn rợn phát ra từ tận đáy lòng, cũng chẳng biết vì sao.

Đã tới cuối đường lớn Thanh Long, rẽ phải chính là đường lớn Chu Tước. Thiên Mệnh dị quán nằm ở đó, liếc mắt là thấy ngay. Có điều cảm giác quái dị trong lòng hai huynh đệ không giảm chút nào, ngược lại còn tăng mạnh hơn, càng lúc càng trộn lẫn vào nhau khiến bọn họ cảm thấy một nỗi bất an mơ hồ.

Hai người huých vai nhau, Ý Huyền thấp giọng nói: “Chắc chắn có chỗ nào đó không hợp lý, hay là hành tung của chúng ta đã bị bọn Đát Kỷ phát hiện?”

Diệu Dương nghiêm mặt nói: “Nhưng nếu đã bị phát hiện, vì sao một chút động tĩnh từ đối phương cũng không thấy chứ?”

Ý Huyền ngẩn ngơ đáp: “Đây là điểm kỳ quái nhất, Đát Kỷ sao có thể làm ngơ nhìn chúng ta đi tìm Khương Tử Nha? Chẳng lẽ chúng ta đã thật sự thoát khỏi sự khống chế của ả ta rồi?”

Lời vừa nói ra, đến Diệu Dương cũng không khỏi một phen sửng sốt. Quả thực sau khi từ Minh giới trở về, nỗi khiếp sợ đối với thủ đoạn của Đát Kỷ đã tràn ngập, bám gốc bám rễ sâu tận trong tâm

linh hai huynh đệ. Cho nên nghĩ đến giấc mơ trốn thoát có cơ may thành hiện thực mà trong lòng họ vẫn nơm nớp không dám tin.

Diệu Dương chỉ về trước, ung dung nở một nụ cười, nói: “Ày, nghĩ nhiều như vậy làm gì, đến Thiên Mệnh dị quán rồi!”

Chương 12

SỐ PHẬN THỊT NÁT XƯƠNG TÀN

Trong chốn ảo cảnh hư vô, mịt mờ, phảng phất sương mỏng, nơi Diêu Dương, Ý Huyền và U Vân lồm xuống một cái hố sâu; nhìn kỹ xuống bên dưới, đáng thương cho thân thể ba người lúc này chỉ còn lại một đống máu thịt bầy nhầy. Bọn họ trong vụ nổ Nguyên năng là những kẻ đứng mũi chịu sào, bị tổn hại nhiều nhất, cả xương thịt cũng không còn. Mà cách bọn họ không xa, Tiểu Kiều còn đang hôn mê cũng bị luồng lực cuồng bạo này ép cho thất khiếu chảy máu mà chết!

LOAN KIÊU HẠ XUỐNG.

Nhìn Thiên Mệnh dị quán hiện ra trên con đường phồn hoa, tim Ý Huyền và Diêu Dương như muốn ngừng đập, bất giác nhớ tới vụ Khương Tử Nha xem tướng cho mình. Tuy chuyện mới xảy ra cách đây mấy ngày thôi nhưng không hiểu sao hai người lại nảy sinh một loại tình cảm như đã xa cách từ nhiều năm lắm.

Tiểu Kiều đứng bên kiệu tò mò nhìn bốn phía, khẽ “ồ” lên một tiếng, hỏi: “Nơi này bình thường nhiệt náo lắm mà, hôm nay sao lại vắng lặng thế nhỉ?”

Diêu Dương và Huyền nghe vậy bất giác chấn động, nhìn lại mặt trước vắng vẻ của Thiên Mệnh dị quán, không khỏi cảm thấy khó hiểu. Lúc này đã gần tới giờ Mùi, biển xem quẻ giương ra chợ quá

nửa ngày rồi, đáng ra phải là lúc náo nhiệt nhất trong ngày mới đúng, chứ sao lại quạnh vắng thế kia?

Ỗ Huyền nghĩ đến chuyện Khương lão diệt yêu trên lầu Trích Tinh sáng nay, không nhịn được lo lắng nói: “Chẳng lẽ Khương tiên sinh bị Yêu hồ Đát Kỷ gây khó dễ, không về được quán.”

Ỗ Huyền nói đến đây, lòng ba người bất giác chùn xuống. Đúng vào giây phút bọn họ cảm thấy hy vọng tiêu tan thì giọng nói giữa nua nhưng vẫn rất hùng hồn của Khương Tử Nha từ trên lầu truyền tới: “Các người đưa nàng ta lên đây, lão phu chờ đã lâu rồi!”

Bọn họ nhìn khắp xung quanh nhưng chẳng thấy ai cả. Ỗ Huyền và Diêu Dương mừng rỡ nhìn nhau mỉm cười, biết Khương Tử Nha đã đoán được việc bọn họ muốn đến đây, thế có nghĩa là hy vọng của bọn họ đã nắm chắc thêm vài phần.

Tiểu Kiều bảo mấy gã khiêng kiệu tạm lui đi, sau đó Ỗ Huyền và Diêu Dương đỡ U Vân - lúc này vẫn đang bị giam trong thân thể - ra khỏi loan kiệu. Bốn người xuyên qua con đường lớn của dị quán đi về phía tòa lầu đằng sau. Mặc dù cảnh trí trên đường đi vẫn lạ thường thanh nhã khiến người ta khoan khoái nhưng bọn họ chẳng có bụng dạ nào mà thưởng thức nữa.

Bước lên lầu, Diêu Dương, Ỗ Huyền và U Vân ngâm khích lệ nhau thông qua Oánh Tâm Tỏa. Không hiểu sao, Ma năng trong thân thể Diêu Dương và Ỗ Huyền bỗng có biến hóa kỳ lạ khiến hai người cảm thấy bất an, càng bước lên cao thì cõi lòng càng nặng nề.

Cuối cùng, bọn họ cũng lần nữa đặt chân trước Tầng Đạo các, câu đối treo hai bên màn cửa đập vào mắt...

*“Tự cố bản tiện tương chủ định
Tòng lai sinh tử mệnh tương tùy”*

Chỉ nghe từ trong phòng truyền ra giọng nói hào sảng của Khương Tử Nha: “Các người vào đi!

Diệu Dương, Ý Huyền và Tiểu Kiều theo lời đỡ Công chúa U Vân, vén rèm bước vào phòng. Từng đợt hương trà thoang thoảng cùng mùi gỗ đàn hương bay đến, mùi vị thấm ruột thấm gan ấy khiến tinh thần bọn họ bất giác lay động nhất thời nảy sinh một loại cảm giác thư thái như có thể vứt bỏ hết mọi ưu phiền.

Vòng qua tấm bình phong lưu ly, chỉ thấy một ông lão đầu đội mũ ngọc, khoác triều phục đang ngồi uy nghiêm trên cao, ánh sáng kỳ dị sắc bén từ hai mắt chiếu thẳng vào bốn người. Cái nhìn như cười như không lộ ra chút ý giễu cợt và khinh bỉ.

Ba người dừng lại, không nhìn được đồng thanh hét toáng lên: “Văn thái sư”

Thân hình đường bệ của Văn thái sư nhốm dậy, chấp tay đứng thẳng cách bọn họ hơn một trượng. Ma quang tràn ngập trong hai mắt. Bỗng nhiên con mắt thứ ba trên trán lại hiện ra, hào quang quý dị khôn lường chụp lên bọn họ.

Ý Huyền và Diệu Dương chợt cảm ứng được một luồng Ma năng kỳ dị mãnh liệt từ xa truyền đến, khóa chặt bọn họ lại. Thân thể bọn họ không cách nào động dậy, mà ánh mắt ma quái của Văn thái sư càng khiến bọn họ sản sinh một loại cảm giác kỳ lạ, như thể mọi bí mật của mình đều bị bóc trần trước lão.

Luồng sức mạnh kia ép chặt thân thể hai người. Bọn họ chỉ cảm thấy khí huyết chảy ngược, ngũ tạng lệch khỏi vị trí, cơn đau tê dại như thể nước ào ạt cuốn đến khiến bọn họ thở hồng hộc, mồ hôi lạnh túa ra khắp người, đỡ không nổi U Vân làm nàng ngã oặt xuống đất. Tiểu Kiều bên cạnh càng khó có thể chịu nổi, sớm đã ngất lịm đi.

Trong lúc bọn họ đau đến muốn xỉu, luồng áp lực kia bỗng đột nhiên biến mất. Hai huynh đệ cả tinh thần và thể xác đều rã rời, nằm bệt ra đất hoảng sợ nhìn về phía Văn thái sư, không hiểu tại sao lão lại có mặt ở đây.

Văn thái sư khinh khỉnh liếc hai huynh đệ, rồi ngửa đầu đắc ý cười vang lộ rõ vẻ vô cùng ngạo mạn. Con mắt quái dị trên trán phát ra một luồng sáng mảnh hướng thẳng lên trời làm cho khí thế của lão càng tăng cao.

Bất chợt, cảnh sắc bốn phía từ từ thay đổi theo tiếng cười của lão. Căn phòng nhỏ vốn tràn ngập không khí an lành đã biến mất, trước mắt bọn họ hiện ra một gian thạch thất tăm tối im lìm. Hai pho tượng đá uy mãnh, vạm vỡ cầm kiếm kích đứng hai bên, thần sắc sống động y như thật, khí thế uy nghiêm vô cùng.

Đằng sau Ma thân cường tráng của Văn thái sư xuất hiện một gã thiếu niên búi tóc đội mũ, gương mặt sáng sủa, khoác một bộ long lân chiến giáp khí thế ngùn ngụt, trên trán cũng có con mắt quái dị lúc ẩn lúc hiện lóe lên ánh sáng kỳ dị chói mắt như lão Văn. Sau lưng hai người này đặt một cỗ quan tài rất lớn, giá đèn bằng ngọc lưu ly ở hai bên có hai con rồng vàng đỡ lấy ánh lên ngọn lửa xanh lập lòe,

cảnh vật khi sáng khi tối lay lắt rọi lên mặt bọn chúng càng làm toát lên không khí âm u, quỷ dị.

Diệu Dương và Ý Huyền chứng kiến sự biến đổi kỳ lạ kia, đoán chắc là Văn thái sư đã lợi dụng pháp lực kỳ dị của Ma năng mà tác quái. Nhìn đến chủ tớ U Vân đang ngã trên đất, lại nghĩ đến số kiếp khó thoát khỏi thì trong lòng sợ đến bấn loạn, nhất thời không biết phải làm sao.

Văn thái sư thích thú nhìn Diệu Dương và Ý Huyền, rồi quay sang gã thiếu niên bên cạnh nói: “Tiển nhi, ngươi làm rất tốt! Bây giờ vì sư muốn hỏi bọn chúng mấy câu, ngươi ra trước cửa mộ canh giữ, đừng để ả tiện nhân Đát Kỷ đến phá hỏng đại sự của ta!”

“Dạ!” gã thiếu niên đáp, thân hình nhanh như chớp hóa thành một luồng sáng, thoáng chốc đã biến mất trước mặt mọi người.

Chỉ còn lại hai huynh đệ ngây ra nhìn lão hung thần ác sát kia, bắt đầu đoán mấy câu lão sắp hoạch họa. Nhưng hồi lâu mà lão vẫn không quát hỏi gì, chỉ giơ bàn tay phải đẩy ra một quả cầu Ma năng phát ánh sáng màu xanh. Quả cầu này sau khi chậm chậm lướt đi rồi rơi xuống đất thì nảy lên lăn vài vòng rồi dần biến mất.

Ý Huyền và Diệu Dương cảm thấy mặt đất dưới chân khẽ rung lên, bất giác thầm hô nguy hiểm quá, không hẹn mà cùng nhảy đến bên chủ tớ U Vân, chia ra bảo vệ hai nàng.

“Không ngờ hai người còn nhỏ thế mà đã biết thương hương tiếc ngọc, xem ra cũng khá ngay thẳng!” Văn thái sư gật đầu khen: “Hai người chắc chắn là rất muốn cứu nàng ta đúng không? Được, vậy hãy đi theo bản Thái sư!”

Văn thái sư hét lên một tiếng trầm thấp như thú kêu, mặt đất chợt nổi lên một đợt sóng dị thường, dưới chân bốn người tức thì nứt ra một lỗ hồng lớn tựa như cái miệng đầy máu của một con thú khổng lồ. Dương Huyền hai người chưa kịp phản ứng gì liền lập tức bị nuốt vào trong...

Trong cơn hoảng loạn cực điểm, thân hình Diệu Dương, Ý Huyền và chủ tớ U Vân đang rơi hết tốc lực đột ngột ngừng lại. Bọn họ được một luồng năng lượng kỳ dị ôn nhu bao lấy, chậm rãi đáp xuống như phù du rơi vào nước, cuối cùng cũng tới mặt đất.

Diệu Dương và Ý Huyền từ từ mở mắt, nhìn ngó cảnh vật xung quanh, nhất thời bị khung cảnh mộng ảo trước mắt làm cho đờ đẫn.

Không gian mênh mang ngập tràn những hạt bụi bé xíu lững lờ như sương khói. Khung cảnh xa xăm mập mờ tựa hồ ẩn chứa một loại linh năng kỳ dị huyền ảo, hết như đem vô số sông dài biển rộng thu cả vào trong, vừa thực vừa ảo, mông lung quý dị, khiến cho bất cứ ai rơi vào đây đều có cảm giác sinh mệnh thật là nhỏ bé. Cảm giác hư ảo này khi ẩn khi hiện, nhưng bùn đất giẫm dưới chân thì xác thật vô cùng.

Hai huynh đệ thân đang ở trong mộng cảnh bỗng nhiên bị một đợt sóng khí làm cho giật mình sực tỉnh ra, bèn xoay đầu nhìn, chỉ thấy Văn thái sư đang chấp tay đứng trên một ngôi mộ nhỏ bên phải cách đó không xa, triều phục đen nhánh phất phơ theo gió, trong cảnh hư hư thực thực này càng lộ vẻ cao thâm khó lường.

Văn thái sư nhìn lên nền trời tăm tối hư vô, chậm rãi nói: “Nơi này gọi là Hư Linh ảo cảnh, nằm trong cổ mộ của Hiên Viên. Cách đây hơn ngàn năm, Hoàng đế Hiên Viên lão nhân trước khi phi thăng

đã tập trung Huyền năng tu luyện nghìn năm mà tạo nên nơi này. Kiến thức và tu vi của bậc kỳ nhân ấy khiến cho lão phu không thể không bái phục!”

Ỗ Huyền và Diệu Dương nghe vậy cực kỳ kinh ngạc, mới biết thì ra mình đang ở trong cổ mộ Hiên Viên phía nam Triều Ca, bất giác nhớ tới điều ông lão ăn mày từng nói, rằng Hoàng đế Hiên Viên là một bậc kỳ nhân quyền lực bậc nhất Trung Hoa kim cổ. Bây giờ lại đối mặt với Hiên Viên ảo cảnh nức tiếng ngàn đời, bọn họ không khỏi cảm thấy vạn phần sùng kính đối với Hoàng đế Hiên Viên.

Bất chợt, giọng nói ngạo mạn của Văn thái sư lại truyền đến: “Hiên Viên lão nhi nhà người cho dù có khả năng chế ảo tạo thần, thống trị Hoa Hạ thì đã sao? Hôm nay bản Thái sư muốn ở trong mộ người, mượn tay người giúp ta dung hợp chân năng tột đỉnh của Ma tộc Quy Nguyên thánh bích. Được thế thì ngày tộc Cửu Ly ở Đông Thánh của ta chế ngự Tam giới Lục đạo chỉ là vấn đề thời gian, ha ha...”

Diệu Dương vừa nghe lão đề cập đến Quy Nguyên bích lập tức vểnh tai lên, lại nghe đến Cửu Ly ở Đông Thánh thì trong lòng càng thêm nghi hoặc, nghĩ: “Chẳng biết Cửu Ly ở Đông Thánh của lão Thái sư chó lợn này với Đông Thánh đạo mà Xi lão đầu nói có liên quan gì không?”

Diệu Dương đang chú tâm suy nghĩ thì bên cạnh đột ngột có người rống lên, chính là tiếng rống đầy căm phẫn của Ỗ Huyền: “Văn thái sư! Nếu ông muốn đối phó với chúng tôi thì chỉ cần nhắm vào chúng tôi là được, sao nữ thi triển độc thủ với nữ nhân thế kia, thật quá hèn hạ ti tiện, chó lợn cũng không bằng!”

Diệu Dương lúc này mới nhận ra Ý Huyền đang ôm lấy U Vân run rẩy, sắc mặt đầy phần hận. Lại nhìn đến thân thể mềm mại của U Vân, thấy nàng co rút thành một khối, không ngừng lấy bẫy, khoe miệng sùi bọt mép thì lòng Dương cũng lửa giận bùng bùng, lập tức siết chặt hai nắm đấm, chỉ hận không thể xông tới đánh cho lão già kia một trận.

Văn thái sư quát lớn: “Tiểu bối không biết thì chớ có nói xằng! Nha đầu U Vân là bị Đát Kỷ giết, bản Thái sư đâu thềm xuống tay với hạng nữ nhân chứ. Còn nàng ta bị thế kia là do Nguyên linh phụ thể bảo vệ cho hồn phách không tiêu tan lại đối kháng với Huyền năng nơi U Linh ảo cảnh này!”

Trước ánh mắt hần học có chút không hiểu của hai huynh đệ, Văn thái sư thông thả thốt từng chữ: “Nghĩ lại, Văn Trọng ta tung hoành Tam giới đã bao nhiêu năm, đường đường là Tông chủ một tộc trong Thánh môn, là Thái sư đương triều, dưới một người trên vạn người, chẳng ngờ hôm nay lại bị hai đứa trẻ ranh không hiểu chuyện mắng cho không bằng chó lợn! Hà hà...”

Văn thái sư ngửa mặt lên trời cười to mấy tiếng, ánh mắt lộ hung quang bảo: “Nếu các ngươi muốn bản Thái sư cứu tỉnh nha đầu U Vân kia, vậy được, hôm nay ta sẽ phá lệ một lần!”

Ý Huyền và Diệu Dương nghe tiếng cười đáng sợ của lão sao có thể không hiểu dụng ý bên trong. Hai người cảm thấy không ổn, bèn vừa trông chừng phía trước U Vân vừa nhìn về phía lão Thái sư trên ngôi mộ cách đó vài trượng, cực kỳ lo lắng.

Văn thái sư tỏ vẻ không để tâm tới hai huynh đệ chẳng biết trời cao đất dày trước mắt. Vẫn với ánh nhìn khinh khỉnh ấy, tay lão khê

vung, Ma năng hùng hậu theo thể tuôn trào, rồi đột ngột xuyên qua thân hình Diệu Dương và Ý Huyền xâm nhập rất chính xác vào bên trong thân thể mềm mại của U Vân.

Hai huynh đệ nghe U Vân kêu lên một tiếng đau đớn, biết ngay là nàng có chuyện.

Lúc này bọn họ chẳng thềm để tâm đến ánh mắt chòng chọc của Văn thái sư nữa, quay sang nhìn nhau, người này nắm tay người kia rồi cùng vịn lên cổ tay ngà ngọc của U Vân. Dưới sự trợ giúp của Oánh Tâm Tỏa, giữa ba người lại xuất hiện loại tình huống huyền hoặc khó giải thích như lúc ở trong cung Thọ Tiên.

Dị năng dập dờn như sóng nước lan ra, Ma năng giữa Ấn đường cũng nổi gót mà đến, tự cảm của hai huynh đệ một lần nữa theo làn sóng dị năng phát ra từ Oánh Tâm Tỏa mà nhận biết được nơi luồng dị cảm ấy tồn tại. Nào ngờ bọn họ kêu gọi đủ kiểu cũng không thấy U Vân đáp câu nào. Đang lúc lo lắng tột độ, tự cảm của bọn họ lại bị một luồng năng lượng khác ép ra ngoài, Ma năng trong cơ thể cũng dọc theo hai cánh tay ào ạt tuôn, nhắm về phía U Vân mà lướt đến...

Hai huynh đệ phát hoảng, chẳng hiểu ra làm sao. Ma năng trong cơ thể bọn họ sau khi nhập vào U Vân, mỗi vòng luân chuyển lại dung hợp trao đổi với nhau một lượt. Bọn họ cảm ứng được Ma năng sau khi ngược trở về có sự chống đối với thân thể, cảm giác đau nhức sưng mủi nóng lạnh thì nhau ủa tới, hành hạ đủ kiểu thực khiến người ta không thể chịu được. Nhưng U Vân đang hoàn toàn vô tri vô giác thì lại dần dần có phản ứng, bắt đầu rên rỉ.

Trong khoảnh khắc sáu cánh tay của ba người tiếp xúc với nhau, Văn thái sư liền cảm ứng được hai luồng dị năng qua lại giữa bọn họ,

trong lòng vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ hai tiểu tử này đã sử dụng thành thạo chân năng của Quy Nguyên thánh bích rồi sao?” Nhưng lão lập tức bác bỏ khả năng này. Nghĩ mãi không ra, lão lại quan sát tỉ mỉ ba người lần nữa, chợt phát hiện một vật hình chiếc khóa ẩn hiện lơ mờ trước ngực U Vân. Con mắt ma quái trên trán lão lóe lên mấy lần, sau khi nhận rõ liền không khỏi chấn động, ngẫm kinh ngạc nhủ: “Phượng Thủ Oánh Tâm Tỏa của Thục Sơn kiếm tông sao lại ở trên người nha đầu U Vân thế kia?”

Lúc này, Oánh Tâm Tỏa tác động lên Ma năng giữa ba người tạo thành một trường xoáy hút. Không hiểu vì sao, Ma năng sau khi luân chuyển mấy vòng lại hóa thành hai luồng dị năng lớn dần lên, hóa thành hai làn sương mỏng một tím một xanh, ánh lên trong Hư Linh ảo cảnh như ảo như thật, càng khiến không gian nơi đây trở nên kỳ bí, huyền hoặc.

Biến hóa mạnh mẽ thế này, không chỉ người trong cuộc là Diệu Dương và Ý Huyền cảm thấy u u mê mê mà ngay cả Văn thái sư trầm tĩnh đứng bên ngoài cũng bất lực không giải thích nổi. Trước hết, hai huynh đệ không hiểu vì sao phương pháp liên thông tư cảm bỗng mất hiệu lực, đương nhiên càng không nghĩ ra sẽ xuất hiện loại tình huống này. Thứ hai, vừa rồi Văn thái sư cũng chỉ là dọa cho linh thần của U Vân, nào ngờ lại thúc đẩy Ma năng của họ cộng hưởng, có thể thấy được chân năng của Quy Nguyên ma bích kết hợp vào nhau.

Thật ra, việc này căn bản là do trong Hư Linh ảo cảnh có chứa Huyền năng của Hoàng đế Hiên Viên. Oánh Tâm Tỏa kia vốn là bảo vật thượng hạng của Huyền môn, sau khi được Huyền năng thôi

thúc liền phát huy công hiệu tuyệt đối, kích thích chân năng Ma bích khổng lồ trong cơ thể hai huynh đệ, tạo nên biến hóa kinh người.

Văn thái sư ngẫm nghĩ một hồi rồi nhìn về phía ba người, thấy màn sương hai màu xanh tím đã bao lấy bọn họ. Lão thân là Tông chủ của Ma môn Cửu Ly, biết rõ điểm lợi hại của Ma bích nên hiểu ngay chính Oánh Tâm Tỏa đã khơi dậy Ma bích Nguyên năng khiến cho ba người bị Ma năng phản lại. Nếu không ra tay ngăn cản thì khi Ma năng vận chuyển đầy đủ chẳng những sẽ khiến Dương Huyền hai người nổ tung mà dựa vào sức công phá của nó, sợ rằng cổ mộ Hiên Viên nhỏ bé này cũng chẳng chịu nổi. Đến lúc đó không lấy được hai luồng Ma năng này đã đành, mà kẻ đứng mũi chịu sào bị Ma năng công kích e rằng không ai khác chính là Văn Trọng lão.

Văn thái sư thầm kêu hồng bét, triều phục nhẹ lay, tay áo khẽ phất, nhảy về phía ba người U Vân, hai tay bắt Tu La Ma Pháp chỉ ấn. Rồi tung mình phóng ra một luồng sóng cực mạnh đánh thẳng vào Oánh Tâm Tỏa trước ngực U Vân. Chẳng ngờ màn sương xanh tím quanh ba người không những tràn ngập dị năng mà còn tạo thành một kết giới mạnh mẽ, tổng ngược toàn bộ luồng Ma năng dữ dội của lão trở về.

Văn thái sư không kịp đề phòng, nhất thời bị luồng phản chấn cực mạnh ấy đánh lại làm cho ngã oạch trên đất. Một dòng máu tươi từ khóe miệng lão trào ra, lão bật dậy lau đi, ấm ức có kể hay mà không thể triển khai được, chỉ đành nhíu mày than thầm: “Chẳng lẽ không có cách nào ư?”

Đột nhiên, Ma linh Di tâm của lão biến động, sắc mặt phức tạp ngẩng nhìn lên bầu trời, cao giọng nói: “Đất Kỷ nương nương nếu đã tới, sao không hiện thân gặp lão phu?”

“Văn tông chủ pháp lực cao thâm, chẳng lẽ việc nhỏ như vậy lại phải cần bản cung giúp đỡ sao?”

Chỉ nghe một trận cười khúc khích vang lên, giọng nói yêu mỹ mê người từ xa truyền lại. Người đến theo tiếng, thân hình quyến rũ của Đất Kỷ như một đóa sen đen ma quái đáp đất.

Nhìn gương mặt e ấp như hoa của Đất Kỷ, Văn thái sư hừ lạnh bảo: “Đừng nhiều lời nữa, người chắc còn nhớ ước định giữa chúng ta. Ta đang định phân phó đồ nhi mời người thì vừa khéo người đã tới, đỡ tốn không ít thời gian.”

Đất Kỷ sao còn không biết ý định trục lợi của lão Thái sư, bụng thầm mắng đồ hồ ly già, miệng mỉa mai: “Văn tông chủ thật biết nói khách sáo, mới rồi ngoài cửa nếu chẳng phải bản cung dùng chút kế nhỏ, chỉ e đã sớm bị đồ nhi tuấn tú của Thái sư coi là một ả nhà quê mà vô lễ rồi!”

“Ồ, đồ nhi của ta vốn rất mê chuyện nam nữ, như vậy đủ thấy cảnh giới yêu mỹ của nương nương cao đến thế nào!” Văn thái sư có chút khinh thường cười khẽ một tiếng. Lão rất hiểu đồ đệ, tất nhiên không tin lời Đất Kỷ vừa nói, liền không nhìn được bảo: “Đủ rồi, bớt lời thừa đi, giải quyết chuyện quan trọng hơn trước đã!”

“Tông chủ lẽ nào không lo cho đồ nhi bảo bối của ngài sao?” Đất Kỷ tỏ ra không thềm quan tâm đến vẻ lo lắng của Văn thái sư, ngược lại còn tươi cười chế giễu. Nhưng thật ra ả ta sớm đã phải

dùng Yêu linh Tà phách chặn khóa trường Ma năng cực lớn bên cạnh. Ma năng biến hóa càng lúc càng dữ dội kinh người khiến ả ta không dám sơ suất mảy may.

“Bằng vào chút bản lĩnh của ngươi, muốn bắt sống đồ nhi Dương Tiễn hẳn phải cần đến trăm hiệp, nhưng ngươi lại nóng lòng muốn xông vào mộ thất ngay, sao có thể nhẫn nại chờ bắt sống y chứ, cho nên câu hỏi này của ngươi đúng là thừa!” Văn thái sư nói mà không thèm liếc qua Đát Kỷ một lần, chỉ hé Ma nhãn ở Ấn đường, xuyên qua màn sương xanh tím dày đặc mà theo dõi sự biến hóa của luồng Ma năng cực mạnh giữa ba người Diệu Dương, Ý Huyền và U Vân.

Ý Huyền và Diệu Dương lúc này hoàn toàn không cảm giác được hai tên Yêu, Ma sừng sỏ đứng cách đó không xa, mãi đắm chìm giữa những biến hóa liên tục trong người mình, chỉ cảm thấy thân thể bị nguồn Ma năng càng lúc càng mạnh đó ép cho vụn vụn, dị biến của khí huyết kinh mạch thúc máu từ thất khiếu trào ra, khiến bọn họ đau đến không thiết sống nữa.

U Vân đang bị kẹp giữa hai huynh đệ cũng chẳng khá hơn, tấm thân yếu đuối run rẩy khó có thể tiếp nhận được lượng Ma năng cực lớn đang truyền vào, máu tươi từ khắp mọi huyết đạo thấm dần ra. May mà linh thể của nàng bị giam cầm nên không hề cảm thấy đau đớn, coi như cũng còn chút tốt đẹp. Gương mặt se sắt của ba người lúc này nhuộm đỏ máu, hệt như ác quỷ vừa từ dưới hồ máu trồi lên.

Ý Huyền và Diệu Dương làm sao đoán được kết cục lại biến đổi đến thế. Hai người đều nghĩ có lẽ chỉ cần buông tay đối phương, cắt đứt luồng tự cảm dị lực giữa ba người thì sẽ không việc gì. Nhưng

chuyện không đơn giản thế, sáu cánh tay đã dính liền thành một khối, dù cố hết sức cũng không cách nào tách rời ra.

Văn thái sư biết ba người đã tới lúc chịu không nổi, liền trầm giọng nói với Đát Kỷ: “Quy Nguyên thánh bích ẩn chứa hai loại năng lượng tối cao một âm, một dương. Hai loại năng lượng này tuy cùng nguồn gốc, nhưng vì gán lên người hai tiểu tử khác nhau nên khó mà hợp nhất được. Hôm nay bị linh lực của Thục Sơn Phương Thủ Oánh Tâm Tỏa lôi kéo, hơn nữa còn chịu sự kích thích của Huyền năng trong Hư Linh ảo cảnh nên hai cực không ngừng tuần hoàn luân chuyển, vì vậy mới phát sinh loại tình thế kiểu này, một khi đã bắt đầu là không thể xử lý nổi.”

Đát Kỷ nghe Văn Trọng phân tích thùng hồn thấu đáo, thầm khen lão không hổ là Tông chủ một tộc của Ma môn, bèn gật đầu nói tiếp: “Lời Tông chủ thật chí lý! Chẳng hay ngài có diệu kế nào giải quyết chuyện này không?”

“Điểm mấu chốt của việc này là hai cực nằm trên Oánh Tâm Tỏa, chỉ cần cắt đứt sự luân chuyển của nó, tự nhiên hai cực sẽ nghịch chuyển, trở về chỗ cũ!” Văn thái sư vẻ mặt nghiêm trang nói: “Có điều muốn đột phá kết giới của Nguyên năng do hai cực này tạo nên, nếu ta và người không liên thủ thì không thể thực hiện được. Nguyên năng chứa trong Quy Nguyên thánh bích cực mạnh, e rằng để đột phá kết giới, hai ta sẽ khó tránh khỏi bị thương... Nhưng nếu không làm thế sợ là khó giữ được nguồn chân năng vô tận của Thánh bích, người và ta cũng vĩnh viễn không cách nào hưởng lợi từ việc này!”

Đất Kỷ đương nhiên hiểu rõ điều đó. Nhớ năm xưa ả ta phải trăm cay nghìn đắng mới lên vào được thần cung của Nữ Oa, mất hơn năm trăm năm mới gỡ được Quy Nguyên ma bích từ phong ấn, nên giờ sao có thể trơ mắt nhìn miếng thịt ngon sắp đến miệng lại bay đi. Vì thế ả ta đành cắn răng chấp thuận.

Văn thái sự dặn dò một hồi, rồi cùng Đất Kỷ lơ lửng giữa hư không, mỗi người tự tập trung Nguyên năng bản thể, hợp lực đánh về phía ba người Diệu Dương, Ý Huyền và U Vân đang chịu đủ mọi thứ giày vò.

Diệu Dương, Ý Huyền bất luận là về thể xác hay tinh thần đều sắp hết chịu nổi, nhưng ý thức sinh tồn thì vẫn dai dẳng vô cùng. Cơ thống khổ cùng cực khiến bọn họ từ từ lịm đi, thân thể rất cuộc cũng chịu thua trước đợt công kích mạnh mẽ của luồng Ma năng hai màu xanh tím, gân mạch đứt tung, máu rơi thịt rụng.

Tư cảm của hai huynh đệ càng lúc càng tê dại, trống rỗng, rơi dần vào bóng tối của sự hủy diệt. Đột nhiên một tiếng nổ lớn dội vào tâm trí bọn họ, một luồng sức mạnh cuồng bạo khác lao đến, công kích vào tầng kết giới màu xanh tím kia. Ma năng phình to tìm được khe hở để phát tiết liền hướng về phía luồng kinh khí đang lao tới mà ào ạt tuôn ra.

Hai huynh đệ hoảng hốt trước biến hóa của Ma năng đột ngột phình ra co lại, bỗng nhiên cảm nhận được một trận sáng khoái tột cùng. Bọn họ cứ ngỡ nguy hiểm đã qua rồi, nhưng chẳng ngờ chuyên tốt không kéo dài lâu. Chỉ thoáng chốc, một tiếng nổ ầm ầm vang lên, bọn họ thình lình cảm thấy thân thể mình như rơi vào một không gian đặc quánh, kể đó một lực hút tràn lên đỉnh đầu, một loại

cảm giác lơ lửng bất định tràn ngập trong tư cảm, bao điều thống khổ cũng theo đó mà biến mất.

Nguyên năng còn sót lại sau vụ nổ dần tan đi, Đát Kỷ và Văn Trọng bị thương nặng, ngã lăn ra cách đó năm trượng. Nhìn lại cảnh hỗn độn trên mặt đất, nỗi sợ trong lòng hai cao thủ Yêu Ma này không cách nào hình dung nổi. Bọn chúng vốn không ngờ ý đồ ngăn cản hai cực của Nguyên năng luân chuyển lại khiến cho Ma năng phản ứng quá độ, quả là một sai lầm chết người.

Ảo cảnh hư vô mịt mờ, phảng phất sương mỏng. Chỗ Diệu Dương, Ý Huyền và U Vân đứng lúc này bây giờ lõm xuống thành một cái hố sâu. Đáng thương cho ba người lúc này chỉ còn là một đồng máu thịt bầy nhầy dưới hố. Trong vụ nổ vừa rồi, ba người bọn họ là những kẻ đứng mũi chịu sào, bị tổn hại nhiều nhất. Cách đó không xa, Tiểu Kiều cũng bị luồng lực cuồng bạo này ép cho thất khiếu chảy máu mà chết!

Trời cao thăm thẳm, Oánh Tâm Tỏa ẩn chứa dị quang bỗng phát ra một vòng sáng rực rỡ, co giãn bay liệng tựa như đang hấp thu linh năng còn sót lại trên đồng thân thể nát bấy của ba người. Vòng sáng ấy chốc chốc lại lóe thêm, trong hư không vẽ ra một quỹ đạo rực rỡ lóa mắt.

Đát Kỷ liếc nhìn sang Văn thái sư đang mãi ngẫm nghĩ gì đó, vội vàng nhảy lên, hình bóng yêu mẹ lướt qua, cánh tay ngà ngọc vươn tới chụp lấy Oánh Tâm Tỏa. Không còn nghi ngờ gì nữa, ả ta rõ ràng muốn chiếm báu vật này làm của riêng, tiếc rằng thân hình ả ta vừa chuyển động, trên mặt Văn thái sư bỗng lộ ra một nét cười nanh ác.

Đát Kỷ chạm tay vào vùng sáng mờ mờ của Oánh Tâm Tỏa, nét mặt không giấu nổi tia đắc ý. Nhưng đúng lúc đó, Yêu linh Tà phách của ả ta chợt cảm nhận được một luồng Ma năng cực mạnh đang truy kích đến, không cần đoán cũng biết chính là Văn thái sư âm thầm hạ sát thủ. May mà ả ta trước khi phi thân đã sớm đề phòng, lúc này không dám ngừng lại, thân hình lúi mạnh nghiêng trở về, tránh khỏi đợt tập kích từ phía sau.

Văn thái sư biết Đát Kỷ tất sẽ phản ứng như thế, thân hình cao lớn của lão đột ngột nghiêng về trước, phân thân thành vô số ảo ảnh với vô số tư thế khác nhau, nhằm lúc Đát Kỷ thụ thương có chút bất tiện mà xông đến vây chặt, bốn phương tám hướng ngấm dẫn Ma năng vang động tiếng sấm rền gió rít đánh về phía Đát Kỷ đang thoái lui. Đát Kỷ nhất thời không kịp chuẩn bị, căn bản không cách nào chống đỡ nổi thế công ấy. Phải công nhận Văn thái sư tính toán chuẩn xác vô cùng.

Đát Kỷ nào phải không cảm giác được tình trạng dị thường phía sau, nhưng ả ta đã mất tiên cơ, cũng chẳng còn lựa chọn nào khác. Dẫn đo một chút, ả ta căn răng hướng toàn bộ tầm lưng về phía Văn thái sư, bộ dạng như đang ngồi đợi khiến cho Văn thái sư không khỏi giật mình, nhất thời không đoán ra Yêu hồ này có dụng ý gì.

Thế công khi đã phát sao có thể chậm trễ. Văn thái sư xác định vị trí của Đát Kỷ, lẩm nhẩm pháp chú thúc giục các phân thân hợp làm một, lực lượng Ma năng che trời phủ đất tập trung lại chụp về phía Đát Kỷ.

Ma môn dị pháp vô cùng sâu xa ảo diệu, lại dốc toàn lực công kích không thể không khiến cho kẻ hứng chịu là Đát Kỷ phải tức đến

nghiến răng. Ắ ta biết Văn Trọng muốn nhân cơ hội diệt trừ thế lực đối lập với mình trong cung, tránh ảnh hưởng đến địa vị của lão tại hoàng triều nên không khỏi hận đến muốn băm vằm lão ra làm trăm mảnh.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết cất lên, toàn bộ Ma năng công kích đã xâm nhập vào cơ thể Đát Kỷ. Ắ ta bị trúng thương nặng quá, ngẩng mặt lên trời, thân thể trôi nổi giữa không trung, máu tươi từ thất khiếu tuôn ra ào ạt trên Hư Linh ảo cảnh, dung mạo vốn kiều diễm như hoa giờ đây biến thành dữ tợn như hung thần ác sát.

Văn thái sư thấy mình đánh trúng mục tiêu thì có chút không tin nổi, đứng ngây ra một lúc. Lão đâu ngờ có thể hạ sát Đát Kỷ dễ dàng thế. Đang lúc do dự chợt trông thấy những giọt máu từ thất khiếu của ắ ta rơi xuống đất liền biến mất, lão lập tức hiểu ra, tung người hét lên giận dữ: “Tiện nhân muốn đào tẩu sao!”

Chỉ thấy những vết máu trên đất thoáng chốc đã chui mất tăm, thanh âm kiều mị yếu ớt của Đát Kỷ từ hư không vọng lại: “Hôm nay được Thái sư mấy lần chiếu cố, bản cung sẽ nhớ kỹ trong lòng, ngày sau nhất định báo đáp nhiều hơn.” Ý oán trách căm hận trong lời nói ấy rất rõ, hai chữ “báo đáp” vẫn vít khá lâu trong Hư Linh ảo cảnh, chói tai đến mức khiến người ta phát rùng mình.

“Tiện nhân!” Văn thái sư biết thời cơ đã mất, không khỏi than tiếc quá. Lại liếc nhìn thân thể ảo ảnh đang trôi nổi trong hư không của Đát Kỷ, Ma năng tụ vào chưởng làm đạo đánh tới khoảng hư không đó. Sau một tiếng “phụp”, ảo ảnh tức thì biến mất, một khúc đuôi hồ ly trắng dài hơn năm thước bị phạt đứt rơi xuống.

Văn thái sự nhẹ nhàng chụp lấy khúc đuôi hồ ly. Chỉ nghe lão hừ lạnh một tiếng, khí dương mãnh liệt tích tụ trong Ma năng phát ra, đốt cho khúc đuôi bạch hồ ly kia cháy thành tro tàn.

Oánh Tâm Tỏa đang trôi nổi sau khi liệng thành một quỹ đạo rục rờ thì hào quang bỗng nhiên tắt lịm, không để cho Văn thái sư kịp có phản ứng đã hoàn toàn biến mất.

Văn thái sư biết rõ các loại bảo vật, thú cưỡi kỳ lạ kiểu này đều có tính nhận chủ quy tông, một khi thời cơ chiếm đoạt đã qua thì khó mà có thêm lần nữa. Lão nhớ tới mấy ngày qua trải bao gian khổ mới tìm ra nơi giấu Quy Nguyên ma bích, thế mà nhân duyên đưa đẩy kiểu gì lại mất đi cơ hội đoạt chiếm Nguyên năng vô hạn của nó, không khỏi thở ra thườn thợt.

Một luồng Ma quang như cơn lốc xẹt tới, gã thiếu niên vận chiến giáp từ không trung đáp xuống, quỳ phục trước Văn thái sư, vẻ mặt xấu hổ cúi đầu nói: “Đồ nhi canh gác không nghiêm mới để cho Đát Kỷ nhân cơ hội, xin sư tôn trách phạt!”

Văn thái sư nhìn về phía Oánh Tâm Tỏa vừa biến mất, thông thả nói: “Tu vi của người kém con tiện nhân ấy quá xa, không ngăn nổi ả cũng đâu có gì đáng trách, thôi đứng lên đi!”

“Tạ ơn tôn sư không trách phạt!” thiếu niên đứng dậy mừng rỡ vạn phần. Rồi hắn nhìn khắp bốn phía, nghi hoặc hỏi: “Đây là nơi nào? Sao đồ nhi cảm giác như có một luồng năng lượng bí ẩn đang rình rập quanh đây?”

Văn thái sư ánh mắt tán thưởng, liếc nhìn gã thiếu niên nói: “Xem ra Thánh linh Dị tâm của Tiễn nhi đã có ba phần hóa hầu, cố

gắng mấy năm nay quả không uổng phí!” Rồi hướng về vùng non nước hư vô mờ mịt phía xa, lão giải thích: “Ngôi mộ này chính là mộ táng của Hoàng đế Hiên Viên - nhân vật số một Huyền môn đã đánh bại tổ sư gia Ma thần Xi Vưu của Cửu Ly tộc chúng ta năm đó. Còn nơi này gọi là Hư Linh ảo cảnh, chính là Hư Linh kết giới mà Hiên Viên lúc phi thăng đã dùng toàn bộ Nguyên năng của hắn tạo thành, có chỗ tương đồng với nơi tối cao của bản tộc là Thập Tuyệt Phong Ấn kết giới, chỉ là về uy lực cách nhau quá xa nên không thể đánh đồng mà bàn luận được!”

Thiếu niên có chút khó hiểu hỏi: “Hiên Viên tạo ra một chốn Hư Linh ảo cảnh thế này để làm gì? Đồ nhi cho rằng ông ta nhất định có mục đích gì đó, không muốn để người khác biết!”

Văn thái sư lắc đầu, thềm thở dài nói: “Trăm ngàn năm qua, Tam giới Tứ tông đều đặt ra câu hỏi này. Không ít cao thủ dị nhân, trong đó có cả vi sư và Đát Kỷ tiện nhân kia từng xâm nhập vào nơi này, cố khám phá điều ảo diệu bên trong nhưng rốt cuộc chỉ đành tay trắng quay về, cuối cùng ngao ngán quá đành quy nó thành truyền thuyết!”

Thiếu niên khẽ “ồ” một tiếng, không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng đứng bên Văn thái sư, những ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn vào khung cảnh xung quanh, tràn ngập vẻ hiếu kỳ như muốn khám phá tất cả.

“Ày, vi sư lần này vốn muốn lợi dụng lực lượng Huyền môn trong ảo cảnh này để bức Nguyên năng của Ma bích ra khỏi người hai tiểu tử đó, ai ngờ người tính không bằng Trời tính, lại vô duyên vô cớ lòi

ra một cái Oánh Tâm Tỏa, khéo quá hóa vụng, làm lỡ mất cơ hội tốt, quả là sai lầm lớn nhất trong đời của vi sư!”

Văn thái sư lại thở dài buồn bã, khẽ phát tay nói: “Lực lượng Huyền môn ở đây xung khắc quá nặng, hạng Thánh năng tu vi còn thấp như người chớ nên nấn ná lâu. Nếu không, Thánh năng căn khí tổn thương thì đời này khó làm được gì nữa, đi thôi!”

Thiếu niên vâng lời, theo Văn thái sư bay ra khỏi Hiên Viên Cổ mộ trở về Triều Ca.

Lại nói đến Ma bích Nguyên năng chịu áp lực của Huyền năng chứa trong Hư Linh ảo cảnh, được Oánh Tâm Tỏa dẫn dắt đã khiến cho thân thể ba người Diệu Dương, Ý Huyền và U Vân chống chịu được đến mức cực hạn; sau cùng lại gặp năng lượng Yêu, Ma của Đất Kỵ cùng Văn thái sư xâm nhập nên Nguyên năng cộng hưởng mà phát nổ.

Diệu Dương, Ý Huyền và U Vân nhất thời bị luồng Nguyên năng cực mạnh cuốn qua, thân thể lập tức biến thành phần vụn, xương cốt cũng tan theo. Linh hồn Dương Huyền hai người không nơi bám víu, vừa tách khỏi thân xác liền bị một luồng dị lực cực lớn hai bên bố khỏi mặt đất rồi hút vào một không gian kỳ bí.

Dị lực cuộn cuộn từ bốn phía không ngừng ập tới, nhưng vừa chạm đến linh thể hai người liền bắn ngược trở lại, hệt như luồng sóng dữ gầm lên ầm ào. Không gian tối đen cũng theo xoáy tròn của dị lực dội ngược mà lan dần ra bốn phía, trong thoáng chốc đã hóa thành một vùng hư không hỗn độn.

Diệu Dương và Ý Huyền hết như từ cơn mộng du dần tỉnh lại, khó mà tin nổi cảnh tượng trước mắt. Dù không chịu sự trói buộc của kinh mạch khí huyết nữa nhưng hai người vẫn cảm thấy lạnh gáy, bất giác ngừng thở. Chỉ vì cả hai vừa nhìn ra xa thì lập tức bị vùng hư không mênh mông, im lìm không một tiếng động trước mắt làm cho kinh ngạc.

Hồi lâu, hai huynh đệ vừa trải qua cái chết ngỡ ngác nhìn nhau, nhớ lại mọi chuyện vừa xảy ra, lại nhìn đến linh thể trong suốt của chính mình đang trôi nổi. Diệu Dương cười gượng gạo: “Đây... đây là chuyện gì vậy? Nơi này sao không giống chỗ lần trước chúng ta đi qua chứ?”

Lời vừa nói ra liền như bị một luồng lực lượng khó hiểu làm cho bốc hơi đi, tiếng ngừng âm tan, không còn một tia dư âm nào sót lại. Nghĩ chồn hư không mênh mang lạ lùng này chẳng giống như những vùng đất hoang vắng tịch mịch bình thường, thật khiến người ta nổi ý e sợ, cảm thấy sự huyền bí của đất trời quá thâm sâu.

Ý Huyền vừa định đáp lời thì chợt thấy phía trước bỗng trở nên sáng sủa. Hai người giật mình nhìn lại xung quanh, chỉ thấy sâu thẳm trong vùng hư không ấy đột ngột hiện ra những điểm sáng tựa như những ngôi sao lấp lánh, thế như sóng biển ngút trời cuộn cuộn kéo đến, nhanh đến kinh người, chớp mắt đã tập trung tới trước mặt bọn họ.

Đang lúc hai huynh đệ vô cùng hoảng sợ, những đốm tinh quang ấy đã xuyên qua linh thể bọn họ, trùm lên, sau đó định hình rồi ngừng lại, tạo nên một bức tranh rực rỡ khiến bọn họ suốt đời không thể quên.

Diệu Dương và Ý Huyền hệt như bị tầng tầng lớp lớp ngôi sao vây kín. Bọn họ chưa từng nghĩ đến cảnh tượng kỳ lạ này có ngụ ý gì, nhất thời ngây ra, chẳng biết nên làm thế nào mới phải.

Chương 13

LẦN ĐẦU THẤY HIÊN VIÊN ĐỒ LỤC

Ở sâu trong hư vô hỗn độn của đồ hình có lực lượng đang lay động âm ỉ, tựa như thu lại vào trong, lại giống như phóng ra bên ngoài. Điểm tận cùng hết sức tĩnh lặng nằm ngay ngắn ở chính giữa như trọng tâm toàn đồ hình, song lại khiến người ta nảy sinh cảm giác muốn tĩnh mà chẳng tĩnh được, như động mà không phải động. Hình như toàn bộ khối hư vô hỗn độn trước mắt tĩnh lặng nhờ nó, lại lay động bởi nó, thật thần kỳ quái lạ, huyền ảo khó hiểu.

CHỈ TRONG NHÁY MẮT LẠI CÓ BIẾN HÓA, hàng ngàn điểm sáng như một dòng chảy ngấm hỗn loạn mặc sức uốn éo, biến ảo thành ngàn vạn quỹ đạo hình dáng khác nhau. Những điểm sáng di động đan xen, chồng chéo, biến đổi lẫn nhau tạo ra một đồ hình kỳ diệu không thể tưởng tượng nổi, dần dần biến hư không vô tận trước mắt hai người thành bức họa mỗi lúc một rõ nét.

Diệu Dương và Ý Huyền đang kinh ngạc thì bên tai chợt nghe thấy tiếng một giọt nước rơi. Bốn phía lập tức như cái ao bị giọt nước đó làm cho dậy sóng, thấp thoáng vang lên những âm thanh đủ muôn vàn kiểu. Hai người lắng tai nghe, hóa ra là tiếng của hàng ngàn chiêng trống kèn hiệu đang đồng loạt tấu lên.

Cùng với tiếng chiêng trống kèn hiệu, bức họa giữa hư không càng thêm rõ ràng hơn. Liên ngay đó có tiếng dã thú khổng lồ lồng lộn lao đi như sóng biển gào rú, tiếng quân đội giao chiến, tiếng

chém giết la hét theo nhau vọng lại. Chỉ thấy bày ra giữa hư không là một vùng đồng hoang trải dài vạn dặm, chân trời vô tận trong xanh, mặt đất khói bụi mịt mù, hàng vạn người, thú cùng những vật cưỡi kỳ dị nghìn nghịt khắp núi đồi nối tiếp nhau cuộn cuộn như thủy triều mà chém giết. Tiếng trống trận âm ỉ, tiếng hô giết rung chuyển cả trời cao! Giữa không trung lại có những loài chim rất lạ lùng bay lượn, yêu ma quỷ quái, kỳ nhân dị sĩ chiến đấu kịch liệt...

Trong chớp mắt, một trận đại chiến Thần Ma với sự góp mặt của thiên quân vạn mã hiện ra.

Bỗng nhiên bức họa trở nên chói lọi rực rỡ, vô vàn loại Huyền pháp Ma công với lực sát thương cực mạnh cùng với những thứ binh khí rất kỳ dị loang loáng hiện ra. Lũ cầm thú chân gãy tay đứt theo mưa máu đầy trời rơi xuống, kèm theo đó là tiếng chém giết cuồng loạn, tiếng hò hét ác liệt rát cổ họng đan thành một bức tranh địa ngục sống động trên nhân gian.

Ỗ Huyền và Diệu Dương cả đời chưa từng chứng kiến cảnh tượng nào thâm khắc liệt đến thế này. Hôm nay tuy chỉ là linh hồn họ tham dự vào nhưng cũng cảm giác được rất rõ khói lửa kín trời ngợp đất làm cho bầu trời quang đặng xanh trong trở nên ảm đạm ghê rợn, trời rung đất chuyển. Âm thanh cuồng loạn càng lúc càng lớn, nhưng dần dần không nghe rõ nữa, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy mãnh thú hung cầm, binh tướng dị tộc thi nhau ngã xuống, rồi lập tức bị hàng ngàn hàng vạn bàn chân giẫm đạp mà chết...

Một loạt những hình ảnh sống động náo nhiệt, không cái nào không khiến người ta phải thấm thía sâu sắc sự tàn khốc vô tình của chiến tranh.

Diệu Dương và Ý Huyền bị trận chiến trước mắt làm cho kinh hãi. Bọn họ không cách nào hiểu nổi những chuyện này, cảm thấy nơi đây càng kỳ bí phức tạp. Trong lúc bọn họ đang nghi hoặc thì một luồng khí thể lăm liệt phi phàm đột ngột hiện ra, trùm trên toàn bộ thế cuộc của chiến trường, rồi xuyên qua hàng vạn năm Hồng hoang, áp sát hai người Diệu Dương và Ý Huyền đang đứng đối diện với đồ hình. Khí thể này khiến cho hai người gần như nghẹt thở.

Nhìn về nơi xuất phát của khí thể ấy, chỉ thấy một người từ sau ngàn vạn binh tướng dị nhân, cầm linh thú tách đám đông bước ra. Y búi tóc đội mũ, mặt đẹp như ngọc, mắt phượng mũi rồng, cặp lông mày lưỡi kiếm vươn tới tận tóc mai, thân hình hùng vĩ, phong thái hiên ngang trong bộ chiến giáp vàng óng, trên hư không chấp tay sau lưng đứng vững vàng, nhìn xuống chiến trường quyết liệt dữ dội, dáng vẻ cơ trí mà điềm đạm không gì lay động nổi, tựa như thần tiên xuất hiện nơi trần thế, khí chất anh võ cao quý khiến người ta không khỏi chấn động tâm thần.

Sau lưng y dựng một lá chiến kỳ màu vàng pha sắc đen huyền, hai chữ “Hiên Viên” tách biệt nổi rõ trên mặt trước của lá cờ khiến Diệu Dương và Ý Huyền bất giác chấn động, không kịp nghĩ: “Không lẽ người này chính là chủ nhân của Hư Linh ảo cảnh trong cổ mộ Hiên Viên, là kỳ nhân bậc nhất từ xưa tới nay thống trị Hoa Hạ, là Hoàng đế Hiên Viên sao!”

Trong đồ hình, chỉ thấy người đó chăm chú quan sát chiến sự hồi lâu, cuối cùng tựa hồ đã thấy được thời cơ nào đó, nét mặt quả quyết, cánh tay dài vung lên, lập tức sau lưng tiếng kèn lệnh vang rung trời, vô số kỳ nhân dị thú từ bốn phương tám hướng đồng

hoang láo nháo ùn ùn đổ tới. Cục thế tức thì thay đổi, thế lực bên kia không chịu nổi giáp công liền rơi vào tình trạng binh bại như núi đổ, lũ lượt tháo chạy, cuối cùng thua không còn manh giáp.

Người đó lại khẽ vung tay lần nữa, tiếng kèn lệnh đang cao vút bỗng chuyển thành trầm thấp miên man, tất cả binh tướng dị thú lập tức lui binh, không đuổi theo đám giặc đại bại nữa. Sau đó tất cả một phen thu dọn chiến trường như gió cuốn, rồi ngẩng đầu kính ngưỡng nhìn lên bóng dáng bạc chí tôn của thiên hạ đang đứng giữa hư không, đồng thanh hoan hô reo hò. Âm thanh và khí thế hùng hực lướt qua cánh đồng hoang vu, vang dội khắp đất trời.

Người nọ mỉm cười điềm tĩnh, khoát tay ra lệnh cho muôn người một lòng bên dưới ngừng reo, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía tà dương đang nghiêng nghiêng lặn xuống. Trên chiến trường khói lửa bảng lảng, xác chết đầy đất, đồng hoang loang lổ máu hiện vẻ đặc biệt thê lương dưới ánh chiều chưa tắt hẳn. Trong ánh mắt sâu xa thông thái của người kia lộ vẻ thương xót vô hạn với chúng sinh, cầm lòng không được mà thở dài một tiếng.

Diệu Dương và Ý Huyền đứng ngây ra như thế chính mình cũng trở thành một người lính giữa ngàn vạn hùng binh ấy, không khỏi bị thứ khí chất anh minh thần võ dị thường của Hoàng đế Hiên Viên làm cho mê mẩn, rất lâu sau vẫn không tỉnh ra, dường như không còn phân biệt nổi đâu là thực, đâu là hư nữa.

Đồ hình bỗng đột ngột vỡ tan, hóa thành muôn vàn điểm sáng như lúc đầu. Ảo ảnh biến mất, tất cả lại trở về tĩnh lặng đến cùng cực, hai huynh đệ bất giác cảm thấy trống rỗng. Lúc này cảm giác mới quay về với họ, hai người nhìn chăm chăm vào hàng vạn đốm tinh

quang vẫn không ngừng biến hóa trước mắt, thấy tất cả sao mà giống như cõi mộng.

Không đợi Diệu Dương và Ý Huyền tỉnh ra, những đốm sáng đã tập trung lại lần nữa. Những vòng sáng đan chéo vào nhau, hóa thành chín đồ hình xếp song song, mờ mờ to bằng nhau hiện rõ dần ra.

Hai huynh đệ tò mò thử lắc lắc một cái, vui mừng nhận ra mình có thể lững lờ giữa hư không như lông chim vậy. Cái cảm giác nhẹ tênh linh hoạt này thực khiến cho bọn họ hoan hỉ không thôi.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy đồ hình thứ nhất trống rỗng chẳng có gì, trông vô cùng huyền bí, thế nhưng nếu đứng phía trước tĩnh tâm quan sát thì có thể lĩnh hội được ý nghĩa chân chính bên trong. Hư vô mênh mông tàng chứa một vùng hỗn độn, tựa như tất cả mọi thứ giữa đất trời đều gom lại trong đó, không ý thức, không cảm giác, không bắt đầu, cũng không kết thúc.

Dưới cùng của đồ hình loáng thoáng có mười mấy chữ, chắc vì thời đại cách nhau quá xa nên hai huynh đệ phải suy luận cả buổi, chấp vá lung tung mới ra được ẩn ý của những chữ ấy.

“Thuở đầu của thiên địa, sơ khai của Hồng hoang, vạn vật hỗn độn, tất thảy đều trở về hư vô. Là Hiên Viên đồ lục thứ nhất.”

“Hiên Viên đồ lục ư?” Diệu Dương và Ý Huyền nhìn nhau với vẻ khó mà tin được, cùng kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ những đồ hình này đều là di vật mà Hoàng đế Hiên Viên để lại sao?”

Ý Huyền nhắm kỹ mấy câu đầu, đoạn nói: “Những lời này quá sâu xa, dường như muốn nói hình dạng ban đầu của thiên địa chính là

vậy, vốn chẳng có gì cả!” Dứt lời, y bỗng cảm thấy kích động không làm sao kiềm chế nổi.

Ỗ Huyền từ nhỏ đã điềm đạm ít nói, lại rất chịu khó suy ngẫm, gặp vấn đề gì cũng muốn tìm hiểu tận gốc rễ. Nhưng mỗi lần có ý tưởng hay, y đều không cách nào làm sáng tỏ, cho đến khi gặp được ông ăn mày mới hiểu nhiều chuyện hơn. Thế nhưng trên đời này vẫn còn vô vàn thứ huyền bí phức tạp mà ông ăn mày không sao dạy được. Thế nên thời khắc chạm tới bí ẩn thuở Hồng hoang của thiên địa này, đương nhiên y xúc động và bùi ngùi mãi một lúc lâu.

“Hình dạng ban đầu của thiên địa ư?” Diệu Dương quan sát cẩn thận xung quanh trên dưới đồ hình, rồi chợt nhíu mày nói: “Tiểu Ỗ, người nhìn xem, chẳng có gì trên bề mặt đồ hình này nhưng ta cứ thấy quái lạ thế nào ấy, như có gì đó đang mơ hồ chuyển động vậy...”

Ỗ Huyền bỏ qua suy nghĩ lúc nãy, tập trung nhìn vào vùng hư vô bên trong đồ hình, quả nhiên chẳng bao lâu đã tìm ra được vài đầu mối, thì ra đồ hình này quan sát càng lâu càng thấy rõ.

Tận sâu trong hư vô hỗn độn của đồ hình có lực lượng nào đó đang lay âm ỉ, như thu vào trong lại như phóng ra ngoài. Điểm tận cùng hết sức tĩnh lặng nằm ngay ngắn ở trung tâm đồ hình, song lại khiến người ta nảy sinh cảm giác tĩnh mà không phải tĩnh, động mà không phải động. Toàn bộ khối hư vô hỗn độn trước mắt như thể tĩnh lặng nhờ nó, lại lay động bởi nó, quả thực thần kỳ quái lạ, huyền bí khó hiểu vô cùng,

Ỗ Huyền quan sát hồi lâu, chợt như cảm ngộ được điều gì đó, trong đầu lóe lên một ý nhưng ý nghĩ ấy chỉ chớp lên rồi vụt tắt, bất

giác tiếc nuối vì cảm thấy được mà không tài nào nắm bắt nổi. Đúng lúc đó, trong linh thể bỗng dâng trào một cảm giác mát lạnh dễ chịu khiến y lập tức toàn thân khoan khoái, tâm trí hân hoan.

Bên kia, Diệu Dương lại có cảm giác trái hẳn với Ý Huyền. Y bị hấp dẫn bởi sự thần kỳ khi ẩn khi hiện trong đồ hình, bất giác đầu óc trở nên trống rỗng. Mặc dù không cách nào thấu hiểu sự huyền ảo đó nhưng linh thể y tựa hồ đã sản sinh một thứ năng lực tự động thuận theo đồ hình. Một dòng chảy ấm áp bỗng nhiên chạy khắp trên dưới toàn thân khiến y thư thái sáng suốt, thân thoải mái, tâm yên ổn.

Diệu Dương không kìm được kêu lên: “A, Hiên Viên đồ lục này quả thực lợi hại...” Ý Huyền cũng khó đè nén được sự phấn khích trong lòng, gật gật đầu nói: “Xem ra đồ hình này nhất định có chứa bí quyết Huyền Pháp vô cùng ảo diệu!”

Hai huynh đệ đều được trải nghiệm cảm giác mới lạ khó hiểu này, song không cách gì cắt nghĩa được nguồn cơn của nó. Hai người nhìn nhau, thâm hiểu ý, mau chóng lướt đến trước đồ hình ảo ảnh khổng lồ thứ hai, cùng tập trung quan sát.

Hiên Viên đồ lục quả thực xứng đáng là báu vật bí ẩn của Huyền môn truyền đời hàng ngàn năm qua. Diệu Dương và Ý Huyền mới chỉ nắm bắt được chừng đó đã chết ngay tại chỗ, bị cái bí ẩn mà quỷ thần cũng không lường nổi ấy cuốn hút, ngỡ ngàng xen lẫn rối bời, không biết làm sao mà tháo gỡ.

Chỉ thấy trên đồ hình vẫn hiện ra một vùng hỗn độn, tĩnh đến cực điểm thì sinh ra động, động tới cực điểm lại quay về tĩnh. Tại điểm sâu nhất giữa hư vô trong đồ hình chợt bung ra, một luồng

ánh sáng lóa mắt chiếu rọi toàn hư không hỗn độn. Lập tức, tất cả những thứ vô hình đều biến hóa thành có hình dạng, hư không xáo trộn, liền có thể nhận ra mọi vật.

Phần dưới cùng đồ hình có viết:

“Hỗn độn sơ khai, đạo Huyền sinh ra Nhất, vốn gốc hư vô, phát triển biến hóa thành vạn vật. Là Hiên Viên đồ lục thứ hai.”

Diệu Dương và Ý Huyền vừa mới chứng kiến biến hóa giữa “hữu” và “vô”, sau đó lại được đọc dòng chữ trên đồ hình, bất giác cảm thấy một nỗi sướng khoái lạ thường từ từ chảy tới mọi ngõ ngách trong cơ thể, cả người đắm chìm trong những hình ảnh huyền bí lạ lùng may mắn gặp được ấy, bắt đầu xem qua từng bức Hiên Viên đồ lục.

Bức thứ ba nằm ngay cạnh bức thứ hai, hư không vô tận từ vô hình hóa hữu hình, sau khi bị năng lượng của luồng ánh sáng rực rỡ chia tách, động đến cực điểm thì sinh ra tĩnh, tĩnh đến cùng cực thì dừng hẳn. Tất cả lại chìm vào tĩnh lặng, tự nhiên hình thành nên hai luồng khí, một sáng trong tỏ rõ, một vẫn đục âm u, tràn khắp mọi nơi.

“Hư và thực, hữu và vô, Càn nguyên phân chia một âm một dương, Hỗn nguyên Thái cực. Là Hiên Viên đồ lục thứ ba.”*

Trên đồ hình thứ tư, hai khí âm dương hòa làm một, xoay tròn tuần hoàn. Một khí Hỗn nguyên lại phân luồng ra hai khí âm dương, bố trí thành thế cuộc ba khí cát cứ, sau đó luân chuyển chu thiên* tạo thành vòng tròn. Khi hai dòng âm dương dung hợp thông suốt, khí Hỗn nguyên lại lần nữa chia làm hai, hình thành Tứ nghi Tứ tượng là âm, dương; âm trong dương và dương trong âm.

“Âm, dương và Hỗn nguyên, Tam tài* hợp nhất, tuần hoàn tương sinh, mà thành Tứ tượng. Là Hiên Viên đồ lục thứ tư.”

Đồ hình thứ năm rất sặc sỡ khiến người ta lấy làm thích thú. Chỉ thấy Tứ tượng xoay tròn, luân chuyển tuần hoàn mà sinh ra nhau, từ đầu chí cuối đều lấy Hỗn nguyên làm trung tâm. Tứ tượng luân phiên mãnh liệt khắp trời đất, rốt cuộc đã có thể đạt đến trạng thái viên mãn, đổ đầy khắp hư không hỗn độn. Mà đầy quá thì tràn, hư không lập tức nảy sinh hiện tượng như trong đồ hình thứ hai: tại nơi sâu nhất mở ra, rồi ánh sáng lóa mắt chiếu rọi, dung hòa Tứ tượng thành một thể, sau đó phân hóa thành năm khí màu xanh, đỏ, vàng, trắng, đen, hình dạng khác biệt rọi vào nhau.

“Tứ tượng tuần hoàn đến thời điểm nhất định, lấp đầy tràn trề; Càn hợp nhất rồi chia, sinh ra Ngũ hành. Là Hiên Viên đồ lục thứ năm.”

Trong đồ hình thứ sáu, Ngũ hành năm màu tụ rồi tán, tách rồi gom, màu sắc hoặc biến hoặc hóa theo một quy luật riêng nào đó. Đầu tiên xanh biến thành đỏ, đỏ biến thành vàng, vàng biến thành trắng, trắng biến thành đen, rồi đen lại biến thành xanh. Bên trong xen lẫn xanh hóa thành vàng, vàng hóa thành đen, đen hóa thành đỏ, đỏ hóa thành trắng, rồi trắng lại hóa thành xanh. Đã lưu chuyển theo vòng tuần hoàn chu thiên, lại đảo ngược ở ngoài vòng tuần hoàn chu thiên, thay đổi vô thường, huyền bí không tả nổi.

“Ngũ hành hóa thành vật, tương ứng với bốn mùa; âm và dương thuận rồi nghịch, luân luân sinh khắc. Là Hiên Viên đồ lục thứ sáu.”

Đồ hình thứ bảy vẫn lấy Hỗn nguyên làm trung tâm, Ngũ hành sau khi tuần hoàn viên mãn thì dung hợp thành một, nhưng hợp rồi

lại phân, từ đó biến hóa tiếp nhiều lần sản sinh một luồng khí cực, gộp với khí cơ Ngũ hành thành thể Lục hợp, trải rộng sáu phương là trên, dưới, trái, phải, trước, sau. Thoạt trông thì hư không vô tận tựa như một thực thể hình lập phương tràn đầy bão hòa, khiến người ta không khỏi chấn động.

“Khôn Ly ở giữa, Ngũ hành thông suốt, Thiên - Địa - Nhân hợp nhất, mới thành Lục hợp. Là Hiên Viên đồ lục thứ bảy.”

Hai huynh đệ xem đến đây thì càng mê hoặc, chỉ thấy những dòng này đều vô cùng bí ẩn sâu xa, hơn nữa không tài nào nhìn ra sự liên quan giữa câu chữ và bức đồ hình nên có chút bối rối.

Ỗ Huyền vừa vắt óc suy nghĩ, vừa điều khiển linh thể của mình trôi dạt giữa hư không, cảm nhận cái dễ chịu của sự tự do không ràng buộc, rồi bất chợt nảy ra linh cảm, liền từ tốn nhẩm đọc: "... Đạo của Huyền Pháp, lấy tu chân làm cơ sở, củng cố bản nguyên, như thế mới có thể tẩy sạch Hậu thiên trở về Tiên thiên, ở trong lò luyện tiến đến đạo, đốt kinh diệt khí, đạt đến cảnh giới chân nhân, lấy cái tận cùng của Nhất nguyên, Nhị khí, Tam tài, Tứ tượng, Ngũ hành, dùng phụ trợ thêm các lực gián tiếp như giờ giấc, thời tiết, mùa, mới có thể làm thành pháp thuật... Bản chất đạo dẫn dắt là căn bản của Nguyên năng Tiên thiên, ngọn nguồn của vạn pháp tông đạo vậy... Cho nên cần phải tu luyện tâm, thanh tịnh thân, mượn công phu của Huyền nguyên đạo dẫn, điều hòa mạch khí, lấy hư đón thực, lan tỏa ra ngàn kinh trăm cốt, tụ tập về một nguyên khí duy nhất..."

Những câu này chính là lấy từ thiên Bản nguyên Đạo dẫn trong Huyền Pháp yếu quyết, Diệu Dương nghe vậy càng hoang mang,

hỏi: “Cái thiên Bản nguyên Đạo dẫn đó hình như chẳng liên quan gì tới đồ hình Ngũ hành Lục hợp này thì phải?”

“Ta cũng không hiểu rõ cuộc giữa chúng có liên hệ đến đâu!” Ý Huyền lắc đầu nói: “Chỉ là ta cảm thấy... Người hãy nhìn từ bức Hỗn độn thứ nhất tới bức Lục hợp thứ sáu đi!” Vừa nói, Ý Huyền vừa trở về sáu bức đồ hình xếp liền nhau, đoạn tiếp: “Hình như những đồ hình này có một điểm chung!”

“Ồ!” Diệu Dương khẽ kêu một tiếng, bước tới xem kỹ bảy đồ hình lần nữa. Lại liên tưởng đến thiên Bản nguyên Đạo dẫn mà Ý Huyền vừa đọc, trong đầu bỗng có chút sáng ra, tỉnh ngộ nói: “Nhất nguyên Đạo dẫn!”

Ý Huyền trả lời: “Đúng vậy, biến hóa trong mỗi đồ hình đều lấy Hỗn nguyên Nhất khí của đồ hình thứ nhất làm trung tâm, lấy Nhất sinh Nhị, rồi Nhị sinh Tam, lần lượt phân ra Tứ tượng, Ngũ hành, Lục hợp. Những hiện tượng này cùng cách nói Nhất nguyên Nhị khí Tam tài Tứ tượng Ngũ hành, lan tỏa ra ngàn kinh trăm cốt, tụ tập về một nguyên khí duy nhất của Huyền Pháp yếu quyết không hện mà hợp nhau!”

Ý nghĩ mơ hồ trong đầu Diệu Dương liền mò ra một con đường sáng, y gạt đầu lia lịa khen: “Vẫn biết đầu óc của Tiểu Ý thông minh, có hiệu quả nhất mà!”

Ý Huyền mỉm cười nói: “Chẳng phải người không nghĩ ra, chỉ vì lo chín đồ hình chẳng may biến mất nên mới cố gắng ghi nhớ, không chuyên tâm lĩnh ngộ đó thôi!”

Diệu Dương đầu tiên còn cười cười, sau đó vỗ vỗ vào trán, như chợt nhớ ra mục đích của mình bèn nói: “Đúng rồi, còn hai bức nữa,

chúng ta mau đi xem thôi!”

Hai người lắc lư linh thể bay tới hai đồ hình còn lại.

Đồ hình thứ tám hoàn toàn khác, cảnh hư không hỗn độn đã biến mất, khí Lục hợp quay về Ngũ hành căn bản, không gian tựa hồ trở thành một vùng bao la thông thoáng. Mặt trời phía Đông, mặt trăng ở phía Tây, bức hình rạn rỡ với trời, trăng, mây, không khí. Hai huynh đệ nhất thời chẳng hiểu gì, mồm miệng há hốc cả ra.

Khí Ngũ hành vẫn tuần hoàn theo vòng chu thiên, chỉ khác là trong quá trình luân chuyển phải thuận theo nhật nguyệt âm dương, tương sinh tương khắc, nhưng khi nảy sinh biến hóa thì Hỗn nguyên Nhất khí chứa bên trong Ngũ hành liền tự nhiên xuất hiện, hòa hợp Ngũ hành và nhật nguyệt mà tạo thành tám luồng khí cực hoàn toàn mới, tương ứng với tám phương.

“Nhật nguyệt Ngũ hành, hợp thành Thất chính, Lục Thất được thêm Nhất, sinh ra Bát cực. Là Hiên Viên đồ lục thứ tám”

Trên đồ hình thứ chín, nguyên khí của Bát cực lấy sự biến hóa của Ngũ hành làm cơ sở, tuân theo quy luật biến đổi của nhật nguyệt xoay thành một vòng tròn. Hỗn nguyên Nhất khí một mình ở bên trong, mặc cho khí cực tám phương biến ảo thế nào, thủy chung vẫn tôn Nhất trấn giữ trung tâm, ghép lại thành số Cửu cung với hình dạng độc đáo. Sau chín chín tám mươi một vòng vận chuyển chu thiên, Cửu cung biến hóa lại Bát cực, đảo ngược về Thất chính, chia tách ra Lục hợp, phân bố nên Ngũ hành, tạo thành Tứ tượng, quay lại Tam tài, khôi phục Lưỡng nghi, hồi quy về hình của Nhất khí Hỗn nguyên.

Tất cả bỗng như bị đảo ngược, trong thoáng chốc một vùng ánh sáng chói mắt lóe lên giữa hư không, chiếu ra một câu cuối cùng: “Cửu cung vô cực, nhiều lần tiến triển, đạo lý chân chính tụ về Nhất, tất thấy trở lại hư vô. Là Hiên Viên đồ lục cuối cùng.”

Ánh sáng lướt qua, đồ hình thứ chín trở về một vùng hư vô hỗn độn như ban đầu. Hai huynh đệ xem đến đây, đang cảm thấy vô cùng khó hiểu thì toàn bộ đồ hình bỗng biến mất, vô số điểm sáng bắt đầu dồn về trước mắt. Khi hai người quay đầu lại, chín đồ hình đã biến thành hư vô.

Diệu Dương và Ý Huyền không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy xung quanh trở nên trống rỗng, lực hút khổng lồ kéo rút dưới chân cuốn hai người vào một hắc động mệnh mang không bờ bến...

Hai huynh đệ tỉnh dậy sau cơn mê man, thấy trước mắt là một vùng bao la u tối như cõi mộng, bên tai là tiếng gió lạnh quen thuộc rít gào liên hồi ngay mình lại rơi vào cõi chết lần nữa. Nghĩ đến kỳ ngộ vừa rồi trong Hư Linh ảo cảnh, hai người không khỏi nhìn nhau cười gượng, trong lòng dấy lên một cảm giác bất lực đối với số mệnh vô tình.

Ý Huyền nằm trên đất lạnh mà không biết là thứ đất gì, nhìn lên trời cao mệnh mang lại nhớ đến lần trước cũng nơi này họ gặp được Nhân nhi yêu kiều và Ngư sư giả cố chấp. Cũng tại cầu Nại Hà không xa phía trước bị Đát Kỷ cướp mang đi, được sống lại lần nữa trên Dương giới rồi gặp lại Công chúa U Vân, cuối cùng xảy ra tai họa bất ngờ ấy, chẳng biết lần này sẽ thế nào đây?

Diệu Dương chậm chậm đứng dậy, ánh mắt xuyên qua khoảng không âm u trước mặt trông về phương xa, không ngờ lại vô duyên

vô có thở dài, thấp giọng nói: “Chẳng biết nha đầu... Công chúa U Vân thế nào rồi nhỉ? Có lẽ nàng đến nơi này trước chúng ta, sau đó đi qua cầu Nại Hà của sông Sinh Tử đầu thai kiếp khác rồi. Tiểu Ý, người nói đời này chúng ta có thể gặp lại nàng không?”

Ý Huyền sững sờ, y hiểu tính cách của Diệu Dương, biết bạn mình rất hiếm khi buồn rầu như thế này. Nhưng nghĩ tới linh hồn của U Vân xinh đẹp đã xa vời vợi, trong lòng y cũng trào dâng nỗi âu sầu quặn thắt, không kìm được chậm rãi hỏi: “Tiểu Dương, người thực sự thích nàng sao?”

Diệu Dương liền ngây người, rất lâu sau mới đáp: “Ta cũng chẳng biết nữa, chỉ là bây giờ cảm thấy rất day dứt. Trước kia làm chuyện gì trái với lương tâm ta cũng đều không có cảm giác, nhưng lần này lại thấy rất khó chịu, cứ nghĩ là mình đã hại nàng. Nếu có cơ hội, ta nhất định phải trả món nợ này!”

Ý Huyền im lặng giây lát, chẳng biết nên nói gì cho đúng. Không phải y không nghĩ như Dương, nhưng chuyện đã hết cách cứu vãn rồi. Y đành than thầm, đoạn lảng sang vấn đề khác: “Chẳng biết lần này người đón chúng ta là ai nhỉ?”

Diệu Dương quả nhiên hết bi thương, nghĩ đến Nhân nhi mà mình chưa thấy dung mạo chân thực ấy thì lập tức mặt mày hớn hở, hào hứng nói: “Hay nhất vẫn là tiểu nha đầu dễ thương đó.”

Ý Huyền cười cười vẻ hiểu ý, rồi mệt mỏi khép mắt lại. Bỗng nhiên hình ảnh của Hiên Viên đồ lục chợt hiện ra trong đầu khiến y không kìm được chìm vào trầm tư. Thứ bí ẩn sâu xa của thiên địa đã dắt y vào không gian huyền bí lạ lùng kia, đủ khiến y mê muội quên hết cả tình cảnh thâm lúc này.

Bỗng nhiên, một tiếng hô êm tai vọng tới từ phía sau. Hai huynh đệ ngoái đầu nhìn, chỉ thấy một thiếu nữ duyên dáng mang mặt nạ ngựa đứng cách đó không xa, đôi làn thu thủy sắc sảo mừng rỡ nhìn bọn họ. Chiếc mặt nạ xấu xí vẫn không thể lấn át được vóc dáng yếu điệu xinh tươi, nở nang dưới bộ y phục màu đen rất đẹp bó sát người, dẫn dắt người ta tới những mơ mộng viễn vông không giới hạn.

Chính là một trong hai sứ giả đã dẫn bọn họ vào Minh giới lần trước, thiếu nữ mà hai huynh đệ nhớ mãi: Nhân nhi.

Còn không để Diệu Dương và Ý Huyền kịp phản ứng, Nhân nhi đã vui vẻ linh lợi chạy đến bên cạnh bọn họ, ngẩng cao đầu tự tin nói: “Nhân nhi biết là các người sẽ đến mà, Nhân nhi đợi rất lâu rồi!”

Hai huynh đệ lấy lại tinh thần, trong lòng chột dưng lên niềm vui trùng phùng bạn cũ, nỗi sầu cảm giữa sống và chết ít nhiều phai nhạt đi. Diệu Dương nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ Nhân nhi vẫn luôn đợi chúng ta ở đây sao?”

“Nhân nhi đâu có rảnh rỗi mà đợi các người chứ!” Nhân nhi cười khanh khách, đôi mắt xinh đẹp sau mặt nạ sáng lên vẻ đắc ý, nói: “Khi này con hồ ly xấu xí kia lại tới tìm các người âm ỉ lên, vì vậy Nhân nhi đoán ra các người sẽ đến, hơn nữa gần đây cũng khá rảnh nên mới dạo chơi loanh quanh, không ngờ vừa khéo gặp các người.”

Diệu Dương và Ý Huyền vừa nghe nói Đát Kỷ cũng có mặt đây thì không khỏi hoang mang. Ý Huyền không kiềm chế được bật dậy căng thẳng nhìn ngó xung quanh, Diệu Dương thì hỏi dò: “Nhân nhi, ả hồ ly lẳng lơ đó còn chưa đi sao?”

Thấy vẻ lo lắng khẩn trương của hai người, Nhân nhi bật ra một tràng cười trong trẻo như tiếng chuông bạc, nói: “Yên tâm! Á đàn bà xấu xa đó đã bị ta cảnh cáo một phen, tạm thời không dám làm xằng làm bậy nơi Minh giới này đâu. Coi kìa, nhìn bộ dạng của các người mà xem...”

Ỗ Huyền nghe vậy thì mặt nóng lên, bối rối cực độ, dẫu sao bị người ta nói toạc cái xấu của mình ra cũng chẳng phải chuyện hay ho gì. Diệu Dương lại cười hì hì, giả vờ như không việc gì cả, rồi ngó sang hai bên nói lảng: “Nhân nhi cười dễ thương lắm!”

Nhân nhi được Diệu Dương khen thì rất mừng, hớn hở hỏi: “Người nói thật chứ?”

“Tất nhiên rồi!” Diệu Dương thấy dáng vẻ mừng rỡ đáng yêu của Nhân nhi thì không khỏi thích thú muốn trêu ghẹo. Y lại nhìn lớp mặt nạ ngựa kia, rất lấy làm tò mò, bèn cười ha hả nói: “Ta và Tiểu Ý đều cho rằng, Nhân nhi chẳng những cười dễ nghe, mà còn...”

Nói rồi cố ý bỏ lửng, còn dùng vai huých nhẹ Ỗ Huyền. Ỗ Huyền đương nhiên biết đó là ám thị cần mình phối hợp, bèn lập tức tỏ ra rất thành khẩn gật đầu, chỉ là trong mắt có chút nghi hoặc không biết Diệu Dương lại nghĩ ra trò quỷ nào để đùa bỡn Nhân nhi tốt bụng kia.

Nhân nhi tâm tính non trẻ, nghe Diệu Dương nói vậy đương nhiên không thể không thắc mắc, bèn hỏi tiếp: “Mà còn làm sao?”

“Tiểu Ý không cho ta nói!” Diệu Dương đến bên cạnh Nhân nhi, nháy mắt tinh quái với Ỗ Huyền, đoạn nói nhỏ: “Chi bằng ta nói thầm cho nàng nghe nhé.”

Ỡ Huyền thấy Diệu Dương cố ý xấp lại gần Nhân nhi. Y và Dương vốn hiểu nhau từ bé nên đã sớm đoán ra ý đồ của Dương rồi. Nghĩ tới việc có thể nhìn thấy mặt mũi thật của cô gái yêu kiều này, y cũng không kiềm chế nổi chút phần khích không tên.

Nhân nhi quả nhiên mắc lừa, nghe Diệu Dương bảo muốn nói cho mình liền nôn nóng ghé tai đến trước mặt Dương, còn không quên lờm Ỡ Huyền một cái, hừ mũi nói: “Vẫn là Tiểu Dương tốt...”

Nhân nhi chưa dứt lời, Diệu Dương đã cười khà khà ra vẻ muốn nói, rồi bất chợt giơ tay chộp lấy chiếc mặt nạ ngựa của đối phương. Ai ngờ Dương mới động vào liền cảm thấy một luồng lực cương mãnh tuôn ra hết mình ngã văng xuống đất khiến Nhân nhi bật kêu lên.

“Tiểu bối ngu dốt, dám rắp tâm khinh bạc!”

Tiếng quát vừa dứt, một bóng người cao gầy không biết từ đâu lướt tới, áo choàng đen tung bay trên bầu trời rộng lớn âm u, cộng thêm chiếc mặt nạ đầu trâu trên mặt khiến cho cả người toát lên vẻ cực kỳ u ám đáng sợ, quỷ dị khó dò. Ba người nhìn kỹ, thì ra là người quen – Ngư sư giả, lúc này mới nhẹ nhõm thở phào.

Ngư sư giả nhẹ nhàng đáp xuống, lạnh lùng liếc nhìn Diệu Dương đang sóng xoài trên đất, mắt lộ vẻ giận dữ, bước tới hai bước quát: “Ta thực muốn xem ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào mà dám có gan chớ như vậy!” Nói đoạn, Nguyên năng tụ lại trong lòng bàn tay, tựa như một cánh tay vô hình hút kéo, không chạm tới Diệu Dương mà có thể nhắc bổng y lên giữa lưng chừng.

Diệu Dương đâu có ngờ mình mới đùa một chút đã dẫn đến tai họa thế này, bèn cố xua đi cảm giác quặn thắt khó chịu do bị luồng sức mạnh kia đánh trúng, định mở miệng giải thích. Nhưng đột nhiên y nhận ra linh thể của mình bị một sức mạnh vô hình nào đó khống chế, không thể nói ra lời, mất khả năng tự chủ, chỉ đành trơ mắt ếch nhìn mình bị treo lơ lửng giữa không trung.

Ỗ Huyền kinh hoàng thất sắc, đang định lách mình tới chắn trước mặt Diệu Dương. Nhưng chỉ thấy Ngưu sứ giả phất cánh tay còn lại một cái, Nguyên năng cương mãnh lập tức ào tới cuốn Huyền bay vút lên cao, ngã lăn ra đất xa hơn ba trượng. Nhất thời, nỗi khó chịu, bứt rứt, ngọt ngọt, quặn đau khiến y nếm trải được cảm giác linh thể chịu đòn là thế nào.

Nhưng không đến một cái chớp mắt sau, Ỗ Huyền cảm thấy linh thể run lên, rồi một luồng năng lượng lạnh buốt lạ lùng đột ngột tràn ra xua tan toàn bộ Nguyên năng đang bức ép linh thể. Một cảm giác tươi mát sáng khoái lan khắp người khiến tinh thần y trở nên phấn chấn, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngưu sứ giả càng tăng thêm nhuệ khí lâm liệt.

Cùng lúc, bị Nguyên năng của Ngưu sứ giả khống chế, Diệu Dương giãy giụa vài cái, bên trong linh thể đang bị ức chế bỗng trào lên một luồng năng lượng nóng dị thường tựa như nước lũ ào ra. Chỉ nghe một tiếng “bùm” bí bức, Dương đã thoát khỏi sự khống chế vô hình của Ngưu sứ giả.

Đáng tiếc là hai huynh đệ còn chưa hiểu nguồn gốc của luồng năng lượng lạ lùng kia thì cảm giác kỳ quái trong linh thể đã đột

ngột biến mất. Sau khi hồi phục, tâm tình hai người liền trở nên trống rỗng, bất giác cảm thấy mất mát, mặt mũi tiu nghỉu.

Ngưu sứ giả nhìn hai huynh đệ trước mặt, nắm chặt bàn tay bị chấn động vừa đau vừa tê, trong lòng kinh hãi nghĩ thầm: “Hồn phách tâm thường mà chịu Minh Nguyên thủ của ta thì sớm đã thất khiếu bốc khói, khó lòng chịu nổi, chỉ có nước quỳ xin tha thôi. Nhưng tại sao bọn này lại chẳng tổn thương chút nào, mà cứ như không sợ gì vậy? Có khi nào chúng là đệ tử của một trong bốn tông Thần, Ma, Huyền, Yêu không?”

Nghĩ đến đây, Ngưu sứ giả then quá hóa giận, hẳn là xấu hổ vì mình giữ chức vụ trọng yếu trong Minh giới như thế mà lại thất bại trước hai tiểu tử vất mũi chưa sạch, liền tập trung Nguyên năng toàn thân, giận dữ quát: “Đồ lão xược không biết trên dưới, vậy để ta thay sư môn các người dạy các người biết kính hiền trọng đạo!”

Không đợi Ngưu sứ giả tìm được cơ hội ra tay, Nhân nhi đã lách mình đứng chắn trước mặt hai huynh đệ, trang nghiêm nói: “Ngưu đại thúc hãy nguôi giận, vừa nãy chẳng phải thúc đã nói, bọn họ là người mà mẫu thân ta... Đế quân nói rõ muốn gặp. Nếu hiện giờ đã thương bọn họ, ngộ nhỡ xảy ra sai lầm gì, ta chỉ lo thúc gánh không nổi tội!”

Ngưu sứ giả lập tức chấn động tâm thần, vụt tỉnh ngộ, bèn ngẫm phân tán lực lượng Nguyên năng đã ngưng tụ ra, đoạn giải bày: “Công chúa hiểu lầm rồi, tôi không hề có ý đã thương bọn chúng, chỉ là lĩnh ý của Đế quân bắt bọn chúng về phục mệnh mà thôi.”

Với bộ dạng tinh quái được nước không bỏ qua, Nhân nhi lại tiếp tục chất vấn: “Bọn họ bảo không đi sao? Thúc đã hỏi bọn họ chưa,

chẳng lẽ nhất định phải động thủ ư?”

Ngưu sứ giả nghe vậy thì ghen hợm, chỉ đành cúi đầu nói: “Công chúa dạy phải lắm, ty chức biết sai rồi!” Sau đó hướng về phía hai huynh đệ hỏi với giọng hòa hoãn: “Các người có bằng lòng theo ta đi gặp Đế quân của Minh giới không?”

Dương Huyền hai người chẳng ngờ Nhân nhi lại là Công chúa Minh giới, nhất thời trợn tròn mắt, Diêu Dương còn không ngớt thăm kêu nguy hiểm quá. Bây giờ nghe Ngưu sứ giả hỏi, cả hai sao dám nói không nữa, bèn cảm kích nhìn nhìn Nhân nhi, rồi ấp a ấp úng gật đầu lia lịa, không dám nói thêm câu nào.

Ngưu sứ giả tiến đến bên cạnh Ý Huyền và Diêu Dương, lạnh lùng bảo: “Đã vậy thì mau theo ta!” Nói xong liền dẫn đường tiến về khoảng không thăm thẳm bao la phía trước.

Diêu Dương và Ý Huyền vâng lời bước theo. Lúc này hai người đã biết thân phận của Nhân nhi, đương nhiên không còn gan bắt chuyện bừa bãi với nàng ta nữa, dọc đường cứ thấy run run chẳng thoải mái chút nào.

Bốn người im lặng đi, được một quãng, sông Sinh Tử đã trải dài ở trước mắt, Nhân nhi là người đầu tiên không nhịn được, lãnh lót kêu: “Dừng!” Ba người phía trước dừng chân nhìn, chỉ nghe nàng ta tức tối kêu: “Biết ngay là các người nếu rõ thân phận ta thì sẽ chẳng nói chuyện như lần trước nữa mà!”

Nhân nhi ra vẻ ngang bướng, nhìn Diêu Dương và Ý Huyền nói: “Các người đừng quên ta là Công chúa, nếu ta không vui vẻ thì có thể bắt các người chịu khổ đấy!”

Diệu Dương và Ý Huyền nhìn nhau cười gượng, không khỏi liếc Ngưu sứ giả phía trước. Nghĩ đến địa vị Nhân nhi và mình chênh lệch quá xa, nếu là trên Dương giới, không biết phân biệt tôn ty mà tự ý bắt chuyện thì sẽ xếp vào trong tội, huống chi đây là Minh giới. Nhưng tôi làm mất lòng Công chúa quả thực cũng đâu có nhỏ, thế nên Dương Huyền hai người đâm phát hoảng trước tình thế khó xử này.

Nhân nhi chạy đến trước mặt Ngưu sứ giả, kéo kéo tay áo y, dáng vẻ đáng thương dịu dàng nói: “Ngưu đại thúc, đoạn đường phía trước còn khá dài, thúc hãy chậm chước một chút nhé, để bọn họ nói chuyện với cháu, vì việc lần trước mà cháu bị mẩu thân phạt bế quan ba ngày, buồn sắp chết rồi!”

Ngưu sứ giả quả thực chống đỡ không nổi trước thủ đoạn của Nhân nhi, đang không biết làm sao, sắp mở miệng đáp ứng thì bỗng nhiên một tia Nguyên năng mềm mại lạnh lẽo chạy dọc theo tay áo mà lên, chưa tới chớp mắt đã lan khắp người, rất nhanh tạo thành một kết giới lưới bằng vây lấy y khiến y nhất thời không nhúc nhích nổi.

“Ngưu đại thúc, ta xin đăc tội!” Nhân nhi cười khúc khích rất đáng yêu, đoạn quay người kéo Diệu Dương và Ý Huyền, không đợi hai người kịp phản ứng đã mang bọn họ nhảy xuống sông Sinh Tử.

Một tiếng ghen ghét vang lên, Ngưu sứ giả tức thì phá vỡ Minh Băng kết giới do Nhân nhi bố trí. Nghe tiếng “ùm” trên mặt nước, y vội bước tới chăm chú quan sát sông Sinh Tử mênh mông, chỉ thấy một vùng sương mù âm u xám xịt, sớm đã không còn bóng dáng ba người kia đâu nữa.

Đứng trơ trọi bên cầu, Ngũ sứ giả nghĩ tới sông Sinh Tử chính là ngọn nguồn của cực âm, cực dương trong Tam giới, vốn có công năng phá hủy vạn vật thì không khỏi sợ đến nhảy dựng lên. Nhưng lại nhớ trên cổ tay Công chúa có đeo cặp vòng Giới Thần, một trong ba bảo vật của Minh giới, lúc này y mới tạm yên tâm.

Y thở ra một hơi dài, trong lòng đã sẵn sàng chịu sự trừng phạt nghiêm khắc của Đế quân. Đoạn y giẫm lên cầu Nại Hà, thân hình nhẹ nhàng bay vút về phía Minh Thành, nơi đó sương mù còn âm u dày đặc hơn ở đây nữa.

Sông Sinh Tử bắt nguồn từ núi Luân Chuyển, cấm địa của Minh giới, chảy qua cầu Nại Hà, các điện Tần Quảng, Sở Giang, Tống Đế, Ngũ Quan, Vương Lữ, Diêm La, rồi Biện Thành, thành Uổng Tử, uốn lượn quanh hơn ba vạn dặm Minh giới và mười tám tầng địa ngục, cuối cùng quay về núi Luân Chuyển. Sông rộng chừng mười trượng, là nơi tụ hội của hai khí cực âm cực dương của thiên địa, hủy hoại vạn vật thành vô hình, kẻ nào tiếp xúc tất sẽ mất mạng, trừ trên cầu Nại Hà có kết giới phòng hộ ra, những nơi còn lại dù là thần tiên cũng khó vượt qua nổi.

Lúc này ở nguồn hợp dòng của sông Sinh Tử là núi Luân Chuyển, ba người Ý Huyền, Diệu Dương và Nhân nhi được một vòng kết giới tròn trĩnh màu đỏ nhạt bảo hộ, lần lượt nổi lên từ trong lòng sông Sinh Tử như một kỳ tích. Sau khi cẩn thận quan sát một lượt xung quanh, bọn họ mới lén lút lên bờ.

Chỉ thấy Nhân nhi thu hai tay lại, cặp vòng trắng đen trên cổ tay ngân một tiếng khẽ khàng du dương, kết giới tròn trĩnh liền nhạt

dần rồi hóa thành một tia sáng kỳ lạ biến mất vào thân vòng. Ý Huyền và Diệu Dương cảm thấy nhẹ nhõm, đoạn ngồi bệt xuống đất, hổn hển thở.

Ý Huyền ngó ra xung quanh, nhận ra nơi này không phải là một vùng tăm tối bị sương mù bao phủ nữa, so với Minh giới lúc nãy trông sáng sủa và rộng lớn hơn nhiều. Nếu không phải biết rõ mình đang lưu lạc tới Minh giới, bọn họ tất cho rằng mình đã trở về nhân gian.

Lúc này, ba người đang ở một khu đá lởm chởm quái dị. Dưới chân núi dốc đứng, con sông Sinh Tử hai màu đen đỏ đang quán lấy nhau đổ xuống từ sườn núi cách đó không xa.

Nhưng điều quái dị là dòng chảy dữ dội từ sườn núi cao ào xuống mặt sông bên dưới mà chẳng gây ra tiếng động nào, cũng không hề sủi bọt nước, tĩnh lặng đến đáng sợ.

Diệu Dương cũng quan tâm đến hiện tượng kỳ lạ này, là lưỡi hỏi: “Nhân nhi, đây rốt cuộc là nơi nào?” Rồi lại trở tới thác nước đang trút xuống giữa không trung, nói tiếp: “Không lẽ nước của Minh giới các người đều giống vậy sao?”

Nhân nhi trả lời: “Núi này gọi là núi Luân Chuyển, cách cầu Nại Hà lúc nãy gần mấy mươi dặm đường Minh giới. Còn về chuyện nước của sông Sinh Tử vì sao như vậy thì ta cũng không rõ, chỉ biết trăm ngàn năm qua vẫn thế, cũng chẳng có gì kỳ quái lắm!” Nói xong, nàng ta cười hì hì, đoạn nói tiếp với giọng chắc nịch: “Hôm nay trời quá u ám, nếu không các người sẽ còn chứng kiến chuyện lạ lùng hơn!”

“Ồ, vậy ư?” Ý Huyền và Diệu Dương cảm thấy hiếu kỳ ghê gớm, không khỏi đồng thanh hỏi, “Là chuyện gì thế?”

“Rồi các người sẽ thấy thôi.” Nhân nhi hài lòng nhìn dáng vẻ tò mò của hai huynh đệ, yêu kiều cười mãi ra vẻ không nói cho các người đâu, đoạn bảo: “Có điều việc quan trọng trước mắt là hãy tìm một nơi ẩn náu, ta đoán hiện giờ người của cả Minh giới đang truy tìm lũ phiến phúc các người đó!”

Hai huynh đệ nghe vậy bất giác lạnh gáy, đâu có nghĩ sẽ gây ra phiền toái lớn thế này, lập tức căng thẳng như kiến bò trên chảo nóng lo lắng ngó nghiêng xung quanh. Diệu Dương vội tiến lên nặn ra một khuôn mặt dài thưỡn đau khổ, nói với giọng bi thương: “Nhân nhi, nàng là Công chúa của Minh giới, nàng nhất định phải giúp chúng tôi mới được!”

“Đương nhiên rồi!” Nhân nhi chẳng hề để tâm, xua xua tay nói, “Đừng sợ, cứ đi theo ta!” Nói rồi dắt hai người men theo con đường mòn hoang vắng mà lên núi.

Không lâu sau, ba người đã tới trước con thác kia. Diệu Dương và Ý Huyền thấy thác nước đã ở trước mặt, không rõ Nhân nhi đưa bọn họ tới đây làm gì, đang định quay người dò hỏi thì bất ngờ phát hiện đằng sau có một luồng sức mạnh cực lớn ủa tới, đẩy hai người loạng choạng rơi thẳng về chỗ xoáy sâu của thác nước.

“A...” Hai người bất giác kêu lên kinh hãi. Thân thể sắp chạm vào vùng nước đen đỏ thì kết giới tròn trĩnh màu đỏ nhạt kia lại êm ái bao bọc lấy hai người, ôm hai người băng qua trước dòng thác, rồi chậm chậm bay lên, chỉ giây sau đã đến một vùng đất tối tăm, chìa tay ra không thấy năm ngón.

Hai người đang không biết phải làm sao thì một đôi tay nhỏ nhắn mềm mịn đã nắm lấy bọn họ, kể đó giọng nói trong trẻo như hạt châu lặn trên khay ngọc của Nhân nhi vang lên: “Hai tên ngốc, các người ngẩn ra ở đây làm gì thế? Đi theo Nhân nhi nào!”

Hai người mò mẫm trong bóng tối, theo Nhân nhi quẹo trái vòng phải. Đi được một quãng dài, bỗng nhiên trước mắt lóe lên chút ánh sáng khiến bọn họ hơi lóa mắt, lại một lần nữa kinh hãi ngây ngốc trước khung cảnh xung quanh.

Hóa ra dưới chân bọn họ là một động nham thạch, sâu trong động có một khe hẻm cao bằng người. Gió từ đó thổi mạnh ra điên cuồng càn quét lung tung, Còn phun rất nhiều sương mù hai màu đỏ đen hừng hực, hình thành nên một luồng gió sương hai màu bạt nhanh về phía cửa động nơi bọn họ đang đứng.

Kỳ lạ là, gió sương với khí thế cực nhanh cực mạnh khi đến giữa động thì tốc độ liền lập tức chậm lại, vừa di chuyển vừa biến hóa, rồi ngưng tụ thành những giọt nước, những giọt nước này lại tập trung thành một dòng chảy, đến khi chảy đến cửa động đã biến ra một cột nước hai màu đỏ ào ạt xuống phía trước.

Ỗ Huyền vô cùng kinh ngạc và khâm phục sự thần kỳ của tạo hóa, đoạn nói: “Thì ra con thác vừa này chính là do những dòng chảy gió sương này tạo nên. Như vậy chỗ này hẳn là đầu nguồn của sông Sinh Tử rồi!”

“Đúng thế.” Nhân nhi đáp, suy nghĩ giây lát lại dặn, “Giờ ta phải quay về xem tình hình thế nào, các người tạm thời trốn ở đây, không được đi đâu cả, đợi lát nữa ta sẽ trở lại dắt các người đến chỗ an toàn hơn!”

Ỗ Huyền và Diệu Dương lúc này đã tỉnh táo lại, đồng thanh nói: “Nhân nhi, nàng nhất định phải cẩn thận!”

“Các người quên đây là nhà của ta sao!” Nhân nhi cười nói, “Không việc gì đâu, các người yên tâm.” Nói rồi quay đầu đi, thân hình hoạt bát đáng yêu liền biến ngay vào bóng tối.

Ỗ Huyền và Diệu Dương nhìn Nhân nhi khuất dạng sau lớp sương mù dày đặc như mất đi chỗ dựa, trong lòng bỗng có cảm giác mất mát khôn tả. Tuy bọn họ đã thoát khỏi sự khống chế của Đất Kỷ rồi nhưng phía trước vẫn mịt mù khiến bọn họ cảm thấy rất bơ vơ.

Trong động nham thạch không có chút ánh sáng nào, hai huynh đệ chỉ có thể phân biệt vật này với vật kia nhờ chút ánh sáng mờ mờ hắt ra từ đám sương mù. Trừ chỗ hành lang mà dòng sương gió chiếm giữ ra, nơi bọn họ đứng không mấy rộng rãi. Trong động những tảng đá kỳ quái kề nhau san sát, rêu xanh phủ đầy, nước từ nham thạch trên đỉnh động chốc chốc lại rơi xuống đó làm phát ra tiếng tí tách, hòa lẫn với tiếng gió rin rít dị thường rất chói tai.

Gió sương càng lúc càng mãnh liệt, âm thanh quái dị trong động tựa như những giọt nước liên tục gõ vào tâm trí Diệu Dương khiến y nảy sinh một nỗi buồn bực không tên, cảm giác ngọt ngọt càng lúc càng trầm trọng, kìm không được chỉ muốn hét lên, trút đi tâm tình khó chịu này.

Ỗ Huyền trái lại cảm thấy rất an lành, mặc dù mắt khép chặt nhưng dường như y luôn cảm giác được một cái gì đó cực kỳ hài hòa ăn khớp giữa nước, sương gió và bản thân mình.

Diệu Dương cuối cùng nhịn không nổi bịt chặt hai tai lại, rên ầm lên để chặn những âm thanh quái rối đang reo hò.

Ỗ Huyền mở mắt, ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào Diệu Dương hỏi: “Tiểu Dương sao vậy?”

“Ta không biết nữa...” Diệu Dương bối rối đáp, “những âm thanh trong động này quái nhiều khiến ta rất bức bối.”

“Lạ nhỉ, sao ta nghe những âm thanh này lại thấy rất dễ chịu?” Ỗ Huyền nhìn bộ dạng đau khổ của Diệu Dương, nhíu mày ngẫm nghĩ. Bất chợt trong đầu lóe lên linh cảm, nghĩ đến một đồ hình trong Hiên Viên đồ lục, dường như có chút mơ hồ hiểu ra nhưng nhất thời lại không thể lý giải rõ ràng.

Đang lúc do dự, Ỗ Huyền bỗng cảm thấy tâm thần run lên, liền hấp tấp nhảy đến bên Diệu Dương. Sự cảnh giác vụt dâng trào một cách khó hiểu khiến y quay người nhìn đăm đăm vào một góc u tối bên ngoài động.

"Ai?"

Chương 14

KỶ NGỘ SAU KHI CHẾT LẦN NỮA

Nhưng không đợi huynh đệ bọn họ tới gần, một cây cột đá rồng vàng trong những cây cột kia đột nhiên phát ra một luồng sức mạnh bão táp dữ dội, khí thế rung động khổng lồ ào ra cuồng bạo. Những cây cột khác lúc này cũng tuôn ra trùng trùng Huyền năng theo sau, tựa triều cường ùn ùn không ngừng đổ về hai người.

DIỆU DƯƠNG NGHE VẬY BẤT GIÁC KINH HÃI, không kịp nhìn theo ánh mắt của Ý Huyền.

Quả nhiên, có một bóng dáng mờ mờ hiện ra nơi một góc tối bên ngoài động, tỏa ra khí chất bí hiểm hăm dọa tựa u linh giữa đêm đen, thông thả bước tới. Bước đi của người ấy tuy nhẹ nhàng uyển chuyển, không phải tầm thường cứng đờ như quỷ như ma, nhưng lại khiến người ta có cảm giác hết sức trầm ổn vững vàng.

Giữa màn sương mù hư ảo, hình bóng đó khoác triều phục dát vàng sơn đen, sang trọng tao nhã, vóc người cao thon thả nở nang, loáng thoáng có thể nhìn ra đó là một phu nhân. Tấm mặt nạ bạc huyền bí che mất nửa khuôn mặt nên khó lòng nhìn được dung nhan chân thật. Có điều qua nửa khuôn mặt ấy cũng đủ thấy da dẻ tươi sáng như ngọc, gò má và trán hơi gồ, sống mũi cao thẳng, mắt phượng nhỏ dài uy nghiêm, ánh mắt lạnh lùng như điện chớp có chút hờ hững của kẻ nhìn thấu tình đời. Tất cả những nét đó lại được

tôn lên bằng chiếc mặt nạ bạc bí ẩn cao quý, làm toát lên nét quyền rũ thần bí lạ thường,

Hai huynh đệ sợ hãi lui một bước, dựa sát vào nhau hơn, Diệu Dương ra dáng gan góc, quát: “Bà là ai? Theo dõi huynh đệ bọn tôi có mục đích gì?”

Hắc y phu nhân nhìn chằm chằm hai thiếu niên trước mặt, việc Diệu Dương và Ý Huyền có thể cảm ứng được sự có mặt của mình khiến bà vô cùng kinh ngạc, cảm thấy sâu sắc đi chuyến này quả không uổng công. Bà bèn dừng lại đứng ba trượng trước hai huynh đệ, dịu dàng nói: “Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ta sẽ không làm hại các người!”

Lời này êm ái mềm mỏng, Ý Huyền và Diệu Dương nghe xong toàn thân mềm nhũn, không nén nổi nhìn vào đôi mắt sâu xa bí hiểm dưới tấm mặt nạ kia. Ai ngờ vừa bắt gặp ánh mắt hững hờ của hắc y phu nhân, trong lòng bọn họ liền trào dâng một cảm giác cực kỳ quái dị, giống như tiếp xúc với một thế giới tâm linh mênh mông khôn lường, bất giác dậy lên một nỗi quyền luyến vô hạn đối với sinh mệnh, cùng lòng nhiệt tình vô tận đối với vạn vật trong trời đất.

Hai người đắm chìm trong thứ cảm giác không thể diễn tả ấy, hoàn toàn mất cảnh giác với hắc y phu nhân, trong ánh mắt hiện lên một vẻ mờ mịt rối rắm, lại hết sức mơ màng.

Hắc y phu nhân thấy bộ dạng ngơ ngẩn của hai người, cõi lòng tĩnh như mặt nước phẳng lặng bỗng giật nảy. Sau khi xác định hai người hoàn toàn bị Từ Hàng Pháp Độ của mình chế ngự, bà chau mày tự nhủ: “Vừa nãy bọn chúng đã dễ dàng cảm ứng được sự có

mặt của ta, thế thì khả năng giữ bình tĩnh sao có thể tồi tệ như vậy chứ?”

“Bây giờ ta hỏi gì các người trả lời nấy.” Phu nhân nọ ngấm bắt pháp quyết, triển khai Huyền Pháp, trầm giọng hỏi: “Các người tên gì?”

Diệu Dương và Ý Huyền sớm đã hôn mê, ánh mắt ngây ngốc, cùng lúc trả lời: “Diệu Dương, Ý Huyền!”

Phu nhân nọ gật đầu, hiển nhiên hài lòng với câu trả lời này, bèn hỏi tiếp: “Các người rốt cuộc là đệ tử của tông phái nào? Sư phụ là ai?”

Hai người chần chừ giây lát, lại đồng thanh đáp: “Không biết!”

“Không biết sao?” Trong ánh mắt phu nhân nọ hiện lên vẻ khó tin, hỏi: “Vậy các người có quan hệ gì với hai tông Thần và Huyền?”

“Hai tông Thần, Huyền ư?” Hai người đều hơi lưỡng lự, đáp: “Không biết!”

Hắc y phu nhân thấy mấy lần trả lời đều có do dự, nghĩ là Huyền Pháp mình sử dụng chắc còn nhẹ, đang lúc muốn thúc đẩy Huyền năng, tăng cường độ của Từ Hàng Pháp Độ, bỗng nhiên dòng nước gió sương xung quanh lại có biến hóa.

Dòng chảy này vốn lúc nhanh lúc chậm rất có trật tự, bây giờ đột ngột dừng lại, liền ngay đó trong động gió ngưng nước lặng, tuy nhiên chỉ nháy mắt lại phục hồi như thường, chỉ là phương hướng đan xen của gió sương và dòng nước đã có chút thay đổi. Ban đầu gió sương hóa thành nước chảy xuôi dòng, còn lúc này nước bốc hơi

thành sương chảy ngược vào cửa nguồn của gió, thanh thể từ thuận đảo lại nghịch, biến hóa kinh người.

Cùng lúc ấy, Ý Huyền và Diệu Dương dường như bị sự thay đổi của dòng chảy gió sương dẫn dắt, Nguyên năng kỳ lạ trong người biến mất đã lâu giờ lại bùng bùng chực xông ra, chẳng ngờ đã thoát khỏi sự khống chế của Huyền công Từ Hàng Pháp Độ mà tỉnh táo lại.

Đặc biệt Ý Huyền sau khi tỉnh lại, Nguyên năng trong cơ thể vốn mát mẻ sáng khoái lúc này lồng lộn khắp nơi. Thứ khiến y khó chịu nhất là cảm giác nôn nao trong tâm thần, đầu óc y căng lên, mặt mày xây xẩm bứt rứt. Nhưng đúng lúc đó, y bỗng cảm thấy một lực hút khổng lồ từ trong màn gió sương đang chảy ngược dưới chân truyền tới từng đợt, thành linh hút y rời khỏi mặt đất một cách thô bạo, chậm chậm bay về phía sau.

Diệu Dương mở to đôi mắt trống rỗng, chỉ cảm thấy Nguyên năng chậm rãi chảy khắp mọi ngõ ngách trong cơ thể. Thứ cảm giác tâm tình và thân thể đều yên ổn dễ chịu ấy thật khó diễn tả nổi. Bỗng nhiên y thấy hắc y phu nhân mắt đầy kinh ngạc, lại nhìn theo ánh mắt của bà ta, chỉ thấy Ý Huyền vẻ mặt đau khổ, tựa như đang bị một bàn tay to lớn vô hình kéo đi, cuốn ào ạt về đầu nguồn gió.

Diệu Dương kinh hãi tột độ, nào dám trù trừ nữa, liền bay người lên trước tóm lấy tay Ý Huyền. Tuy kịp thời khiến Ý Huyền không bị cuốn ngược ra sau, nhưng rồi một lực hút mãnh liệt chẳng biết đâu ra vẫn kéo hai huynh đệ về phía nguồn gió kia. Diệu Dương hiểu rõ nếu cứ thế này, hai huynh đệ chẳng chóng thì chầy sẽ bị cuốn vào

luồng sương mù thoi, nhưng y vẫn kiên quyết giữ chặt Ý Huyền không chút rời lỏng.

Phu nhân nọ mắt thấy chuyện lạ, nghĩ mãi không hiểu, nhưng sự tình khẩn cấp khiến bà chẳng còn thời gian nghĩ kỹ nữa, đương nhiên cứu lấy người là việc quan trọng nhất; bèn tập trung hợp nhất Huyền nguyên trong lòng bàn tay, đoạn vung cánh tay hút qua không khí, thần năng khổng lồ xuyên qua cơ thể tuôn ra, chụp lấy hai huynh đệ lúc này đã không thể khống chế được bản thân nữa. Bà sắp sửa dùng pháp thuật lôi hai người trở lại, bất ngờ cảm thấy Nguyên năng điều khiển hai người bị một sức mạnh vô hình lôi kéo, trượt lệch khỏi quỹ đạo.

Diệu Dương và Ý Huyền lúc đầu còn gắng chống đỡ được, không đến nỗi rơi vào nguồn gió kia. Nhưng rồi một luồng sức mạnh to lớn đã từ bên cạnh ào tới, trì kéo bọn họ lại. Bọn họ thoát đầu rất mừng, biết có người giúp mình thoát khỏi hiểm cảnh; đang cảm thấy có chút hy vọng thì lực kéo ấy đột nhiên buông ra, chẳng đợi bọn họ kịp phản ứng, thân thể chưa đứng vững liền bị hút ngay vào nguồn gió.

Bị lực hút mãnh liệt ấy kéo lại, hai huynh đệ chỉ loáng thoáng nghe một tiếng kêu thảm thiết của Nhân nhi, sau đó cảm thấy trời xoay đất chuyển, rồi rơi vào hôn mê...

Nhân nhi mở to mắt nhìn vào đầu nguồn gió mà Diệu Dương cùng Ý Huyền bị cuốn vào, oán hận nhìn sang hắc y phu nhân, tức giận nói: “Mẫu thân, huynh đệ bọn họ chẳng phạm phải trọng tội gì, người là Đế Quân cao quý của Minh giới, sao lại nỡ hạ thủ cay độc với hai tên tiểu bối như vậy!”

Hắc y phu nhân nghe thế thì sửng sờ, sau đó lắc đầu thở dài, đến bên cạnh Nhân nhi vuốt ve mái tóc tuyệt đẹp của nàng ta, đôi mắt lộ vẻ yêu thương, nói: “Nha đầu ngọc, con trách oan mẹ rồi.”

Nhân nhi lùi một bước, tránh bàn tay vuốt ve triu mến của Minh đế, lắc đầu khóc lóc: “Chẳng lẽ mẫu thân nói là vừa rồi Nhân nhi nhìn lầm ư?”

Hắc y phu nhân sao còn không biết tính hay dỗi của cô con gái được nuông chiều từ nhỏ này, lại lắc đầu thở dài, nói: “Mẫu thân không có ác ý với bọn chúng, chỉ muốn nhân cơ hội này tìm hiểu xem bọn chúng phạm lỗi gì mà lại bị Thạch Phù ngũ sắc truy giết.”

Hắc y phu nhân thông thả bước ra xa mấy bước, nhìn vào luồng gió sương đã trở về trạng thái bình thường, nói tiếp: “Ai ngờ lúc này chính là lúc luân chuyển giữa âm và dương mười hai canh giờ mới xảy ra một lần ở sông Sinh Tử. Không hiểu vì sao hai tiểu bối kia lại bị bởi năng lượng dòng chảy đảo ngược âm dương trong chớp mắt ấy lôi kéo, bị hút về đầu nguồn của sương mù và cuồng phong. Lúc này mẫu thân chỉ muốn giúp chúng một tay, đâu biết như thế hóa ra làm hại chúng.”

Nhân nhi ngạc nhiên hỏi: “Nhân nhi nhớ dạo bé thường đến đây chơi đùa, cũng thường gặp dòng luân chuyển của âm dương, nhưng đều không cảm thấy có năng lượng nào lôi kéo, vì sao bọn họ lại bị hút vào đó nhỉ?”

“Mẫu thân cũng không rõ lắm!” Hắc y phu nhân lắc đầu tỏ ý không hiểu, đoạn tiếp: “Sông Sinh Tử là nơi hợp dòng của âm dương trong Tam giới, hơn nữa dòng nước hai màu đen đỏ là do khí cực chí âm chí dương của thiên địa hóa thành. Bất kể Thần, Ma, Yêu, Huyền

nào trong Tam giới, một khi rớt vào sông Sinh Tử, dù có thần khí cổ xưa tối cao bảo vệ cũng sẽ hồn tiêu phách diệt. Nhưng khi này mẫu thân nhìn hai người bọn chúng bị cuốn vào trong gió sương, chẳng ngờ hồn phách lại có thể không bị hủy diệt, chẳng lẽ...”

Hắc y phu nhân như nghĩ đến khả năng nào đó, trong đôi mắt lấp lánh thần quang kia lộ vẻ khó mà tin được, tự lẩm bẩm với mình: “Trừ khi linh thể của hai tiểu tử đó chia ra cực âm hoặc cực dương, bằng không... Nhưng sao có thể như vậy được? Người phạm tục, ngay cả đệ tử của bốn tông Thần, Ma, Huyền, Yêu, nếu không qua ngàn vạn năm khổ tu thiêu thân thanh tịnh chốn Niết bàn thì không thể luyện đến cảnh giới ấy. Nhưng cũng chỉ có cách giải thích này mới hợp lý thôi!”

Nhân nhi buồn rầu hỏi: “Bọn họ... bọn họ sẽ quay về, đúng không mẫu thân?”

“Mẫu thân không biết...” Minh đế chậm rãi lắc đầu, dịu dàng kể: “Đầu nguồn của sông Sinh Tử nối liền với Lục đạo Luân hồi và âm dương trong Tam giới, bởi vị trí của nó nằm ở nơi cực âm cực dương, trăm vạn năm qua vẫn luôn đứng đầu trong ba đại cấm địa giữa trời đất. Bất kể chúng thần chư tiên của hai tông Thần, Huyền, hay những hung tà ác sát của hai đạo Ma, Yêu, do hạn chế của Nguyên năng trong thân thể nên không kẻ nào thám hiểm tới cùng. Nếu linh thể hai thiếu niên kia bẩm sinh quả thực là cực âm cực dương thì tất thấy đều rất khó nói!”

Nhân nhi lau nước mắt còn đọng trên mặt, tới gần hắc y phu nhân, trông về dòng nước sương gió biến hóa liên tục kỳ dị đó, tập trung tinh thần thăm cầu nguyện. Phu nhân nọ chăm chú nhìn về

mặt phức tạp của Nhân nhi, trong tâm tư tĩnh lặng bỗng nhiên dấy lên cảm giác năm tháng thoi đưa, lòng xúc động muôn phần, thương yêu xoa mái tóc đẹp như mây của con gái, không khỏi lặng lẽ thở dài.

Diệu Dương và Ý Huyền sau khi cùng lúc bị cuốn vào đầu nguồn gió mạnh và sương mù, liên tục nếm chịu cảnh gió mạnh đập vùi, giật kéo, rớt cuộc những cơn đau ghê gớm do linh thể bị giằng xé đã khiến bọn họ mất đi tri giác.

Chẳng biết qua bao lâu, Ý Huyền tỉnh lại trước, nhìn ngó xung quanh, không ngờ phát hiện mình đang ở trong một vùng hư vô hỗn độn. Bàng hoàng nghĩ mình đã trở về không gian của Hiên Viên đồ lục, y định tung người dậy, nhưng lại phát giác dưới chân không có chỗ để đạp, bản thân trôi nổi bồng bềnh giữa không trung, căn bản không cách gì di động được.

Trong lòng, kinh ngạc khôn xiết, phóng mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy một mảng mờ mịt. Vị trí hiện giờ của bản thân khiến y nảy sinh cảm giác kỳ lạ: chỉ có một tắc vuông nhưng lại rộng lớn vô cùng. Có điều, lúc này y bỗng cảm thấy hết sức lo lắng cho Diệu Dương.

Chỉ vì từ lần trước khi huynh đệ bọn họ được Đát Kỷ phục sinh thay đổi linh hồn, Ý Huyền luôn có cảm ứng đặc biệt đối với Diệu Dương. Bất kể bản thân ở đâu, y đều có thể cảm ứng rõ ràng sự tồn tại của Dương, thậm chí đôi khi mơ hồ như có như không còn cảm nhận được những suy nghĩ của Dương nữa. Nhưng lúc này, thứ cảm

ứng huyền diệu ấy bỗng nhiên biến đâu mất, bảo sao không khiến y lo âu phiền muộn được đây?

Bỗng nhiên một giọng nói hết sức quen thuộc, mang theo sự mừng rỡ không thể che giấu, vọng lại từ xa: “Tiểu Ý, là người sao?”

Ý Huyền nhìn về hướng phát ra giọng nói, thấy cách đó không xa có một người đang rất mệt nhọc vẫy vẫy hai tay, chính là Diệu Dương, liền không khỏi vui mừng quá đỗi. Nhưng trong lòng y vẫn nghi hoặc, vì sao nơi đây rành rành không có chỗ để đứng thẳng được, mà hai huynh đệ bọn họ lại có thể lơ lửng giữa lưng chừng thế này? Rốt cuộc đây là đâu?

Hai huynh đệ đang tính làm thế nào để tiếp cận đối phương, thì bỗng một lực hút thần bí từ linh thể bọn họ giăng như tơ nhện truyền tới đối phương, nhẹ nhàng kéo bọn họ lại gần cho đến khi nắm được tay nhau.

“Huynh đệ dù chết, quyết không rời xa!” Diệu Dương cười nhả nhỏ, nhìn Ý Huyền chỉ gần trong gang tấc, nói: “Này! Tính ra, số phận bọn ta dường như không tồi tệ như trước kia nữa, chẳng biết lần này sau đại nạn thoát chết sẽ gặp may mắn gì đây?”

Ý Huyền phì cười, gần như không bật thành tiếng nổi, lắc mạnh đầu nói: “Người làm ơn chớ quên, chúng ta hiện giờ đang ở Minh giới, còn không biết ngượng nói cái gì mà đại nạn thoát chết chứ?”

Diệu Dương xấu hổ cười hắc hắc, đoạn nói: “Nơi này có núi có sông, chẳng khác gì Dương giới, khó tránh được khiến ta hiểu lầm!”

Ý Huyền nhìn bốn phía, trong lòng trước sau luôn có cảm giác thân quen, không khỏi ngơ ngác hồi lâu, nói: “Nơi này thật lạ lùng,

chẳng biết rốt cuộc là đâu?”

“Ở đâu cũng mặc kệ, quan trọng nhất là làm sao rời khỏi đây!”
Diệu Dương định di chuyển, nhưng vẫn cảm thấy tay chân chẳng biết dùng làm gì, căn bản không xô dịch được tẹo nào.

Hai người đang bất lực, đột nhiên luồng năng lượng lạ lùng quen thuộc trong linh thể chợt ủa ra một cách kỳ diệu, đang rục rà rục rịch như nhận lời kêu gọi nào đó, bọc lấy linh thể hai người, dạt xuống nơi sâu xa âm u.

Ỗ Huyền cùng Diệu Dương tuy thấp thỏm không yên, nhưng may mà đã có kinh nghiệm trải qua Hư Linh ảo cảnh nên sớm đã có chuẩn bị. Lúc này cả hai không hện mà giữ chặt đối phương, chẳng dám lơ lỏng chút nào, đề phòng bị năng lượng kỳ lạ ấy tách nhau ra. Ở trong loại không gian bí ẩn khôn lường này, chẳng ai có thể biết chắc chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Hai người chỉ cảm thấy linh thể dần dần rơi xuống, sa vào chốn càng lúc càng tối tăm chưa biết đến bao giờ...

Chẳng biết đã qua bao lâu, Ỗ Huyền và Diệu Dương chợt thấy dưới chân lóe sáng, bèn ngó xuống, chỉ thấy một cái đài chín góc ánh vàng lấp lánh trôi bồng bềnh giữa hư không. Mấy dải sáng kỳ lạ chuyển động, màu sắc khác nhau lần lượt chiếu ra từ chín góc, chạy về nơi hư vô sâu thẳm khôn cùng.

Khoảng cách dần thu hẹp lại, Diệu Dương và Ỗ Huyền rốt cuộc đã thấy rõ toàn cảnh cái đài đó, trong lòng không khỏi kinh hãi. Bọn họ nào từng nghĩ qua trong hoàn cảnh này lại xuất hiện cảnh tượng khiến người ta sửng sờ như vậy chứ.

Trên cái đài không biết được xây bằng vật liệu gì, chu vi ngang dọc chừng mười mấy trượng, chín cây cột chống trời nguy nga dựng thẳng lừng lững mấy chục trượng cao. Trên các cột có chạm khắc chín hình dị thú, bề ngoài tương đồng nhưng màu sắc khác nhau. Thân hình mỗi con dài hơn mười trượng, thân thể khổng lồ ba bốn người ôm mới xuể mọc đầy vẩy cứng, móng vuốt to lớn sắc bén lấp lánh hàn quang, trên chiếc đầu vĩ đại có râu cuộn cong, sừng dựng thẳng, con mắt bắn ra thu vào những tia lạnh lẽo, khi ẩn khi hiện những đợt ánh sáng âm u, gây cho người ta cảm giác dị thú này sắp phá cột xông ra thật sống động.

Trông qua dáng vẻ thì những dị thú này cực kỳ giống thủ lĩnh của mọi dị thú trong truyền thuyết - rồng thần.

Chín cây cột rồng này dựng lần lượt ở chín góc của đài, thoạt trông chẳng có chút liên quan gì với nhau. Nhưng một cao thủ bất kỳ trong bốn tông Thần, Ma, Huyền, Yêu nếu quan sát kỹ đều có thể nhận ra giữa chúng kỳ thật ngấm ngấm ăn khớp theo một quy luật huyền ảo khôn lường nào đó, lại còn phối hợp với dị vật loang loáng ánh sáng huyền bí ở trung tâm bục đài từ xa kia, mơ hồ bố trí thành trận pháp.

Cùng với thế rơi chậm dần, Ý Huyền cùng Diệu Dương càng lúc càng tiếp cận đài chín góc, chẳng ngờ hai người bỗng nảy sinh cảm ứng khác thường, chỉ thấy chín con rồng thần kia ngẩng cao đầu đồng loạt nhìn mình. Con mắt to như chiếc đèn lồng bắn ra những tia lạnh lẽo cảnh cáo, chẳng những như ánh đèn rọi sáng trưng không gian vài trượng bên cạnh, mà quái dị hơn là khiến hai người

thình lình dấy lên cảm giác buốt giá như đóng băng mà chỉ thân thể bằng xương bằng thịt mới có.

Hai người hoảng sợ khôn tả, dường như lúc này, rỗng thần trong mắt họ đã sống lại, hơn nữa khí thế đe dọa kia rõ ràng như muốn nhắc nhở hai người không được lại gần.

Mặc kệ mọi thứ trước mắt rốt cuộc là ảo hay là thực, Y Huyền cùng Diêu Dương căn bản không cách gì điều khiển được linh thể của mình, hoàn toàn bị năng lượng trong người khống chế, rơi về phía đài kia.

Không đợi huynh đệ bọn họ tới gần, đột nhiên một cây cột đá rỗng vàng bất chợt phát ra luồng sức mạnh bão táp dữ dội, khí thế cuồng bạo rung chuyển ào tới. Những cây cột khác lúc này cũng tuôn trùng trùng Huyền năng theo sau, như triều cường hung hãn đổ về phía hai người.

Y Huyền và Diêu Dương hết sức hoảng hốt, ngơ ngác nhìn nhau, vẫn không tài nào thoát khỏi sự trói buộc của năng lượng kỳ lạ trong cơ thể, chỉ đành trợn mắt nhìn mình rơi vào trận công kích của những cột đá rỗng này. Sức mạnh bão táp thiêu đốt ập tới khiến linh thể bọn họ lập tức nóng hầm hập thở không ra hơi.

Đang khi hai huynh đệ nghĩ mình tất sẽ hồn tiêu phách tán, bỗng nhiên luồng Nguyên năng thần kỳ trong cơ thể lại lần nữa xuất hiện rất đúng lúc, hóa thành kết giới hai màu xanh, tím bao bọc lấy bọn họ. Bọn họ cảm thấy áp lực nặng nề từ mấy cây cột đá rỗng kia, không khỏi hoài nghi kết giới kỳ lạ quanh mình liệu có thể chống đỡ được trận công kích cuộn cuộn như thủy triều này không.

Quả nhiên, cùng với sự ngăn cản của Huyền năng từ chín cây cột rồng thần, tốc độ linh thể hai người dần chậm lại, cuối cùng dừng hẳn, bị chặn đứng tại khoảng không trên Cửu Long Trụ đài. Ý Huyền và Diệu Dương cảm nhận được sức ép vô hình xung quanh càng lúc càng lớn, có cảm giác như gánh ngàn cân trên lưng.

Sức ép càng lúc càng tập trung mạnh mẽ, rốt cuộc đã đến cực hạn. Hai người không chịu nổi cảm giác khủng khiếp từ trong cơ thể giằng xé chực đứt, đồng thời gào vang một tiếng cuồng loạn: “A...”

Đột nhiên, kết giới quanh linh thể bọn họ bùng sáng, ánh sáng hai màu xanh, tím trong nháy mắt chiếu sáng khắp mọi góc ngách của Cửu Long Trụ đài, hóa giải toàn bộ Huyền năng công kích của những cây cột đá. Ý Huyền cùng Diệu Dương liền cảm thấy cả người khoan khoái. Phá vỡ được trận pháp bảo vệ bực đài rồi, hai linh thể dừng trên không trung, rồi như hai mũi tên thần sắc bèn bắn thẳng về phía vật thể lạ lòng trung tâm chín cây cột rồng.

Ý Huyền và Diệu Dương vốn cho mình đã an toàn rồi, chẳng ngờ lại xảy ra biến hóa đột ngột.

Ý Huyền rơi lên Cửu Long Trụ đài, chợt cảm thấy một luồng lực lượng to lớn âm âm dâng lên từ mặt đất, căn bản không để y kịp nghĩ cách ứng phó đã điên cuồng phun thẳng lên, cuốn y bay tới giữa hư không mới dừng. Diệu Dương trái lại bị kéo lên trên dị vật kia.

Ý Huyền lại lần nữa lơ lửng giữa lưng chừng không, thân hình đã vững vàng rồi y mới chăm chú nhìn xuống dưới. Toàn bộ trong ngoài của đài được ánh sáng huyền ảo từ dị vật tại trung tâm chiếu

roi, sáng lung linh. Y nhìn về nơi Diệu Dương đang đứng, không tìm được kinh hãi buột miệng kêu: “Tiểu Dương, cẩn thận!”

Hóa ra, vị trí Diệu Dương đang đứng chính là giữa đỉnh của dị vật nọ, ngoài vùng ánh sáng huyền ảo hữu hình bao phủ quanh nó ra, toàn bộ không gian giữa chín cây cột chạm rồng đều nứt toác. Lúc này một chiếc đầu quý to đùng dữ tợn lơ lửng bên trong, đang chậm chậm lướt về phía Diệu Dương.

Rõ ràng hai người cách nhau chẳng đến vài thước, nhưng Diệu Dương tựa như không hề phát giác thấy cái đầu quý đó, y nghe lời nhìn ngó đề phòng bốn phía, cuối cùng tìm không được hỏi: “Cẩn thận cái gì? Tiểu Ý, sao người còn không xuống đây?”

Ý Huyền sững sờ, nghĩ: “Đáng lẽ tiểu tử ngươi phải thấy chứ!” Suy lại thấy không đúng, bèn lớn tiếng hô: “...Ngay cạnh người có một quái vật đầu quý rất lớn, chẳng lẽ không nhìn thấy sao?” Đang nói lại thấy đầu quý đó lắc lư tới gần trước Diệu Dương, Ý Huyền kinh hãi la: “Mau tránh đi!”

Diệu Dương sao lại không tin lời của huynh đệ, tuy trước mắt chẳng thấy gì nhưng y vẫn phản ứng, lập tức nghiêng sang y một bên. Huyền thấy Diệu Dương vừa may né được đầu quý thì rất mừng, nhưng tiếng hoan hô vừa ra tới cửa miệng đã biến thành tiếng kêu kinh hoàng.

Thì ra, quái vật đầu quý hung dữ kia thoáng chốc đã ừng lại, biến thành một thân thể vạm vỡ to lớn như ma thần, tóc bạc phơ, nếp nhăn đầy mặt, duy chỉ ánh mắt nghiêm nghị oai hùng là hoàn toàn không bị bộ mặt già nua kia giết chết, khí thế hùng hổ hăm dọa khiến người ta cảm nhận được một áp lực vô hình,

Trong chớp mắt lão già đã bay tới bên cạnh Diệu Dương, chộp lấy người y. Diệu Dương bình thường thuộc loại cao lớn nhưng lúc này bị lão ta xách lên không gọn hơ, đầu ngón chân cách đất hơn một thước. Ý Huyền vừa sợ vừa giận, nhưng chẳng biết làm sao, càng không dám lên tiếng, chỉ lo một lời không hợp lại chọc giận lão già thì quả bất lợi cho Diệu Dương.

Diệu Dương lúc này càng khó chịu hơn, y đâu biết sẽ bị tập kích, hơn nữa là bị quái vật vô hình xách lên thế, cùng lúc đó linh thể bị một luồng sức mạnh huyền bí khi ẩn khi hiện trói chặt, không thể giãy giụa. Rồi sau đó lại có một luồng sức mạnh vô hình khác xâm nhập vào người y thăm dò, chạy từ trên xuống dưới trong linh thể, tựa như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Diệu Dương và Ý Huyền không hề biết, lão già trước mắt chỉ đơn thuần dùng khí thể phi thường để khống chế Diệu Dương, chẳng thêm vào bất kỳ ma quyết tà pháp nào. Loại khí thể này chỉ những bậc tôn sư trải qua ngàn vạn năm tu luyện, đạt đến cấp thần ma mới mong có được.

“Két... két... két...” Một trận cười quái gở chói tai xông lên trời, tan vào hư không vô tận, vang vọng liên miên.

Ý Huyền chỉ cảm thấy tiếng cười của lão già này vô cùng thê lương, thảm thiết, dường như chứa đựng trăm ngàn oán hận cần trút bỏ, mỗi tiếng đều có thể xé rách màng nhĩ, tựa như moi gan lọc phổi khiến y cùng Diệu Dương cảm thấy cực kỳ khó chịu. Đặc biệt là trận cười đó khiến sâu trong tâm tư hai người tình cảm bức bối tích tụ, chỉ chực phát điên.

Trận cười dần tan biến, lão già ngấm nhìn dò xét Ý Huyền đang đứng đằng xa rất lâu. Bỗng nhiên trong ánh mắt uy nghiêm của lão biểu lộ một thứ tình cảm phức tạp, như buồn lại như vui. Lão ta buông Diệu Dương ra, thân hình như ngọn núi vàng nghiêng nghiêng quỳ xuống đất, đôi tay khô héo ấn lên mặt đất tựa như đó là trụ đỡ duy nhất của toàn thân. Trên khuôn mặt già nua chẳng biết từ lúc nào đã vương đầy lệ, thân thể đồ sộ khẽ run rẩy như đang giải bày nỗi đau thương cay đắng chẳng ai san sẻ. Thấy vậy, lòng Ý Huyền xót xa khó chịu, xúc động không thôi.

Đột nhiên, một luồng khí thế oai nghiêm cuộn cuộn trào ra từ người lão già. Lão ta giơ cao hai tay, ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la, trong mắt lộ vẻ cuồng nhiệt cùng hy vọng, một loạt âm thanh như tiếng sấm đình tai nhúc óc vang ra từ cổ họng lão ta, rằng: “Trời cao có mắt! Trời cao có mắt!”

Lập tức, tiếng gào ấy khiến cho toàn bộ Cửu Long Trụ đài khẽ rung. Chín cây cột đá rồng vốn rất có linh tính lúc này như thể kinh sợ, Huyền năng phát ra từng luồng gió dữ dội càn quét điên cuồng, như bão tố xông tràn giữa trận pháp thần kỳ của Huyền môn. Tiếng gào thét của lão già kia vẫn không ngừng vang dội trên Cửu Long Trụ đài, vọng rất lâu không dứt.

Trước mắt Diệu Dương trống không, căn bản không rõ đã xảy ra chuyện gì, nghe tiếng thét ấy vang lên bên tai thì hoảng hốt hỏi: “Tiểu Ý, đây rốt cuộc là chuyện gì thế?”

Còn không đợi Ý Huyền tỉnh táo lại mà trả lời Diệu Dương, lão già dường như đã bình tĩnh lại, cổ họng nghẹn ngào, đoạn hỏi với giọng khàn khàn khó nghe: “Các người rốt cuộc là đệ tử của ai? Sao

lại đến nơi này?” Trong lời nói toát ra một khí thế lạ lùng uy hiếp tâm thần hai huynh đệ.

“Người là ai?” Nghe giọng nói vang lên trong hư không trước mắt, Diêu Dương lấy can đảm quát: “Vì sao cứ lén lén lút lút thế, có gan thì ra mặt đi!”

“Ta là ai ư?” Lão già cười buồn bã, như thể chìm vào trầm tư, hồi lâu mới chậm rãi nói: “Lão phu ở cái nơi chật chội này có lẽ đã hơn nghìn năm, già rồi, trí nhớ cũng trở nên kém tệ, sớm đã quên bản thân mình là ai! Còn vì sao người không nhìn thấy ta, có lẽ bởi người đang ở trong Cửu Long Huyền Vũ đại trận, sáu giác quan bị năng lượng thần kỳ của trận pháp bịt kín. Như bằng hữu của người đứng ngoài trận, đương nhiên có thể nhìn thấy ta!”

Ỗ Huyền nghe vậy thì liên tưởng tới quá nhiều nghi hoặc trong lòng, kìm không được hỏi: “Xin hỏi tiên bối, đây là nơi nào?”

Diêu Dương cũng đang muốn hỏi điều này, bèn chăm chú nghe đáp án.

Lão già thoáng phân vân, đoạn nói: “Nơi này chính là Âm Dương kiếp địa, một trong ba cấm địa lớn giữa trời đất, có cả cực âm cực dương của Tam giới, không nối liền với phương Nam và phương Bắc, cũng chẳng thông suốt với phương Đông và phương Tây. Hễ là chúng sinh trong Lục đạo thì đều ra không được vào chẳng xong, các người làm sao đến được thế?”

Diêu Dương lòng thẳng miệng nhanh, nghe tiên bối cao thủ vô hình nọ hỏi, liền kể ra đầu đuôi ngọn nguồn việc bị rơi vào sông Sinh Tử.

Ỗ Huyền thấy lão già vừa nghe vừa gật đầu liên tục, tựa hồ không hề kinh ngạc trước chuyện quái lạ kia, không khỏi nảy ra một ý tưởng, lại hỏi: “Tiền bối, Cửu Long Trụ đài này là cái gì vậy? Tại sao tôi bị đẩy ra ngoài trận, mà huynh đệ tôi lại có thể đứng ở trong trận nhỉ?”

Hai mắt lão già long lanh nhìn Diệu Dương và Ỗ Huyền, đoạn mỉm cười thần bí, nói: “Trước khi lão phu giải đáp thắc mắc này, các người có thể trả lời một câu hỏi của lão phu hay không?”

Ỗ Huyền và Diệu Dương gần như đồng thanh hỏi: “Câu hỏi gì vậy?”

Lão già nhìn chằm chằm vào hai người vẻ đầy mong đợi, hỏi: “Các người rốt cuộc xuất thân từ tông phái nào?”

Hai huynh đệ bỗng kinh sợ, từ câu hỏi của lão già mà nhớ lại những thương tổn Xi Bá gây ra cho mình, không khỏi nảy sinh chút đề phòng, bèn đáp: “Huynh đệ bọn tôi chẳng phải môn đệ của bất kỳ tông phái nào!”

Lão già nghe câu trả lời này, đầu tiên cau mày cúi đầu lẩm bẩm một hồi, sau đó lại nhìn hai người, lắc đầu suy tư rất lâu, bộ dạng thật lạ lùng.

Diệu Dương đợi mãi không thấy lão già lên tiếng, nhin không được hỏi Ỗ Huyền đang lơ lửng: “Tiểu Ỗ, tiền bối còn đây không?”

Ỗ Huyền trả lời: “Tiền bối vẫn ở đây, hình như đang suy ngẫm việc gì đó?”

Lão già nghe vậy ngẩng đầu nhìn hai người chăm chú, đoạn thốt ra những lời lẽ kinh người: “Thực ra chẳng có gì đặc biệt, chỉ là mới

rồi ta có chút khó hiểu: vì sao các người không có sư môn nhưng toàn thân Nguyên năng dồi dào, so với cao thủ đạo pháp của bất cứ tông phái nào đều chỉ có hơn chứ không có kém. Hơn nữa tiềm năng ưu việt của hai người quả thực lão phu ngàn vạn năm qua rất hiếm gặp!”

Diệu Dương cùng Ý Huyền sửng sờ, hỏi: “Nguyên năng dồi dào ư?” Hai huynh đệ lập tức nghĩ tới cảm thụ khác thường của linh thể lúc đang nghiên cứu Hiên Viên đồ lục, cũng như lực lượng vô danh xuất hiện khi bị rơi vào đầu nguồn sông Sinh Tử.

Ý Huyền vẫn luôn suy ngẫm về những trải nghiệm của linh thể, lúc này nghe lão già đề cập chuyện đó, trong lòng càng hiếu kỳ muốn tìm ra ngọn nguồn, bèn thoáng sắp xếp mạch suy nghĩ, cung kính nói: “Tôi tin lời của tiên bối nhất định có căn cứ, nhưng huynh đệ bọn tôi vốn ngu dốt, dù đôi lúc cảm thấy những hiện tượng kỳ lạ nhưng trước sau không cách nào hiểu rõ điểm mấu chốt bên trong, mong tiên bối hãy giúp bạn tôi tháo gỡ nghi hoặc này!”

Diệu Dương cũng có ý này, vội lên tiếng: “Đúng thế, đúng thế, xin tiên bối chỉ bảo cho!”

Lão già chấp tay sau lưng đứng hiên ngang, cười nhẹ bảo: “Muốn lão phu giải đáp nghi ngờ này thực ra cũng không khó, chỉ là hai anh bạn trẻ cần nói cho lão phu biết toàn bộ nguyên nhân hậu quả của việc này, nếu không thì dù lão phu có lòng giúp đỡ, e là cũng đành bó tay thôi!”

Ý Huyền và Diệu Dương nhìn nhau, thoáng chút do dự, nghĩ lại thì nói ra chuyện này cũng chẳng có gì quan trọng, bèn kể hết ngọn

ngành những gập gỡ mấy ngày gần đây, sau đó im lặng sốt ruột chờ lão già giải thích.

Lão già nghe hai huynh đệ thật thà thuật lại người một câu ta một lời, sắc mặt bỗng trở nên lúc u ám khi sáng tỏ, vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, mừng lo lẫn lộn, tận đến khi hai người nói xong rất lâu mới trở lại trạng thái bình thường, buồn bã thở dài nói: “Lão phu đã hiểu rõ điều huyền diệu bên trong rồi!”

Diệu Dương liền vội vàng hỏi: “Huyền diệu cái gì vậy? Mong tiền bối giảng giải cho!”

Ỗ Huyền tràn trề mong đợi nhìn lão già, càng hy vọng lão ta có thể tháo bỏ cho mình bao nhiêu nghi hoặc những ngày qua.

Lão già hít sâu một hơi, tận tình kể: “Thực ra tất cả những điều xảy ra trên thân thể huynh đệ các ngươi đều là do miếng ngọc bích mà thần ma Tam giới gọi là Quy Nguyên ma bích gây ra cả. Xi Bá của Đông Thánh đạo lợi dụng các ngươi để thu hút sự chú ý của Yêu hồ, sau đó rình cơ hội trộm được ma bích, tiếp đó Đát Kỷ mang các ngươi từ Minh giới về lại nhân gian cũng vì ma bích!”

Nói đến đây, lão già bấm đốt ngón tay, cặp lông mày xoắn tít giãn ra, tiếp: “Nếu lão phu đoán không sai, các ngươi chết lần đầu hẳn là vào đêm Cửu tinh liên châu, tuyệt dương thực nguyệt* khó gặp, đúng không?”

“Cửu tinh thực nguyệt ư?” Ỗ Huyền và Diệu Dương ngẩn người giây lát, đầu tiên bị lại lịch của miếng Quy Nguyên ma bích làm cho kinh hãi, sau lại nhớ tới đêm đứng trên Kỳ Kiều nhìn thấy hình ảnh đảo ngược của chín ngôi sao trên mặt nước, không khỏi giật mình bưng tỉnh, liền thuật lại tỉ mỉ từng cảnh tượng đã thấy đêm hôm đó.

Lão già nghe xong, chậm rãi gật gù đầu, bước đến bên cạnh di vật ở giữa bục đài, mắt khép hờ, giải thích: “Đêm đó chín ngôi sao Thiên Khu, Thiên Toàn, Thiên Cơ, Thiên Tâm, Thiên Cầm, Thiên Quyền, Thiên Phụ, Thiên Xung và Thiên Bính xếp thẳng hàng. Chín ngôi sao Bắc Đẩu dương tính tấn công mặt trăng ăn mòn âm khí, dẫn đến sự mất cân bằng sẵn có giữa hai khí âm dương trong thiên địa. Loại thời điểm xuất hiện di tượng của những thiên thể này quả thực ngàn năm khó gặp.”

“Điều càng trùng hợp là đêm mười bốn tháng Bảy âm khí Dương giới tụ tập nồng đậm nhất trong năm, cho nên khi ấy khí của hai giới âm dương tranh chấp càng kịch liệt, dương không chế ngự được âm, âm cũng không xua tan được dương. Hoàn cảnh này những người tu pháp cầu đạo khó chịu nổi nhất, chỉ hơi lơ đãng là sẽ gặp tai ương hủy linh hồn diệt thân thể. Bởi vậy loại kiếp nạn do hiện tượng bầu trời thay đổi như thế thường được gọi là Thiên kiếp!”

“Quy Nguyên ma bích là vật mà thiên địa sáng tạo ra, dương nhiên cũng khó tránh bị Thiên kiếp công kích. Đúng lúc đó Xi Bá lại thiêu trụi thân thể bản nguyên dẫn tới một đòn mãnh liệt của thiên lôi, nào ngờ thiên lôi chính là do khí cực dương ngưng tụ thành, cho nên vừa vạm đạt tới mức phá vỡ phong ấn của Quy Nguyên ma bích, khiến cho Nguyên năng âm dương bên trong luân chuyển, triệt tiêu lẫn nhau, rốt cuộc phá ngọc mà ra, dung hòa vào cơ thể hai huynh đệ các người.”

Nghe đến đây, Diệu Dương và Y Huyền liền hiểu ra, đang chuẩn bị hỏi thì lão già lại tiếp tục nói: “Đáng tiếc khi đó thân thể xương thịt của các người chẳng thể kham nổi một đòn của thiên lôi, sớm đã

cháy trụ toàn thân, dù là thần tiên cũng khó cứu, cho nên tất cả Nguyên năng của ma bích đều tan vào trong linh thể của các người. Nhưng linh thể không sánh được với nhục thân, tự cổ chí kim kẻ có thể khiến linh thể bản nguyên hợp đạo ta chưa từng nghe thấy qua. Bởi thế kể cả con hồ ly tinh cùng Văn thái sư kia, chẳng kẻ nào có biện pháp lấy được lợi ích từ trong nhục thân của các người. Nguyên năng của Ma bích ẩn tàng không hiện, thế nên mới có lắm chuyện rắc rối xảy ra khi hai người trở lại Dương giới.”

Thấy vẻ mặt hai huynh đệ như hiểu mà như không hiểu, nửa tin nửa ngờ, lão già ngẩng mặt nhìn không gian hư vô bên ngoài đời, mỉm cười nói: “Lão phu cũng chẳng cần nói nhiều, lát nữa các người sẽ thấy ngay câu trả lời!”

Ỗ Huyền và Diêu Dương còn chưa kịp suy xét ý tứ trong lời của lão ta thì lập tức một luồng sức mạnh to lớn đột ngột xuất hiện, cuốn linh thể của huynh đệ bọn họ cùng bay lên. Hai người bị luồng sức mạnh ấy thao túng, lướt sát qua nhau, đổi vị trí cho nhau một cách kỳ diệu.

Ỗ Huyền đặt chân lên đỉnh chóp của dị vật kia, thân hình vững vàng nhìn ngó bốn phía quanh vực đài. Một vùng sương mù dày đặc mênh mông, trống rỗng, mắt không nhìn thấy gì ngoài ba thước, lúc này mới hiểu được cảm giác vừa nãy của Diêu Dương, đồng thời cũng nảy sinh hứng thú mạnh mẽ với chốn lạ lùng này.

Diêu Dương lơ lửng giữa hư không, nhìn xuống toàn cảnh đài, trợn mắt nhìn đăm đăm lão già đứng cách Ỗ Huyền không đến vài thước, vô cùng kinh ngạc, lớn tiếng hỏi: “Ồ! Lão tiên bối, sao vừa rồi tôi ở trước mặt tiên bối mà chẳng thấy gì, giờ đứng cách xa như vậy

thì lại thấy được nhỉ? Mà tại sao lại xảy ra hiện tượng quái lạ thế với huynh đệ bọn tôi ở nơi này chứ?”

Lão già cười nói: “Quy Nguyên bí chứa đựng sự huyền bí căn nguyên của chí âm và chí dương trong trời đất, cho nên Nguyên năng tụ tập vào người các người chia ra một thuộc âm một thuộc dương, mà nơi này lại là cấm địa của Tam giới, luồng gió cực âm cực dương từ đầu chí cuối đều chuyển động quanh quẩn ở đây. Cái đài này nằm đúng ở trung tâm của cấm địa, nên Nguyên năng trong linh thể các người mới sinh ra phản ứng hút đẩy lẫn nhau. Các người kẻ thấy kẻ không thấy lão phu có lẽ cũng vì lý do này.”

Hai huynh đệ nghe vậy, nghĩ đến một ngày có khả năng đạt tới cảnh giới cao thủ về Huyền Pháp, liền mừng rỡ như điên, đưa mắt khích lệ lẫn nhau, hoàn toàn quên mất mình đang ở chốn nào.

Ỗ Huyền nén sự háo hức dào dạt trong lòng, thoáng suy tính, đoạn hỏi lão già: “Tôi muốn xin tiên bối chỉ dạy một việc nữa, trong cơ thể huynh đệ bọn tôi đã có Nguyên năng lưỡng cực mạnh như vậy, rốt cuộc phải tu luyện thế nào mới có thể phát huy được Huyền Pháp tùy ý?”

Diệu Dương nghe vậy cũng ngửa ngáy khó kiềm chế nổi, bèn không ngừng giục lão già nói ra cội nguồn bên trong, chỉ hận không thể lập tức phát huy Nguyên năng trong cơ thể đến mức tối đa, thi triển tư thế oai võ anh hùng của cao thủ Huyền Pháp.

Lão già cười không đáp, hỏi ngược lại: “Các người có biết gốc gác của Quy Nguyên ma bí không?”

Ỗ Huyền và Diệu Dương lắc đầu mù tịt.

Lão già thông thả nói: “Quy Nguyên bích chính là do một nhân vật cái thể từng tung hoành thiên địa Tam giới, có một không hai bao đời nay khi thăng thiên đã dồn tụ toàn bộ tinh nguyên của thân thể xác thịt thần thánh mà hóa thành, cho nên tên là Quy Nguyên. Các người mỗi người thừa hưởng một nửa Nguyên năng đã có thể đạt đến mức tinh thần linh hồn không bao giờ bị diệt, nhưng đây đâu sao cũng chẳng phải do các người tự mình khổ nhọc tu luyện mà có, đương nhiên không thể hòa hợp thông suốt. Vậy làm sao có thể vận dụng nó thành thạo như điều khiển ngón tay? Việc này cần sự kết hợp khăng khít giữa thời gian và trình độ pháp thuật. Tóm lại vẫn là một câu, nỗ lực rèn luyện!”

Ỗ Huyền cùng Diệu Dương dâng trào niềm tin, đồng thời xoa tay hằm hè ra dáng nóng lòng muốn thử.

Lão già thở dài nói: “Vạn vật trong trời đất đều có số phận, hai người đã gặp cơ duyên vậy, thể nào sau này cũng có thành tựu không tầm thường! Lão phu ở đây tĩnh mịch vất vả tu luyện cả ngàn năm, cảm ngộ sự thần kỳ của tự nhiên, âm dương, thiên địa, chưa bao giờ sục sôi sóng lòng, khó mà yên ổn lại như hôm nay! Thôi được, các người đã rất có duyên với lão phu, vậy hãy để lão phu giúp các người một tay! Có điều...”

Hai huynh đệ nghe lão già có ý tương trợ, vui mừng khôn xiết, bèn đồng thanh hỏi: “Có việc gì, tiền bối cứ dạy bảo!”

Lão già nhìn hai người đầy thâm ý, đoạn nói tiếp: “Lão phu cũng chỉ tận lực chỉ điểm thêm đôi chút thôi, cuối cùng có thể đạt thành tựu hay không vẫn phải dựa vào sự phấn đấu của bản thân các người!” Nói xong, trong đôi mắt của lão ta bỗng lóe lên một tia sáng

nghiêm khắc, hai bàn tay giơ cao, từ lòng bàn tay bắn ra hai tia sáng màu tím kỳ lạ, phân biệt xẹt thẳng tới hai huynh đệ.

Ỗ Huyền và Diệu Dương chỉ cảm thấy ánh sáng chớp lên rồi liền biến mất, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị sức mạnh của nó bao phủ lấy, chẳng thể cự quậy chút nào. Vừa chạm vào luồng sức mạnh ấy, hai người dường như lần nữa cảm thụ được nỗi đau đớn của nhục thân bị bóp nghẹt thở, càng sinh ra tư tưởng không có sức ngăn chặn cũng chẳng lòng dạ nào chống cự.

Chính vào khoảnh khắc bám trụ cuối cùng, sắp rơi vào hôn mê, hai người gần như đồng thời dấy lên một nhận thức rất rõ: Trong những cao thủ đạo pháp bậc nhất bọn họ từng gặp như Xi Bá, Thân Công Báo, Đát Kỷ, Văn thái sư hay Khương Tử Nha... thì lão già vô danh này chẳng nghi ngờ gì là kẻ lợi hại nhất.

Chương 15

ĐẤT LẠ TRONG TAM GIỚI

Ngay lúc lão già tiếp tục thi triển Ma năng thì trong thời gian như điện chớp, biến hóa bỗng phát sinh tại nách và khuỷu tay lão, Ma linh Di tâm của lão già bỗng nhiên chấn động. Biến hóa kỳ lạ phát sinh đột ngột căn bản không kịp cho lão có phản ứng, một luồng sức mạnh cực lớn từ cơ thể hai huynh đệ ào ào tràn ra. “Bình” một tiếng nổ lớn vang lên, toàn bộ sức mạnh Nguyên năng của lão già bị bắn ngược trở lại như viên đạn, lực phản chấn mạnh mẽ hất tung lão ra mặt đất.

LÃO GIÀ THU TAY VỀ, khoanh tay đứng yên nhìn hai huynh đệ bị Bàn Long Diệt Thần quyết của mình quán lấy đến hôn mê, nét mặt lộ vẻ yên tâm, cười lạnh hai tiếng, sau đó chìm vào suy nghĩ mông lung. Một lúc lâu sau, ngón tay lão mới động đậy, mấy luồng kinh khí Nguyên năng phát ra tia lửa điện đẹp mắt, trong không trung vẽ nên mấy đường cong thấp dính chặt vào thân thể Diệu Dương và Ý Huyền.

Chỉ nghe lão già quát một tiếng vang rền, hàng ngàn sợi tóc trắng như cước không có gió mà bay phần phật. Lão vận hết sức đẩy Ma năng tràn vào hai thân thể đang ở hai nơi cao thấp khác nhau của Diệu Dương và Ý Huyền. Hai người đã rơi vào hôn mê dường như cũng ngấm ngấm cảm ứng được luồng sức mạnh đang ép vào, thân mình khẽ run rẩy vụn vụn, tiếng rên rỉ khó lòng kìm nén phát ra.

Hình như lão già không dám thúc đẩy Nguyên năng vào thân thể hai huynh đệ quá nhiều. Thái độ cẩn thận kỹ càng ấy cho thấy lão ta có chút sợ hãi với cái gì đó. Chẳng lẽ lão ta sợ bị Nguyên năng của Ma bích trong thân thể hai người phản lại sao?

Lão già trầm ngâm một chốc, cuối cùng nét mặt nghiêm trọng, nghiêng răng nghiêng lợi tựa hồ đã quyết định điều gì đó. Nguyên năng quanh người lão ta trong chớp mắt từ cuộn cuộn chảy ra biến thành quay ngược trở về, tạo nên lực hút cực lớn khiến thân hình hai huynh đệ nghiêng qua chao lại không ngớt.

Luồng Nguyên năng càng lúc càng mạnh mẽ, lực hút cũng càng tập trung hơn. Trên khuôn mặt già nua của lão già bùng lên vẻ mừng rỡ khó thấy. Cố đè nén tâm tình phức tạp của mình, lão đẩy Nguyên năng trong người ra tìm kiếm linh thể của hai huynh đệ. Chỉ cần có một chút dấu hiệu của linh năng là lão tự tin có thể dùng môn Bắc Minh Sư Thần quyết đã từng tung hoành Tam giới để hút lấy nạp về làm của mình.

Lão già say sưa tìm kiếm tung tích Ma nguyên mà hoàn toàn không phát hiện ra linh thể của Diệu Dương và Ý Huyền lúc này đã phát sinh biến hóa. Hai người tuy bị cưỡng bức hấp thu Ma năng từ lão già, nhưng linh thể sau khi bị lực dồn vào dần dần bùng lên ánh sáng kỳ lạ hai màu xanh, tím, có điều dưới ánh sáng của Cửu Long Trụ đài thì nhìn không rõ lắm.

Đặc biệt, điều làm người ta khó hiểu là từ trán hai huynh đệ lại hiện ra một dấu ấn bán nguyệt mờ mờ, một tím một xanh, kỳ lạ trong trẻo, khí thế đặc biệt có phần khiến người ta chấn động

Ngay lúc lão già tiếp tục thi triển Ma năng thì trong nháy mắt, biến hóa bỗng phát sinh ở nách và khuỷu tay lão ta, Ma linh Dịch tâm bỗng chấn động. Biến hóa này phát sinh quá đột ngột, căn bản không kịp cho lão ta có phản ứng, một luồng sức mạnh cực lớn từ cơ thể hai huynh đệ ào ào tuôn ra. “Bình”, một tiếng nổ lớn vang lên, toàn bộ Ma năng của lão già bị bắn ngược trở lại, lực phản chấn mạnh mẽ hất tung lão ta xuống đất.

Lão già kinh hãi nhìn lại, thấy Diệu Dương lúc này đứng trên cột Huyền Vũ giữa Cửu Long Trụ đài bây giờ từ từ bay lên như thể bị một sức mạnh nào đó dẫn dắt, sắp sửa bay tới ngang Ý Huyền. Lão già biết việc này chính là do lực hấp dẫn lẫn nhau giữa hai cực Nguyên năng của Ma bích gây ra. Lão ta không khỏi thán phục uy thế mạnh mẽ của Quy Nguyên bích quả nhiên đặc biệt khác thường.

Lúc này, Diệu Dương và Ý Huyền bị kinh lực cộng hưởng, từ trong hôn mê dần dần tỉnh lại, hoàn toàn không biết mình vừa may mắn thoát ra từ ranh giới giữa sống và chết. Có điều họ còn chưa biết giờ là lúc nào thì đã tiếp cận nhau trong gang tấc, hơn nữa cảm thấy trong cơ thể có một luồng năng lượng kỳ lạ rất mỏng manh đang chậm rãi lưu chuyển, như có như không buộc chặt họ lại với nhau. Toàn thân xuất hiện cảm giác khoan khoái không thể tả nổi, giống như cảm giác tuyệt diệu mà họ trải nghiệm qua khi hiểu được Hiên Viên đồ lục trong Hư Linh ảo cảnh.

Lão già ho khan hai tiếng, mặt lộ vẻ thân thiết nói: “Chắc các người đã cảm giác được ít nhiều biến hóa trong cơ thể mình. Lão phu chỉ giúp các người chút bí quyết để khai mở tiềm lực của bản thân thôi. Nếu muốn tiến xa hơn, nắm được phương pháp sử dụng

nó thì còn phải tới một địa phương bí mật cấm kỵ không cho phép người ta biết tới. Ở đó có giấu sự huyền bí thâm sâu tột cùng về toàn bộ biến hóa của Tam giới Lục đạo, cùng cách phá giải nỗi u mê về Nguyên năng bản mệnh của các người!”

Hai huynh đệ vừa kinh hãi vừa vui mừng, vội hỏi: “Địa phương nào vậy?”

“Nơi đó chẳng những bí ẩn khó tìm mà còn có rất nhiều phong ấn kết giới. Cho dù lão phu có bản đồ nhưng chỉ bằng vào sức hai người các người chỉ sợ khó mà tới trong phạm vi mười dặm gần nó được!” Lão già nhìn vẻ mặt hai huynh đệ vừa mừng rỡ lại chuyển sang lo lắng, thở dài nói: “Nhưng nếu đã quyết định giúp các người, đương nhiên lão phu sẽ nghĩ cách lần nữa!”

Diệu Dương và Huyền mừng quá, đồng loạt vái tạ lão già, nói: “Cảm ơn tiên bối giúp đỡ!”

Lão già hơi suy tư, bảo: “Trước khi các người tới đây, ngoài mười dặm phía tây núi Luân Chuyển có một thị trấn nhỏ nổi tiếng thiên địa Tam giới từ xưa đến nay, tên là trấn Luân Hồi!” Nói đến đây, trong mắt lão già bỗng lộ vẻ nhớ chuyện xưa, lại tiếp:

“Chỗ đó chẳng những thu nạp rất nhiều cô hồn dã quỷ, hung linh ác phách không thuộc luân hồi của Minh giới, huyền nhân dị sĩ cùng thợ thuyền lành nghề của Dương giới, mà còn tụ tập đầy yêu ma tán tiên, kỳ tộc dị thú... Ở chỗ đó không gì không thể mua được, cũng không gì không thể bán được. Tuy vô cùng nguy hiểm nhưng đây rầy cơ duyên. Có điều trấn Luân Hồi là địa phương kỳ dị duy nhất nối liền Tam giới, không chịu bất kỳ cấm kỵ, ước thúc nào của

thiên quy pháp đạo. Ở đó chỉ có một phép tắc sinh tồn duy nhất là kẻ mạnh ăn hiếp kẻ yếu!”

Ỗ Huyền và Diệu Dương sao có thể hiểu nổi trong trời đất lại có một địa phương kỳ lạ như vậy, tròn mắt há mồm, ngơ ngác nhìn nhau.

Lão già mỉm cười, không chút ngạc nhiên trước phản ứng của hai huynh đệ. Tay phải lão ta khoa một vòng, ngưng tụ Nguyên năng. Trong lòng bàn tay lão đột nhiên hiện ra một vật, tiện tay ném cho Diệu Dương và Ỗ Huyền, nói: “Cầm lấy tín vật này, đến trấn Luân Hồi tìm một người có họ Hữu Viêm. Nhất định hắn sẽ giúp các ngươi đạt được mục đích!”

Nhìn vật thể kỳ lạ bị một lực vô hình từ từ đưa thẳng tới trước mặt, hai huynh đệ lại bị pháp lực tinh thông của lão già làm cho khiếp phục. Ỗ Huyền cầm lấy vật thể kỳ lạ đó, vừa chạm tay vào đã cảm thấy ấm áp sáng khoái, rất dễ chịu. Bọn y nhìn kỹ một hồi, thì ra đó là một vật trang sức hình vuông giống như được làm bằng ngọc mà không phải ngọc, to cỡ bằng lòng bàn tay.

Ỗ Huyền hết sức cẩn thận cất vật đó vào trong người, hai mắt lộ vẻ cảm kích nói: “Tiền bối và huynh đệ chúng tôi không hề quen biết, thế mà khăng khải giúp đỡ như vậy, thật không biết nên báo đáp tiền bối thế nào mới phải đây?” Diệu Dương cũng phụ họa theo, gật đầu rối rít.

Lão già kẻ cả cười nói: “Lão phu trước nay sống một mình ở đây, đã quen cô độc. Hôm nay tự dưng lò ra hai người bạn nhỏ giúp lão phu bớt chút tịch mịch, như thế cũng coi như chúng ta có duyên. Chút chuyện nhỏ đó có gì ghê gớm chứ! Nếu các ngươi khăng khăng

cảm thấy trong lòng không quên được thì sau này chỉ cần tu đức hành thiện thêm một chút, chính là báo đáp lớn nhất đối với ta rồi!”

“Nhưng có một việc các người phải nhớ kỹ: chuyện hôm nay vạn lần không được tiết lộ với người khác. Cho dù là người sau này sẽ dẫn các người đến vùng đất bí mật ấy hỏi tới chuyện này, các người cũng nhất quyết đừng lộ ra bất kỳ tin tức nào về lão phu. Một là sẽ khiến rất nhiều người hiếu kỳ muốn tìm hiểu bí ẩn Ma năng trong người các người, hai là lão phu thích thanh tịnh, không ưa bị quấy rầy!”

Diệu Dương và Ý Huyền nghe mấy lời này, lập tức càng kính trọng lão ta gấp bội, đồng thanh đáp: “Tiểu tử sẽ ghi nhớ lời dạy bảo của tiền bối!”

Lão già ngửa mặt nhìn trời, nói: “Giờ khắc âm dương luân chuyển tới rồi, lão phu tiễn các người thêm một đoạn nữa!” Nói xong, lão ta hét vang một tiếng, kinh lực Nguyên năng rời cơ thể thoát ra, cuốn hai người Diệu Dương và Ý Huyền đang lơ lửng trên không trung Cửu Long Trụ đài bắn mạnh lên trời. Quả nhiên trong giây lát, hai luồng gió mạnh lạ thường đã xoáy tròn áp tới phía dưới thân hình bọn họ, thuận thế tung lên tới điểm cao nhất.

Hai huynh đệ cảm giác được luồng gió xoáy mãnh liệt, kinh hãi kêu lớn một tiếng, ôm chặt lấy nhau, cảm thán tạo hóa kỳ diệu khó lường biết bao, tất cả đều do nó sắp đặt.

Nhìn theo hai huynh đệ bị luồng gió âm dương cực mạnh cuốn bay đi xa, lão già đang chấp tay sau lưng, ngạo nghễ đứng trên Cửu Long Trụ đài cuối cùng không nhịn được ngửa mặt nhìn trời cười

một tràng dài. Tiếng cười quái dị thê lương, lạnh lẽo ẩn tàng chút ý khoan khoái được báo thù...

“... Lão già Hiên Viên, người lưu lại Hiên Viên đồ lục để cảnh tỉnh hậu thế thì cũng làm được gì chứ? Chư thần trên chín tầng trời, các người vạn lần không tưởng nổi. Coi như ta bị các người vĩnh viễn giam cầm ở đây nhưng vẫn có thể đùa bỡn Tam giới Lục đạo trong lòng bàn tay! Các người cứ chờ mà xem, ngày Tam giới Lục đạo nháo nhào có thể đếm trên đầu ngón tay rồi... kịt... kịt...”

Chẳng mấy chốc, Diệu Dương và Ý Huyền đã được luồng gió kia đưa trở về đầu nguồn sông Sinh Tử. Luồng gió thuận chiều bay ra hóa thành một trận mưa màu đỏ đen, mang hai huynh đệ vọt qua cửa sương gió, rơi vào thác nước đang trút ào ào. Hai người liều mạng giãy giụa một hồi mới bám được vào khe hở giữa các tảng đá hai bên bờ mà trèo lên.

Cũng may linh thể bọn họ không hề dính nước. Bọn họ trèo được lên bờ, cuối cùng cũng thở phào một hơi, cẩn thận quan sát kỹ xung quanh, không khỏi bật kêu lên kinh hãi, lập tức mê man vào cảnh sắc trước mặt.

Hai huynh đệ đang đứng giữa sườn núi Luân Chuyển, sát vách núi nhìn ra phía xa chỉ thấy mặt trời đang ngả về Tây. Ráng đỏ soi bóng xuống một mặt hồ u tĩnh, làm bùng lên màn ánh sáng vàng rực. Dưới làn nước nhẹ dập dờn, ánh sáng vàng ấy chiếu rọi lung linh hơn mười dặm xa. Gió đêm mơn man trên mặt hai huynh đệ, bỗng chốc họ có cảm giác mình vẫn đang ở trên nhân thế.

Diệu Dương ánh mắt dịu lại, hỏi với giọng không thể tin nổi: “Tiểu Ý, rốt cuộc là chúng ta đang ở đâu đây?”

Ỗ Huyền hoàn hồn, quay mình nhìn lại lần nữa con sông Sinh Tử quanh co uốn lượn chảy xuống, đối mặt với sự tương phản giữa tưởng tượng và hiện thực, cuối cùng nhớ tới câu ngày trước Nhân nhi đã nói, tựa như ngộ ra điều gì, khẽ thở dài nói: “Chẳng trách khi đó Nhân nhi quả quyết chúng ta sẽ nhìn thấy những cảnh tượng đáng kinh ngạc hơn!”

Nghe tới Nhân nhi, Diệu Dương nhất thời rất hứng thú, bảo: “Người đừng nói nữa. Tiểu nha đầu đó thật thú vị, may là chúng ta ra cửa gặp quý nhân, nếu không thì dù không bị Đát Kỷ bắt đi cũng khó mà thoát được kết cục bị quái nhân đầu trâu tra tấn giày vò!” Nói tới chỗ cảm khái, y nhìn ngang nhìn ngửa tiếp: “Chẳng biết nàng ta có bỗng nhiên xuất hiện nữa không nhỉ?”

Ỗ Huyền hơi lo lắng nói: “Chỉ mong nàng ta đừng tưởng lầm rằng chúng ta thất ước âm thầm bỏ trốn!” Rồi y lại cười láu lỉnh, nói tiếp: “Xem ra Dương đại thiếu gia của chúng ta đã động lòng đối với nàng tiểu Công chúa đó rồi. Phải chăng chỉ cần là Công chúa thì ai người cũng thích? Hay vì người muốn thăng quan tiến chức, kiến công lập nghiệp nhanh đến mức phát điên rồi?”

“Cái đồ nhà người mà dám miệt thị lý tưởng của bản thiếu gia ư?” Diệu Dương dở khóc dở cười, đá cho Ỗ Huyền một phát. Nào ngờ Ỗ Huyền đã sớm đề phòng, trong lúc cố ý pha trò cười cợt, thân hình lại nhảy vọt lên, tránh khỏi một cái đá đầy “thù hận” của Dương, chạy biến xuống núi.

“Có gan thì đừng chạy!” Diệu Dương sao có thể nhịn nổi trò cợt nhả quá thể đó của Ỗ Huyền? Y cười hềnh hệch đuổi sát theo sau. Vừa đuổi y vừa la hét âm ỉ, quên cả thân phận đáng buồn cùng tình

cảnh nguy hiểm khiến người ta không khỏi toát mồ hôi lạnh của mình.

Hai người vừa cười đùa vừa chạy thẳng xuống núi, đi về phía Tây, hình như sắp sửa đi tìm trấn Luân Hồi mà lão già nói.

Chỉ thấy một con suối ào ào chảy xiết, khi tới một tảng đá núi có hình như sừng rồng thì đổ xuống, thành cái thác chảy vào một đầm nhỏ thâm u dưới chân núi. Nước suối rất ít nên đổ xuống lưng chừng thì bị gió thổi cho tan tác, bay lắt rắt như hoa rơi ngọc rụng.

Trước cảnh sắc đẹp mắt, tâm tình Diệu Dương và Ý Huyền càng lúc càng khoan khoái, vượt một mạch mây ngọn núi, rồi trèo lên cao nhìn ra xa. Ánh trăng như khói hòa cùng sương đêm mờ ảo, bóng cây chéch nghiêng, hương hoa thoang thoảng. Trong rừng tiếng chim lãnh lót hòa lẫn với tiếng suối chảy róc rách hết như trong giấc mộng.

Dưới ngọn núi xa xa, quả nhiên có một thị trấn nằm bên cạnh chiếc hồ thanh nhã. Lúc này, thị trấn tuy đã gần về đêm nhưng người qua lại vẫn rất nhộn nhịp. Thi thoảng tiếng ca hát cùng tiếng ồn ào theo gió vọng tới, sự phồn hoa nhiệt náo chỉ nhìn qua cũng đủ biết. Một phía thị trấn được cây rừng bao bọc, có mấy con đường mòn từ cổng chính vòng vèo, quanh co xuyên rừng ra ngoài. Phía bên kia lại lơ lửng trên mặt hồ, bốn phía đủ loại thuyền hoa tụ tập, hoa đăng treo cao như đang chờ đợi đêm phù hoa khi bóng tối phủ xuống.

Hai huynh đệ nhìn thấy mục tiêu, tâm tình càng trở nên vui vẻ, hét một tiếng rồi chạy ào xuống núi, bước vào khu rừng kỳ lạ rậm rạp kia, men theo lối mòn duy nhất đi về phía trấn Luân Hồi. Chẳng

hiểu vì sao, vừa bước vào rừng, Ý Huyền và Diệu Dương đã ngay lập tức cảm thấy như bước vào một thế giới khác, mọi âm thanh trong nháy mắt đều biến mất. Tuy rất ngạc nhiên nhưng bọn họ vẫn không dừng lại, theo trí nhớ tìm đường tiến về phía trấn Luân Hồi.

Qua vài chặng quanh co, cuối cùng họ cũng vào được trấn, ở đây nhà cửa san sát. Đặt chân tới địa phương xa lạ này, tâm tình hai huynh đệ bỗng trở nên kích động.

Trên chiếc bia đá cao chừng trượng rưỡi trước mặt họ có khắc ba chữ Trấn Luân Hồi. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, cuối cùng bọn họ đã tiến vào địa giới của dị vực mà lão già kỳ quái kia kêu là “nổi tiếng Tam giới từ xưa đến nay”.

Trấn Luân Hồi!

Diệu Dương và Ý Huyền bước chậm rãi trong thị trấn, không nén nổi tò mò nhìn khắp xung quanh.

Trong thị trấn, nhà cửa san sát, đường sá rộng rãi, có điều phần lớn quá cũ nát, tựa hồ đã lâu không có người ở. Chẳng biết có phải vì trời sắp tối hay không mà bốn phía lập lòe ánh lân tinh xanh lét, lững đững bay trên đường phố hoặc trong các căn nhà. Kèm theo đó là tiếng gào rú thê lương chập chờn truyền tới khiến người ta có cảm giác vô cùng âm u đáng sợ.

May mà huynh đệ họ dù sao cũng đã qua hai lần chết, sớm coi mình là đồng loại của quỷ nên cũng chẳng quá sợ đến mức nổi da gà. Bọn họ đi thẳng một mạch, càng lúc càng cảm thấy nơi đây hết sức kỳ kỳ cổ quái, nhưng khi đi qua một ngã tư thì trước mắt bọn họ bỗng sáng bừng lên.

Nhìn con đường treo đèn kết hoa cùng những quây hàng lung linh sáng rực, người người qua lại không ngớt, tâm tình Diệu Dương và Ý Huyền cũng theo không khí rộn ràng náo nhiệt đó mà sống động hẳn lên; chẳng còn cảm giác thắc thỏm lo âu vì bị người ta khống chế, cũng chẳng còn tâm trạng chán nản bất lực nữa.

Đi trên con đường nhiệt náo ấy, hai người cảm thấy như mình đã trở về thành Triều Ca, bỗng nhớ tới quãng thời gian sống giữa chốn thị thành vô lo vô nghĩ, tâm tình vui vẻ đến mức quên mất việc mình tới đây để làm gì, bá vai bá cổ đi mãi, say sưa trong bụng, thiếu chút nữa đã tức cảnh sinh tình mà ngoác mồm hát lớn rồi.

Khi hai huynh đệ tới trước cửa một thanh lâu đề: Lầu Minh Nguyệt thì bỗng nghe từ phía xa truyền tới tiếng đàn sáo du dương. Tuy khoảng cách có vẻ còn rất xa, nhưng những âm thanh vút cao vẫn vọng vào tai môn một, khiến người trên đường ai nấy đều ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh đó. Chỉ thấy phía nam có một cỗ xe trắng hoa lệ được tám con dị thú có cánh kéo chạy trong không trung, xuyên qua sương đêm nhanh như điện chớp, rồi từ từ phi về phía lầu Minh Nguyệt.

Chớp mắt, cỗ xe bay do tám con dị thú kéo đã tới trước lầu. Chỉ thấy cỗ xe dài chừng chín trượng, rộng chừng ba trượng, cao khoảng hai trượng, trông như một vành trăng khuyết nằm nghiêng. Thân xe khảm vàng thêu hoa cực kỳ xa xỉ, khắc hình kỳ thú, trong đó lại có vô số đá quý chạm khảm, điểm xuyết đẹp mắt mê ly. Hai bên cỗ xe bay có mấy song cửa được đúc bằng pha lê cực kỳ tinh xảo cùng ba đôi cánh chim vươn lên, chẳng biết được chế tạo bằng chất liệu gì.

Tám con dị thú trắng như tuyết vươn cổ đứng ngạo nghễ trước xe, mỗi con cao hơn trượng, đầu rồng thân hươu, giữa những ngón chân lớn có bọc một lớp màng, thân mình dày đặc vẩy rồng, hai bên mang tai lại có đôi mang cá phập phồng, trên vai mọc ra đôi cánh, đỉnh đầu có gắn chiếc sừng hươu, hai mắt đỏ như lửa, chiếc cổ khá dài. Trên mép là hai chiếc râu rồng không ngừng ve vẩy. Mỗi khi dị thú này há miệng rống lại làm lộ ra hàm răng sắc bén, uy phong lẫm liệt.

Đằng trước cỗ xe này có bốn thiếu nữ xinh đẹp sánh vai ngồi điều khiển. Sau lưng họ là một chiếc lan can bằng ngọc rất đặc biệt. Một thanh niên tuấn tú tuổi chừng đôi tám, khoác trường bào đang ôm ấp hai thiếu nữ xinh đẹp lạ thường, ngạo nghễ đứng sát lan can. Thân hình hắn cao lớn khỏe mạnh, y phục trắng toát không nhiễm bụi trần, mái tóc đen như mực xõa sau lưng, tung bay đón gió. Trên khuôn mặt tựa hồ tạc bằng ngọc quý là cặp mắt màu xanh lam trông rất yêu tà khiến người ta cảm thấy có chút vừa tiêu sái vừa ngỗ ngược bất kham.

Chỉ thấy hắn sau khi chậm rãi nhìn qua dưới đường một lượt, lại cúi xuống cười cợt với hai thiếu nữ trong lòng. Phong thái cuồng ngạo bộc lộ hết ra khiến người trên đường đứng lại nhìn nhìn, xôn xao bàn tán.

“Tên tiểu tử đó là ai nhỉ? Lại dám ngênh ngang như vậy trong trấn Luân Hồi!”

“Hừ... người không biết sao? Hắn là Thuần Vu Diễm, nhân vật mới nổi lên của họ Cung Công thuộc Ma tông đó.”

“Nghe nói hần là người có khả năng được chọn làm Tông chủ kế tiếp của họ Cung Công nhất đó. Chẳng trách lại phô trương như vậy!”

“Vì sao hần bỗng đứng lại đến trấn Luân Hồi này điều võ dương oai thế nhỉ?”

“Ai mà biết! Chỉ nghe nói hần từ lúc sinh ra đã phóng dăng thành tinh, thích đi khắp nơi trêu hoa ghẹo nguyệt...”

Chỉ thấy người đi đường đó còn chưa nói xong, một luồng kinh khí Ma năng đã phá không đánh tới, xuyên thủng yết hầu kẻ xấu số. Trong nháy mắt người đó đã biến thành một bãi nước nhầy.

Lập tức mấy người đang định mở miệng nói đều im bặt, chẳng dám bình luận gì thêm. Nhìn Thuần Vu Diễm cách đó mấy trượng vẫn làm ra vẻ vô sự, ai nấy đều vô cùng căm phẫn nhưng không dám nói gì.

Thuần Vu Diễm ra uy hù lạnh một tiếng, vênh mặt tỏ vẻ cóc thèm nhìn ai, được tú bà lầu Minh Nguyệt cùng lũ tùy tùng của mình vây bọc, cất bước tiến vào cửa chính của lầu.

Ỗ Huyền, Diệu Dương chưa từng thấy khí phái xa hoa phố trương lộ liễu cùng kiêu hạ sát vô tình như thế, bất giác đưa mắt nhìn nhau, miệng hít hà vài tiếng, thầm nghĩ: “Tên Thuần Vu Diễm đó nếu đã là người của Ma tông thì chẳng biết hần có làm điều bất lợi với bọn mình như Xi Bá và Văn thái sư hay không?” Nghĩ tới khả năng nguy hiểm này, hai huynh đệ co đầu rụt cổ vội vã rời đám đông, tránh lầu Minh Nguyệt đi vào một con ngõ nhỏ vắng vẻ.

Diệu Dương thò đầu ra xem xét tình hình, khi biết chắc không có ai bám theo mới rút đầu vào, nhíu mày nói: “Tiểu tử đó chắc không tìm chúng ta làm phiền đâu. Bằng không sao hẳn lại đi vào thanh lâu?”

Ỗ Huyền cũng nghĩ vậy, gật đầu nói: “Biết vậy nhưng cẩn thận vẫn hơn! Đúng rồi, Tiểu Dương còn nhớ chúng ta tới trấn Luân Hồi để làm gì không?”

“Đương nhiên là nhớ!” Diệu Dương nghĩ tới việc có thể nắm bắt được Nguyên năng trong cơ thể, không khỏi hưng phấn nói: “Đúng vậy, chúng ta chỉ cần tìm vị tiên bối họ Hữu Viêm, học cách khống chế sức mạnh bên trong cơ thể mình thì nói không chừng tương lai có thể cướp chiếc xe bay của con cá ngóc đó, đuổi theo đùa giỡn với cô ả Đất Kỳ lạ rồi!”

Huyền thấy Dương gọi Thuần Vu Diễm là “con cá ngóc”* thì bật cười mắng: “Người nói gì vậy? Còn nhớ trong Huyền Pháp yếu quyết có nói chân nguyên bản mệnh phải dựa vào khổ tu mới có, mới vận dụng tự nhiên được. Nếu không bằng vào bộ dạng này của chúng ta, cho dù Nguyên năng trong người mạnh đến mấy nhưng đến gần hẳn cũng sẽ bị chặt làm củi đun nước thôi!”

Diệu Dương đỏ mặt, ấp úng một lúc mới làm mặt dày, ra vẻ trưởng giả vênh vênh râu cằm nói với Ỗ Huyền: “Tiểu Ỗ à, chuyện này người không đúng rồi. Tuy sự thật như vậy, nhưng làm người sao lại không có lòng tin chứ? Trước tiên chúng ta phải học cách tự an ủi bản thân, sau đó...”

Nói chưa dứt lời, bọn y bỗng nghe “ầm” một tiếng, đất dưới chân bắn lên tung tóe. Hai huynh đệ giật mình kinh hãi, nhảy lùi mấy

bước rồi mới định thần nhìn kỹ. Chỉ thấy một thiếu niên đầu trọc, mặt chó mắt chuột thò ra khỏi một cửa hang hình vuông dài hơn thước vừa khoét trên đất, đưa tay lau mồ hôi ròng ròng trên trán, kinh hãi hô: “May mà chạy còn nhanh, may mà chạy còn nhanh...”

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, thấy Diệu Dương và Ý Huyền đang ngạc nhiên nhìn mình thì kêu một tiếng quái dị: “Ồi mẹ ơi!” rồi lại thụt vào hang. Nhưng chỉ chốc sau, hắn lại chui ra, giơ hai tay lên hàng, cúi gằm mặt nói: “Hai vị đại ca tha mạng cho. Tiểu nhân không cố ý, chỉ là nghe nói lâu Minh Nguyệt mới có hai vị tử tử thiên hương quốc sắc nên mới tới xem trộm... Nếu như tiểu nhân biết Thuần Vu công tử sẽ tới đây thì dù có gan hồ mật rỗng cũng chẳng dám tới mạo phạm công tử đâu!”

Diệu Dương nghe tới đây, trong lòng vui vẻ, thầm nghĩ: “Hà hà, thì ra tiểu tử đầu trọc này tưởng ta và Tiểu Ý là thủ hạ của con cá ngốc kia!”

Ý Huyền tiến lên mấy bước, ho khan một tiếng bảo: “Người anh em này hiểu nhầm rồi, chúng tôi và Thuần Vu công tử kia không quen biết nhau, chẳng có quan hệ gì cả!”

Thiếu niên đầu trọc nghe vậy liền từ trong hang nhảy ra, trợn tròn mắt nhìn bọn y trách móc: “Thiệt là! Nếu không có quan hệ gì tại sao không nói sớm?” Nói xong, hắn ngẩng đầu liếc nhìn hai người với ánh mắt khinh thường, bĩu môi khinh khỉnh nói: “Nhìn các người bộ dạng như gấu thê cũng biết nhất định không phải là người của con cá ngốc đó.”

Ý Huyền cười thầm nghĩ: “Con cá ngốc! Xem ra tên tiểu tử đầu trọc này tính khí có chút giống Tiểu Dương!”

Diệu Dương cũng kinh ngạc, cách dùng từ “con cá ngốc” của y quả thật rất giống với tiểu tử này. Thế nên y cùng với Ý Huyền nhìn kỹ đối phương, phát hiện thì ra hẳn là một tên lùn, trên cái cổ nhỏ dài là cái đầu cực to, lông mày thưa thớt, đôi mắt nhỏ tí, tướng mạo thô tục, lại thêm bộ dạng tiểu nhân nịnh bợ thật khiến người ta không làm sao ưa nổi.

Thiếu niên đầu trọc phủi hết bùn đất bám trên thân mình, đẩy Diệu Dương và Ý Huyền vốn cao gấp đôi hẳn sang hai bên, hét: “Tránh ra! Hai tên du thủ du thực các ngươi dàn hàng ngang ở đây chẳng lẽ định chặn đường ta sao?”

Ý Huyền thấy hẳn sắp nghênh ngang bỏ đi, lập tức nghĩ tới mục đích tới đây của mình, vội bước lên nói: “Vị đại ca này xin đừng bước, tiểu đệ có một chuyện muốn hỏi!”

Thiếu niên đầu trọc nghe tiếng bèn quay người lại, ngẩng đầu nhìn Ý Huyền đang đứng trước mặt. Mặt hẳn thoáng qua nét tức giận, rồi nhẹ hàm răng vàng khè lởm chớm hỏi: “Người anh em này có chuyện gì muốn hỏi ta sao?”

Ý Huyền vội gật đầu thừa nhận, nói ngay: “Tiểu đệ muốn hỏi...”

Không đợi Ý Huyền nói xong, thiếu niên đầu trọc bỗng nhiên bưng bưng tức giận, nhảy dựng lên, chỉ vào mũi Ý Huyền, ngắt lời hét lớn: “Hỏi... hỏi... hỏi cái đầu lâu nhà ngươi ấy! Đã có chuyện cầu ta mà ngươi còn khệnh khạng như vậy, lại dám bắt ta ngẩng đầu lên nói chuyện với ngươi sao? Ngồi xuống cho ta!”

Ý Huyền bị hẳn quát đến dở khóc dở cười. Lúc này Diệu Dương đi tới, ranh mãnh nháy nháy mắt ra hiệu cho Ý Huyền đang đở bưng

hết mặt mũi, nói: “Không được! Đối với đại ca anh tuấn tiêu sái, tuy vóc dáng nhỏ bé nhưng tinh minh tháo vát, đến con cá ngóc kia cũng phải e ngại ba phần mà nói thì đó quả thật là một nỗi nhục lớn!”

Thiếu niên đầu trọc nghe xong câu này, trước tiên nhìn ngang nhìn ngửa một lát, sau đó gật mạnh đầu, rõ ràng vô cùng vừa ý, vui vẻ cầm tay Diệu Dương, ưỡn ngực vênh mặt ra vẻ một công tử trọc phú, thân thiết nói: “Ta tên là Thổ Hành Tôn, là thám tử xuất sắc nhất trong phạm vi mấy chục dặm của trấn Luân Hồi này. Xem ra người còn biết chút lễ phép, có chuyện gì thì cứ hỏi đi!”

Ỗ Huyền nghe xong suýt ngất, sững sờ lắc đầu, suýt nữa thì bị lời lẽ khoa trương của Diệu Dương cùng vóc dáng cổ quái của Thổ Hành Tôn làm cho lặn đùng tại chỗ.

Diệu Dương mừng lắm, vẻ mặt đắc ý định nói ra họ của người mà bọn y đang tìm, nào ngờ Thổ Hành Tôn gãi gãi cái y đầu trọc lóc, lé mắt nhìn rồi nói một câu rất quan trọng: “Nói đi phải nói lại, lễ phép là lễ phép, nhưng làm ăn là làm ăn. Nếu các người không có tiền vốn để giao dịch thì ta thấy hay là miễn bàn đi!”

Diệu Dương và Ỗ Huyền kinh hãi, lúc này mới nghĩ đến quy tắc làm ăn của trấn Luân Hồi. Bọn y trong mình không có vật gì đáng giá, làm sao có tiền để trả chú.

Thổ Hành Tôn lại lộ vẻ coi thường, khinh khỉnh nói: “Nhìn bộ dạng các người chắc không cần phải nói tiếp rồi!”

Bỗng nhiên, một tiếng nổ vang trời phát ra âm thanh vang vọng trên không trung của trấn Luân Hồi lâu lắm vẫn không tan. Ba người

ngẩng đầu nhìn lên, thấy một luồng lửa bảy màu rực rỡ vẽ thành mấy đường cong đẹp mắt đang từ từ tan đi.

Thổ Hành Tôn đột nhiên kinh hãi hô lớn một tiếng, dường như nhớ tới chuyện gì đó cực kỳ quan trọng. Hắn đảo trong mắt một vòng, không chút thiện ý nhìn Diệu Dương và Ý Huyền, nói: “Nhìn bộ dạng các ngươi nhất định là mới đến! Dù sao các ngươi thiếu tiền giao dịch thì cũng chẳng làm gì được, chi bằng theo ta đi học hỏi chuyện mua bán chân chính, nói không chừng còn có thể tìm được chút tiền vốn. Khi đó thì một công đôi việc càng hay hơn!”

Nói xong, thấy vẻ lo ngại trù trừ của hai huynh đệ, hắn thở dài nói: “Đừng nói ta không cho các ngươi cơ hội, đây là do bản thân các ngươi không quý trọng cơ hội, vậy thì đừng trách!” Dứt lời, hắn không lý gì tới bọn y nữa, xoay mình đi về phía nam.

Diệu Dương và Ý Huyền hoàn toàn không biết ý đồ của Thổ Hành Tôn. Tuy cảm thấy cần đề phòng hắn hơn, nhưng nghĩ hắn là kẻ tiểu nhân chỉ biết thu lợi, bản thân mình thì chẳng có gì để hắn lợi dụng, vả lại hiểu biết của mình đối với trấn Luân Hồi quá ít, nếu cứ tìm kiếm loanh quanh không có manh mối gì cũng chỉ lãng phí thời gian, chi bằng đi theo người thành thuộc nơi này thì tiện hơn.

Hai huynh đệ đưa mắt nhìn nhau, không do dự gì nữa đi theo hắn về phía trước, tới một nơi chẳng ai có thể khẳng định là phúc hay là họa.

Diệu Dương cùng Ý Huyền theo sau Thổ Hành Tôn, men theo con đường chính dẫn về phía nam trấn Luân Hồi. Dường như Thổ Hành Tôn cực kỳ vui vẻ, trên đường chẳng những hỏi han thân mật mà còn chủ động cho bọn y biết tình hình đại khái của trấn Luân Hồi

cũng như Minh giới, bất giác khiến bọn y cảm thấy được ưu ái quá mà sinh lòng kính hãi.

Thì ra trấn Luân Hồi là dải đất nằm ở ranh giới giữa Thiên - Địa, Âm - Dương. Cuộc đại chiến Thần Ma đầu tiên bắt nguồn từ nơi này. Sau khi đất trời được tái tạo, phần lớn những vong hồn oan khuất không cam tâm chấp nhận, trong một thời gian dài hai tông Thần, Huyền lại đi vào giai đoạn nghỉ ngơi dưỡng sức, cho nên nơi này đã nhiều năm mất đi sự khống chế, hoàn toàn trở thành nơi Yêu, Ma hoành hành.

Sau này, hai tông Thần, Huyền quyết tâm thanh lý trấn Luân Hồi. Nào ngờ hai đạo phái Yêu, Ma sớm lợi dụng cơ hội phát triển thế lực, đã đủ sức đối kháng với Thần, Huyền, vì thế mà bùng lên cuộc đại chiến Thần Ma lần thứ hai. Tuy cuối cùng hai tông Thần, Huyền vẫn giành thắng lợi, nhưng vị trí của trấn Luân Hồi quá gần với Lục đạo Luân hồi nên nếu như có người sơ ý phá vỡ sự cân bằng của Lục đạo Luân hồi, chẳng ai có thể tưởng tượng được hậu quả gì sẽ xảy ra.

Cho nên bất kể bốn tông phái Thần, Ma, Huyền, Yêu đấu tranh kịch liệt thế nào đi nữa, trấn Luân Hồi vẫn bình an vô sự hàng ngàn hàng vạn năm. Hai tông phái Yêu, Ma cũng lợi dụng chỗ này để mà sống sót.

Cũng vì ở một vị trí đặc biệt như thế nên nơi đây chẳng những tụ tập vô số kỳ nhân dị sĩ, hung thần ác sát, mà đương nhiên cũng trở thành địa phương được thế lực các nơi chú ý. Bốn tông phái Thần, Ma, Huyền, Yêu không tông phái nào không nhòm ngó trấn Luân Hồi, nhưng cũng chính vì sự kiềm chế lẫn nhau đó mà nơi đây trở nên vô cùng vi diệu.

Sau khi hiểu đại khái tình hình trấn Luân Hồi, Diệu Dương và Ý Huyền hí hửng không thôi. Hai người đâu có ngờ một thị trấn nhỏ bé thế này lại có quan hệ nhân quả tuần hoàn phức tạp đến vậy.

Diệu Dương đưa mắt nhìn lên vầng trăng khuyết treo lơ lửng giữa trời, cuối cùng không nhịn được hiếu kỳ hỏi: “Lão Thổ này, tại sao Minh giới mà vẫn có mặt trăng và mặt trời nhỉ?”

Dường như Thổ Hành Tôn cực kỳ hài lòng với cách gọi “lão Thổ” đó, thuận miệng đáp: “Minh giới vốn không có mặt trăng, mặt trời, nhưng sau này, Hậu Nghệ - Tông chủ mười mấy đời trước của Ma tông thuộc họ Phòng Phong bắn rơi Hình Thiên cứu nhật*, lửa rơi xuống Dương giới tạo thành biển lửa thời Hồng hoang. Sau này, Thiên đế phái Huyền Minh đế quân đi thu dọn lửa còn sót lại, lúc đó mới tạo ra mặt trời, mặt trăng cùng các vì tinh tú của Minh giới. Sau này, Minh đế lại ban tên cho chúng là Minh Nhật, Âm Nguyệt và Mãn Thiên Ngục Tinh.”

Huyền nghe xong, hiếu kỳ hỏi: “Truyền thuyết Hậu Nghệ bắn rơi mặt trời thì bọn tôi cũng có biết đôi chút, chỉ không biết vì sao lại có Hình Thiên cứu nhật. Hơn nữa, về lý thì Ma tông phải là bọn tàn nhẫn, không có tính người; nếu Hậu Nghệ là Tông chủ của họ Phòng Phong, vì sao lại giúp Thiên đế bắn mặt trời chứ?”

Thổ Hành Tôn vò đầu bứt tai, do dự một lúc vẫn không nói được, then quá hóa giận nói: “Trên đường các ngươi cứ luôn mồm hỏi này hỏi nọ, rốt cuộc có thấy phiền phức không? Nếu không muốn ta thu tiền mua tin của các ngươi thì từ giờ trở đi, tốt nhất các ngươi nên ít mồm mới được!”

Mục đích chân chính của hai huynh đệ chưa thành nên đâu dám đắc tội với Thổ Hành Tôn. Thêm vào đó, những giải thích về trấn Luân Hồi mà hắn vừa nói khiến bọn họ hơi tăng thêm lòng tin đối với quái nhân này, cho nên đành ngoan ngoãn nghe lời, chẳng nói gì nữa.

Thổ Hành Tôn thấy bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời của hai người thì rất hài lòng, vượt lên trước dẫn đường.

Lúc này, ba người đã tới vùng rìa của trấn. Nhìn quanh, dưới ánh trăng mờ ảo, một hồ nước rộng mênh mông hiện ra trước mắt. Vô số san hô khổng lồ từ đáy hồ trôi lên khỏi mặt nước tới tận hai bên bờ, tạo thành một tòa tường lũy thiên nhiên kiên cố cho thị trấn. Lại có hai nhánh san hô cực lớn xuyên qua mấy tảng đá lớn, tiếp giáp với bờ hồ tạo thành một cánh cổng san hô rất to. Dưới ánh trăng âm u, thấp thoáng có thể thấy trên đó ẩn hiện hai đại tự: Kỳ Hồ.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Diệu Dương và Ý Huyền, Thổ Hành Tôn đã len lách vào đám người tụ tập đông đảo bên bờ hồ, rồi biến mất sau cánh cổng san hô. Đợi một lát, thấy hai huynh đệ vẫn chưa hoàn hồn, Thổ Hành Tôn lại thò chiếc đầu to đùng ra hét lớn: “Các người mau tới đây! Đúng ngẩn ra đó làm gì?”

Hai huynh đệ lúc này mới giật mình, theo Thổ Hành Tôn đi qua cổng san hô, thấy bên trong tụ tập đến hơn trăm ngàn hồn phách yêu linh đầy vẻ lo lắng, dường như bọn chúng đều đang chờ đợi điều gì đó.

Bỗng nhiên mặt nước xanh ngắt của Kỳ Hồ đang sóng yên gió lặng bỗng nổi lên một trận sóng ngầm, tiếp đó gió mạnh gào thét,

những cơn sóng dữ dội cuộn trào. Gió to sóng lớn như hàng vạn con tuấn mã phi nước đại, tạo thành luồng sóng cao ngất trời, phát ra tiếng ầm ầm, cuộn cuộn ập vào bờ với khí thế kinh thiên động địa.

Ỗ Huyền và Diệu Dương vô cùng kinh hãi. Cứ nhìn khí thế nghiêng trời của cơn sóng điên cuồng kia thì trấn Luân Hồi sẽ bị nó chìm hết mất. Nhưng bọn y chưa kịp quay mình chạy trốn, trong đám đông hàng loạt tiếng hoan hô đã dậy lên, càng lúc càng ầm ĩ. Hai huynh đệ không khỏi hết sức ngạc nhiên, quay đầu lại liền thấy một hiện tượng vô cùng kỳ quái.

Luồng sóng khổng lồ trào tới sát bờ thì bỗng nhiên dừng lại, không tiến thêm nữa, như thể gặp phải một bức tường chắn vô hình phía trước, đứng im cách hơn một trường trên mặt hồ. Trong chớp mắt, nó từ một biển thành hai rồi ầm ầm đổ xuống như thủy ngân một cách kỳ quái. Cùng lúc đó, một con đường nước rộng rãi bằng phẳng như đường phố trong trấn đột ngột xuất hiện, nháy mắt đã vươn tới cầu thang đá ngay dưới chân mọi người.

Đám đông lập tức náo loạn cả lên, ào ào tiến về chính giữa con đường nước, chân họ tạo thành những cơn sóng lăn tăn bất tận, xô xao trên mặt hồ. Kỳ quái là không có bất kỳ kẻ nào rơi xuống nước, vững vàng đứng trên sóng như thể dưới chân họ là một vật thể rắn chắc lắm vậy.

Thổ Hành Tôn hết sức vui vẻ, lời Diệu Dương và Ỗ Huyền đang ngây ngốc đứng nhìn bước lên mặt nước. Hai huynh đệ chỉ cảm thấy một sức mạnh mềm mại nhẹ nhàng lưu động dưới chân, một tầng kết giới dày đặc vô hình nâng đỡ toàn bộ linh thể họ. Tuy nhiên thấy hàng trăm hàng ngàn hồn linh yêu quái bước đi trên mặt nước như

thế, hai huynh đệ cũng phải ngấm ngấm kinh hãi. Từ chuyện này có thể thấy kẻ đứng đằng sau thi triển pháp thuật là một cao thủ lợi hại đến thế nào.

Một lúc sau, đầu óc Diệu Dương và Ý Huyền mới bắt đầu tỉnh táo lại. Diệu Dương cố hết sức rùn thấp người xuống, tròn mắt hỏi Thổ Hành Tôn: “Lão Thổ, rốt cuộc là người dẫn bọn ta đi xem cái gì vậy? Mặt nước sao lại quỷ quái thế này? Phải chăng chỉ cần là linh thể thì sẽ không bị rơi xuống nước sao?”

Tuy Thổ Hành Tôn bị một loạt câu hỏi của Diệu Dương làm cho mắt trợn trắng dã, nhưng vì không dễ có dịp khoe khoang nên sao hắn có thể bỏ qua một cách dễ dàng được. Vì vậy, hắn đặc ý nhìn hai huynh đệ, vênh mặt làm điệu làm bộ rồi mới nói: “Chỗ này gọi là Kỳ Hồ, trừ những vùng nước cách trấn Luân Hồi mấy dặm thì những hồ nước, vùng nước khác đều nằm trong phạm vi thế lực của Tiểu Trúc Kỳ Hồ. Hơn nữa lại có bố trí kết giới, nếu chưa được cho phép thì những hồn linh yêu ma tầm thường vốn không thể tiến vào được.”

Nói tới đây, Thổ Hành Tôn lại ho khan một tiếng không biết cố tình hay vô ý, rồi mới nói tiếp: “Có điều mấy ngày trước, Tiểu Trúc Kỳ Hồ vốn im hơi lặng tiếng đã mấy trăm năm bỗng nhiên loan tin có một bí mật động trời liên quan tới sinh tử tồn vong của tông phái Ma môn muốn bán, cho nên mọi người rất hiếu kỳ, nhao nhao tụ tập lại đây!”

“Còn kết giới dưới nước có thể nâng đỡ người ta này vốn là đạo đãi khách của Tiểu Trúc Kỳ Hồ. Nghe nói chủ nhân đời thứ nhất của Kỳ Hồ có để một bảo vật gì đó dưới đáy hồ, cho nên mới có thể làm

kết giới của nước hồ có những công dụng không thể tưởng tượng được.”

Diệu Dương, Ý Huyền gật gù như hiểu như không. Trong lúc không để ý, ba người đã theo một đám người vượt qua mặt hồ rộng lớn, bước lên mặt đất thật của hòn đảo nhỏ giữa hồ. Chỉ thấy trước mặt là một tòa đại trang viên xây thành hình tròn như quả núi, kiến trúc cổ kính tinh xảo, cây cối hoa lá trang điểm cực kỳ đẹp mắt. Dưới tấm bảng gỗ đề “Tiểu Trúc Kỳ Hồ” trước cổng, những người hầu nam, nữ y phục xúng xính đang nhiệt tình tiếp đãi đám khách khứa mà mỗi người đều có mục đích riêng.

Tiếng đàn sáo chói tai quen thuộc chọt vang lừng. Thuần Vu Diễm ngồi trên chiếc xe bay hoa lệ do tám dị thú kéo bay vù qua đầu mọi người, làm xoáy lên một cơn gió lốc khá mạnh, khiến ai nấy nhốn nháo, chăm chú nhìn hấn với biểu tình phức tạp.

Đợi chiếc xe bay tiến vào trong trang viên, Thổ Hành Tôn mới thốt lên với giọng đố kỵ và không phục: “Các người nhìn đi, con cá ngọc này ỷ vào cha hấn là Thuần Vu Miểu, Tông chủ của họ Cung Công ở Tây Si, một trong Ma môn Ngũ tộc nên mới dám hung hăng càn quấy như vậy. Thật ra còn không phải... hừ!” Giọng hấn càng lúc càng nhỏ, cuối cùng biến thành mấy tiếng hừ lạnh.

“Ma tông Ngũ tộc? Họ Cung Công ở Tây Si!” Ý Huyền và Diệu Dương nghe thế thì thất kinh, đồng thời nghĩ nếu chuyện này liên quan tới sự tồn vong của Ma tông Ngũ tộc thì môn nhân năm tộc tất nhiên sẽ tới, trong đó có cả người của Cửu Ly ở Đông Thánh mà Xi Bá trực thuộc nữa. Đến lúc đó, chẳng phải là huynh đệ họ khó thoát khỏi kiếp nạn sao?

Vừa nghĩ tới khả năng này, hai huynh đệ không khỏi rợn tóc gáy, bèn nháy mắt với nhau một cái rồi định theo đường vừa tới mà bỏ chạy, nhưng khi bọn y quay đầu lại thì kết giới Con đường nước rộng rãi bằng phẳng sau lưng chẳng biết đã biến mất tự bao giờ!

Chương 16

KỠ HỒ HUNG HIỂM

Hai người kinh hãi thất sắc nhìn quanh bốn phía, cùng lúc nhớ lại cảnh ngộ bi thảm trong Hoàng cung triều Thương, không khỏi nhìn nhau cười nhạo. Chẳng ngờ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà bọn họ liên tiếp bị người ta hãm hại hai lần, hơn nữa lần sau lại nguy hiểm hơn lần trước. Trong lòng hai người không ngừng suy nghĩ nếu như linh thể cũng chết đi thì cuối cùng bọn họ sẽ tới nơi nào?

TRONG TIỂU TRÚC KỠ HỒ, ngựa xe như nước, đèn lửa huy hoàng, tiếng ca múa vang lừng khắp nơi. Trên quảng trường bày một trăm mười bàn tiệc, mỗi bàn đủ cho mười người. Lúc này anh hào tứ phương đã tới ngồi chật kín để tham gia cuộc bán mua, bàn tán hết sức ồn ào, huyên náo.

Ghế chủ tọa đặt ở chỗ cao nhất trên bậc thềm của sảnh bên ngoài chính điện, hai bên là hai dãy bàn đối diện nhau, rõ là chỗ dành riêng cho những nhân vật có địa vị nhất định. Thuần Vu Diễm đang ngồi ở bàn hàng thứ nhất dãy bên trái, hai tay ôm hai thiếu nữ tuyệt đẹp mặc áo sa mỏng, bộ dạng cực kỳ phóng dãng, chẳng hề để ý tới ánh mắt kỳ dị kinh người của lão già râu tóc bạc trắng ngồi ở ghế dưới đang nhìn mình.

Ỗ Huyền, Diệu Dương và Thổ Hành Tôn thuộc nhóm khách tới sau cùng nên không còn chỗ, đành đứng vào một góc với những người chung số phận như mình. Hơn nữa Ỗ Huyền và Diệu Dương

cũng muốn như vậy để giấu tung tích, bèn chọn một góc khuất giữa sảnh ngoài và quảng trường, kéo Thổ Hành Tôn cùng tới đó.

Sau khi ba người tìm được chỗ đứng rồi, Diệu Dương ngạc nhiên nhìn rượu thịt bày trên các bàn, có chút không hiểu hỏi: “Quái lạ, sao lại có rượu thịt nhỉ? Chẳng lẽ linh thể cũng uống rượu ăn thịt được sao?” Ý Huyền đang nghĩ không ra việc này, thấy Diệu Dương hỏi đúng thắc mắc của mình, bèn nhìn Thổ Hành Tôn chờ giải đáp.

Thổ Hành Tôn ngó bọn họ như ngó hai quái vật, lắc đầu nói: “Các người quả nhiên ngu ngốc!” Hắn cười nhạt lộ vẻ khinh thường, rồi làm ra bộ cao thâm ho khan hai tiếng, thấp giọng giải thích: “Nhục thân và linh thể là âm và dương. Dương gian có Tứ tượng, Ngũ hành trói buộc thể chất nhục thân, Minh giới đương nhiên cũng có quy luật tương ứng để khống chế linh thể. Do đó sống hay chết chẳng có gì khác nhau, chẳng qua chỉ khác nhau về nơi chốn mà thôi. Những linh hồn tầm thường, vừa tới Minh giới liền bị Câu Hồn sứ giả dẫn đến Minh phủ để tiến vào luân hồi sau khi tẩy sạch mọi ký ức sẽ đầu thai vào thế giới loài người, cứ luân chuyển như vậy mãi mãi không ngừng. Chuyện đó đương nhiên rất đau khổ. Nhưng chúng ta thì không giống như vậy. Trong Tam giới Lục đạo đã không còn sinh tử, không còn cái gọi là luân hồi nữa. Trời Đất không quản bọn ta, bọn ta là mạnh nhất, cho nên trấn Luân Hồi đương nhiên cũng có rượu thịt của trấn Luân Hồi để mọi linh hồn, thể phách cùng hưởng thụ!”

Nói xong câu cuối, Thổ Hành Tôn nghi hoặc nhìn hai người hỏi: “Ngay cả đạo lý đơn giản này mà các người cũng không biết sao? Ta thật nghi ngờ, rốt cuộc là các người đến trấn Luân Hồi để làm gì đây?”

Hai huynh đệ nghe câu hỏi này, hốt hoảng giả vờ không nghe thấy, làm bộ hiếu kỳ nhìn đông ngó tây trong đám người ồn ào. Diêu Dương lại nhân cơ hội chỉ mấy cái ghế gần ghế chủ tọa, hỏi Thổ Hành Tôn: “Lão già ngồi cạnh con cá ngốc là ai vậy?”

Thổ Hành Tôn vốn đang định truy hỏi thêm, nhưng vừa nghe tới “con cá ngốc” thì không khỏi lộ vẻ hết sức đặc ý. Rõ ràng hẳn đang dương dương tự đắc về ba chữ mà hẳn nghĩ là mình sáng tạo ra đó, bèn vui vẻ đáp: “Lão già đó là Chúc Nhiêm, Tông chủ của họ Chúc Dung ở Nam Khôi, một tông trong Ma môn Ngũ tộc.”

“Tông chủ à?” Ý Huyền và Diêu Dương ngạc nhiên nhìn lão già ngồi ngay bên Thuận Vu Diễm với vẻ ngờ vực.

Thổ Hành Tôn nhận thấy vẻ kinh ngạc của hai người, bật cười nói: “Các người ngạc nhiên lắm à? Chắc các người đang nghĩ nếu Chúc Nhiêm đường đường là một trong năm đại Tông chủ của Ma môn thì tại sao phải ngồi ghế dưới con cá ngốc đó, phải không?”

Thấy hai huynh đệ hiếu kỳ gật gật, hẳn liền tiếp: “Thật ra chuyện này rất bình thường. Vì hiện giờ trong Ma môn Ngũ tộc chỉ có họ Cung Công ở Tây Si là lợi hại nhất, khí thế như mặt trời giữa Ngọ. Ngược lại họ Chúc Dung ở Nam Khôi thì sau hai cuộc đại chiến Thần Ma, mấy đời Tông chủ và những tinh anh bậc nhất của tông tộc bị tiêu diệt, cho nên nhân tài cạn dần, suy yếu không gượng dậy nổi, chỉ còn một mình Chúc Nhiêm vất vả chống đỡ đại cục...”

Nói tới đây, Thổ Hành Tôn bỗng ngừng lại, ngẩng nhìn lên đài cao ở sảnh ngoài. Ý Huyền và Diêu Dương đưa mắt nhìn theo, chỉ thấy không biết từ lúc nào trên thềm đã xuất hiện một thanh niên trẻ tuổi, y phục màu đen khỏe khoắn bó sát thân hình, tóc dài buộc lại,

đội mũ bạch ngọc, chiếc áo choàng đen khoác trễ trên vai không giấu được thể hình cường tráng hoàn mỹ. Trên gương mặt như tạc bằng cẩm thạch là cặp mắt thần bí sâu xa, tỏa ra ánh sáng ma quái kỳ dị đầy sức hút.

Thanh niên áo đen bước nhanh mấy bước lên đài, đến thẳng trước mặt Chúc Nhiễm cung kính cúi đầu hành lễ, nói: “Thiên Phóng xin chào Chúc tông chủ!” Sau đó lễ phép vòng tay làm lễ với Thuần Vu Diễm thay cho lời chào.

Chúc Nhiễm thản nhiên nhận một lễ đó, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị, nhìn thanh niên áo đen chằm chằm, cười nói: “Không cần đa lễ. Lão phu được biết mấy chục năm nay việc bên ngoài tông môn luôn do đệ đệ của ngươi là Hình Thiên Kháng bôn ba lo liệu, còn ngươi thì bế quan nghiên cứu tu luyện thánh điển bản tông. Hôm nay, nếu phụ thân ngươi cho phép ngươi đi, chắc đã có thành tựu, thật đáng vui mừng!”

Hình Thiên Phóng mỉm cười khiêm tốn, đáp: “Tông chủ khen nhầm rồi. Phụ thân và đệ đệ của cháu có chút việc vặt của tông môn nên bận bịu không tới được, vạn bất đắc dĩ mới phải sai cháu tới đây.”

Chúc Nhiễm thấy lời lễ và thái độ của thanh niên áo đen khiêm tốn mà đúng mực, không khỏi lộ vẻ tán thưởng nói: “Lúc nào ngươi tu luyện Thánh công đại thành, thay phụ thân ngươi quản lý tông môn thì ông ấy có thể yên tâm rồi.” Lão lại làm như vô tình liếc sang bên cạnh, nói tiếp: “Không như mấy tên phá gia chi tử, ỷ vào gia thế tông thân, cả ngày chỉ biết lê lửng, chơi bời nữ sắc!”

Thuần Vu Diễm ung dung phản đòn: “Hình Thiên huynh, người và ta đều đang trong giai đoạn đẹp nhất của cuộc đời, không như mấy lão già thân tàn ma dại sắp xuống lỗ, vì vậy phải tận hưởng lạc thú mới đúng. Đến đây, tiểu đệ tặng Dung Nô cho huynh nhé!” Nói xong, hắn đẩy một mỹ nữ trong lòng về phía Hình Thiên Phóng.

Hình Thiên Phóng tiện tay khẽ khua một vòng, đỡ thiếu nữ đang ngã nhào vào lòng mình đứng thẳng lại, rồi đẩy nàng ta về bên Thuần Vu Diễm. Vẻ mặt thản nhiên, y cười nói: “Đa tạ ý tốt của Thuần Vu huynh, nhưng vì điều này rất bất tiện cho việc tu luyện Thánh công nên mong Thuần Vu huynh thứ lỗi!” Hình Thiên Phong vòng tay đáp lễ, thản nhiên ngồi xuống ghế dưới Chúc Nhiêm.

Thuần Vu Diễm thấy cương nhu đều không ăn thua, cũng chẳng thèm để ý đến y nữa, lại uống rượu đùa cợt với mỹ nữ trong lòng. Chúc Nhiêm cùng Hình Thiên Phóng nâng chén khách sáo một hồi rồi tự uống, ung dung coi khách khứa bên dưới như không có, quả nhiên đều toát lên phong thái duy ngã độc tôn của tông phái Ma môn.

Trên quảng trường, Thổ Hành Tôn không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để phô trương kiến thức của mình, bèn liếc Diệu Dương và Ý Huyền, đặc ý hỏi: “Các người có biết tên to xác đó là ai không?”

Hai huynh đệ đương nhiên không biết. Tuy rằng dựa vào họ tên có thể lần ra chút manh mối, nhưng hai người sợ đoán sai sẽ bị Thổ Hành Tôn miệt thị nên chỉ lắc đầu.

Thổ Hành Tôn cười gian xảo nói: “Hắn là Hình Thiên Phong, con trưởng của Hình Thiên Diệt - Tông chủ họ Hình Thiên, một trong Ma

môn Ngũ tộc ở Bắc Di - cũng là người có khả năng kế thừa chức Tông chủ của cha mình nhất.”

“Có khả năng nhất ư?” Ý Huyền tò mò hỏi, “Nếu đã là con trưởng của Tông chủ, hơn nữa, theo như lão Chúc Nhiêm kia nói thì hình như Thánh công gì đó của hắn rất lợi hại, chẳng lẽ còn có người cướp chức Tông chủ của hắn được sao?”

Diệu Dương lơ mơ đoán ra, nói: “Chẳng lẽ là đệ đệ hắn...”

“Thông minh!” Thổ Hành Tôn cắt ngang, nói: “Thật ra từ lâu Ma tông đã đồn ầm lên chuyện huynh đệ Hình Thiên Phóng bất hòa, chỉ là không có chứng cứ thôi. Nhưng tục ngữ đã nói rồi, không có lửa làm sao có khói! Lời đồn đó ít nhiều cũng cho thấy gia tộc họ Hình Thiên ở Bắc Di quả không được thái bình cho lắm!”

Nghe những bí mật này, Diệu Dương bất giác nảy sinh hứng thú, có chút không hiểu hỏi: “Chẳng lẽ họ Hình Thiên cũng suy tàn như họ Chúc Dung sao?”

“Nói đùa! Cho dù là lạc đà gầy vẫn to xác hơn ngựa!” Thổ Hành Tôn mỉm cười tiếp: “Từ hàng ngàn năm trước, sau khi Ma đế Hình Thiên phi thăng thì các tộc nhân trong họ này luôn giữ kín hành tung, rất ít khi xuất hiện, thực lực cũng theo đó mà được che giấu. Thậm chí hơn một ngàn năm trước, trong cuộc đại chiến Thần Ma do họ Cửu Ly ở Đông Thánh khơi mào, họ cũng không ra mặt tham gia. Thế nên tuy trầm lắng đã hàng nghìn năm nay nhưng các tộc khác của Ma tông cũng chẳng dám coi thường thực lực của họ.”

Hai huynh đệ nghe hắn nhắc đến họ Cửu Ly ở Đông Thánh, trong lòng bỗng chấn động, đồng thanh hỏi: “Vậy họ Cửu Ly ở Đông Thánh thì sao?”

Thổ Hành Tôn biến sắc, vẻ mặt quái dị, giận dữ trừng mắt nhìn hai huynh đệ một hồi mới nói: “Hỏi nhiều thế làm gì? Ta khuyên các ngươi, nếu muốn tránh họa vào thân thì bớt quản chuyện người ta đi!”

Ỗ Huyền và Diệu Dương vốn định tìm hiểu sơ sơ thêm một chút về dòng tộc mà Xi Bá trực thuộc phòng lúc cần thiết. Nào ngờ Thổ Hành Tôn mừng giận thất thường, rõ ràng vừa mới khoa chân múa tay huênh hoang ra vẻ gì cũng biết, nháy mắt đã trở mặt cảnh cáo đừng quản chuyện không đâu... khiến hai huynh đệ không sao hiểu được ý đồ của hắn. Lại vì đang có việc nhờ hắn nên bọn họ cũng không tiện trách cứ, chỉ đành ngó nhau cười nhả nhỏ, thôi không hỏi nữa.

Diệu Dương thấy thế, muốn hắn nói thêm một chút về chuyện Tam giới Lục đạo, bèn lảng chuyện, hỏi: “Lão Thổ, chẳng lẽ trong Tam giới Lục đạo, ngoài Ma môn Ngũ tộc đó không còn cao thủ nào nữa sao?”

Nét mặt Thổ Hành Tôn lúc này mới hòa hoãn một chút, đáp: “Hừ, các ngươi thật là ếch ngồi đáy giếng! Tam giới Lục đạo, Pháp Đạo tứ tông, hai tông Thần Huyền cao thủ như mây không cần nói nữa, nhưng trong Ma tông, ngoài năm tộc ra vẫn còn Tà thần U Huyền và Long thần Ứng Long hành tung bất định. Hai tộc này không những thân phận đặc biệt mà còn nghe nói lòng dạ độc ác, công lực thâm hậu khôn lường, chẳng những bọn Yêu, Ma rất cố kị, mà đến hai tông Thần, Huyền cũng phải nhin ba phần!”

Thổ Hành Tôn ngừng một chút, thấy hai huynh đệ chăm chú lắng nghe thì đắc ý lắm, nói tiếp: “Chưa kể Yêu tông tuy xếp dưới

Ma tông, nhưng có không ít cao thủ độc lập với bốn tông phái, không nghe mệnh lệnh của bất kỳ ai. Chẳng hạn như Yêu sư Nguyễn Trung Tà mị thuật và võ đạo lừng danh Tam giới; hay như Lê Sát, kẻ tự xưng là Vạn Yêu Chi Quân*, hay như kẻ được gọi là Yêu tôn: Tuyệt Xích Cực...”

Diệu Dương và Ypsilon thấy Thổ Hành Tôn nói tới nhiều dị nhân Tam giới như vậy thì rất thích thú, bỗng nghe một tràng tiếng kèn hiệu vang trời, rồi tiếng chiêng trống và tiếng nhạc âm ỉ nổi lên.

Nhất thời, không khí nhiệt náo trên quảng trường lập tức lắng xuống. Ai nấy đều nhìn về phía lối từ sảnh trong đi tới ghế chủ tọa. Hai huynh đệ và Thổ Hành Tôn cũng không ngoại lệ, đều biết nhân vật chính yếu trong buổi tiệc này, cũng là chủ nhân của Tiểu Trúc Kỳ Hồ đã biệt vô âm tín hơn trăm năm nay sắp xuất hiện, nên không nói chuyện nữa, cùng nhìn về phía đài cao.

Quả nhiên, tiếng nhạc vừa ngừng đã thấy một lão già mặc áo đen che mặt, thân hình bệ vệ, tướng đi như rồng như hổ, có thị vệ tiền hộ hậu ủng từ bên trong ra đến ghế chủ tọa ở sảnh ngoài. Đám thị vệ sau lưng lão nhanh chóng đi xuống mấy hàng ghế bên dưới, kiêu ngạo đứng dàn hàng ngang phía sau chỗ ngồi của những khách quý.

Phía sau chiếc mặt nạ hung ác sặc sỡ, cặp mắt bùng bùng những tia âm tà của lão già áo đen quét quanh một vòng, rồi hướng về phía các đại biểu của Ma tông ngồi hàng trên chào hỏi, cất giọng khàn đục nói lớn: “Bản nhân là Ngột Quan Luyến, hoan nghênh các vị đã nể mặt tới Kỳ Hồ Tiểu Trúc!”

Thấy lão già áo đen che mặt, Thổ Hành Tôn bỗng trở nên hưng phấn lạ thường, thấp giọng kêu một cách quái dị: “Hà! Lão già Ngột Quan Luyến rốt cuộc cũng đã tới!”

Ỗ Huyền và Diệu Dương bị một câu mang theo năng lượng kỳ dị vừa rồi của lão già đó làm chấn động, Nguyên năng trong cơ thể bị kích thích, hơi giật mình. Cả hai bỗng nảy sinh cảm giác quen thuộc đối với vị chủ nhân Tiểu Trúc Kỳ Hồ này, không hiểu là vì sao nên đều có chút sửng sốt.

Ỗ Huyền không nhịn được, nhìn Thổ Hành Tôn hỏi: “Lão Thổ có biết rõ tình hình của Tiểu Trúc Kỳ Hồ không?”

“Hừ! Nghĩ xem trong thiên hạ này có chuyện gì mà Thổ Hành Tôn ta không biết chứ?” Thổ Hành Tôn liếc Ỗ Huyền, trầm ngâm nói tiếp: “Tam giới từ khi có trấn Luân Hồi là đã có Tiểu Trúc Kỳ Hồ này. Nghe nói người sáng lập ra nó cũng là một trong những người sáng lập ra trấn Luân Hồi, thế nên từ trước tới nay, Tiểu Trúc Kỳ Hồ luôn có địa vị không tầm thường trong Tam giới. Có điều một ngàn năm trước, sau cuộc đại chiến Thần Ma năm trăm năm, Tiểu Trúc Kỳ Hồ không hiểu tại sao bỗng mai danh ẩn tích, từ đó không hỏi đến thế sự! Mấy ngày trước, Ngột Quan Luyến đột nhiên xuất hiện ở trấn Luân Hồi, truyền ra tin tức mua bán này. Ài, còn những chuyện khác ư... nếu không có giao dịch rõ ràng thì nửa câu ta cũng không nói đâu!”

Ỗ Huyền và Diệu Dương đứng bên hận đến nghiến răng nghiến lợi. Mỗi khi sắp đến chi tiết quan trọng, tên vô lại Thổ Hành Tôn này lại châm chọc khiến cho bọn y nhiều lần căng thẳng vô ích, nhưng lần nào cũng chẳng làm gì được hắn.

Lúc này, Ngột Quan Luyến đã tới cạnh bậc thềm bên dưới ghế ngồi. Lão chấp tay đứng ngạo nghễ, ra vẻ phong thái tôn chủ coi thường hết thấy quần hùng nói: “Mấy ngày trước, bản nhân phát thiệp rộng rãi mời anh kiệt tám phương tề tựu về đây, quả thật là có một tin tức rất quan trọng muốn giao dịch với các vị!”

Lão vừa dứt lời, bên dưới đài lập tức bàn tán huyên náo ầm ĩ. Mọi người tuy đều biết dụng ý của Tiểu Trúc Kỳ Hồ khi được mời tới đây, nhưng vẫn không nhịn được thi nhau đoán xem đó là tin tức gì mà liên quan tới sinh tử tồn vong của tông đạo Ma môn, làm cho thiên địa Tam giới vốn yên ả trăm ngàn năm nay lại sôi sùng sục lên như vậy.

Ngột Quan Luyến hài lòng nhìn phản ứng của mọi khách khứa trong quảng trường, nói tiếp: “Tin tức quan trọng này là do một vị huynh đệ đồng môn của ta mười ngày trước sơ ý lộ ra. Do việc này liên quan rất lớn nên không thể không mời đại biểu của Thánh môn Ngũ tộc cùng các vị hào kiệt đây tới làm chứng, để đảm bảo chắc chắn Tiểu Trúc Kỳ Hồ của ta không bị liên lụy. Hơn nữa, vì trấn Luân Hồi trăm ngàn năm nay đã có quy ước nên bản nhân đành phải đưa ra một số điều kiện trao đổi, chỉ là mang tính tượng trưng thôi!”

Đúng lúc đó, từ phía cổng trang viện nổi lên một giọng thiếu nữ hết sức ngọt ngào, dễ nghe, có kèm chút giận hờn khiến người nghe tiêu hồn lạc phách từ xa truyền tới: “Ngột Quan đại thúc sao lại nhất bên trọng, nhất bên khinh như thế. Chẳng lẽ không đợi được nữa sao?”

Giọng nói này tuy ngọt ngào nhỏ nhẹ nhàng truyền vào tai mỗi người ở đây rất rõ ràng, càng khiến người ta phát sinh một ảo giác

quái dị, như thể thiếu nữ đó đang đứng cạnh mình. Ai nấy bất giác cùng nhìn ra phía cổng trang viện.

Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, một nam một nữ từ trên không trung phi thân xuống, trong bóng đêm xẹt ngang hai vệt sáng một tím một vàng. Hai người vững vàng đáp xuống quảng trường rồi nhanh nhẹn bước về phía đám đông.

Chỉ thấy thiếu nữ toàn thân vận y phục màu tím bó sát làm nổi bật thân hình thon thả cùng những đường cong mềm mại chết người. Chiếc thắt lưng bằng lĩnh trắng quấn nhẹ quanh eo rất có linh tính. Cánh tay phải để trần trắng như ngó sen đeo một chuỗi vòng phát ra ánh sáng màu đỏ kỳ dị, mỗi bước đi của nàng ta làm cho những chiếc vòng đó va vào nhau kêu leng keng trong trẻo. Đôi chân nhỏ nhắn trắng như tuyết lộ ra dưới ống quần. Trông nàng ta quả thật như một tiên nữ trên thiên đình lạc bước xuống trần gian.

Cùng đi với nàng ta là một thanh niên trẻ tuổi thân hình vạm vỡ, mày kiếm mắt sáng như sao, khí thế hiên ngang, bước đi vững vàng. Thêm vào đó, toàn thân hắn khoác chiến giáp vảy rồng vàng rực rất nổi bật. Mỗi một cái giơ tay nhắc chân của hắn đều ẩn hiện khí thế bá vương hết sức tự nhiên. Hơn nữa lại có người đẹp bên cạnh nên càng lộ ra phong thái bất phàm.

Hai người vừa xuất hiện liền khiến mọi nam thanh nữ tú trong ngoài quảng trường nếu không ngưỡng mộ thì cũng sinh lòng đố kỵ.

Ỗ Huyền và Diệu Dương kinh ngạc nhìn nhau, nháy mắt đã lẫn vào đám đông, thậm chí kêu nguy hiểm quá. Thì ra thanh niên trẻ tuổi kia chính là đệ tử được Thái sư Văn Trọng gọi là Tiễn nhi ngày đó. Thử hỏi làm sao họ không kinh hãi chứ?

Đôi mắt bé tí hình tam giác của Thổ Hành Tôn gần như híp lại, chỉ hở ra một chút, lóe lên tia sáng chưa từng có. Hần lấm bầm như kẻ mất hết hồn vía: “Chẳng lẽ đây chính là Phong ma nữ Sước Sước, một trong Phong thị Song Kiều của họ Phòng Phong sao? Quả nhiên đúng như lời đồn, khiến người ta không kim lòng được. Ài... nếu như có thể cùng nàng vui một giấc đêm xuân thì dù đời này không được chạm đến nữ nhân khác ta cũng cam lòng!”

Lúc này, một nam một nữ đó chậm bước, lững thững đi tới mấy hàng ghế khách mời. Bọn họ chốc chốc lại thì thầm vào tai nhau, thái độ cực kỳ ám muội khiến nét mặt Thuần Vu Diễm rất khó coi, đẩy hai thiếu nữ trong lòng ra, lộ rõ vẻ đố kỵ.

Khi hai người tới trước chỗ ngồi, Phong ma nữ Sước Sước đột nhiên dừng bước, như cố ý ngoảnh mặt tươi cười, sóng mắt như nước hồ thu lướt qua thân hình người thanh niên, chiếu về phía Ý Huyền và Diệu Dương đang lẫn trong đám đông. Đôi mắt đẹp chột lóe lên ánh sáng kỳ dị rồi vụt tắt.

Diệu Dương không hề có chút cảm giác, chỉ cúi đầu mong sao đừng bị đồ đệ của Văn Trọng phát hiện. Ý Huyền tuy cũng cúi gằm mặt chẳng dám nhìn lên nhưng vẫn cảm ứng được ánh mắt nóng bỏng như trói chặt mình. Trong lòng y bất giác bùng lên cảm giác phức tạp pha trộn của vui mừng, bi thương, chua xót và hưng phấn.

“Hà hà...” Ngột Quan Luyến bỗng cười lớn một tràng, lập tức mọi ánh mắt đều tập trung vào lão. Lão nói: “Dương công tử và cô nương đây đã tới muộn, còn trách lão phu tiếp đón không chu đáo ư, thật đáng phạt!”

Thanh niên trẻ tuổi nghe vậy liền ra vẻ nghiêm túc nói: “Được! Dương Tiễn nhận phạt. Chi bằng phạt Dương Tiễn thay mặt Ngột quan đại thúc chiêu đãi tiểu thư xinh đẹp này đi.” Hắn nhân dịp tỏ vẻ rất ân cần, lập tức khách khứa hiếu kỳ đang ngồi bật cười từng tràng khen hay.

Thiếu nữ cười duyên, tiếp lời: “Nếu đã làm ảnh hưởng đến thể diện Ngột Quan đại thúc thì tiểu nữ chỉ còn cách chịu phạt. Đại thúc cứ phạt tiểu nữ nhận sự chiêu đãi của Dương công tử tại chỗ ngồi là được rồi!”

Câu trả lời quá hay khiến trong quảng trường dậy lên từng tràng tiếng cười như sấm cùng tiếng khen. Thuần Vu Diễm cũng theo người ta cười lớn, nhưng vẻ hần học trong mắt càng dữ dội. Ngay đến Hình Thiên Phóng từ đầu đến cuối tiêu sái ngang tàng là vậy mà thấy bọn Dương Tiễn hai người một xướng một họa lộ liễu thế cũng bật cười mất cả tự nhiên.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Dương Tiễn cùng thiếu nữ tự bước vào chỗ. Hai người khách sáo đưa đẩy nhường nhau ngồi ghế đầu, rốt cuộc Dương Tiễn vì là đại diện của họ Cửu Ly ở Đông Thánh nên ngồi ở ghế hàng đầu bên phải, Sước Sước là đại diện của họ Phòng Phong nên ngồi ở ghế sau. Ngột Quan Luyến vừa ngồi xuống lại ghế chủ tọa, Thuần Vu Diễm liền mặt dày từ ghế hàng đầu bên trái nhảy ngay xuống ghế dưới, cười toe toét ngồi xuống, chẳng thèm để ý tới ánh mắt khinh thường của quan khách, làm mặt dày hết sức niềm nở ân cần với thiếu nữ.

Chúc Nhiêm khinh khỉnh nhổ “phì” một cái, quay sang phía chủ tọa nói: “Mời Ngột Quan huynh đi vào chủ đề chính thôi!” Lời này

vừa nói ra, toàn bộ Tiểu Trúc Kỳ Hồ lập tức tĩnh lặng trở lại, ai nấy đều chăm chú nhìn về phía Ngột Quan Luyến đang ngồi trên ghế chủ tọa.

Ngột Quan Luyến tay nâng chén, hướng về phía những nhân vật đại diện của Ma môn làm động tác mời rượu, sau đó uống một hơi cạn chén, hỏi: “Các vị có biết năm xưa, Ma đế Hình Thiên khi phi thăng đã lưu lại một thánh vật chứa sức mạnh Vô cực của thiên địa không?”

Ngột Quan Luyến vừa dứt lời, tiếng ồn ào trong quảng trường lại nổi lên. Những người ở khu vực khách mời cũng lộ vẻ kinh hãi. Đến cả Thuần Vu Diễm đang mê đắm dung nhan kia cũng lập tức biến sắc.

Ỗ Huyền và Diệu Dương không khỏi chấn động, lờ mờ cảm thấy hình như sự tình có liên quan đến mình. Hai người đang chờ nghe tiếp thì Thổ Hành Tôn bên cạnh bỗng giật giật chéo áo họ, ra hiệu đi mau, rồi dẫn đầu bước ra khỏi đám đông. Hai huynh đệ chẳng hiểu ra làm sao, nhưng khổ nỗi không quen thuộc thổ địa, hơn nữa có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào nên rất cần Thổ Hành Tôn giúp đỡ. Vì vậy chỉ còn cách theo hẩn rời khỏi đây thôi.

Ngột Quan Luyến đưa ra điểm mấu chốt rất khéo, không ai thấy bất cứ một sắc thái tình cảm nào trong cặp mắt ẩn dưới chiếc mặt nạ sặc sỡ. Lão nói: “Chắc các vị quý khách của thánh môn đang có mặt đây đã hiểu rõ. Không sai, thánh vật đó chính là Quy Nguyên thánh bích trong truyền thuyết! Bí mật mà lão phu sắp sửa công bố lần này chính là địa điểm cất giấu hiện giờ của Quy Nguyên thánh bích!”

Lời của lão như một hòn đá ném xuống nước làm sóng nổi lên ào ạt, lập tức bùng nổ những trận ồn ào huyên náo. Diêu Dương cùng Ý Huyền chấn động tâm thần, việc này quả nhiên liên quan đến huynh đệ bọn họ. Chợt nghĩ tới bộ dạng hận không thể ăn tươi nuốt sống mình của Đát Kỷ cùng Văn Trọng, hai huynh đệ liền sợ đến vỡ mật. Giờ còn chưa chạy thì đợi lúc nào? Bọn họ sao dám chậm trễ, vội vội vàng vàng theo Thổ Hành Tôn lén khỏi đám đông.

Ba người bọn họ bỏ đi tuy có vẻ chẳng ai chú ý, nhưng Ý Huyền và Diêu Dương vẫn phát sinh một cảm ứng quái lạ, tựa hồ từ chỗ mấy bàn tiệc ở sảnh ngoài có một cặp mắt xuyên qua đám đông dày đặc đang dõi theo mình.

Ba người rời khỏi quảng trường. Thổ Hành Tôn dẫn Ý Huyền và Diêu Dương men theo bức tường cao bao quanh trang viên, đi về phía vườn sau, vừa đi vừa nhìn ngang ngó dọc. Tìm thấy cửa ngách của vườn, Thổ Hành Tôn mừng như phát điện, mười ngón tay khê múa may, khóa cổng theo đó bật mở, rồi hần dẫn đầu bước vào trang viên.

Diêu Dương như bù nhìn dựa cột chẳng hiểu ra sao, không nhịn được hỏi: “Lão Thổ, chúng ta đi đâu thế này?”

“Đương nhiên là đến chỗ tốt lành!” Thổ Hành Tôn lắc lư cái đầu to đùng ra vẻ thần bí, nói: “Người không tin thì đợi lát nữa sẽ biết ngay!”

Hai huynh đệ ngấm ngấm cảm thấy có gì đó không ổn nhưng không lý giải được, chỉ đành theo hần tiến vào. Đưa mắt nhìn quanh, dưới ánh trăng tĩnh mịch, chỉ thấy trong trang viên rộng rãi có giả sơn, hồ nước, chái hiên cùng những dãy hành lang quanh co, chỗ

nào cũng được bố trí rất thanh nhã thoát tục. Chỉ nhìn sơ qua cũng thấy nhân tạo và tự nhiên đã dung hòa làm một vô cùng tinh xảo, không chút tì vết, thậm chí những kỳ hoa dị thảo bày ở mỗi góc cũng được nghiên cứu rất kỹ càng. Từ đó có thể thấy đẳng cấp thưởng thức của chủ nhân quả không giống người thường.

Có lẽ vì tiền sảnh đang bày đại tiệc nên trên đường đi ba người không gặp một tên gia đình, nô bộc nào. Dù vậy, Thổ Hành Tôn vẫn lựa những lối mòn nhỏ yên tĩnh mà đi, nhìn ngang ngó dọc lộ vẻ gấp gáp. Có điều Ỗ Huyền và Diệu Dương sớm đã bị cảnh trí đẹp mắt hút hồn nên không hề để ý tới những hành động của hắn.

Vòng qua mấy khúc hành lang, một tòa lầu các bằng gỗ lim được xây trên núi đá lớn đập vào mắt bọn họ. Thổ Hành Tôn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, liếc trộm Diệu Dương, Ỗ Huyền, khoe miệng nở nụ cười độc ác khó thấy, rồi lủi ngay vào trong căn gác.

Dương Huyền hai người ngậy ra. Từ lúc bước vào vườn tới giờ, hai người hoàn toàn không hiểu Thổ Hành Tôn có ý đồ gì. Giờ thấy hắn lén vào căn gác gỗ, bọn họ dù sao cũng xuất thân từ tiểu lưu manh nên không khỏi có chút lo lắng.

Ỗ Huyền nhíu mày nói: “Lão Thổ, chỗ này sợ là nơi riêng tư của người ta, nếu chúng ta tùy tiện xông vào, lỡ bị người ta hiểu nhầm thì không biết giải thích thế nào! Ta thấy hay là thôi.”

Thổ Hành Tôn hơi giật mình, vội quay xuống kéo hai huynh đệ sang một bên, nói: “Sợ quái gì? Ta nói cho các người biết thật ra Ngột Quan Luyến của Tiểu Trúc Kỳ Hồ này vẫn thường qua lại làm ăn với ta. Hôm nay ta muốn theo lão đến chỗ bí mật để làm một cuộc giao dịch nên mới dẫn các người tới đây học hỏi!”

“Qua lại làm ăn ư?” Ý Huyền do dự hỏi, “Vừa rồi chẳng phải người nói Tiểu Trúc Kỳ Hồ đã mai danh ẩn tích gần năm trăm năm rồi, vậy lão Ngột Quan Luyến sao có thể lại làm ăn gì với người được?”

Thổ Hành Tôn nhất thời tắc họng, ú ớ một hồi mới làm mặt giận, quát: “Ta nói Tiểu Trúc Kỳ Hồ mai danh ẩn tích mấy trăm năm, nhưng không có nghĩa là Ngột Quan Luyến cũng bế quan chú. Đồ ngốc!” Nói xong, Thổ Hành Tôn bước nhanh lên gác, văng xuống một câu: “Lên hay không tùy các người thôi. Nhưng nếu có ai trông thấy các người lại tưởng trộm cắp gì đó thì ta sẽ không nói giúp cho đâu!”

Chiêu này quả nhiên có công hiệu. Ý Huyền và Diệu Dương không nắm được chủ ý của Thổ Hành Tôn, nhưng dầu có hiểu rõ lợi hại thì so với việc xuống gác, đợi người ta đến bắt chi bằng theo hẩn cho rồi. Dù lời hẩn nói có chút khó tin nhưng vẫn còn một nửa cơ hội. Cũng may hai huynh đệ tự thấy gần đây vận số mình không kém lắm, bèn quả quyết theo hẩn lên gác.

Thổ Hành Tôn lên gác rồi liền lướt tới trước chái hiên lớn nhất, miệng lẩm bẩm thành tiếng, thò tay ra vỗ vỗ mấy lần đã mở được cửa phòng. Sau đó hẩn đứng ngoài cửa, ra hiệu cho Diệu Dương và Ý Huyền bước vào.

Diệu Dương liếc Thổ Hành Tôn, thấy mặt hẩn đỏ bừng, tư thế động tác có vẻ hơi gượng gượng. Y vội dừng bước, hỏi: “Lão Thổ, người sao vậy?”

Thổ Hành Tôn cố lắc lắc đầu, ngẩng khuôn mặt dường như vì gắng sức quá mà đỏ bừng lên, hai mắt trợn tròn, gắt: “Làm nhắm gì

nhiều thế, bảo các người vào thì cứ vào đi, nhanh lên.”

Ỗ Huyền và Diệu Dương thấy nét mặt hẩn kỳ quái như vậy, biết có chuyện rồi, nhưng không phát giác được gì đành y lời bước vào trong. Dưới ánh đèn ngọc treo tường rọi xuống, hai người nhận thấy đây là một gian thư phòng. Khắp phòng bày những cuốn thẻ tre cũ kỹ nhưng bụi bám rất ít, rõ ràng được chủ nhân hết sức trân trọng, thường ngày vẫn quét dọn lau chùi.

Hai huynh đệ đang nhìn ngó với vẻ cảm khái, bỗng nhiên một tiếng “kẹt” vang lên bên tai, cửa phòng đột ngột khóa chặt. Ỗ Huyền cùng Diệu Dương thất kinh, vội vàng lao ra, nhưng chưa kịp đập cửa cầu cứu thì một luồng sức mạnh khổng lồ đã phóng tới đẩy bọn y bắn trở lại, ngã lăn cù trên đất.

Linh thể bị luồng sức mạnh kia làm chấn động, kích hoạt Nguyên năng khiến đầu óc của hai người trở nên trống rỗng. Lúc này, hai người đã hoàn toàn cảm ứng được sức mạnh của tầng kết giới kiểu mái vòm bố trí trong phòng, giật mình kinh hãi. Diệu Dương lập tức nhớ tới Thổ Hành Tôn đang ở ngoài cửa, hét tướng lên: “Lão Thổ, người ở bên ngoài sao? Hiện giờ bọn ta bị vây khốn không thoát ra được. Hình như nơi này có một luồng lực mạnh ngăn không cho bọn ta ra...”

Một tràng cười gian xảo từ ngoài cửa truyền vào. Giọng nói dương dương đắc ý của Thổ Hành Tôn vọng tới: “Đương nhiên ta biết, hơn nữa còn rất quen thuộc với sức mạnh của tầng kết giới đang vây khốn các người!”

Ỗ Huyền lập tức nhớ tới nét mặt quái dị của Thổ Hành Tôn trước cửa lúc nãy, hóa ra đó là lúc hẩn cất lực thi triển công pháp phá kết

giới. Y không khỏi giật mình tỉnh ngộ, nói: “Thì ra người chủ tâm hãm hại bọn ta!” Diệu Dương cũng nghĩ tới nhân quả việc này, liền giận giữ mắng: “Đồ bí lùn chết giẫm, chúng ta không quen không biết, vì sao lại hãm hại bọn ta chứ?”

Thổ Hành Tôn không đáp tiếng nào, chỉ “suyt” một cái ra hiệu cho hai người im lặng. Hai huynh đệ không biết ý tứ hẳn ra sao, chỉ đành làm theo ám hiệu đó. Chẳng ngờ hẳn bỗng nhiên gào lên: “Bắt trộm! Bắt trộm!” Sau đó, bên ngoài lại trở về yên tĩnh như trước.

Ỗ Huyền cùng Diệu Dương thấy tình thế nguy to, trong lòng lửa hận bùng bùng, có điều cách một tầng kết giới chặn cửa, muốn tìm Thổ Hành Tôn trút giận thật khó như lên trời. Tệ hơn, bọn họ lúc này chẳng còn thời gian so đo nữa vì ngoài kia người ta đã rầm rập chạy tới.

Hai người kinh hãi thất sắc nhìn bốn phía, cùng lúc nhớ lại cảnh ngộ bi thảm trong hoàng cung triều Thương, không khỏi nhìn nhau cười nhả nhó. Chẳng ngờ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà bọn họ bị người ta hãm hại liền hai lần, lần sau còn nguy hiểm hơn lần trước. Trong lòng hai người không ngừng suy nghĩ nếu như linh thể cũng chết đi thì cuối cùng bọn họ sẽ tới nơi nào?

Cuối cùng, ánh mắt hai huynh đệ cùng lúc hướng về ô cửa sổ phía Nam đang mở. Qua ô cửa này có thể thấy được giả sơn bốn phía cùng một cái hồ nhỏ bao quanh. Mặt hồ xanh thẳm tĩnh lặng không gợn sóng, phản chiếu bóng trăng lung linh đẹp đẽ.

Ỗ Huyền bước nhanh tới cửa sổ, chầm chậm thò tay ra ngoài, quả nhiên vừa tới gần liền cảm thấy ngón tay chạm vào một sức

mạnh vô hình lững lờ. Sức mạnh đó xẹt qua bàn tay, khiến y đau buốt như bị kim châm.

Diệu Dương hoảng hốt hỏi: “Tiểu Ý, thế nào?”

Ý Huyền ra dấu im lặng, nhè nhẹ giơ tay cọ xát liên tục với tầng kết giới đó. Chẳng biết có phải vì năng lượng của kết giới kích thích hay không mà Nguyên năng Ma bích trong người y tự động xuất hiện, từ từ tập trung vào mấy đầu ngón tay. Hai luồng năng lượng gặp nhau, Nguyên năng tự khắp bàn tay, chế ngự sức mạnh của kết giới, hơn nữa còn không ngừng luân chuyển, dần dần khiến cảm giác đau buốt trở thành cọ xát nhẹ nhàng dễ chịu.

Được Nguyên năng bảo vệ, bàn tay y thừa cơ xuyên qua kết giới, thò ra khỏi ô cửa.

Nổi hưng phấn trong lòng Ý Huyền như thế nào không cần nghĩ cũng biết. Y chưa bao giờ cảm giác được sự biến hóa pháp năng từng chút một như lúc này. Hơn nữa, uy lực mạnh mẽ của Nguyên năng do Quy Nguyên bích trong cơ thể xuất hiện khiến y thực sự cảm nhận được bản thân mình là một kẻ có thực lực.

Diệu Dương tiến sát lại gần bạn mình, vừa vặn nhìn thấy màn kịch đó. Y cao hứng đến suýt nữa thì nhảy dựng lên, túm chặt lấy đầu vai Ý Huyền, phấn khích hô: “Ồ, Tiểu Ý, người học được Huyền Pháp phá kết giới từ lúc nào thế? Quả nhiên rất lợi hại!”

Ý Huyền cố nén nỗi hoan hỷ, nói: “Ta nhớ quyển thượng Huyền Pháp yếu quyết từng nói ‘kết giới’ chính là một phương pháp cấm chế cơ bản, nguyên lý giống như đóng cửa khóa lại, thông qua Nguyên năng của bản thân hoặc mượn dị năng của bảo vật bày

thành trận pháp Ngũ hành phong bế, đem vật cần chốt khóa chặt ở bên trong.”

Diệu Dương gật đầu đáp: “Cái đó thì ta nhớ. Khúc sau còn nói cái gì mà nếu so sánh với phép phong ấn cao siêu hơn nhiều thì cách phá giải kết giới rất dễ, chỉ cần nắm được nguyên lý Ngũ hành xung khắc hoặc thi triển Huyền Pháp cao hơn sức mạnh kết giới của đối phương thì kết giới đó không đánh cũng tự phá. Nhưng vừa rồi rốt cuộc người đã làm gì?”

“Ta cũng không biết!” Ý Huyền lắc lắc đầu, nói: “Chỉ là ta vừa nhớ lại đoạn văn đó, hơn nữa muốn cảm nhận sức mạnh của kết giới mà chúng ta chưa hề biết nên mới mạo hiểm thử xem, chẳng ngờ lại phát động Nguyên năng trong người, âm dương sai trật thế nào lại giải khai được cấm chế của kết giới.”

Diệu Dương hưng phấn bật cười, nói: “Đã bảo là vận khí của bọn ta càng ngày càng lên mà!”

Lúc này, tiếng bước chân rầm rập đã đến bên ngoài. Đột nhiên một tiếng thú gầm dữ dội vang lên, tiếng y phục xé gió phần phật lao tới, bên ngoài lập tức im phăng phắc. Giọng nói của Ngột Quan Luyến truyền vào: “Tại hạ Ngột Quan Luyến không biết là bằng hữu nào đang đem lại lễ vào Tiểu Trúc Kỳ Hồ, mời ra gặp mặt!”

Diệu Dương và Ý Huyền vừa nghe giọng của Ngột Quan Luyến, chút nữa thì sợ đến hồn phi phách tán. Nghĩ mà xem, nếu như bị Ngột Quan Luyến bắt được, phát hiện thấy trong người bọn y có chứa Nguyên năng của Quy Nguyên bích, chưa biết chừng lại mở một đại hội giao dịch gì đó, cùng với người của Ma môn Ngũ tộc luộc hai huynh đệ họ lên mà chia nhau xơi sạch.

Tình thế không cho phép họ nghĩ nhiều nữa. Hai huynh đệ nhìn nhau, sự phối hợp ăn ý hình thành từ thuở bé khiến họ tự động nắm chặt tay nhau, lùi mấy bước rồi nghiêng răng, đồng loạt phi về ô cửa sổ.

Hai người đặt cược hết vào ván này. Chỉ thấy đỉnh đầu tê rần, đầu tiếp xúc với kết giới trước tiên. Lực xung kích mạnh mẽ khiến cho sức mạnh của kết giới tạo ra phản lực khổng lồ, như một luồng đại lực uy mãnh vô song, toàn bộ đập ngược vào đỉnh đầu khiến họ suýt hôn mê.

Phản lực này mạnh đến mức linh thể bọn họ đột ngột dừng lại, nhưng Nguyên năng cứu mạng cuối cùng đã xuất hiện rất đúng lúc.

Dường như Nguyên năng thuận theo sự kích thích của kết giới, tập trung vào đỉnh đầu hai huynh đệ, nhẹ nhàng phủ một tầng, không chỉ hóa giải hết nỗi đau đớn do kết giới phản chấn gây ra mà sức mạnh kỳ dị của nó còn lập tức phá vỡ cấm chế kết giới. Cuối cùng hai huynh đệ cũng như tầm phá kén chui ra, bay thẳng về phía hồ nước nhỏ phía Nam.

Chỉ nghe hai tiếng “ùm ùm”, hai huynh đệ rơi tùm vào hồ nước nhỏ. Trong đêm tĩnh mịch, tiếng động lớn ấy khiến cho toàn bộ đệ tử Kỳ Hồ phải ngó sang. Thấy hai người chìm xuống, bọn chúng liền hô lớn: “Lũ trộm xuống nước rồi!”

Trong chốc lát, toàn bộ người của trang viên đã vây tầng tầng lớp lớp quanh hồ, dáo dác tìm kẻ mà chúng gọi là trộm đó.

Ngột Quan Luyến rẽ đám đông bước ra, nhìn xuống mặt hồ gợn sóng. Vì chưa biết thân phận đối phương nên nét mặt lão rất thâm

trầm. Đương nhiên lão biết hồ nước nhỏ trong nội viện thông với Kỳ Hồ bên ngoài, được bảo hộ hai tầng là Minh Băng Hàn Thiên ngư và kết giới Thủy Ma Phù. Chúng sinh Tam giới không ai rơi xuống dưới nước mà còn sống, cho dù là cao nhân đệ tử tứ tông cũng phải kiêng kị ba phần.

Một lát sau, mặt nước rồi cũng trở lại vẻ tĩnh lặng vốn có, chỉ còn đám đệ tử trong trang viên ngơ ngác nhìn xuống hồ.

“Chẳng lẽ có kẻ dám làm loạn ngay trước mắt Ma môn Ngũ tộc sao? Rốt cuộc bọn chúng là ai?” Ngột Quan Luyến suy đoán lợi hại của chuyện này, không khỏi ngây người trầm tư.

Lại nói Diệu Dương và Ý Huyền cùng lúc rơi xuống hồ, nước hồ thăm thẳm lạnh thấu xương khiến họ không tự chủ được, răng đánh lập cập, nén hơi để mặc cho thân thể chìm xuống. Nhưng cảm giác an toàn chưa được bao lâu, họ đã nhận thấy tình hình cực kỳ bất ổn.

Nước hồ dậy sóng một lúc rồi lại trở về tĩnh lặng, nhưng họ cảm thấy tựa hồ trong nước có một dòng chảy ngầm đang từng đợt từng đợt đổ về phía mình. Hai người lặn dưới đáy hồ phải nín thở vốn đã khổ sở lắm rồi, giờ lại thêm xung quanh linh thể như bị tầng tầng lớp lớp đai sắt từ từ xiết chặt, chẳng thể động đậy gì được.

“Kết giới?”

Hai huynh đệ nhớ lại Thổ Hành Tôn từng nói tới kết giới của Kỳ Hồ, không khỏi thầm kêu khổ. Tuy bọn y vừa có kinh nghiệm giải trừ kết giới trên căn gác, nhưng lúc này rơi vào trùng vây, dù tạm thời không sợ kết giới, nhưng có thể chịu được tới lúc nào?

May là hai huynh đệ từ nhỏ đã hình thành quan niệm được đến đâu biết đến đấy nên bắt đầu cố nghĩ cách phá giải kết giới. Dù kết giới trong nước không giống như kết giới bình thường, nhưng theo như Huyền Pháp yếu quyết có ghi thì phép Ngũ hành lấy Thủy Hỏa làm chính, đặc biệt Thủy lại là nguồn gốc của vạn vật, uy lực của phép này có hàng vạn loại, một khi được bố trí thành kết giới hoặc phong ấn thì sức như sóng lớn, gặp sức cản càng lớn lại càng mạnh mẽ, cho tới khi phá hủy tất cả mọi trở ngại mới thôi.

Diệu Dương cùng Ý Huyền từng được lão già thần bí trong Âm Dương kiếp địa nhắc nhở, lại thêm kinh nghiệm vừa phá giải kết giới xong nên càng lúc càng tin tưởng vào Nguyên năng trong cơ thể mình. Do đó ở một chừng mực nhất định bọn họ không sợ kết giới trong nước. Hơn nữa, Nguyên năng trong cơ thể cũng đâu có chịu kém, khi linh thể bị giam cầm đến không thể tránh né nữa thì nó lại nhân đó mà xuất hiện.

Chẳng biết Nguyên năng xuất hiện từ chỗ nào, trong nháy mắt đã lan rộng khắp trên dưới hai huynh đệ. Nhận thức được Nguyên năng siêu phàm đang lưu động trong người mình, tâm tình bọn họ trở nên vô cùng phấn khích. Có điều bất kể bọn họ cố khống chế kiểu nào đi nữa thì luồng Nguyên năng vẫn tự vận chuyển theo đường của nó, chẳng hề để ý tới tâm nguyện của hai vị chủ nhân.

Nguyên năng trong cơ thể hai người dần hóa giải được áp lực của kết giới, nhưng khi hai người chìm xuống sâu hơn thì đáy hồ bỗng có biến hóa phát sinh. Từng đợt sóng dậy lên, đem theo một dòng chảy ngấm đẫm tới. Hai người trợn mắt nhìn về phía dòng chảy

đó, lập tức kinh hãi tột độ, không tự chủ được ực ngay một ngụm nước hồ vô cùng tanh tưởi.

Hiện ra trong làn nước mờ mờ là một đám bóng đen đang lao tới với tốc độ kinh hồn. Khi chỉ còn cách vài thước, hai người mới lơ mơ nhìn thấy một đám quái ngư thân to bằng cái đấu, trên lớp vẩy trắng có một đôi vây bằng thịt, mắt to miệng rộng giống mặt người hết sức, cái đuôi vừa dài vừa nhỏ như đuôi rắn. Đáng sợ nhất là đám quái ngư xấu xí này con nào cũng răng nanh sắc bén, lồm chồm đan xen, va vào nhau kêu lên tiếng leng keng rợn người.

Chỉ nhìn đám quái ngư quẫy đuôi giương vây bơi đến với bộ dạng hung tợn kia, hai huynh đệ đã kinh hãi thất sắc. Cái mặt xấu xí cùng những bộ răng ma quái cạp cạp như thể đã rất nhiều năm rồi chúng chưa được ăn no. Ý Huyền Diệu Dương sao có thể ngờ ở đây còn bố trí màn tiếp đãi không thể tưởng tượng nổi như vậy. Bọn y tuy tin tưởng mình ứng phó được với kết giới, nhưng không dám chắc có thể chống đỡ được ván tập kích của đám cá xấu xí đó hay không.

Nháy mắt, đám quái ngư đã tập hợp thành một quần thể cả trăm ngàn con, nhưng khi còn cách hai huynh đệ khoảng ba thước thì bỗng dừng lại. Như đã chuẩn bị từ trước, chúng tản ra bốn phía rất quy củ, bao vây tầng tầng lớp lớp quanh Diệu Dương và Ý Huyền.

Bố trí trận thế vây công xong xuôi, đám quái ngư mới chậm chậm lướt tới, vô số cặp mắt cá thô lỗ trừng trừng khiến hai huynh đệ rợn tóc gáy. Thân thể bất lực dưới đáy hồ sâu bị kết giới trói chặt không cách gì thoát được, chỉ còn cách để mặc đám cá kia muốn làm gì thì làm. Nhưng hai người cũng có chút buồn cười đối với sự

cẩn thận kỹ càng của lũ quái ngư. Thật ra chúng chẳng cần kỹ quá thế, cứ ào ào xông lên có khi lại đỡ tốn thời gian hơn.

Nguy hiểm càng lúc càng ép tới gần, Nguyên năng trong cơ thể hai huynh đệ đã vận hành khắp người, tạo nên một tầng phòng hộ xua tan toàn bộ năng lượng kết giới áp sát bên linh thể. Cuối cùng bọn y cũng có được tự do trong lòng nước. Nhưng quá muộn rồi, đám quái ngư kia đã vây chặt trong phạm vi vài thước quanh thân hình bọn họ.

Hai người dán sát lưng vào nhau, nhu cầu hô hấp của linh thể thường không nhiều, nhưng đối với bọn y mà nói, việc nín hơi quá lâu trong nước lại gây ra thương tổn chí mạng nhất. Hơn nữa trong tình hình khẩn trương thế này, hai người càng cảm thấy bị bức ép đến mức thở không nổi, ngột quá nên thần trí dần trở nên mơ hồ.

Đám quái ngư hình như đã nhận thấy hai huynh đệ không chống đỡ được nữa, vẫn lượn lờ cách đó mấy thước, tiếp cận từng phân, từng phân một. Mỗi khi hai người thở nổi lên hoặc chìm xuống, hoặc tiến hoặc lùi, thế trận của chúng đều biến hóa theo. Bộ dạng như sắp tấn công mà không tấn công ấy càng khiến tựa hai người chẳng dám hành động khinh suất. Đám cá này hồ có trí tuệ thông linh, khiến hai người đang rơi vào thảm cảnh cũng không thể không thán phục.

Cảm giác khó thở càng lúc càng mãnh liệt, rần rần chạy khắp linh thể hai người. Họ biết nếu không nổi lên thì chỉ có một kết quả duy nhất là chôn thay vào bụng cá. Mong muốn được sống khiến bọn họ quẫn quá hóa liều. Hai người huých vai nhau rất ăn ý, trước

tiên làm động tác giả định nổi lên mặt nước, dụ cho đám quái ngư bơi lên.

Hai người nhân lúc mấy chục quái ngư từ bên dưới bơi sát qua thân mình lên trên, liền lặn một hơi không biết sâu đến nơi nào, đứng lên đám san hô trên mỏm đá nhỏ dưới đáy, khom khom chờ đợi. Chỉ thấy trăm ngàn con quái ngư đó quả nhiên phản ứng mau lẹ, ngay lập tức sắp thành một hàng đuôi tới làm dấy lên những cơn sóng dữ dội dưới đáy hồ. Chúng há mồm cạp cạp bộ răng kinh dị, tựa hồ cảm thấy bị lừa, nổi giận muốn báo thù, uy thế mạnh đến kinh người.

Diệu Dương và Ý Huyền nín một hơi cuối, đợi đám quái ngư như lũ ong vừa ào tới trên đỉnh đầu, mũi chân liền điểm mạnh xuống mỏm đá, mượn sức nâng của nước công người nhảy vọt sang phía bên kia. Hai người liều đánh một canh bạc, lại phóng ngang qua bên đàn cá, ra sức bơi lên mặt hồ. Bất kể trên đó có nguy hiểm gì đang chờ cũng còn hơn là bị lũ quái ngư này rửa cho hồn phi phách tán.

Mắt thấy sắp nổi lên đến nơi, vừa thềm kêu may mắn thì Diệu Dương đang có chút rớt lại phía sau bỗng cảm thấy gót chân lạnh buốt. Khí lạnh thấu xương kéo theo một cảm giác tê dại như bị điện giật chạy khắp thân thể. Linh thể nhất thời mất hoàn toàn tri giác. Trong lúc giật mình kinh hãi, Diệu Dương quay đầu nhìn thì thấy sau lưng mình mấy chục con quái ngư không biết từ đâu chui ra, một con cắn cái rụp vào gân gót chân y. Y kinh hãi buột miệng kêu lên, uống ngay một ngụm nước hồ.

Ý Huyền thấy không ổn, lập tức quay lại, kịp thò tay tóm được Diệu Dương, đề phòng bạn mình bị lũ cá tha đi. Nào ngờ không tóm

Diệu Dương còn đỡ, vừa túm lấy liền cảm thấy một luồng lạnh buốt từ tay Dương truyền sang khiến toàn thân Y Huyền không ngừng run rẩy. Đừng nói không kéo được Dương lên, ngay tính mạng Huyền cũng khó mà giữ nổi.

Chớp mắt, đàn quái ngư đông nghẹt đã lao tới. Thấy hai vị khách bị chế ngự rồi, chúng chẳng thèm khách sáo gì nữa, lập tức ào lên. Hàng trăm hàng ngàn quái ngư tầng tầng lớp lớp vây chặt hai người vào giữa, bắt đầu thi nhau cắn xé.

Chương 17

THU HOẠCH BẤT NGỜ

Biết tu vi pháp đạo của y quá non nớt, căn bản không thể kháng cự tà lực “Ma Tâm kết giới” của mình nên mới lộ đây về si mê, Phong ma nữ Sước Sước cười thâm. Nhưng không muốn làm khó cho thêm nữa nên nàng liền thu uy lực của kết giới lại, ghé sát môi vào tai Ý Huyền đem pháp chú chân ngôn để chế ngự hai pháp khí bí mật đó truyền cho y.

CHỈ CHỐC SAU, hai huynh đệ đã thương tích đầy mình. Có lẽ vì bản thể của trăm ngàn quái ngư này chứa khí băng hàn nên Diệu Dương cùng Ý Huyền bị luồng khí giá lạnh từ miệng chúng làm cho đông cứng lại như người băng. Chẳng những không cảm giác được quần ngư đang thưởng thức nỗi thống khổ của mình, mà còn vì bí thở quá lâu nên thần trí rơi vào mê man.

Đám quái ngư rĩa như điên một hồi, tựa hồ đang tiết hận. Rồi chốc sau chúng cũng ngừng, tản mát bốn phía một cách rất trật tự, như đoàn quân hát khúc Khải hoàn, rầm rập bỏ đi.

Hai linh thể cứng đờ lạnh như băng, từ từ chìm vào đám rong rậm rịt dưới đáy hồ.

Diệu Dương và Ý Huyền thần trí mơ mơ hồ hồ, đã rơi vào trạng thái vô tri vô thức, rất giống với một hiểm cảnh Đạo tông từng nói tới: Linh Nguyên Câu Diệt*. Hiểm cảnh này những đệ tử tầm thường chỉ khi tu thân hàng ngàn kiếp mới gặp phải. Lúc đó nếu không có

minh sư ở bên chỉ điểm trợ giúp thì chỉ cần một sơ suất nhỏ cũng đủ chìm đắm vào cảnh vạn kiếp bất phục

Lúc này, hai huynh đệ nào biết mình đang rơi vào hiểm cảnh gì. Khí lạnh phát ra từ quái ngư khiến linh thể họ đông cứng thành băng, thêm vào đó thần trí bị hôn mê do bí thử có thể sẽ khiến bọn họ trọn kiếp phải nằm bên dưới đáy Kỳ Hồ.

Đúng vào lúc hai người đứng ở ranh giới sinh tồn đó, chắc là vì sinh cơ rơi vào đường cùng nên luồng Nguyên năng siêu phàm trong cơ thể bỗng nảy nở sinh sôi.

Luồng Nguyên năng một âm một dương chầm chậm tuôn trào, chớp mắt đã tràn đầy hai linh thể, chạy qua chạy lại ở những kẽ hở giữa hồn phách, thứ mạnh nhất trong bản thể họ. Nguyên năng mạnh mẽ của lực lượng Ma cực chứa trong Quy Nguyên bí từng mấy lần khiến hai tông Thần, Huyền vô phương đối phó, cho nên có thể thấy thực lực chân chính của hai luồng Nguyên năng kia vượt xa mọi suy đoán thông thường.

Nguyên năng vận chuyển giữa ba hồn bảy vía quả nhiên gây kích thích, tâm linh hai huynh đệ bất giác phản ứng. Thần trí lóe lên rồi vụt tắt như ánh chớp khiến tinh thần họ khôi phục một chút tỉnh táo. Trong lúc hoảng hốt, linh thức của hai người chỉ nhớ được những thứ mà họ có ấn tượng mạnh mẽ nhất.

Thứ xuất hiện trong linh thức Diệu Dương và Ý Huyền lúc này không ngờ lại là chín bức hình của Hiên Viên đồ lục.

Rơi vào linh thức hai người trước tiên là một màn hỗn độn. Sau đó, từ chỗ thâm sâu nhất của cõi hư vô mờ mịt kia bỗng nhiên mở ra, một luồng ánh sáng chiếu tới biến hư vô thành hữu hình, tiếp đó

chia thành hai phần một trong sáng, một hỗn độn, cắt Tam nguyên biến thành Tứ nghi Tứ tượng, bên trong bao gồm đạo Ngũ khí Lục hợp, ứng với dấu hiệu thiên địa Thất tinh mà thành hình Bát pháp Cửu cung, cuối cùng trở về hỗn độn, rồi biến mất không còn gì nữa.

Ứng với biến hóa của những đồ hình này, linh năng cũng bắt đầu chạy vòng khắp cơ thể. Sau khi chạy tròn mấy vòng đại chu thiên, năng lượng này lưu chuyển càng lúc càng nhanh, cứ chạy được một vòng thì liền tự động tích lại ba phần, do đó sau một hồi linh thể hai huynh đệ căng phồng không có chỗ tiết.

Khi chín chín tám mươi một vòng chu thiên hoàn tất, Nguyên năng tích đầy bụng hai người vì không được khí tức điều độ, chuyển hóa nên không thể khơi thông để sử dụng cho cơ thể, giống như một quả cầu kín mà khí cứ bơm vào, bơm vào, cuối cùng không chịu nổi. Chỉ nghe hai tiếng “bùng” rền vang, một cơn sóng ngầm dưới đáy hồ dấy lên, lan rộng trong phạm vi vài dặm.

Khí lạnh làm cho lớp băng đóng trên thân thể Diệu Dương và Ý Huyền vỡ tan theo tiếng nổ, hai luồng chân năng một âm một dương siêu phàm vừa tiếp xúc liền tự động xoắn chặt vào với nhau, hóa thành một kết giới ánh sáng khát khao không kể hở bọc kín hai người, bỗng bênh trôi theo dòng nước.

Không lâu sau, hai huynh đệ cũng dần dần tỉnh lại.

Hai người hoàn toàn không biết những việc vừa xảy ra, bất ngờ phát hiện một chiếc bong bóng nước khổng lồ sáng rực bao bọc mình lại. Bên ngoài bong bóng là nước hồ xanh sâu thẳm, nhưng bên trong là một không gian nhỏ bé tự do. Thật kỳ dị, linh thể họ lúc này

như vừa được cải tạo, có thể tự trao đổi khí tức, không cần tới mũi cũng hô hấp được như bình thường.

“Thế này là thế nào?” Ý Huyền nghĩ mãi mà không hiểu đạo lý bên trong.

Diệu Dương nhớ lại đàn quái ngư trước khi hôn mê, chợt nảy ra một ý tưởng kỳ quái, nói: “Chẳng lẽ người nào bị lũ quái ngư đó cắn xé cũng đều được hưởng ưu đãi đặc biệt thế này sao?”

“Nhìn kia!” Ý Huyền chỉ về phía đáy hồ, cười nói: “Kia mới chính là ưu đãi đặc biệt mà người nói!”

Nhờ ánh sáng xanh tím từ bong bóng nước tỏa ra, Diệu Dương nhìn theo hướng Ý Huyền chỉ thấy trong phạm vi mấy chục thước dưới đáy là những linh thể đã đóng băng nằm rải rác khắp nơi, không khỏi tặc lưỡi nói: “Vừa rồi ta còn tưởng đã bị lũ quái ngư ăn thịt, chẳng ngờ bọn chúng lại có sở thích thu gom đồ kiểu này!”

Hai huynh đệ biết rõ biến hóa kỳ lạ vừa rồi là do năng lượng của Quy Nguyên ma bích trong cơ thể mình tạo ra. Tuy hai người không hiểu đạo lý bên trong cho lắm, nhưng dù sao cũng thoát được thêm một kiếp nạn, trong lòng thầm kêu may mắn không thôi.

Dưới sức cuốn của dòng nước ngầm, hai huynh đệ trôi dạt dưới đáy hồ không tự chủ được. Sau lúc lâu mới phát hiện thấy bốn bề lộ ra rộng rãi vô biên, đáy hồ xanh thẫm sâu không thể lường. Thì ra họ đã trôi khỏi chiếc hồ nhỏ lúc đầu của trang viên, tính ra chắc đã trôi tới Kỳ Hồ.

Không biết có phải vì kết giới bong bóng phát ra ánh sáng xanh tím hấp dẫn quá hay không mà rất nhiều quái ngư bơi qua bơi lại

bên cạnh. Thậm chí chúng còn ngoác rộng cái mồm đỏ như máu bám theo. Thấy thế, hai huynh đệ rợn cả tóc gáy, hận không thể lập tức lên bờ bỏ chạy càng xa càng tốt.

Dường như lũ quái ngư hơi e dè tầng kết giới bong bóng này, chỉ bơi quanh quẩn gần đó một chốc, thấy không làm ăn gì được liền từ từ tản đi.

Nhìn theo lũ quái ngư, Ý Huyền vẫn còn sợ hãi, vội cự nự câu lúc nãy của Diệu Dương: “Phì, phì, đúng là đồ thối mồm!” Vừa nói, tim y vừa đập như trống, không khỏi cảm thán kêu: “Nếu bong bóng này có thể chèo đi được như thuyền thì tốt quá!”

“Đúng, ta cũng nghĩ thế!” Diệu Dương gật rồi rít, chỉ về phía trước, tiếp: “Bên kia tối om, chẳng những không có nước ngầm chảy tới mà lũ quái ngư cũng mất dạng. Ta tính có thể lên bờ từ phía đó.”

Ý Huyền nhìn về phía Diệu Dương chỉ, quả nhiên đúng vậy, trong lòng cũng muốn mau chóng phi lên bờ. Đúng lúc đó thì bong bóng nước bỗng dập dờn chuyển động, từ từ di chuyển về phía đó.

Rất nhanh, bong bóng nước đã đưa họ tiến gần tới đích. Chỉ thấy chỗ đó đầy đá ngầm, nước hồ nông dần, phía trước quả nhiên là bờ. Hai huynh đệ mừng húm, không nhịn được đồng thanh hô muôn năm, lợi dụng ánh sáng của kết giới bong bóng ngó lại đàn quái ngư đang rình rập cùng thế giới quái đản dưới đáy hồ. Lần đầu tiên ở chốn này, bọn y nhìn xung quanh bằng con mắt của người đang thưởng cảnh.

Vòng qua mấy vùng đá ngầm, xa xa đã thấy mấy tia sáng từ vùng đá ngầm gần bờ chiếu tới. Hai huynh đệ ngẩn người, không hiểu ra sao.

“Chẳng lẽ là bảo bối gì?” Diêu Dương bỗng thông minh đột xuất, khẽ huých vào đầu vai Ý Huyền. Huyền tuy không tin chuyện bảo vật gì đó lắm, nhưng bị lòng hiếu kỳ kích động, cũng sinh ra ý nghĩ hay là đến đó xem sao.

Vừa nghĩ vậy, kết giới ánh sáng lập tức như một nô bộc trung thành lặng lẽ di chuyển về phía hai người muốn đến. Diêu Dương cùng Ý Huyền lúc này mới hiểu thì ra cái bong bóng nước này bị suy nghĩ của họ điều khiển. Dù không hiểu đạo lý bên trong, nhưng bọn y đều cảm thấy nó phải có quan hệ với Nguyên năng trong cơ thể mình.

Cự ly càng lúc càng gần, hai huynh đệ mới phát hiện thấy mấy tia sáng đó là từ vách đá ngấm chiếu ra.

Kết giới bong bóng từ từ dừng lại tại nơi vách đá ngấm phát sáng. Thì ra trên mặt vách đá bị người ta đục bẫy lỗ tròn to cỡ lòng bàn tay, vừa vịn bầy thành hình bầy ngôi sao chòm Bắc Đẩu. Dưới vách nhám thạch là một căn phòng đá rộng rãi trống không, trên bức tường đá đối diện với bẫy lỗ hồng có gắn bảy viên dạ minh châu gần bằng cỡ nhau, ánh sáng chính là từ những viên dạ minh châu này chiếu ra. Chỗ bẫy lỗ hồng tựa hồ có bố trí một tầng kết giới, khống chế nước hồ không cho tràn vào phòng.

Diêu Dương và Ý Huyền ghé mắt nhìn qua lỗ hồng, mọi thứ trong căn phòng đá hiện ra rõ ràng...

Dưới ánh sáng của bảy viên dạ minh châu, căn phòng đá sáng như ban ngày, trần và tường đá bốn bên đều chạm những lỗ chi chít như mắt lưới. Trong đó khảm vô số hạt trân châu nhỏ, lấy dạ minh châu của bảy ngôi Bắc Đẩu làm trung tâm, dùng dây vàng khâu

thành từng mảng hình thù khác nhau khiến người ta cảm thấy như đang ở giữa một bầu trời đầy sao vậy.

Trừ năm chiếc rương đen sì ra thì trong phòng không còn vật gì khác.

Một chiếc rương trong đó đã bị mở ra, đủ loại trân châu bảo thạch, pháp khí tung tóe khắp nơi. Bên cạnh rương là một tên lùn dáng vẻ hèn hạ đang thực mạng nhét các thứ vào chiếc bao to cầm ở tay. Khuôn mặt tham lam lộ rõ vẻ đắc ý cực điểm, chốc chốc lại hề hề cười trộm một tràng.

Vừa nhìn thấy bộ mặt loắt choắt bất lương như mặt chuột của hắn, Diệu Dương và Ý Huyền giận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lập tức băm vằm hắn ra cho chó ăn mới thỏa.

Không sai, chính là Thổ Hành Tôn, kẻ đã khiến bọn y mang tiếng ăn trộm, rơi vào trùng vây, suýt nữa thì vĩnh viễn chôn thây dưới đáy hồ. Còn bản thân hắn thì nhân cơ hội lộn xộn mà lẻn vào khu vực quan trọng của lâu gác, lấy cắp bảo vật trân quý.

Chỉ thấy hắn bỗng nhìn về phía cửa, vẻ mặt hoảng hốt. Hắn thò tay mò loạn trong rương, tổng vào bao thêm mấy thứ kỳ trân dị bảo nữa rồi đưa mắt nhìn những chiếc rương khác với vẻ mặt tiếc nuối, xoay người một vòng, thân hình đột ngột biến mất. Bộ dạng thấy đủ là dừng tay liền của hắn quả thật khiến Diệu Dương và Ý Huyền ở bên ngoài hết sức ngạc nhiên.

Cửa căn phòng đá bỗng mở ra. Ngột Quan Luyến, chủ nhân Tiểu Trúc Kỳ Hồ hùng dũng bước vào, lạnh lùng nhìn khắp lượt, ống tay áo tùy tiện nhất một cái, cửa phòng sau lưng tự động sập lại.

Ngột Quan Luyến chậm rãi bước tới trước bức tường có khảm bảy ngôi Bắc Đẩu, hơi do dự, trầm ngâm suy nghĩ một lát, rồi đập mấy cái không mạnh không nhẹ xuống nền. Hai huynh đệ nhìn hành động đó của lão mà chẳng hiểu ra sao.

Lại thấy lão xoay mấy vòng thuận, nghịch chiều kim đồng hồ trên bảy viên dạ minh châu của bảy ngôi Bắc Đẩu, toàn bộ căn phòng theo đó khẽ rung lên.

Ngột Quan Luyến tung ngang một chưởng, lòng bàn tay áp sát bức tường đá, từ từ vận lực đẩy lên. Chỉ thấy bức tường đá bị lão đẩy chậm chậm nâng lên. Hai huynh đệ nào ngờ trong gian phòng này còn có cơ quan ngầm như thế, không khỏi nảy sinh hiếu kỳ, chăm chú chờ xem.

Đang lúc hai người chăm chăm nhìn bức tường đá chậm chạp nâng lên thì bỗng nghe vách đá ngầm dưới chân rung chuyển. Đá vụn rơi xuống lả tả làm mặt nước xao động. Hai người ngưng thần nhìn xuống, chỉ thấy trên vách đá thò ra một cái đầu lớn. Vừa nhìn đủ biết vẫn là khuôn mặt quen thuộc ti tiện đáng ghét đó.

Dường như bị một sức ép nào đó bức bách, Thổ Hành Tôn vội vã từ trong đám đá ngầm vọt ra. Nhìn thấy Ý Huyền và Diệu Dương đang đứng trong kết giới bong bóng, đầu tiên hẳn rất ngạc nhiên, sau đó không chịu nổi sự cấm chế của kết giới dưới đáy hồ, lập tức không ngừng giãy giụa. Đôi mắt như mắt cá chết trợn trừng nhìn hai huynh đệ với vẻ tội nghiệp đáng thương, khoa chân múa tay không biết là muốn diễn tả ý tứ gì.

Diệu Dương và Ý Huyền nhìn vẻ mặt Thổ Hành Tôn lúc này tái như gan lợn chết, chột hiểu hẳn không thể chịu nổi sự xoắn ép của

kết giới dưới đáy hồ, muốn vào tránh nạn trong kết giới bong bóng của bọn y. Hai huynh đệ chợt cảm thấy vô cùng vui vẻ, chuyện này đúng là ứng với câu tục ngữ “ác giả ác báo”.

Hai huynh đệ trừng mắt tỏ vẻ có thù tất báo, chẳng những khoanh tay làm ngơ như không thấy gì mà còn lia lịa nháy mắt trêu chọc hần. Đáng thương cho Thổ Hành Tôn chẳng thể chịu nổi hai sự giày vò cùng lúc: dị lực của kết giới dưới nước dồn tới và không thể hô hấp được. Hần chỉ còn cách chấp tay với lia lịa khẩn cầu hai huynh đệ thương tình.

Thổ Hành Tôn càng lúc càng đau đớn như thế không khỏi khiến cho hai huynh đệ bất giác nhớ lại nỗi đau khổ mà mình vừa phải chịu. Bọn họ tuy thống hận vì bị người khác hãm hại, nhưng rất cuộc bản tính thiện lương nên đã động lòng trắc ẩn.

“Rốt cuộc thì làm cách nào mới cứu được hần vào đây?” Diệu Dương ngơ ngác, lo lắng hỏi, “Lỡ cái bong bóng nước này không chịu nổi ba người, mất công hiệu bảo vệ thì làm sao?”

Ỗ Huyền chưa nghĩ tới vấn đề này, không khỏi hơi do dự. Tuy họ muốn cứu người, nhưng không hề nắm chắc có cứu được không, bởi thậm chí họ còn không biết vừa rồi mình đã được cứu như thế nào.

Thổ Hành Tôn tưởng huynh đệ hai người thấy chết không cứu, bèn nghiêng đầu nhìn quanh, thấy đàn quái ngư từ xa âm thầm tiến lại, lập tức sợ đến mặt xám như tro tàn. Dù gì hần cũng đã ở trấn Luân Hồi nhiều năm, sao có thể không biết sự lợi hại của đám Băng Hàn Thiên ngư này chứ. Trong mắt hần giờ đây lộ vẻ cực kỳ tuyệt vọng.

Ỗ Huyền thấy thế không nhẫn tâm được nữa, thở dài một hơi, thủ thò tay khỏi quang sáng của kết giới.

Nghĩ mà xem, kết giới này vốn do Nguyên năng trong cơ thể hai người biến hóa thành, làm sao dễ dàng mất đi công hiệu bảo vệ chứ? Chỉ thấy theo bàn tay của Ỗ Huyền, quang sáng kết giới từ từ mở rộng ra, vẫn bảo vệ cánh tay Huyền không bị kết giới của nước hồ tập kích.

Ỗ Huyền cảm nhận được sự siêu phàm của kết giới này, lập tức lôi Thổ Hành Tôn vào trong một cách dễ dàng Thổ Hành Tôn giờ đã hít thở được, một tay vuốt vuốt cổ, một tay vỗ vỗ ngực, thở hỗn hển. Hắn cười khan, cẩn thận nói: “Hà... tiểu đệ và hai vị đại ca đúng là có duyên, giờ chẳng phải lại được gặp các vị rồi sao? Bản nhân thật sự cảm thấy vinh hạnh vô cùng...”

Diệu Dương nhìn bộ dạng đểu cáng đó, giận đến mức không nhịn nổi, chẳng đợi hắn nói xong đã phát mạnh một cái vào đầu hắn, quát: “Con bà người! Nếu không phải vì hoàn cảnh lúc này, lão tử không xé xác người ra không được!”

Ỗ Huyền chẳng nỡ làm khó hắn thêm, chỉ không hiểu hỏi: “Rõ ràng người có thể độn thổ chạy khỏi mật thất, sao lại đến đây tìm chết chứ?”

Thổ Hành Tôn bị cú phát vào đầu đau không chịu nổi, nhưng vì đuối lý nên không dám nói nhiều. Hơn nữa đã may mắn giữ được cái mạng nhỏ của mình nên dù có bị cốc thêm mấy phát nữa, hắn vẫn lời chán. Nghe Ỗ Huyền hỏi, hắn không khỏi nhăn nhó cười đáp: “Người cho rằng ta không nghĩ thế sao? Vừa rồi ta vốn đã thoát ra rồi, ai ngờ bị mấy cái giẫm chân của Ngột Quan Luyến dùng kinh lực

Tam Muội ma nguyên chấn đến nỗi chút nữa thì bay hết hồn phách, bất đắc dĩ phải thò đầu ra thở một chút...”

Hai huynh đệ nhớ lại vừa rồi trước khi mở cánh cửa bí mật, quả thật Ngột Quan Luyến đã giẫm xuống đất mấy cái. Lúc đầu bọn y còn tưởng đó là một loại ám hiệu, ngờ đâu hẳn thi y triển kinh lực Tam Muội ma nguyên để điều tra địch nhân. Hai huynh đệ không khỏi kinh phục thủ đoạn cẩn mật trăm bề của Ngột Quan Luyến.

Diệu Dương ngắm kỹ Thổ Hành Tôn, ra vẻ như tìm kiếm gì đó, giơ tay làm bộ dọa dẫm: “Vừa nãy rõ ràng thấy người ăn cắp được đầy một bao lớn, giờ cất nó đâu rồi?”

“Lúc đó ta còn thời gian mà quản chuyện gì khác nữa ư? Toàn bộ đều vút lại trong vách đá rồi!” Thổ Hành Tôn sao còn không biết ý đồ báo thù của Diệu Dương. Phiền một nỗi là hiện giờ hẳn phải núp bóng người ta nên chỉ đành nín nhịn, đáp: “Người muốn hả giận thì cứ đánh cho đã đi, nhưng tốt nhất là đừng gây ra tiếng động lớn. Nếu như Ngột Quan Luyến phát hiện được thì chúng ta có thể giữ được cái mạng này sao?”

Diệu Dương và Ý Huyền lúc này mới nhớ tới Ngột Quan Luyến, bỗng sinh lòng hiếu kỳ muốn tìm hiểu huyền cơ bên trong mật thất, bèn không rời hơi lảng nhảng với Thổ Hành Tôn nữa. Hai người nhất tề nhìn qua lỗ thủng trên vách đá.

Bức tường đá có gắn bảy viên dạ minh châu đã nâng lên, treo trên trần phòng. Ngột Quan Luyến chấp tay đứng bên tường, ánh mắt khinh miệt nhìn về một góc. Diệu Dương, Ý Huyền cùng Thổ Hành Tôn nhìn theo ánh mắt lão, bất giác kinh ngạc.

Thì ra chỗ ba người nhìn tới có một nhân vật bộ dạng giống hệt Ngột Quan Luyến, cũng đeo mặt nạ năm màu và vận y phục đen, đang bị đóng đinh trên tường theo hình chữ “đại”. Có điều bốn chân tay bị bốn chiếc pháp đinh* hình dáng kỳ quặc đóng chặt vào tường đá. Pháp đinh thấp thoáng phát ra ánh sáng ma quái, liên kết với nhau tạo thành một kết giới hình tứ giác, chặt chẽ tới kinh người.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, người nào cũng có thể thấy nỗi khiếp sợ và nghi hoặc trong lòng đối phương.

Thổ Hành Tôn nhìn chằm chằm bốn chiếc pháp đinh kia, hai mắt lóe ra ánh sáng có chút không tin nổi, kinh hãi nói: “Kỳ Tuyệt Tứ Sát định, một trong mười bí bảo pháp khí của Ma môn!”

Diệu Dương và Ý Huyền sửng sốt, đồng thanh hỏi: “Kỳ Tuyệt Tứ Sát định là cái gì?”

Thổ Hành Tôn cười ha hả, đáp với giọng khinh khỉnh: “Không có gì, chỉ là một loại pháp khí trong truyền thuyết thôi. Nghe bảo chuyên dùng để trói khóa cao thủ pháp đạo đẳng cấp thượng thừa. Ta cũng chỉ mới nghe nói chứ chưa từng thấy qua!”

Ba người còn đang kinh nghi, lại càng hãi hùng trước sự tình xảy ra tiếp đó...

Chỉ thấy Ngột Quan Luyến đang đứng chấp tay sau lưng bỗng chầm chậm gỡ mặt nạ ra, để lộ bộ mặt thật. Trên khuôn mặt gầy guộc dài ngoằng là hai hàng lông mày thưa thớt, mắt nhỏ ti hí, lại thêm mấy chòm râu dê. Trong chớp mắt, hần biến ra tên thuộc hạ trước đây của Xi Bá, trưởng lão Hộ pháp Thần Công Báo.

Diệu Dương và Ý Huyền đưa mắt nhìn nhau, làm sao ngờ nổi ở chốn này bỗng nhiên gặp lại oan gia, trong lòng vừa tức vừa hận. Khổ nỗi pháp đạo của lão ta cao hơn bọn họ quá nhiều, tìm lão ta báo thù thật chẳng khác gì đem trứng chọi đá.

Thổ Hành Tôn sao có thể hiểu được oán thù kia, có điều hắn nhìn chưa đã, không nhịn được liền nói: “Không biết bọn chúng đang nói gì nhỉ?” Nói xong liền ghé tai vào vách đá, ra vẻ chăm chú lắng nghe.

Lúc này Diệu Dương và Ý Huyền cũng muốn biết tình hình, bèn học theo bộ dạng Thổ Hành Tôn, dán sát tai vào vách, chuyên tâm nghe ngóng.

Thổ Hành Tôn thấy hai người bắt chước theo mình thì lại ngẩng lên, không làm bộ nghe ngóng nữa. Hắn không nhịn được cười “phì” một tiếng, nhếch miệng cười thầm hai tên tiểu tử ngu ngốc. Vách đá này ít nhất cũng phải dày vài thước, lại thêm có kết giới bên trong, cho dù là cao thủ đã tu luyện tới bậc nào chỉ sợ cũng không thể làm gì được.

Nhưng khi Diệu Dương và Ý Huyền ghé sát tai vào thì kết giới ánh sáng nhu hòa cũng theo đó dán chặt lên vách, tự nhiên phát sinh cảm giác hồi hộp tim đập thình thịch đã lâu không thấy. Hai người cảm ứng rõ kết giới dần dần dung hòa với vách đá ngấm thành một thể, thậm chí tương hỗ liên thông với toàn bộ căn phòng này, chỉ cần một chấn động rất nhỏ trong phòng cũng khiến cho Nguyên năng của hai người rung theo. Cùng với Nguyên năng vươn dài kỳ dị, tiếng đối thoại trong căn phòng đá truyền hết vào tai hai huynh đệ rõ ràng không hề sai trật.

Tiếng bước chân nổi lên. Hình như Thân Công Báo đã tới trước mặt Ngột Quan Luyến. Lão ta nói: “Ngột Quan huynh, còn nhớ lần đầu tiên huynh và ta gặp nhau tại Băng Hỏa Luân Hồi ngục ở Ma vực không? Tính ra chúng ta cũng đã có mấy trăm năm giao tình, ta thật không nhẫn tâm để huynh phải chịu khổ sở thế này đâu. Chỉ cần huynh khẳng khái đáp ứng từ nay về sau thân phục ta, dùng Ma Linh Phệ Tâm Bản Mệnh chú phát thệ trung thành với ta thì ta sẽ tha cho huynh. Huynh vẫn làm chủ nhân Tiểu Trúc Kỳ Hồ của huynh, không ai biết chuyện ngày hôm nay cả! Nếu không, cứ cho là ta không ra tay thì huynh cũng chẳng chịu nổi phong ấn của Kỳ Tuyệt Tứ Sát đình găm nhấm trong bảy canh giờ, lúc đó cả linh thể và nguyên thần đều bị tiêu diệt, tan thành mây khói!”

Một giọng khàn khàn trầm đục vang lên, trong lời có tiếng nghiến răng kèn kẹt, đầy bụng phẫn hận: “Thân Công Báo! Ta và ngươi vốn là đệ tử Huyền môn, vai mang trọng trách nằm vùng trong Ma môn, cuối cùng vì bại lộ thân phận nên đồng thời bị cầm tù ở Băng Hỏa Luân Hồi ngục, kết mối giao tình hàng trăm năm. Uống cho ta còn tưởng người là kẻ trung nghĩa nên mới nghĩ đến tình cũ mời ngươi vào ở trong Kỳ Hồ. Thật không ngờ lại trúng ám toán vô sỉ của ngươi...”

Thân Công Báo nhỏ “phì” một tiếng, ngắt lời Ngột Quan Luyến: “Trung nghĩa? Ngột Quan Luyến ngươi mà là người trung nghĩa sao? Ngươi còn dám nói mình từng là đệ tử Huyền môn sao? Năm trước, chẳng phải ngươi cũng giống như ta, để thoát khỏi Luyện ngục sống lại mới bái làm môn hạ của chủ nhân Kỳ Hồ. Chẳng lẽ đây chính là trung nghĩa mà người nói sao?”

Ngột Quan Luyến hừ lạnh mấy tiếng, nói: “Tuy nói cuối cùng Huyền môn đã từ bỏ những đệ tử bị cầm ở Ma vực, nhưng ta đâu thân làm môn hạ Kỳ Hồ độc lập với Tam giới Tứ tông, dù sao cũng hơn người đầu thân về Ma môn, trở thành địch nhân của hai phái Thần, Huyền, của cả thiên hạ chúng sinh!”

Thân Công Báo rõ ràng then quá hóa giận, quát: “Chớ ràm mồm nữa. Ta chỉ hỏi một câu, rốt cuộc ngươi có chịu thần phục ta hay không?”

Ngột Quan Luyến đột nhiên cười lớn, căm hận nói: “Chỉ trách ta có mắt không trông, tin lầm kẻ gian nên mới có chuyện dẫn sói vào nhà thế này. Giờ muốn giết muốn mổ tùy ngươi! Chỉ cần nhớ kỹ chủ nhân Kỳ Hồ nhất định sẽ không tha cho ngươi đâu!”

Thân Công Báo cực kỳ tức tối, nói: “Cứng đầu lắm! Chẳng biết chủ nhân Kỳ Hồ đã cho người ăn mê dược gì mà biến ra kẻ trung thành như vậy!”

Sau đó chỉ nghe một loạt tiếng gào thê thảm, rõ ràng Thân Công Báo đã ra tay với Ngột Quan Luyến. Diêu Dương và Ý Huyền thật không nhẫn tâm nghe tiếp, bèn đứng thẳng người lên, chán nản lắc đầu thở dài. Thổ Hành Tôn bên cạnh sốt ruột, hỏi: “Các người nghe được những gì?”

Hai huynh đệ không trả lời. Thổ Hành Tôn không nhịn được tò mò, lại dán tai vào vách đá lúc lâu, vẫn chẳng có kết quả, không khỏi bực mình nói: “Thì ra hai người thông đồng bỡn cợt ta!”

Nói xong, Thổ Hành Tôn thật sự vẫn không nén nổi hiếu kỳ, cúi đầu xuống nhìn qua lỗ thủng vào trong. Chỉ thấy hai tay Thân Công

Báo nắm chặt người Ngột Quan Luyến, liên tiếp thúc Ma năng ăn mòn thân thể đối phương. Chỉ nhìn Ngột Quan Luyến không ngừng uốn éo vặn vẹo thể kia cũng đủ biết nỗi đau đớn của lão không thể hình dung nổi.

Thổ Hành Tôn thấy cảnh này thì kinh hãi, bấp thịt giựt đùng đùng, đồng thời bị sự hung tàn của Thần Công Báo làm chấn động, sợ lão ta phát giác nên chẳng dám nhìn thêm, rụt đầu sợ sệt nói: “Chúng ta mau chạy thôi. Lỡ kẻ đóng giả Ngột Quan Luyến kia nhìn thấy, nhất định hẳn sẽ giết chúng ta diệt khẩu!”

Diệu Dương biết Thổ Hành Tôn nói rất đúng, nhưng nhìn hẳn quả không vừa mắt nên liếc một cái ra vẻ chẳng có hảo ý, giọng châm chọc: “Muốn chạy thì cứ chạy trước đi, đỡ cho chúng ta khỏi phải nhìn người mà phát rầu. Dù có chết cũng chết một cách yên tâm!”

Thổ Hành Tôn sao dám cãi lại, lăm bằm vài câu rồi im bặt.

Ỗ Huyền xác định phương hướng, nói: “Vừa nãy chúng ta đi ngược rồi. Giờ chỉ cần lấy vách đá ngầm này làm chuẩn, đi tiếp về phía ngược lại thì nhất định có thể lên được bờ kia!”

“Đúng!” Diệu Dương gật gật, nhưng lập tức nhíu mày: “Có điều... làm thế nào để cái bong bóng nước này đi về phía ngược lại đây?”

Hai huynh đệ đã biết họ có thể điều khiển kết giới bong bóng ánh sáng này bằng suy nghĩ, bèn trầm tư nhớ lại từng lối ngoặt mà họ mới đi qua.

Thổ Hành Tôn ở bên cạnh nghe vậy luôn miệng kêu khổ, than: “Thôi xong, thì ra các ngươi cũng chẳng biết khống chế cái quả

bong bóng sáng này. Lần này thắm quá, làm sao bây giờ? Nhà ta còn có mẹ già con thơ, đều trông cậy hết vào ta.”

Diệu Dương và Ý Huyền thấy Thổ Hành Tôn là gã ba xạo nhát gan như thế, cùng hét lên: “Câm miệng con mẹ ngươi đi!”

Thổ Hành Tôn lập tức im bật. Hắn không muốn trước khi thoát hiểm được lại bị hai huynh đệ đá đít, để rồi rơi vào cảnh hồn phi phách tán như lúc nãy.

Ba người đang luống cuống thì kết giới ánh sáng chậm chậm di chuyển, hướng sang bờ bên kia.

Ba người mừng rỡ khôn tả, lập tức quên luôn sự khó chịu mới rồi, nhin không được reo hò hân hoan. Lúc này còn gì đáng mừng hơn là thoát khỏi hiểm cảnh đây?

Rất lâu sau, kết giới ánh sáng mới đưa ba người sang đến bờ đối diện. Thuận theo ý nghĩ của Diệu Dương và Ý Huyền, nó chẳng những từ từ nổi tới bên bờ mà còn nâng ba người, để họ đặt chân vùng lên mặt đất rồi mới tản đi biệt tăm. Hai huynh đệ uống công tìm kiếm hồi lâu, trước sau vẫn không hiểu tầng kết giới đó và Nguyên năng trong cơ thể có liên hệ kiểu gì.

Lúc này, bóng trăng chênh chếch phía Tây, đêm đã rất khuya. Chỗ ba người lên bờ là phía tây Kỳ Hồ, xung quanh là một cánh rừng chằng chịt cỏ lãng, dây leo cùng các loại cây cổ quái. Trăng hạ dần xuống phía Tây treo lơ lửng một bên rừng, tỏa ánh sáng in bóng lá rợp đất quanh chỗ ba người đang đứng, tất cả toát lên một vẻ thanh nhã êm ái.

Thổ Hành Tôn từ khi thấy hai người thoát khỏi kết giới ở lầu gác một cách thuận lợi, sau đó lại dùng kết giới bong bóng ánh sáng kia cứu được mạng mình, trong lòng đã chẳng dám coi nhẹ. Với lại, nghĩ đến việc hai huynh đệ rất có thể là những kẻ thân phận không tầm thường, hẳn lên được bờ rồi cũng đâu thể làm càn nữa.

Thổ Hành Tôn liền khách sáo nói: “Hai vị đại ca lấy đức báo oán cứu mạng ta, ta thật không biết làm sao để cảm ơn hết! Còn nhớ lúc mới gặp nhau, các vị nói là có chuyện gì đó muốn phân phó ta giúp đỡ. Hiện giờ vẫn còn thời gian, xin hai vị đại ca cứ nói, ta nhất định sẽ tận lực giúp!”

Thái độ của Thổ Hành Tôn quả thật khiến hai huynh đệ giật mình kinh ngạc, đều ngẩn người ra.

Ỗ Huyền nhanh chóng phản ứng, lấy thứ đồ trang sức hình vuông mà lão già thần bí đưa cho, nói: “Một vị lão tiền bối nhờ bọn ta tìm một tiền bối họ Hữu Viêm. Đây là tín vật!”

“Người họ Hữu Viêm ư?” Thổ Hành Tôn nhíu mày, mắt nhìn chằm chằm thứ đồ trang sức hình vuông trong tay Ỗ Huyền, tiếp: “Ta chưa từng nghe người nào có họ đó, nhưng có thể giúp các vị đi tìm xem sao! Tín vật đó có thể đưa ta xem được không?”

Ỗ Huyền hơi lo ngại nhìn Diệu Dương đang nhăn nhó cười, rồi gật đầu đưa tín vật cho Thổ Hành Tôn, nói: “VẬY CHỈ CÒN CÁCH ĐÓ THÔI. NGƯỜI CỐ GẮNG GIÚP BỌN TA TÌM NHÉ!”

Thổ Hành Tôn đón lấy tín vật, giơ ra soi dưới ánh trăng lọt qua kẽ lá, lật đi lật lại ngắm nghía một hồi rồi trả cho Ỗ Huyền, vô cùng thành khẩn nói: “Hai vị đại ca yên tâm, ta trở về trấn sẽ giúp các vị

điều tra xem. Có tin tức gì, ta sẽ lập tức thông báo cho các vị. Ta đi đây!”

Diệu Dương vội hỏi: “Nhỡ mất liên lạc, bọn ta làm sao có thể tìm được người?”

Thổ Hành Tôn vênh mặt, đầy tự tin nói: “Chỉ cần các vị còn ở trấn Luân Hồi một ngày thì Thổ Hành Tôn ta sẽ tuyệt đối không để mất dấu đầu!” Nói xong, Thổ Hành Tôn xoay tròn bay lên, làm tung một đám bụi mờ rồi biến mất dạng.

Ỗ Huyền thu lại tín vật rồi quay đầu nhìn về phía hòn đảo nhỏ giữa Kỳ Hồ. Những nguy hiểm bọn y vừa trải qua dường như vẫn hiện rõ trước mắt. Lại nghĩ tới khả năng có thể không tìm được người họ Hữu Viêm, y không khỏi thở dài, hỏi Diệu Dương: “Tiểu Dương, người nói xem chúng ta liệu có tìm được vị tiên bối họ Hữu Viêm đó không?”

Tuy trong mắt Diệu Dương cũng hiện vẻ thất vọng, nhưng không nản chí nói: “Hiện giờ vận khí chúng ta rất tốt, ta tin sẽ không có vấn đề gì đâu!”

“Theo ta thấy, chỉ sợ tìm không được thôi!” Một tiếng cười thánh thót như chuông ngân bỗng vang lên, cùng với giọng nói nhẹ nhàng quyến rũ truyền vào tai hai huynh đệ như một làn gió xuân phơn phớt thổi qua mặt, khiến hai người bất giác toàn thân lâng lâng khoan khoái. Cảm giác dễ chịu thật khó diễn tả bằng lời.

Tiếng y phục phá không theo gió nổi lên.

Diệu Dương và Ỗ Huyền quay đầu nhìn, không nhận được ngay người ra.

Chỉ thấy dưới ánh trăng mờ ảo, một thiếu nữ đẹp như thiên tiên từ trên trời hạ xuống. Mái tóc dài đen nhánh uốn lượn như thác. Toàn thân nàng ta vận y phục màu tím, khoác bên ngoài chiếc áo choàng màu vàng nhạt. Dải lụa trắng như bạc phấp phới theo mỗi cử động của thân thể. Những chiếc vòng đeo tay khẽ chạm vào nhau phát ra tiếng leng keng. Trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân là đôi mắt bừng bừng những tia sáng ma quái hoang dã. Vẻ kiêu diễm nhu mì cùng sự mạnh dạn của nàng ta hòa trộn vào nhau không khỏi khiến người ta mê say, thần điên hồn đảo.

Chính là Phong ma nữ Sức Sức, một trong Phong Nguyệt Song Kiều thuộc họ Phòng Phong của Ma môn.

Lúc ở trong Tiểu Trúc Kỳ Hồ, vì sợ Dương Tiễn phát giác ra thân phận nên huynh đệ bọn y luôn ẩn trong đám đông. Thế nên chưa có dịp chiêm ngưỡng sắc đẹp tuyệt luân của Phong ma nữ. Giờ nhìn ngắm nàng ta gần trong gang tấc, Diêu Dương lập tức cảm thấy choáng váng, xây xẩm cả mặt mày, hồn phi phách tán.

Ỗ Huyền cũng bị dung mạo tuyệt thế của nàng ta làm chấn động, tròn mắt há miệng một lúc mới dần tỉnh lại. Thoáng nghe giọng nói, Ỗ Huyền nhận ra thân phận của thiếu nữ, bèn vội vàng tiến sát lại Diêu Dương, véo cho y một cái rõ mạnh, ngưng ngưng cười nói: “Không ngờ cô nương cũng đã tới.”

Ỗ Huyền vừa nói vừa dáo dác nhìn bốn phía. Y nhớ rất rõ lúc trước nàng ta theo Dương Tiễn đến Tiểu Trúc Kỳ Hồ. Nếu giờ Dương Tiễn cũng theo đuổi nàng ta tới đây, nhận ra hai huynh đệ bọn y thì hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi. Hơn nữa y còn chưa hiểu ý

đồ nàng ta thế nào mà xuất hiện y thành linh ở đây, nên trong lòng cứ lo âu thấp thỏm.

Phong ma nữ Sước Sước mỉm cười thân thiện, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm Ý Huyền, ánh sáng kỳ dị trong mắt lưu chuyển, nàng ta cười nhẹ một tiếng với vẻ thâm tình, hỏi: “Người còn nhận ra ta ư?”

Ý Huyền lại bị ánh mắt nóng bỏng của nàng trói chặt, giống như lúc này ở quảng trường, trong lòng bỗng nổi lên cảm giác khó tả pha trộn giữa vui mừng, đau thương, chua xót và hưng phấn. Tim y đập thình thịch run rẩy, cảm giác phức tạp đau khổ khó có thể chịu nổi khiến tâm tư dâng trào nhưng lại chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Diệu Dương thấy Ý Huyền và nàng ta bốn mắt nhìn nhau đăm đăm đốì như đôi nam nữ si tình chứ chẳng có vẻ gì là lần đầu gặp mặt, tựa hồ hai người đã quen biết từ lâu lắm rồi, như có ngàn lời muốn nói mà lại không biết nên nói từ đâu. Nhất thời, Diệu Dương cảm thấy đầu óc mình mê man như ông phỗng, chẳng hiểu gì.

Thấy vẻ mặt ngỡ ngàng của Ý Huyền, Phong ma nữ liền ngửa bộ mặt xinh đẹp lên nhìn trời đau đớn cười một tiếng, loạng choạng lùi mấy bước, đôi mắt xinh đẹp đầy vẻ u uẩn mơ màng nói: “Thiếp không trách chàng, muốn trách thì phải trách trời đất vô tình khiến thiếp và chàng gặp lại sau bao kiếp, dù hình dáng vẫn như xưa nhưng đã trở thành người xa lạ...” Vừa nói, những giọt lệ trong suốt như ngọc của nàng ta lặng lẽ chảy dài.

Nhất thời, nàng ta như đóa hoa bị dập vùi trong mưa gió, vừa đẹp đẽ lại vừa lâm ly khiến Diệu Dương và Ý Huyền nhìn thấy mà đăm say, thần hồn tan biến, đứng ngây ngốc không thở nổi. Tuy hận không thể lập tức bước đến lau sạch ngấn lệ cho nàng ta, vỗi về tâm

tình đau thương của nàng ta, nhưng e ngại sự chênh lệch về thân phận và địa vị nên hai huynh đệ chỉ dám tưởng tượng tới cảnh đó thôi.

Một lúc lâu, Phong ma nữ mới dần tỉnh lại, khẽ giơ bàn tay ngọc gạt ngang ngăn lệ trên mặt. Thấy bộ dạng ngây ngốc của hai huynh đệ, nàng ta không nhịn được cười một tiếng, nói: “Nhất thời thất thố khiến hai vị cười rồi!”

Nàng ta ngoảnh đầu nhìn lại cười như trăm hoa khiến Diệu Dương và Ý Huyền càng nhìn đến say mê, đồng thanh đáp: “Không dám, không dám!”

“Chàng không nhận ra thiếp cũng chẳng sao, cứ để mọi chuyện bắt đầu lại từ đầu đi!” Ánh mắt nàng ta vẫn nhìn Ý Huyền, hỏi: “Ta gọi chàng là gì đây?”

Ý Huyền làm sao tưởng nổi lại có điểm phúc thế này tới. Y vốn đã mơ mơ màng màng chẳng biết đông tây nam bắc gì, nhưng vẫn còn hơi tỉnh táo. Dù sao đối phương cũng là người của Ma môn, y nghĩ có thể Thân Công Báo đã bán đứng mình, bèn vội tiến lên che trước mặt Diệu Dương nói: “Ta... ta là Tiểu Dịch.” Nói xong, y chỉ Diệu Dương tiếp: “Hắn là anh em của ta, tên là Tiểu Dương!”

Diệu Dương có chút ngây người, nhưng phản ứng rất nhanh, hướng về phía nàng ta gật đầu rồi khom lưng nói: “Tiểu Dương xin chào tỷ.”

Thái độ ân cần lấy lòng của Diệu Dương khiến nàng ta bật cười, nói: “Các vị còn nhỏ tuổi thế mà đã có thể tới trấn Luân Hồi, chắc là người của Tứ tông rồi!”

Diệu Dương cuống quýt đỡ lời: “Tỷ hiểu lầm rồi. Huynh đệ chúng tôi không tông không phái, đến trấn Luân Hồi là do cơ duyên xảo hợp. Làm xong chút việc riêng, chúng tôi sẽ đi ngay!” Tiếp đó, y cười cười vẻ thèm thường nói: “Có điều là sự tình tạm thời không được thuận lợi cho lắm!” "

Ỗ Huyền vẫn không dám nhìn thẳng vào ánh mắt nóng bỏng của Phong ma nữ. Từ nhỏ đến lớn, y chưa từng bị một thiếu nữ nào nhìn chăm chú thế này, đặc biệt những lời bộc bạch của nàng ta vừa rồi, cứ nghĩ tới là lại nổi lòng hươu dạ vượn. Nhưng ngại vì đối phương có thân phận cao quý trong Ma môn nên y cũng chẳng dám truy hỏi quá nhiều. Hơn nữa chỉ cần nhìn bộ dạng ân cần của Dương Tiễn, Thuần Vu Diễm cho tới Hình Thiên Phong cũng đủ biết bọn họ đều là những kẻ say mê Phong ma nữ này. Bất kỳ ai trong số đó, bọn y cũng đều không thể trêu vào. Hơn nữa, hiện giờ bọn y là đối tượng thèm muốn của hai phái Yêu, Ma. Chỉ cần sơ suất mảy may là sẽ gặp tai kiếp muôn đời không thể gượng dậy nổi.

Phong ma nữ Sước Sước khẽ ồ một tiếng, hỏi: “Vừa rồi nghe chàng nói thì hình như đang tìm một người họ Hữu Viêm?”

Hai huynh đệ tuy biết rõ vừa rồi nàng ta nghe lén, nhưng lúc này nghe hỏi vẫn cuống cả lên. May là Diệu Dương rất nhanh, ứng lời hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ tỷ biết người đó?”

Phong ma nữ Sước Sước lắc đầu: “Ta chỉ thấy hơi kỳ quái thôi!”

“Kỳ quái gì cơ?” Ỗ Huyền ngơ ngác hỏi: “Chẳng lẽ trên thế gian này không người nào có họ Hữu Viêm sao?”

“Không phải thế!” Nàng ta thích thú nhìn mỗi biến hóa trên nét mặt Ý Huyền, giải thích: “Họ Hữu Viêm là một trong những danh môn vọng tộc từ thời thượng cổ, mấy ngàn năm trước xuất hiện một vị trí giả vô thượng, vì nhầm nháp trăm loại cây cỏ để trị bách bệnh, viết thành cuốn Thánh Nguyên Bản Thảo kinh lưu truyền hậu thế nên được các bộ tộc khác tôn là Thánh hoàng Thần Nông. Sau này, chỉ vì gắn với lợi ích của bộ tộc nên không thể không lãnh đạo tộc mình chiến đấu với đại quân Huyền môn của Hoàng đế Hiên Viên. Vì mang họ Hữu Viêm nên sau này người ta gọi ông là Viêm đế. Đáng tiếc cuối cùng bị Ma thần Xi Vương của dòng họ Cửu Ly thuộc tông phái bọn ta thôn tính, toàn bộ dòng họ Hữu Viêm từ đó mai danh ẩn tích, hậu nhân của họ đó càng không thấy xuất hiện nữa!”

Diệu Dương và Ý Huyền lần đầu tiên nghe được câu chuyện bí mật về tông đạo Thần Ma thời thượng Cổ này, không nhịn được nảy sinh hứng thú. Nhưng khi nghe tới họ Hữu Viêm đã biết vô âm tín hàng ngàn năm nay, lập tức thất vọng chán nản vô cùng.

Diệu Dương vẫn chưa chịu thôi, hỏi tiếp: “Chẳng lẽ tử cũng không biết nơi ở của họ Hữu Viêm sao?” Ý Huyền cũng không khỏi đem toàn bộ hy vọng đặt vào câu hỏi này, bất giác đưa mắt nhìn Phong ma nữ đang đứng cách mình chỉ vài bước chân.

Phong ma nữ nhìn vào mắt Ý Huyền như muốn khiêu khích y, khẽ hé môi xinh đáp: “Tuy trong Ma môn, ta cũng có chút thể diện, nhưng với dòng họ uy danh hiển hách như họ Hữu Viêm, nếu họ đã muốn che giấu tung tích, lại thêm dòng họ có thể lực mạnh mẽ hậu

thuần thì tin rằng chẳng ai tìm ra nổi họ. Huống chi, việc này đã cách đây hàng ngàn năm, càng không có dấu vết gì mà điều tra!”

Nàng ta đau lòng nhìn vẻ mặt chán nản của Ý Huyền, không khỏi hơi cau mày, muốn nói lại thôi, hỏi: “Còn một chuyện không biết có nên cho các vị biết hay không?”

Diệu Dương nhăn nhó cười nói: “Trừ việc đó ra, còn có chuyện gì mà không thể nói chứ!”

Thấy vẻ mặt chẳng thềm quan tâm của Ý Huyền, nàng ta mỉm cười nói: “Thật ra hậu nhân họ Hữu Viêm khẳng định là có, tuy nhiên để tìm được cũng có chút phiền hà. Nhưng nếu quả thật các vị không tìm thấy tín vật, chỉ sợ dù có gặp được người muốn gặp cũng chỉ phí công!”

Ý Huyền nghe thế kinh hãi, thò tay vào bọc sục sạo. Trong đó còn tín vật gì đâu, chỉ có một cục đất. Lập tức y bưng bưng tức giận, hiểu ra nói: “Chẳng trách tên chó má đó vội vàng như vậy, thì ra vì hắn có tật giật mình!”

Diệu Dương giận giữ giậm chân bình bịch, mắng: “Uổng công bọn ta cứu hắn khỏi Kỳ Hồ, chẳng ngờ cuối cùng vẫn bị hắn lừa gạt. Đồ chó má vong ân phụ nghĩa, dù hắn có đi tới chân trời góc bể, ta cũng nhất định không tha đâu!”

Ý Huyền không biết làm sao, thở dài: “Đáng tiếc chúng ta không biết tên chó má đó đi đâu. Mà dù biết cũng chẳng bắt được hắn, thuật độn thổ của hắn quả thực lợi hại!”

Phong ma nữ Sước Sước nhoẻn miệng cười, nhìn Ý Huyền nũng nịu hỏi dò: “Chi bằng để ta giúp các vị được không?”

“Cái gì?” Hai huynh đệ quả thật không dám tin vào tai mình. Phong ma nữ Sước Sước lừng danh Tam giới Tứ tông chẳng ngờ lại chủ động xin được giúp đỡ, nhất thời bọn họ vô cùng sửng sốt.

Ỗ Huyền sửng người một lúc, tâm tư trong đầu biến chuyển liên tục, cuối cùng làm như không hiểu tình cảm của nàng ta, ấp úng nói: “Cô nương, bọn ta vốn ngu ngốc, thật không muốn tiếp nhận ân huệ của nàng, cho nên... sẽ không phiền nàng đâu!”

Nàng ta khẽ biến sắc, lộ rõ vẻ tủi thân. Thử nghĩ đường đường là một trong Phong Nguyệt Song Kiều của họ Phòng Phong thuộc Ma tông, dung mạo tuyệt đẹp cùng với tu vi thâm sâu khó lường khiến nàng ta trở thành đối tượng theo đuổi của rất nhiều đệ tử Tứ tông. Vì vậy bình thường nàng ta đã quen tính muốn gì có nấy, được chiều chuộng săn sóc, làm sao chịu nổi ảm ức này?

Diệu Dương thấy bất ổn, vội tiến lên giảng hòa: “Tiểu Ỗ... Tiểu Dịch không có ý đó. Ý hẳn là muốn nói vì tử xinh đẹp vô song, địa vị tôn quý, nếu bọn ta vô duyên vô cớ nhận ân huệ của tử thì thật không biết sau này phải báo đáp thế nào. Vì vậy chỉ còn cách từ chối ý tốt của tử. Mong tử ngàn vạn lần đừng trách!”

Ỗ Huyền lúc này lời vừa ra khỏi miệng, vốn đã có chút hối hận rằng mình quá lỗ mãng, đắc tội với ma nữ này. Lại nghe mấy lời khéo léo mềm mại của Diệu Dương thì vô cùng cảm kích, liếc người huynh đệ của mình vẻ biết ơn. Có điều khi quay lại, thấy bộ mặt u oán bất định của Phong ma nữ, y không khỏi trống ngực đập thình thình.

Sước Sước nhìn vẻ mặt bối rối của Ỗ Huyền, cố ý ra vẻ lạnh lùng hừ lạnh một tiếng nói: “Bản tiểu thư tung hoành Tam giới Lục đạo

đã từ rất lâu, kẻ phải cầu xin ta không biết bao nhiêu mà kể, nhưng ta chưa từng nhìn họ đến nửa con mắt. Hôm nay, chẳng qua là vì... người giống một người bạn ngày trước của ta.” Vừa nói, nàng ta vừa nhìn chăm chăm Ý Huyền bằng ánh mắt thâm tình, đôi mắt hơi đỏ lên, tiếp: “Cho nên ta mới cảm thấy hợp duyên, muốn giúp các người mà thôi!”

Ý Huyền lập tức nghĩ tới nếu không được nàng ta nhắc nhở thì đến việc tín vật bị mất mình cũng chẳng biết, thế mà vẫn nghi ngờ đối phương có ý đồ. Giờ nhìn vẻ mặt oan ức của nàng ta, trong lòng liền có chút hổ thẹn, đáp ứng nói: “Vừa rồi là ta nói sai, làm... tởm tức giận, là ta không đúng, xin tởm tha thứ cho!”

Thấy mãi đến giờ Ý Huyền mới học theo Diệu Dương gọi mình là “tởm”, nàng ta mừng rỡ nhoẻn miệng cười rất tươi, đang định nói gì đó thì bỗng một loạt tiếng chuông dồn dập từ phía Kỳ Hồ xa xa truyền tới. Tổng cộng chừng mười tám tiếng khiến nàng ta không khỏi giật mình kinh hãi, nghĩ thầm: “Tại sao Tiểu Trúc Kỳ Hồ bỗng nhiên gióng lên mười tám tiếng chuông triệu tập khẩn cấp như vậy, chẳng lẽ đã có chuyện lớn gì xảy ra?”

Suy nghĩ một lát, nàng ta nói: “Ta nghĩ chắc các vị không muốn Sước Sước ta nhúng tay vào chuyện của mình. Nếu đã vậy, ta sẽ tặng mỗi vị một món đồ bí mật!”

Nói xong, đôi môi anh đào mấp máy lẩm bẫm gì đó, tay ngọc nhẹ nhàng múa lên, hàng loạt đốm lửa ma quái vẽ nên những vệt sáng kỳ dị. Một con quái trùng to bằng ngón tay cái bỗng hiện ra, dang cánh bay lượn. Dưới ánh trăng, trên cái đầu to của quái trùng hiện ra ba con mắt kỳ dị. Sau đó, nàng ta lấy từ trong bọc ra một chiếc

Kim Cương xử* dài chừng năm tấc, đưa cho Ý Huyền nói: “Con Tam Nhãn Phong* này có thể dẫn các vị tìm ra người muốn tìm, còn chiếc Kim Cương xử này chỉ cần cắm xuống đất ba thước là có thể phong ấn khoảng chu vi một trượng, chuyên để phá các thuật như độn thổ. Chàng hãy ghé sát tai lại đây, ta sẽ dạy chàng sử dụng một cách chi tiết!”

Ý Huyền nghe thế mừng lắm, cũng chẳng quá giữ ý nữa, bước mấy bước đến gần nàng ta nhận pháp khí. Diệu Dương đứng gần đó tỏ vẻ hâm mộ vô cùng, thầm than phận mình quá bạc.

Ý Huyền vừa mới đến bên Phong ma nữ, lập tức một luồng hương thơm dịu dịu ập vào mũi. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt thế của mỹ nữ Ma môn này kề bên, Ý Huyền bỗng cảm thấy đầu óc mê man, mắt mờ đi, tim đập nhanh hơn, chút nữa đến tên mình là gì cũng quên mất, làm sao còn nhớ nổi mục đích đến gần nàng ta là để làm gì.

Biết tu vi pháp đạo của Ý Huyền quá non nớt, căn bản không thể kháng cự tà lực Ma Tâm kết giới của mình nên mới lộ đầy vẻ si mê, Phong ma nữ Sước Sước cười thầm. Nhưng không muốn làm khó y thêm nữa, nàng ta bèn thu uy lực của kết giới, ghé sát môi vào tai Ý Huyền, đem pháp chú chân ngôn để chế ngự hai pháp khí bí mật đó truyền cho y.

Ý Huyền nghe hơi thổi bên tai thơm như hoa lan, lại thêm người ngọc kề sát bên mình, cho dù không có uy lực của Ma Tâm kết giới thì tinh thần đang tán loạn của y cũng chẳng thể trấn tĩnh lại. Y cố gắng lắm mới nhớ được vồn vẹn mấy câu chân ngôn pháp chú. Chỉ thấy bên tai lại vang lên giọng nói ngọt ngào: “Nhớ hết chưa?”

Ỗ Huyền vội vàng đáp: “Nhớ được...rồi!”

“Oan gia!” Phong ma nữ Sước Sước nũng nịu nói, đôi môi xinh khẽ cong lên, chợt cắn nhẹ một miếng vào tai Ỗ Huyền. Sau đó nàng múa dải khăn lụa màu bạc quấn quanh người, thân hình bay vọt đi, nháy mắt đã mất hút, chỉ còn tiếng cười nhẹ quyến rũ vọng mãi không dứt trong không trung.

Toàn thân Ỗ Huyền như bị điện giật, cảm giác tê dại kỳ dị làm tinh thần y chấn động, ngơ ngác đứng yên một chỗ, chẳng nói được câu gì.

“Người ta đi rồi, chúng ta cũng nên mau chóng đi tìm lại tín vật thôi!” Diệu Dương thấy Ỗ Huyền vẫn ngây người đứng đó, liền vỗ mạnh vào vai y, nói.

Ỗ Huyền đang mê man chợt tỉnh lại, nghĩ tới con Tam Nhãn Phong, gật đầu nói: “Để ta thử xem!”

Nói xong, y nghiêm sắc mặt, niệm pháp chú chỉ về phía gò đất mà Thổ Hành Tôn vừa nảy độn thổ đã tạo ra. Tam Nhãn Phong theo lệnh bay tới phía trên đó, lượn mấy vòng, phát ra những tiếng vo ve rồi chậm chậm bay thẳng về phía khu rừng kỳ quái phía Tây Nam,

Hai huynh đệ đều hết sức mừng rỡ, biết Tam Nhãn Phong đã xác định được vị trí của Thổ Hành Tôn, liền vội vã bám theo.

XIN ĐÓN ĐỌC TIẾP “PHONG THẦN SONG LONG 2”

- * Thân xác phàm tục.
- * Thân thể của linh hồn.
- * Thể phách của linh hồn.
- * Linh hồn còn sót lại.
- * Bí quyết tu luyện.
- * Bảo bối của người tu luyện.
- * Binh khí của người tu luyện.
- * Bùa để trấn, yểm.
- * Minh giới.
- * Dương giới.
- * Dịch giả chú: Chữ phẩm zi.
- * Đại phu chuyên đi theo can gián nhà vua.
- * Xe phượng: xe thường dùng cho Hoàng hậu hay Hoàng phi, có thêu phượng và rèm treo hoa may hình chuông - ND.
- * Nước Chu nhỏ, từ đồng âm nhưng khác với nhà Chu sau thời này - ND.
- * Rùa lông xanh – ND.
- * Con lừa lười lăn qua lăn lại – ND.
- * Năng lượng của người theo tông phái Ma – ND.
- * Tạm dịch:
- * Chỉ giờ, ngày, tháng, năm sinh - ND.
- * Kiểu chào của phụ nữ thời xưa – ND.
- * Khóa lòng trong suốt hình đầu phượng - ND.
- * Gà chín đầu.
- * Một giáp bằng sáu mươi năm - ND.
- * Chín ngôi sao che mặt trăng - ND.

- * Hình là thân thể, thần là tinh thần - ND.
- * Hà đồ, Lạc thư - ND.
- * Đạo Cơ có thể hiểu như năng lực, sức mạnh của người tu đạo; bản nguyên là nền tảng, gốc rễ; đạo cơ bản nguyên là chỉ nền tảng năng lượng của người tu đạo – ND.
- * Một loài khỉ được nói tới trong sách cổ - ND.
- * Vì đã bị ẩn đi.
- * Dịch giả chú: Chữ phẩm zi.
- * Thân thể làm chủ được Huyền năng - ND.
- * Thăng bằng cách đánh bất ngờ - ND.
- * Hoàng hậu của muôn vạn yêu quái - ND.
- * Chữ phẩm: zi - ND.
- * Mỗi đời chỉ truyền cho thịt người - ND.
- * Muôn đời muôn kiếp không trở lại được - ND.
- * Con thú theo Đạo giáo, thường làm vật cưỡi của người theo Đạo giáo - ND.
- * Dấu ấn đỏ của thần - ND.
- * Người sau này thống nhất các bộ tộc trên Hoa Hạ - ND
- * Thân thể của linh hồn - ND.
- * Cái gốc của bản mệnh – ND.
- * Tâm tư, tư tưởng, cảm xúc - ND.
- * Một trong ba đế quân của Tam giới - TG.
- * Nơi hát múa diễn kịch thời xưa – ND.
- * Trích Tinh nghĩa là hái sao, ý nói lâu rất cao – ND.
- * Tượng trưng cho não - ND.
- * Chức quan chuyên lo việc quan sát thiên văn và tính lịch – ND.

* Hỗn nguyên là bản thể xen lẫn hòa tạp, không còn như đang sơ khai - một thể vô hình, vận hành có trật tự quy luật. Thái cực là sự phân chia cực từ vô cực, tức là đạo, rồi từ đó phát triển sinh ra vạn vật - ND,

* Chu thiên là tuần hoàn với thời gian nhất định, còn có nghĩa là khắp trời đất - ND

* Chỉ ba khí âm, dương, Hỗn nguyên, còn là Thiên, Địa, Nhân - ND.

* Chín ngôi sao xếp thẳng hàng, dương khí tuyệt đối che mặt trăng ngàn năm – ND.

* Hai chữ “Thuần Vu” trong tiếng Trung phát âm gần giống “xuẩn ngư”, nghĩa là “cá ngốc” - ND

* Chín mặt trời – TG.

* Vua của yêu tinh – ND.

* Cả linh thể và nguyên thần đều bị diệt - ND.

* Đỉnh hành hình - ND.

* Xử là cái chày - ND.

* Ong ba mắt - ND.